LIZA MARKLUND

prime-time

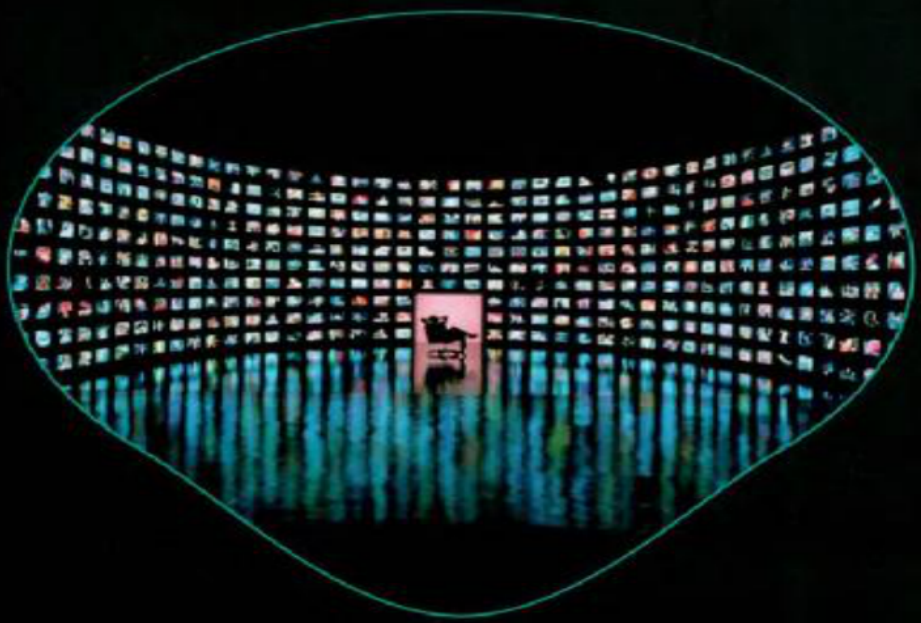

Un platou de filmare devine
scena unei crime fioroase...

FICTION CONNECTION 3

Gazeta

TREI

Liza Marklund

PRIME-TIME

Traducere și note
ISABELLA PRODAN

Editura Trei, 2011

Vineri, 22 iunie

Ajunul zilei de Sânziene

Nu mai suport, și-a zis Annika în sinea ei. *O să mor*. Și-a presat fruntea cu palmele, forțându-se să respire normal, ca să se calmeze. Grămada de bagaje de lângă ușa de la intrare părea să devină tot mai mare, ca o bilă diformă ce amenința să pună stăpânire pe hol și apoi pe întreaga lume, fără ca ea să poată aprecia gravitatea situației. Oare o fi uitat ceva?

Luase hăinuțele, geanta de plajă, cutiile cu lapte praf și borcănașele cu mâncare pentru copii, pelerina de ploaie și cizmele de cauciuc, cortul, căruciorul și pelerina pentru vreme rea, sacii de dormit, rucsacurile cu lucrurile ei și ale lui Thomas, o pătură și jucăriile de pluș…

— Da' nu ți se pare că Ellen e îmbrăcată cam urât? a întrebat-o Thomas din dormitor.

Ridicându-și capul peste geanta de plajă, Annika s-a uitat la fetița lor în vârstă de un an.

— Ce vrei să spui?

— Îmbrac-o și tu mai frumos.

A simțit un scurtcircuit în creier.

— Da' hainele astea ce-au? a răcnit ea.

Thomas și-a dat părul la o parte de pe frunte și a clipit, șocat de reacția ei.

— Da' ce naiba ai? Am zis și eu, n-am dat cu parul.

Sentimentele de inadecvare, reținute și gata să răbufnească oricând, au clocotit și au dat pe dinafară.

— De dimineață fac întruna la bagaje, a zis Annika, și – ca să vezi! – nu mi-a trecut deloc prin cap să îmbrac fata într-o rochie de gală! Trebuia?

Bărbatul a pufnit:

— Nu știu, pur și simplu mi se pare că arată ca un zidar.

După cinci pași rapizi, cei doi au ajuns față în față, iar Annika l-a privit tăios.

— Arată ca un zidar? Ce înseamnă asta? Parcă mergeam la mare, la casa de vacanță a părinților tăi. Sau ăsta e cumva vreun test nenorocit, ca să se convingă dacă merit să fac cu adevărat parte din familie?

Thomas era realmente șocat: Annika își ieșea rareori din fire. Forța răcnetului care l-a învăluit a fost paralizantă – a dat să țipe la ea, dar n-a reușit să scoată niciun cuvânt. Între timp, unul dintre nenumăratele dispozitive electronice pe care le dețineau a început să sune insistent, din ce în ce mai tare.

— Al cui e? Al meu sau al tău? a întrebat Annika.

Thomas s-a întors și s-a dus în dormitor, să-și verifice pagerul, mobilul și Palmul. Annika a scrutat dezastrul din hol, incapabilă să localizeze sursa zgomotului.

— Nu e niciunul dintr-ale mele, a strigat Thomas.

Annika a început să răscolească lucrurile. Sunetul, înăbușit, venea de undeva din grămada de bagaje. Ellen a apucat geanta maică-sii și a dat să se ridice, dar a alunecat și a căzut.

— Vai de mine! Te-ai lovit? Hai că pupă mami și trece…

Suspinele îngrozite ale fetiței au acoperit bâzâitul dispozitivului. Încercând s-o liniștească, Annika a luat-o lângă ea, simțindu-i mirosul dulce, căldura și pielea catifelată. S-au așezat pe suportul de pantofi și micuța s-a potolit, băgându-și degetul în gură. Când s-a oprit din plâns, bâzâitul deja încetase, dar apoi a început să sune telefonul. Fără să-i dea drumul copilei, Annika s-a ridicat și și-a sprijinit telefonul de umăr, continuând s-o alinte pe Ellen.

— Ai aflat? a întrebat Spike, redactorul de știri.

— Ce?

— Ce-a pățit Michelle Carlsson în Sörmland.

Annika a încetat să-și mai alinte fiica și și-a trecut repede limba peste buzele uscate. Tabloidul pentru care lucra, *Kvällspressen*, îi acaparase holul cu delicatețea unui tanc – adică asemenea unui dictator omniprezent.

— Dacă-mi amintesc bine, acolo ai lucrat tu pe vremuri, nu? a zis redactorul de știri. Fotograful e deja pe drum. Parcă pe Bertil Strand l-am trimis, nu-i așa?

Ultima propoziție îi era adresată altcuiva, probabil unui coleg de redacție, iar apoi Spike a reluat convorbirea.

— L-am trimis pe Berra să te ia, ajunge în cinci minute.

— Ai pus scutecele în bagaj? a întrebat-o Thomas, luând-o pe Ellen de lângă Annika.

Ea a încuviințat din cap și a arătat înspre grămada de bagaje, încercând să rămână calmă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Annika.

— N-ai primit nimic pe pager?

La dracu', uitase de pager, pe el primea automat știrile de la agenția de presă TT. A înșfăcat geanta și a început să răscolească prin ea, dar n-a găsit ce căuta.

— Ăăă, a bâiguit ea, am auzit când s-a oprit din sunat, dar n-am apucat să-l verific.

— Michelle Carlsson a fost ucisă. În Flen, la periferie, într-un car de transmisiune. A fost împușcată în cap.

Cuvintele au trecut pe lângă ea, capacitatea de înțelegere îi juca iar feste. Thomas a așezat-o pe Ellen pe dușumea și fata, bălăbănindu-se,

s-a dus direct spre Annika, cu brațele întinse.

— Nu pot să cred! a zis ea.

— Carl Wennergren e deja la locul faptei. Se pare că a fost acolo și ieri, în timpul filmărilor, așa că suntem cu un pas înaintea celorlalți. Norocu' nostru!

Admirația care se vădea în tonul lui Spike era sinceră și degajată. Annika l-a auzit trăgând cu sete din țigară și, în fundal, a dibuit inconfundabilele zgomote făcute de cei din redacție. S-a lăsat iar pe suportul de pantofi.

— Berit e în Öland, strânge material pentru un articol despre chefurile tinerilor. Da' o să lase totul baltă și o să vină încoace, cred că ajunge după-amiază. Langeby e în insulele Canare, în vacanță, așa că n-ai mai rămas decât tu. Trebuie să pleci imediat! Bertil Strand e la agenție, adună toate informațiile pe care le avem până acum, adică mai nimic, așa că va trebui să faceți cercetări pe drum. În ce relații ești cu poliția din Sörmland?

Annika a închis ochii și, simțind că fetița încerca s-o cuprindă cu mâinile pe după picior, s-a străduit să aducă la un numitor comun cele două lumi separate între care se zbătea.

— Destul de bune.

— Vorbește cu Wennergren, vezi cum stau lucrurile și sună-mă… E bine pe la prânz?

— Sigur, așa fac, a răspuns ea.

Thomas s-a îndreptat de spate și a fixat-o cu privirea.

— Ce se întâmplă?

Annika a închis telefonul și s-a uitat la el.

— Nici să nu te gândești, a zis el. Nu vreau să aud nimic. Refuz să cred că ai de lucru chiar azi!

— Michelle Carlsson e moartă, a spus Annika, simțind un gol imens în suflet.

— Tipa de la TV? a întrebat Thomas. Prietena Annei?

Annika a încuviințat, simțind că îi ajunge adrenalina în creier și că i se zburlește părul pe brațe în sus. Sprijinită de genunchii maică-sii, Ellen a bolborosit ceva.

— Cum? Cum a murit?

Annika a dat-o pe copilă la o parte, s-a ridicat și și-a făcut o schimbare de peisaj. Bagajul, care zăcea grămadă în hol s-a micșorat, iar apoi a dispărut; n-au mai rămas decât laptopul și geanta ei mare. S-a auzit o bufnitură: Ellen căzuse iar, exact în spatele ei, și a izbucnit în plâns. Thomas a ridicat-o.

— Sunt deja pe drum, vin să mă ia, a zis Annika.

Preț de două secunde, Thomas s-a uitat confuz la ea.

— Vaporul pleacă la unșpe, a zis el.

Annika și-a luat fetița în brațe și a așezat-o în pătuț. Apoi a sărutat-o

din cap până în picioare. Eliberarea pe care o simțise pentru că nu mai era nevoită să meargă la socri, în casa de vacanță de pe insulă, a fost înlocuită cu un sentiment de gol.

— Scumpa mea, i-a șoptit lui Ellen la ureche, mami te iubește foarte, foarte mult.

Însă fetița nu voia să adoarmă, iar Annika nu era în stare să se desprindă de ea.

— Vine și mami mai încolo. O să stai cu tati și cu frățiorul tău mai mare și o să vă distrați de minune. Așa e cel mai bine.

Copila s-a întors cu fața la perete, fără să dea crezare minciunii, și-a îndoit picioarele sub ea și și-a băgat degetul mare în gură. Annika și-a trecut degetele prin părul fetei, cu un gest ciudat – mâinile și inima ei își pierduseră grația. Ieșind degrabă din dormitor, s-a lovit de tocul ușii. Din sufragerie răzbătea coloana sonoră a unui desen animat: Scooby Doo era urmărit de o fantomă. Fundalul zgomotos de la televizor era acoperit de cântecul drăgălaș intonat de Kalle.

Toată lumea poate, și-a zis Annika în sinea ei. *Și eu pot, trebuie să pot*!

— Vorbești serios? a întrebat-o Thomas când a ajuns din nou în hol. Chiar ai de gând să pleci la muncă acum?

Ultimele cuvinte au răsunat puternic. Annika și-a coborât privirea, fixând scândurile din dușumea.

— N-are cine să se ocupe de asta. E de datoria mea și știi bine că suntem în criză de personal…

Roșu de furie, bărbatul s-a aplecat spre ea și a icnit:

— Nu pot să cred! Ne așteaptă cinșpe oameni la Gälnö, iar tu nu ai de gând să vii?

Emoțiile care o copleșeau, variind de la frică la eliberare și gol, au răbufnit într-o furie neașteptată și nejustificată.

— Te așteaptă, a zis Annika. Pe tine te așteaptă, nu pe mine. Îi doare-n cot de mine, știi foarte bine!

Sosind în hol și auzind țipetele aprinse dintre părinții lui, Kalle a făcut ochii mari. S-a strecurat în brațele Annikăi, cuprinzând-o cu mâinile pe după gât. Delicatețea gestului său era cât pe ce s-o facă să se răzgândească.

— Ce puțin te cunosc… a zis Thomas.

— Hai să nu facem lucrurile și mai rele, a răspuns Annika cu glas moale, în timp ce se lăsa pe genunchi ca să-și îmbrățișeze fiul. Ia copiii și du-te la ai tăi, profită din plin și distrează-te cu prietenii și cu fratele tău, lasă-i pe Ellen și pe Kalle să se joace în voie și ai să vezi că totul o să fie bine.

Băiețelul și-a frecat nasul de urechea ei.

— Să mă distrez cu prietenii?! Tu chiar ai impresia că mă duc la distracție? Auzi la ea! În caz că ai uitat, mă duc să mă văd cu maică-mea, cu taică-meu și cu rudele.

Annika s-a desprins din îmbrățișarea călduroasă a copilului în vârstă de trei ani, l-a sărutat pe obrajii catifelați și apoi s-a uitat țintă la Thomas.

— Tu alegi, a zis ea. Duminică, la întoarcere, o să mă găsiți acasă.

L-a lăsat jos pe Kalle, s-a ridicat și și-a luat pelerina de ploaie.

— Tu chiar vorbești serios? a spus Thomas, șocat. Ai de gând să mă lași așa?

— La cât de mulți oameni o să fie acolo, sunt sigură că n-o să-mi simtă nimeni lipsa. Nici măcar copiii. Hai, distracție plăcută!

Annika și-a luat cizmele, și-a pus geanta pe umăr și apoi a apucat husa neagră în care se afla laptopul. În tot acest timp, de-abia a îndrăznit să se uite la Thomas.

— Ce ușor îți este, a zis el, lapidar.

— Hai, te rog, doar am mai discutat despre asta, a intervenit ea. Nu mi-e deloc ușor. Știi bine că nu am de ales.

— Halal mamă!

Annika a pălit.

— Crezi că mie-mi convine? l-a întrebat ea, cu respirația tăiată. Ești tare neînțelegător!

— Ce fază de căcat! a zis Thomas, tot mai bățos și roșu la față. N-o să te iert niciodată pentru asta! Să te ia naiba!

Annika a clipit: pe de o parte, vorbele lui o dureau, iar pe de altă parte, o lăsau rece. Și-a pus armura cu care se apăra de obicei jurnalista din ea și a devenit insensibilă. S-a întors încet pe călcâie, și-a îmbrățișat fiul, i-a șoptit ceva la ureche și apoi a ieșit pe ușă.

•

Cât fusese Annika în concediu de maternitate, Bertil Strand primise o altă mașină, tot un Saab. Annika s-a gândit că, pe cât posibil, fotograful, având de-acum o mașină nouă, trebuie să fie și mai grijuliu decât fusese cu vehiculul anterior.

— Se vede că ai fost în concediu, a zis el în timp ce-i punea geanta și laptopul în portbagaj.

După expresia fotografului, Annika și-a dat seama că trântise prea tare ușa de la mașină.

— Ce vreme deplorabilă! a bâiguit ea.

— Păi, suntem în prag de Sânziene, a răspuns Bertil. La ce te așteptai?

A băgat mașina în viteză și a plecat din stație chiar înainte să-l ajungă din urmă autobuzul 62. Annika avea gura uscată. S-a sucit ca să-și dea jos pelerina și apoi și-a pus centura cu stângăcie.

— Ai citit telegramele?

Fotograful a arătat înspre un teanc gros de foi așezat la picioarele ei.

— Reporterii noștri sunt împrăștiați prin multe părți ale lumii, așa că n-o să ne fie ușor. Noroc că s-a nimerit Wennergren la locul faptei!

Annika s-a aplecat ca să ridice hârtiile, dar n-a putut să ajungă la ele din cauza centurii pe care de-abia și-o pusese. Enervându-se, a desfăcut-o.

— Mda, a zis ea. Și ce vrei să spui cu asta? Nu mă vezi aici, lângă tine, sau ai impresia că sunt invizibilă?

Fotograful a privit-o cu coada ochiului.

— Mai mare rușinea că nu suntem pregătiți pentru situații dintr-astea – organizarea e proastă și nimeni nu anticipează nimic. Schyman ar trebui să-și vadă de conducere în loc să se plimbe cu bicicleta împreună cu Torstensson. Pune-ți centura!

Annika nu avea energia necesară să se gândească la lupta de putere dintre director și redactorul-șef. Și-a pus iar centura, a închis ochii și a simțit că o strânge stomacul. Nu avea niciun strop de energie și îi era deja dor de copii. Era sigură că soacră-sa o să se bucure de lipsa ei. Bietul Thomas – de ce trebuia să se aleagă praful de viața fiului ei? Annika s-a străduit să expire, apoi a făcut ochii mari și a revenit la teancul de hârtii de la agenție. Telegramele, cinci la număr, fuseseră trimise la interval de un minut unele de altele. Comunicat de ultimă oră, 09:41 a.m.: jurnalista TV Michelle Carlsson, moartă. 09:42: Michelle Carlsson, împușcată în cap. 09:43: Michelle Carlsson, găsită într-un car de transmisie din apropierea castelului Yxtaholm. Lângă victimă a fost descoperită o armă. 09:44: poliția suspectează că Michelle Carlsson a fost ucisă. 09:45: poliția anchetează mai mulți indivizi cu privire la uciderea lui Michelle Carlsson.

— Filmau o emisiune care urma să fie difuzată la TV începând cu săptămâna viitoare, a spus Bertil Strand.

— *Petrecere de vară la castel*, a zis Annika. Anne Snapphane, prietena mea, a lucrat în echipa de producție încă din martie…

S-a oprit din vorbit și s-a uitat la picăturile de ploaie care se prelingeau pe geamul din lateral, formând șuvoaie mici ce se uneau și se despărțeau unele de altele, îngrămădindu-se asiduu în jos, unde se izbeau de rama cromată a ușii de la mașină. Și-a amintit ce furioasă și ce disperată fusese Anne când, după șase ani de când se angajase la compania de producție, o retrogradaseră din funcția de producătoare în cea de redactor și de responsabil de platou. Având în vedere noile atribuții, Anne Snapphane trebuia să facă ordine pe platou după încheierea filmărilor, să ia în primire materialul filmat, să-i țină evidența și să se ocupe de multe alte lucruri neplăcute și extenuante. Prin urmare, probabil că era încă la castel. Annika s-a întors spre scaunul din spate și și-a scos stiloul și carnețelul din geantă.

— Cine sunt suspecții?

— Habar n-am, a răspuns Bertil Strand, oftând.

Saabul era deja pe autostrada Essinge, o șosea de centură din Stockholm, incredibil de strâmtă și, evident, ticsită de mașini care

mergeau bară la bară.

— O să ajungem la paștele cailor! a spus fotograful, oftând și scoțând mașina din viteză.

Annika nu s-a putut stăpâni și i-a plătit cu aceeași monedă:

— La ce te așteptai? a zis ea. Mâine sunt Sânzienele.

Fotograful a oprit ventilația și geamurile au început să se aburească. Ștergătoarele de pe parbriz făceau mișcări regulate, stângul scârțâind de fiecare dată când ajungea pe bolta geamului. Annika a închis ochii, încercând să alunge din minte vocea lui Thomas și sentimentul că greșise. Așa că s-a concentrat asupra ploii, ștergătoarelor și hârâitului astmatic pe care-l făcea sistemul de climatizare.

Petrecere de vară la castel, și-a zis în sinea ei. Producția extravagantă ce urma să fie difuzată pe TV Plus; o emisiune ce viza publicul familist, fiind împănată cu secvențe de divertisment și cu discuții la care erau antrenați invitați de onoare și artiști. Revenirea în forță a lui Michelle Carlsson, șansa vedetei de televiziune de a arăta că era mare și tare. De fapt, și-a zis Annika în sinea ei, Carlsson se descurca destul de bine ca prezentatoare.

— Ce părere ai despre Michelle? a întrebat ea.

Capul lui Bertil Strand se legăna înainte și înapoi de parcă ar fi funcționat pe rulmenți. Fotograful era cu ochii după o cale de ieșire din aglomerație.

— Pfua, a zis el. N-are pic de naturalețe! E OK ca prezentatoare de concursuri sau de emisiuni pentru copii, dar, în rest, e sub orice critică!

Annika a fost surprinsă de protestele pe care le-a simțit în sinea ei.

— Mă rog, a zis ea, să nu uităm totuși că Michelle a lucrat zece ani la radio și la TV. Trebuie să fi știut câte ceva!

— Firește, se pricepe de minune să zâmbească la cameră, a spus Bertil Strand. Asta poate să facă oricine!

Annika a dat din cap, neavând niciun chef să obiecteze. Și totuși, abordase de multe ori genul acesta de subiecte, în timpul discuțiilor despre jurnalism pe care le purtase cu Anne Snapphane.

— Prietena mea cea mai bună lucrează în televiziune de mai bine de șase ani, a zis ea. Nu e chiar atât de simplu cum crezi tu!

Bertil Strand s-a strecurat în fața unui Land Rover masiv. Șoferul vehiculului a izbit claxonul.

— Ciudată slujbă, aș zice eu. Să ai de-a face cu toate porcăriile alea tehnice care nu merg niciodată și cu idioți aroganți care nu știu decât să se fâțâie de colo-colo.

— Parc-ai vorbi despre *Kvällspressen*, a zis Annika, scrâșnind din dinți și uitându-se iar pe geam.

Bărbatul din Land Rover a ridicat degetul mijlociu.

Ce caut eu aici? Ce caut eu lângă fotograful ăsta nesuferit, în drum spre

locul unei crime violente până la absurd, departe de Thomas și de copii, cei mai importanți oameni din viața mea? *Cred că m-am tâmpit.* Annika și-a dus mâinile la nas; mirosul părului lui Kalle și al lacrimilor lui Ellen încă dăinuia. A înghițit în sec. S-a întors și a luat din geantă mobilul și câteva șervețele, cu care s-a șters pe mâini.

— Hai, că văd că s-a mai eliberat drumul, a exclamat Bertil Strand și a călcat pe accelerație.

Annika a format numărul.

•

Poliția le impusese tuturor să-și închidă telefoanele mobile. Convinsă că se conformase ordinului, Anne Snapphane a fost oarecum șocată când a simțit vibrațiile ce veneau dinspre buzunarul hainei. S-a ridicat degrabă în capul oaselor, simțind la baza gâtului și în zona de sub ochi pulsul agitat și și-a dat seama că ațipise. Telefonul bâzâia ca o insectă uriașă ascunsă în buzunarul interior al pelerinei. Zăpăcită, și-a dat la o parte părul de pe față. Simțea un gust pământos pe limbă. S-a lungit peste cuverturile dispuse haotic, peste pernele și cearșafurile deranjate, a bâjbâit după haină și a scos telefonul. S-a uitat neîncrezătoare la ecran. Ezita să răspundă, pentru că nu apărea niciun număr. Ce însemna asta? Era, cumva, un apel de verificare?

A apăsat butonul și a zis în șoaptă:

— Alo?

— Hei, ce faci? s-a auzit vocea înfundată a Annikăi, de parcă ar fi sunat-o din celălalt capăt al lumii. Ești bine?

Anne Snapphane a suspinat. A dus o mână la ochi, și-a apăsat tâmplele puternic, ca să alunge durerea de cap, apoi a ascultat larma ce răzbătea din receptor: șuierături, huruieli, zgomote de motor și gemete difuze de claxon, de la mașinile care treceau pe drum.

— Oarecum, a spus ea în șoaptă.

— Am aflat de Michelle, a zis prietena ei, pe un ton mai domol decât în mod obișnuit. Suntem în drum spre tine. Poți vorbi?

Deznădăjduită, Anne a început să plângă în tăcere și lacrimile sărate s-au prelins pe receptor în jos.

— Da, cred că da.

De-abia respira.

— … Traficu' ăsta nenorocit… ești acum?

Legătura telefonică s-a întrerupt, nu se auzea mai nimic; vorbele Annikăi erau de neînțeles. Simțind că-i scade pulsul, Anne Snapphane a tras adânc aer în piept.

— Sunt în Aripa de Sud. N-am voie să ies din cameră. Așa ni s-a ordonat, bănuiesc că o să ne interogheze pe toți mai încolo.

— Dar ce s-a întâmplat, mai exact?

Și-a șters lacrimile cu dosul palmei, a apucat telefonul cu cealaltă mână și l-a fixat bine la ureche.

— Michelle, a șoptit ea. A murit Michelle. Au găsit-o în carul de transmisiune, împușcată în cap.

— Au venit mulți polițiști?

Anne Snapphane s-a mai liniștit și inima a început să-i bată relativ normal. Glasul Annikăi o aducea cu picioarele pe pământ, înapoi la lumea reală. O dureau genunchii; s-a ridicat și s-a uitat pe geam.

— Nu văd mare lucru de aici, doar podul peste canal și câteva tiruri de tras la țintă. Dar, din câte am văzut până acum, au sosit câteva mașini și un elicopter.

— Pe Michelle ai văzut-o?

Anne Snapphane a închis ochii și s-a ciupit de vârful nasului – prin fața ochilor ei năuciți au trecut, în flash-uri, imagini dureroase.

— Am văzut-o, da… am văzut-o.

— Cine a omorât-o?

S-a auzit un ciocănit. Anne a înlemnit și și-a îndreptat privirea spre ușă. A simțit cum echilibrul i se năruie – tulburarea a copleșit-o iar.

— Nu mai pot vorbi, a șoptit ea și a închis.

— Anne Snapphane?

Vocea de dincolo de ușă era impunătoare. A ascuns telefonul sub așternuturi și și-a dres glasul. Înainte să apuce să răspundă, ușa s-a deschis la perete. Ofițerul tânăr care a întâmpinat-o era vizibil nervos.

— Veniți cu mine!

Anne l-a fixat cu privirea.

— Pot să beau puțină apă înainte? a întrebat ea.

Polițistul s-a dovedit foarte neîndurător, nebăgând de seamă că femeia nu era deloc în apele ei. Nici nu o vedea ca pe o persoană. S-a făcut că n-o aude.

— Cum ieșiți pe ușă, faceți dreapta. Haideți odată!

Holul era scăldat în întuneric. Afară ploua și prin ușile închise nu răzbătea nicio rază de lumină. Pereții păreau că se descompun, iar Anne nu reușea să se liniștească. Emoțiile și gândurile o copleșeau, așa că a străbătut holul pipăind peretele cu mâna. Nu zărea pe nimeni din echipa TV.

Polițistul a deschis ușa principală, iar răcoarea și umezeala din aer i-au biciuit Annei fața ca un prosop ud. I s-a tăiat respirația și, uitându-se în sus, la castel, a cuprins-o amețeala. Polițiștii și mașinile de poliție se distingeau cu greu prin perdeaua cenușie de ploaie.

— Bănuiesc că nu aveți o umbrelă la dumneavoastră…

Drept răspuns, ofițerul care o escorta i-a făcut semn să pornească înspre colțul clădirii. Anne Snapphane s-a încovoiat de spate și a coborât în silă treptele de piatră. Apa i s-a strecurat numaidecât în gulerul hainei.

— Dar unde mergem?

— La casa de pe mal. Haide mai repede!

Pe șira spinării i s-a prelins un fir de apă și ochii i s-au umplut de umezeală. A clipit, ca să-și limpezească vederea, și apoi și-a croit drum pe trepte în jos, până la cărarea de pietriș, de unde a înaintat pe lângă tufele de cimișir, ajungând la grădină. După aceea, a urmat linia zidului dat cu var, a ajuns în Aripa Nouă, a trecut pe lângă o măsuță și câteva scaune de fier forjat, iar în cele din urmă, s-a oprit. Zidul, prevăzut cu arcade din loc în loc, împrejmuia o curte mică, deasupra căreia era construit un acoperiș din țiglă. Nu prea ai cum să scapi de aici, s-a gândit ea.

— Haide, haide, tot înainte!

Anne Snapphane și-a luat ochii de la zid și s-a uitat la ușă.

•

Inspectorul stătea la masă într-o sală mare de conferințe. Prin geamul din spatele lui se zărea carul care găzduia studioul mobil. Din instinct, Anne a făcut un pas în spate, călcându-l pe ofițerul care o escorta. Carul părea decupat dintr-o fotografie: era de un alb impecabil și purta emblema din cale-afară de țipătoare a companiei.

Oare o mai fi acolo? s-a întrebat ea. *Oare o fi apucat să se răcească*?

— Luați loc!

Anne s-a așezat pe scaunul pe care i-l indicase ofițerul, s-a șters la ochi, a clipit și apoi a remarcat că inspectorul purta o cămașă înflorată, hawaiană. S-a simțit oarecum ușurată.

— Dumnezeule, a zis ea. Ne cunoaștem, nu-i așa?

Bărbatul s-a făcut că nu aude.

— Ne știm din Stockholm, vă mai amintiți? a continuat Anne, cu înflăcărare. Eram cu Annika Bengtzon.

— Din câte am înțeles, erați la locul faptei când a fost descoperit cadavrul.

Luată prin surprindere, Anne a clipit.

— Ăăă… Da, eram și eu acolo, a răspuns ea.

Apoi a pierdut brusc contactul cu realitatea – a simțit că-i fuge pământul de sub picioare și s-a prins cu mâinile de tăblie.

— Vă rog mult… aș vrea niște apă!

Un ofițer i-a adus o carafă și un pahar. Cu mâini tremurânde, Anne și-a turnat un pahar de apă și a băut lichidul cu lăcomie, udându-și hainele pe alocuri.

— Vă simțiți rău?

După ce s-a rezemat de spătarul scaunului, Anne Snapphane a simțit că i se face greață.

— Cred că am un atac de astm!

— Vi se pare normal ca cineva să-și zboare creierii după o filmare?

Și-a trecut mâinile prin păr și și-a dat seama că era ud leoarcă.

— Ce vreți de la mine? Când o să mă lăsați să plec acasă?

Inspectorul s-a ridicat în picioare.

— Azi o să anchetăm pe toată lumea. Până acum, sunteți cu toții la fel de suspecți, așa că e foarte important să ne spuneți tot ce știți despre noaptea trecută. Sper să înțelegeți.

Străduindu-se să pătrundă înțelesul cuvintelor lui, Anne a rămas cu gura pe jumătate căscată, uitându-se la inspector.

— Nici nu se pune problema să părăsiți zona până nu terminăm cu interogatoriul! Sunteți obligați să vă supuneți ordinelor poliției. N-aveți voie sub nicio formă să discutați unul cu altul. S-a înțeles? Anne Snapphane, am fost destul de clar?

Amintindu-și de telefonul ascuns în pat, sub așternuturi, femeia a izbutit cu greu să dea aprobator din cap. Inspectorul a apăsat butonul reportofonului și apoi s-a așezat la masă, în fața ei. Avea blugii roși în genunchi.

„Inițiez înregistrarea interogatoriului cu Snapphane, Anne, născută pe…”

S-a oprit și a fixat-o cu privirea. Femeia a înghițit în sec și a bâiguit data nașterii.

„ … condus de Q, la castelul Yxtaholm, în sala de conferințe din Aripa Nouă, azi, vineri, 22 iunie, ora 10:25 dimineața. Anne Snapphane e anchetată cu privire la probabilitatea uciderii lui Michelle Carlsson.”

Apoi, inspectorul a tăcut și a cercetat-o pe Anne din priviri.

— Care este scopul venirii dumneavoastră aici?

Anne a luat câteva guri de apă.

— Să răspund la întrebările poliției, a spus ea, cu glas domol.

Q a scos un oftat.

— Îmi cer scuze, a continuat Anne Snapphane, dregându-și glasul. Sunt responsabil redactor la Zero TV – o companie de producție ce realizează emisiuni pentru diverse posturi de televiziune. Dincolo de asta, pe parcursul săptămânii în curs, mai precis, pe durata filmărilor pentru emisiuni, am avut și atribuții de animatoare de studio.

Apoi a tăcut și s-a uitat prin încăpere. Polițiștii o înconjurau din toate părțile, iar dincolo de zidurile clădirii se zărea carul.

— Pe durata filmărilor pentru emisiuni? Văd că folosiți pluralul. Așadar, ați tras mai multe episoade?

Anne a dat aprobator din cap.

— Opt, unul după altul, a răspuns ea, de data asta pe un ton puțin mai ferm. Trebuia să facem câte două episoade pe zi, timp de patru zile, și ploaia asta nenorocită nu ne-a slăbit deloc!

A izbucnit într-un râs strident, deloc potrivit. Polițistul n-a avut nicio reacție.

— Și cum au decurs filmările?

— Cum să decurgă?!

Anne a lăsat capul în jos.

— Au decurs binișor, exceptând faptul că a plouat. A trebuit să ridicăm un acoperiș ca să putem trage diverse cadre. Am fost nevoiți să tot reprogramăm filmările – o parte dintre artiști au ținut spectacolele sus, în studioul de înregistrări amenajat la etajul al doilea, în conac.

A afișat un zâmbet forțat.

— Ați avut vreo problemă?

— Ce fel de probleme?

A băut apa care mai era în pahar.

Polițistul și-a deschis mâinile, încercând, obosit, să se facă înțeles.

— Certuri, a zis el. Dispute. Amenințări. Incidente neplăcute.

Anne Snapphane a închis ochii pentru a doua oară și a respirat adânc.

— Cred că au fost câteva.

— Cum ar fi…

A dat să mai ia o gură de apă și, văzând că paharul era gol, a făcut un semn ca să se ducă cineva să i-l umple.

— Când faci o emisiune ca asta, de mare anvergură, pot apărea o grămadă de probleme, a zis ea, deși ne-am lipsi bucuroși de ele. Dar, când se acumulează stresul, situația scapă de sub control.

— Puteți să-mi dați un exemplu? a întrebat Q.

Anne a simțit că inima stătea să-i sară din piept și a început să tremure.

— Michelle, a zis ea, era câteodată ca un ghimpe-n coastă. În ultimele zile, s-a certat aproape cu toți oamenii din echipă.

— Și cu dumneavoastră?

Anne Snapphane a dat de câteva ori din cap și a înghițit în sec. Polițistul a scos un oftat.

— V-aș ruga să vă exprimați cu voce tare.

— Da, a răspuns ea, pe un ton mult prea ridicat. Da, s-a certat și cu mine.

— Când?

— Azi-noapte.

Polițistul a cercetat-o îndeaproape, privind-o insistent.

— Din ce cauză v-ați certat?

— Dintr-o nimica toată, ca să fiu sinceră. Pentru bani, mai bine zis, pentru lefuri. Discutam despre bursă și ne-am contrazis, pentru că eu, în fond, nu susțin o economie bazată pe speculație, iar Michelle o ținea una și bună că asta e baza democrației. Și de aici am ajuns să vorbim de salarii. Michelle a zis că managerii corporatiști și oamenii cu funcții publice merită să aibă salarii și pensii mari și mi i-a dat ca exemplu pe Percy Barnevik și pe alți escroci de genul lor, cu toate că, așa cum avea obiceiul, nu voia decât să facă aluzie la ea.

A tăcut o clipă; îi ardeau obrajii. Polițistul i-a aruncat o privire

opacă.

— Erați furioasă?

O să mint, și-a zis Anne Snapphane în sinea ei. *Nu pot să spun adevărul, o să creadă c-am omorât-o eu.*

Așezat la masă, în fața ei, bărbatul a cercetat-o insistent, a analizat-o cu atenție, citindu-i gândurile.

— Dacă mințiți, o să complicați lucrurile, a spus el.

— Îmi venea s-o strâng de gât, a zis Anne, uitându-se în altă parte și izbucnind în plâns. Mă rog, eram băute…

Inspectorul s-a ridicat, a dat o tură de jur-împrejurul mesei și apoi s-a așezat iar.

— Erați băute? a îngânat-o el. Cât de băute? A băut toată lumea din echipă?

Femeia a ridicat din umeri, exasperată, sătulă până peste cap de ancheta la care era supusă.

— Vorbiți cu voce tare, vă rog!

A simțit că i s-a scurtcircuitat creierul, funcționând greu de la gândurile apăsătoare.

— De unde să știu eu cine și cât a băut?! a țipat ea. Cum aș putea să știu așa ceva?! Că doar n-am strâns sticlele în urma lor, deși mulți ar fi avut pretenția să fac asta!

— Cine, mai precis? Michelle?

— Nu, a răspuns Anne, pe un ton mai supus.

Liniștea s-a accentuat și la fel și senzația ei de greață.

— S-au mai iscat și alte certuri pe parcursul nopții?

De-abia respirând, Anne a înghițit iarăși în sec.

— S-or fi iscat, a șoptit ea.

— Între cine?

— Întrebați-i pe ceilalți! Eu n-am de unde să știu, n-am stat să ascult ce vorbeau ei.

— Dar s-au creat oarecicare tensiuni noaptea trecută, nu-i așa? S-au agitat apele puțin.

— Întrebați-i și-o să aflați dacă e așa sau nu, a răspuns Anne. Întrebați-i ce-au făcut la Grajduri?

— Ați fost și dumneavoastră acolo?

— Da, însă am stat puțin.

— Dar ați fost martoră la descoperirea cadavrului, nu-i așa?

Inspectorul n-a fost nevoit să facă presiuni ca să audă răspunsul ei afirmativ.

— Cine altcineva a mai intrat în car în afară de dumneavoastră?

Anne a închis ochii pentru o secundă.

— Sebastian, a răspuns, remarcând că de-abia se făcuse auzită.

— Sebastian Follin, managerul lui Michelle Carlsson?

Anne a încuviințat din cap. Apoi și-a amintit ceva.

— Mda, a zis, așa e, Sebastian Follin e managerul ei.

Nedumerită, s-a oprit din vorbit.

— Nu știu cum să mă exprim, la prezent sau la trecut…?

— A mai fost și altcineva în car?

— Karin. Karin Bellhorn, producătoarea. A fost și ea acolo.

— Și mai cine?

— Mariana și Bambi. Nu se suportă deloc!

— De ce ați stat trează toată noaptea?

Anne a râs o dată, scurt, de parcă ar fi scos un lătrat.

— Că mai rămăsese băutură, de-aia!

— Mariana și Bambi cine sunt?

— Mariana von Berlitz este editoare și lucrează în regim de colaborare pentru *Petrecere de vară la castel.* Suntem angajate la aceeași companie de producție. Bambi Rosenberg e actriță de telenovele și a fost invitată să apară în ultimele două episoade. Se înțelegea bine cu Michelle.

— Bine, a zis polițistul. Deci ați fost dumneavoastră, managerul, producătoarea, editoarea și amica victimei. A mai fost cineva?

Anne s-a gândit puțin.

— Păi, a mai fost și Gunnar prin preajmă, a zis. El avea cheile de la car. Antonsson e numele lui de familie. E responsabil de carul de transmisiune, probabil că l-ați întâlnit deja.

În sufletul ei clocotea o criză de râs, care apoi i-a străbătut creierul și a trecut dincolo de buze, ieșind afară ca o otravă verde.

— A făcut mai mult caz de stricăciuni decât de…

Anne Snapphane a dat din mână și n-a mai zis nimic.

— Ce vreți să spuneți?

— Gunnar a fost mai afectat că i s-a stricat echipamentul decât că a murit Michelle.

— De ce s-a stricat?

— Păi, de la mâzga cenușie, știți… creierul…

Imaginile s-au derulat din nou fulgerător prin fața ochilor ei, în ciuda faptului că fusese șocată și mahmură: trupul delicat așezat într-o poziție grotescă, cu ochii mari care nu aveau să mai vadă niciodată nimic.

— Nu mai suport… a spus Anne, cu glas domol, și a părăsit încăperea.

•

Debarcaderul din fața hotelului Grand era ticsit de oameni. Bărcile care trebuiau să-i transporte pe pasageri în larg se îngrămădeau ca niște balene în spatele perdelei de ploaie, iar vântul biciuia aprig legătura de stuf care împodobea arcul și etrava fiecărui vas. *N-o să putem pleca*, și-a zis Thomas în gând. *N-o să avem loc.*

— Mergeți în Gällnö? Trebuie să luați barca din capăt de tot. O zi

bună!

Thomas i-a zâmbit de complezență angajatului de la Waxholmsbolaget, care era înfofolit în pelerină, iar apoi a apucat strâns mânerul căruciorului. Roțile au brăzdat terenul noroios și s-au oprit fix în picioarele unei femei tinere.

— Măcar cereți-vă scuze! i-a spus ea printre dinți.

Thomas s-a ferit s-o privească în ochi. Banda de plastic a pachetului de pamperși îi râcâia încheietura, iar cadrul metalic al rucsacului îl înghiontea în șold.

— Vreau și eu înghețată! a spus Kalle, răspicat, arătând înspre ghereta din spatele lor, de pe debarcader.

— Stai să ne îmbarcăm și promit că apoi o să-ți iau și înghețată, i-a spus Thomas, plin de broboane de sudoare pe frunte.

S-a pornit o rafală de vânt și stropii de ploaie l-au lovit direct în față. Ellen a scos un scâncet. Thomas s-a simțit descurajat când a privit spre capătul debarcaderului.

Șubredul vapor Norrskär era ancorat în capăt de tot și se bălăbănea, instabil, dintr-o parte într-alta. Comparativ cu vasele de generație nouă, adevărate bestii, Norrskär părea o babă cocârjată. Pe o asemenea vreme și cu un asemenea vapor, n-ar fi fost deloc exclus ca voiajul până în insule, la părinții lui, să le ia mai bine de trei ore.

Îmbarcându-se aproape în ultimul moment, bărbatul a dus căruciorul, bagajele și rucsacul la loc acoperit, sub punte.

— Hai să mâncăm ceva, a zis el, fără prea mare convingere în glas.

Marea era destul de agitată. Lui Kalle i s-a făcut rău chiar înainte ca vasul să treacă de primele insule aflate pe traseu, Fjäderholmarna. A vomitat direct pe masa din cafenea, scăpând, din greșeală, înghețata imensă în mâzga lipicioasă.

— Înghețataaa mea! a spus copilul, suspinând, iar apoi, ștergându-se cu mâneca la gură, a dat să ridice cornetul mozolit.

— Stai locului! i-a zis Thomas lui Ellen văzând că încerca să-i scape din brațe.

Pasagerii din jur s-au tras cât mai departe de ei.

— Să faceți bine să ștergeți mizeria asta! a zis, pe un ton iritat, fata din spatele tejghelei, în timp ce-i înmâna lui Thomas o rolă de șervețele.

— Fiți fără grijă, a răspuns el, simțind că ceilalți pasageri îi priveau din ce în ce mai dezaprobator. Ellen, Kalle, stați cuminți, totul o să fie bine…

Thomas a cuprins-o pe fiică-sa cu un braț și cu celălalt braț a apucat căruciorul, iar pe Kalle, care era supărat și plângea, l-a pus s-o ia înainte. S-au dus cu toții pe punte.

Acolo, Thomas a găsit un adăpost bun sub scară și i-a tras aproape și pe copii. A luat pelerina și l-a încotoșmănat pe fiu-său în ea, iar apoi i-

a zis să se așeze pe bancă. Băiatul s-a oprit aproape instantaneu din plâns și a adormit în mai puțin de un minut. Thomas a culcat partea din spate a căruciorului, a așezat-o pe copilă în el și a acoperit-o bine cu o pătură, după care a început s-o legene înainte și înapoi. Ajutat de mișcările oscilatorii ale vasului, a izbutit: fata a adormit, și ea.

Thomas a tras frânele căruciorului și s-a asigurat că cei mici erau la adăpost de ploaie, iar apoi s-a cățărat pe balustradă, bucurându-se de vânt și de ceața fină. L-a cuprins, pe neașteptate, un inexplicabil sentiment de gol. Descoperise ceva de prin partea locului care-i lipsise mult.

S-a gândit că poate era vorba despre apa mării, ușor sărată, cum era, de obicei, prin părțile acelea. Poate era vorba despre senzația pe care i-o lăsa marea, despre parfumul ei caracteristic.

Era ceva care-l marcase în copilărie. Marea era, desigur, o parte din cadrul la care se raporta, că doar copilărise în preajma ei. Pe lângă faptul că profunzimea ei curată și limpede îl marcase în perioada copilăriei și, mai târziu, în vacanțele de vară, marea îl însoțise și în Vaxholm, orașul în care locuise până la vârsta de treizeci și doi de ani. Perioada petrecută acolo se estompase în ultimii ani – Thomas dăduse uitării o parte esențială din viața lui.

Nu merită, a reflectat el.

Din senin, l-a izbit cu putere un gând nou: *Regret…*

Thomas a icnit; era prima dată când lăsa să răbufnească asemenea sentimente. În momentul în care și-a dat seama că se mințise atâta amar de vreme, a simțit un nod atât de puternic în stomac, că a fost gata-gata să cadă din picioare.

O trădase pe Eleonor, soția lui. Totul începuse de la un simplu flirt cu Annika. Plecase de acasă, unde îi era bine. Își părăsise familia ca s-o ia de la capăt în Stockholm, Kungsholmen, unde locuia Annika, într-o dărăpănătură de apartament care nu avea nici măcar apă caldă și care, la un moment dat, avea să fie dărâmat. Nu-și respectase cuvântul dat în fața lui Dumnezeu și a lui Eleonor, își lăsase baltă părinții, prietenii și vecinii. În Vaxholm, el și Eleonor erau un cuplu respectat, cunoscut pentru contribuțiile aduse bisericii și altor organizații. Ea era directoare la bancă, iar el primise de la autoritățile locale un post de director financiar.

— Și pentru ce am plecat? Pentru o femeie cu fund mișto… a zis el în bătaia vântului.

Apoi, pendulul învinovățirii l-a izbit din direcția inversă, lovindu-l cu aceeași forță cutremurătoare ca mai înainte.

Of, Kalle, și-a zis el. *Iartă-mă, n-am vrut să sune așa.*

Thomas s-a întors cu spatele la mare și s-a uitat înspre locul în care își lăsase copiii. Erau extraordinari și erau ai lui. Ai lui!

Eleonor nu voia să fie mamă. Nici lui nu-i stătuse prea mult gândul

la copii înainte de seara din ajunul Crăciunului, când își făcuse Annika apariția în ușa casei lor, însărcinată și cu lacrimi în ochi. Cât timp se scursese de atunci? Să fi fost trei ani și jumătate? Numai atât?

Părea să fi trecut mult mai mult. După episodul cu pricina, nu mai trecuse pe acasă decât o dată, și atunci însoțit de oamenii care-l ajutau să se mute. Casa rămăsese în grija lui Eleonor, el își tranzacționase partea din proprietate la bursă, în sectorul tehnologic, urmând sfatul călduros al brokerului.

— Nu băga banii în prostii! îi spusese Annika. Dumnezeule, la ce-ți folosește un sistem de acces rapid la internet când nici măcar nu s-au inventat calculatoare pentru asta?!

Apoi, trântise laptopul de pământ și îl jucase în picioare.

— Foarte matur din partea ta, îi spusese el. Acum chiar că m-ai convins că ești pricepută la tranzacții bursiere!

Evident că, până la urmă, s-a dovedit că Annika avusese dreptate. La o lună după aceea, piața a intrat în colaps și s-a ales praful de acțiunile lui.

Thomas s-a dat la o parte din bătaia vântului și a constatat că era ud leoarcă și înghețat de frig.

Și nici măcar nu trecuseră de Gåshaga.

•

— De ce nu merge liftul? a întrebat Anders Schyman, gâfâind, în momentul în care a ajuns la etajul al patrulea al clădirii mari de birouri unde se afla sediul ziarului pentru care lucra.

Tore Brand l-a privit îmbufnat.

— Ploaia e de vină! a zis el. Și instalatorul vine de-abia luni.

Administratorul delegat a încercat să-și tragă sufletul, propunându-și să nu mai întrebe nimic de lift până nu avea să intre în tură un alt membru al personalului administrativ.

La sediu era numai Spike, așezat la biroul lui, cu picioarele cățărate pe tăblie și cu receptorul aproape lipit de ureche. A sărit imediat ca ars când l-a surprins Schyman, punându-i mâna pe umăr.

— Hai că te sun eu mai încolo, a spus el, după care a trântit receptorul în furcă.

— Unde-i Torstensson? a întrebat Schyman.

— E în Dalarna, cu familia, cântă la vioară. Nu l-ai auzit niciodată? Să vezi cum înflorește cântecele din folclor!

Spike a afișat un zâmbet răutăcios. Băieții din redacție nu aveau niciun pic de respect față de redactorul-șef. Însă Schyman nu se crampona de asta. Atât timp cât băieții aveau autoritate asupra lui și-l determinau să le îndeplinească ordinele, bărbatul era liber să rămână în funcție.

Schyman s-a așezat pe scaun, cu fața la biroul redactorului de știri, și s-a lăsat pe spate. Știa că băieții îl respectau pentru abilitățile și

experiența sa, dar asta conta prea puțin, atâta vreme cât nu avea putere executivă.

Apoi și-a amintit, pe nepusă masă, cum îi numea Annika Bengtzon pe redactori. Le zicea „pâlcul flanelelor”, pentru că aveau niște geci de bumbac, pe care le schimbau la propriu între ei. A rânjit, iar apoi și-a dres glasul.

— Ia zi, ce mai știm despre domnișoara Carlsson, Dumnezeu s-o odihnească în pace?

— Trebuia să mă sune Annika Bengtzon la prânz, dar a uitat.

Schyman a dat exasperat din mâini.

— Cu cine e?

— Cu Bertil. Au plecat pe la zece.

— Păi, dacă-i așa, de-abia au ieșit din oraș. Traficul e infernal!

— Infernal e puțin spus, a exclamat el.

Locuia în Solna și, zi de zi, ca să ajungă la muncă, străbătea patru kilometri pe traseul respectiv, cu mașina de serviciu.

— N-ar strica să facem niște articole usturătoare pe tema asta!

Schyman și-a înăbușit un oftat.

— Sper că ești conștient că Michelle Carlsson ne-a dat de două ori în judecată pentru calomnie.

— Și ce? a intervenit Spike. Ce ar trebui să facem acum, să stăm deoparte, doar pentru că nu știu ce curvă a fost o catastrofă cu acte pe timpul vieții?

Schyman n-a scos nicio vorbă preț de zece secunde, privindu-l pe redactorul de știri.

— Cu ce se mai ocupă oamenii pe-aici?

Oarecum agitat, Spike a răsfoit un teanc de hârtii. Deasupra buzei de sus era plin de broboane de sudoare.

— Păi, așa cum ți-am zis, Annika Bengtzon și Bertil sunt în drum spre Flen, iar Berit Hamrin se întoarce din Öland. Plecase să facă un articol despre chefurile tinerilor care defăimează sărbătoarea Sânzienelor. Rezervaserăm și un fotograf pentru treaba asta, iar apoi mi-a luat mai bine de o jumătate de oră să-i explic situația. A luat foc când a auzit că a picat învoiala!

— Mă rog, oricum se subînțelege că o să-și ia banii, a răspuns Anders Schyman, luând un ziar din grămada de lucruri de pe biroul lui Spike.

— Bine, bine, știe și el asta. Numa’ că tipu’ n-o făcea pentru bani, voia să-i apară și lui numele în ziar. I-am zis să facă niște fotografii și să ni le trimită, menționând numele și vârsta oamenilor care apar în ele.

— Vezi să treacă și pe la mine înainte să le publicăm, a spus redactorul-șef. M-am săturat de poze false cu adolescenți bătuți!

Spike s-a înroșit. Cu un an în urmă, trimisese în Öland doi reporteri

care nu făceau parte din personal, iar aceștia doi se întorseseră cu un material excelent. Singura problemă fusese că reporterul și fotograful trăgeau la măsea la fel de aprig ca un bețivan ordinar și uitaseră să le spună noilor prieteni că pozele cu ei vomitând, zbierând și defecând aveau să fie publicate în *Kvällspressen*. În urma acelei întâmplări, Consiliul Presei Suedeze a găsit publicația vinovată de comportament imoral în cinci cazuri, obligând-o să plătească daune de peste 150 000 de coroane suedeze, ca să nu ajungă în tribunal. *Kvällspressen* ar fi câștigat procesul, dar întreaga afacere s-a dovedit atât de sordidă, încât era mai bine să dea banii consiliului, ca să salveze ce mai rămăsese din buna reputație a ziarului.

— Păi, de asta l-am trimis pe Berit anul ăsta, a răspuns Spike, scurt, iar apoi a făcut un clic cu mouse-ul. Iar fotografului i-am zis să facă poze numai ca să scap de el, nu de alta.

— Vezi să nu te trezești că încarcă rețeaua cu cinci sute de poze proaste la cinci minute după ce expiră termenul predării, a intervenit Schyman tăios, după care s-a ridicat. Să-mi faci legătura cu Bengtzon la telefon când sună!

— Dacă sună, a zis Spike.

Dar Anders Schyman ieșise deja din încăpere.

•

Lumea era în concediu și coloana de mașini de pe ruta 55 înainta cu greu. Afară ploua cu găleata, iar ștergătoarele scârțâiau pe parbrize. Înaintarea înceată, treptată a vehiculelor a tensionat atmosfera din Saab, iar liniștea era apăsătoare. Annika a încercat să stea comod, dar o jena centura, iar scaunul era conceput să susțină partea inferioară a spatelui unui pasager mai înalt ca ea. Însă și-a dat seama că disconfortul pe care-l simțea nu avea legătură cu scaunul; vinovate erau numai sentimentele ei de nesiguranță. Concediul de maternitate se încheiase și, deși revenise la muncă de câteva săptămâni, știa că ceilalți comentau pe seama faptului că lucra în Departamentul de investigații.

În timpul sarcinii, Annika fusese trimisă în alte departamente – dedicate chestiunilor femeiești sau axate pe lucruri minore. Deși fusese retrogradată și se simțise alungată, nu comentase deloc. Evident că era perfect conștientă de părerea managementului despre femeile tinere care rămâneau însărcinate imediat după ce deveneau membre permanente ale personalului. Știa că șefii o priveau cu dezamăgire, ca pe o ratată care se folosea de sistem ca să-și ia concediu de maternitate și să fie plătită în tot acest timp, lăsând ziarul în plata Domnului. Și, de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns, personalul mai avea și prostul obicei de a face glume pe seama ei, o jurnalistă de investigații cu burta la gură. În primul rând, se presupunea că în momentul fertilizării ovulului mintea femeii devenea înceată; în al

doilea rând, Annika trebuia pedepsită pentru că îi dezamăgise pe toți. Nu uitase nicio clipă de lacrimile amare pe care le vărsase și nici de faptul că Thomas, incapabil s-o înțeleagă, făcuse eforturi stângace ca s-o aline.

— O să-ți revii repede, ai să vezi, îi spunea el, aducându-i un pahar cu lapte.

Annika nu-i mărturisise niciodată că lacrimile ei nu erau cauzate de durerea de stomac.

Îi înțepenise gâtul. Și-a masat vertebra de sus și și-a descleștat mușchii inferiori ai feței. Pe parcursul călătoriei, telefonul nu prea funcționase: furnizorul de servicii Comviq era de doi bani, nu avea acoperire în provincie.

Dintre puținele informații pe care le avea la dispoziție, înțelegea că poliția din Eskilstuna și Divizia Națională de Omucideri fuseseră chemate la apel, ceea ce Annikăi i se părea și reconfortant, și deranjant. Îi cunoștea bine pe cei de la Omucideri, mai ales pe Q care conducea în general investigațiile de acel gen. Cu poliția din Eskilstuna era însă în relații mai complicate. Ei investigaseră moartea lui Sven Matsson în Hälleforsnäs și era convinsă că o țineau minte după nume.

S-a uitat afară prin geamul aburit și a zărit pădurea de pini; prin desișul ăla o fugărise bărbatul cu ani în urmă. Dar scăpase.

Totul se întâmplase într-o zi răcoroasă de toamnă. Aerul era înviorător și tare. Cu o noapte în urmă, se despărțise de Sven; pusese punct odată pentru totdeauna relației lor sadice. Apoi o amenințase cu moartea și o fugărise prin pădure înarmat cu un cuțit de vânătoare, pentru ca, într-un final, să se repeadă la motanul ei, înjunghiindu-l.

Annika a închis ochii și s-a lăsat legănată de suspensiile noi ale Saabului, care tremurau din cauza străzii prost asfaltate. A încercat să se relaxeze. Ținând în continuare ochii închiși, a văzut capul lui Sven crăpat de țeava de oțel pe care o ținea cu propriile mâini. L-a văzut pierzându-și echilibrul și căzând în furnal, dispărând în hăul întunecat. Annika respira din ce în ce mai rapid. O treceau toți fiorii, așa că a încercat să-și alunge imaginea din minte.

Fusese acuzată de omor prin imprudență. Tribunalul din Eskilstuna îi dăduse o pedeapsă cu suspendare, întrucât fapta ei fusese considerată un act de legitimă apărare. Nu fusese acuzată de crimă de gradul al doilea. Însă Annika nu era atât de sigură că verdictul fusese corect – ea își dorise cu adevărat să-l omoare pe Sven. Când își luase motanul în brațe, cu măruntaiele prelingându-i-se afară din stomac, avusese convingerea clară că făcuse ceea ce trebuia.

— Asta e ieșirea?

Annika a deschis ochii.

— Da. Ia-o la dreapta.

Au străbătut un bulevard lung, îndreptându-se spre grajdurile de la Yxtaholm. După ce au intrat pe drumul lateral ce ducea la ferma cu animale de prăsilă, au dat peste o barieră mare.

Bertil Strand s-a văitat:

— La dracu, era de așteptat!

Annika s-a uitat în stânga și a zărit, prin frunziș, zidurile albe ale castelului. Pe drum în sus se vedeau oameni mișunând și un car care trăgea în parcarea de lângă Grajduri.

— Băi, nu pot să cred, toată presa e deja aici, a zis fotograful.

— Ia nu te mai plânge atât! a răspuns Annika.

A deschis portiera și a ieșit afară, iar Bertil a turat motorul, pregătit de plecare.

După ce l-a chemat pe ofițerul de poliție care păzea bariera, Annika l-a întrebat:

— Pe unde putem intra și noi?

— Nu aveți pe unde, e blocat peste tot.

— Și ceilalți cum au intrat?

Făcând abstracție de protestele vehemente ale lui Bertil Strand, Annika a trântit portiera.

— O să eliberăm zona treptat, a răspuns ofițerul pe un ton autoritar, dublat de o atitudine pe măsură.

Mărul lui Adam i se mișca nervos când în sus, când în jos, iar bărbatul cerceta agitat suprafața lacului. Probabil că era un polițist local, poate chiar un membru al poliției din Katrineholm.

Annika s-a hotărât să facă pe agresiva cu ofițerul. A băgat mâna în buzunar și și-a scos legitimația de presă, apoi s-a îndreptat ferm către el, i-a postat documentul în față și l-a privit aspru.

— Nu v-aș sfătui să-mi obstrucționați munca!

Ofițerului i s-a pus un nod în gât.

— Am primit și eu niște ordine, a răspuns el, uitându-se concentrat către lacul Långsjön.

— Și ordinele astea presupun și obstrucționarea presei? Mă îndoiesc!

Ofițerul s-a uitat la Annika.

— Ia stați așa, nu care cumva sunteți din Hälleforsnäs? a întrebat.

Annika a bătut în retragere. Apoi, s-a întors pe călcâie și s-a urcat în mașină, trântindu-se pe scaunul din față.

— Hai că n-o scoatem la capăt pe aici, a spus ea, izbind iar portiera.

— A naibii ușă, de câte ori trebuie să-ți mai spun…?

Bertil Strand a dat drumul ușor la ambreiaj, ca să nu se ridice nisipul de pe jos și să zgârie vopseaua mașinii.

— Ia stai! a zis Annika.

A închis ochii, și-a relaxat fruntea și a simțit un puseu de adrenalină.

— Sunt sigură că mai e o cale!

Fotograful a turat motorul și a băgat în viteza a doua, derapând ușor pe prundișul umed.

Sentimentul eșecului o apăsa pe Annika precum o lespede de piatră așezată pe piept.

— Oprește mașina! a insistat ea. Stai să mă gândesc!

Bertil Strand a parcat lângă un semn rutier care de-abia se vedea.

— Sigur mai există o cale de acces! a zis ea.

Fotograful s-a uitat în depărtare, spre lac.

— Oare putem să intrăm pe partea cealaltă?

— Castelul e situat pe o insulă, între două lacuri, i-a zis Annika. Ăsta e lacul Långsjön. Dincolo e lacul Yxtasjön, care se continuă mult spre stânga. Nu cred că sunt drumuri pe aici. Poate numai o rută pentru tractoare, dar, de obicei, astea sunt închise.

A scanat lacul și a zărit ferma Finntorp prin frunziș. În adolescență, mersese des în tabăra de hipism de acolo, cu Soraya, calul ei, cu care câștigase multe medalii. Și-a amintit vag de perioada aceea: parfumul fânului proaspăt cosit, căldura care-i ardea coapsele când călărea, praful care se ridica de pe drumul de țară, sentimentul de iubire și senzația de armonie deplină pe care le avea când cutreiera locurile călare pe iapa ei.

Dintr-odată, și-a amintit.

— Ia-o la stânga, a zis ea, iar apoi faci din nou la stânga.

Fotograful a ascultat-o fără să comenteze nimic; ori se baza pe ea, ori îl durea în cot de tot. Nu contează, și-a zis Annika.

— Și acum, încotro? a întrebat el când au ajuns la Finntorp.

— La dreapta, a răspuns Annika. Până dai de centrul Ansgar.

Au urcat încet povârnișul, trecând de padoc și de semnul cu „Interzis accesul vehiculelor”. Casele de lemn vopsite în roșu s-au ivit din întuneric asemenea unor blocuri imense.

— Ăsta ce mai e?

— Un centru creștin, un azil. Cred că aparține Societății Misionarilor Suedezi. Coboară coasta, o să vezi o parcare în spate.

În afară de o rulotă aflată în capăt de tot, parcarea era complet goală. Au lăsat mașina la marginea unei peluze dese.

— Și-acum ce facem? a întrebat Bertil.

— Dincolo de coastă, e o plajă, a răspuns Annika. Acolo, lângă ponton, ar trebui să găsim o barcă de salvare. Mă gândesc că putem s-o luăm.

Ploaia nu părea să se domolească în curând. Și-au pus pelerinele și Bertil Strand a băgat aparatele foto în pungi de plastic, iar apoi le-a pus într-un rucsac impermeabil.

— Acoperă laptopul ăla cu ceva! a zis fotograful. Să nu spargă ăștia mașina.

Annika a scrâșnit din dinți și a pus o pătură peste dispozitivul așezat pe bancheta din spate. Cui i-ar fi trecut prin cap să spargă o mașină parcată lângă un centru creștin?

Barca era la locul ei, pe jumătate plină cu apă. Vâslele erau acoperite cu stuf, dar lipsea un cârlig. Au tras barca la țărm, au pornit-o și apa a săpat un golf mic în nisip.

— Știi să vâslești? a întrebat Bertil Strand, mai timorat ca oricând.

— Roagă-te să nu fi împrejmuit și plaja, a răspuns Annika.

Drumul a fost mai lung decât își imaginase. Bărcuța plutea ca o geamandură pe apele lacului; uneori aveau impresia că nu înaintează deloc. Apoi, vasul a început să ia iarăși apă, numai că, de data asta, apa nu venea numai de sus.

Asta numai barcă de salvare nu e, zău așa! și-a zis Annika, văzând că străbătuseră de-abia jumătate din suprafața lacului.

De parcă n-ar fi fost de ajuns că se învârteau în cerc, s-a mai pornit și o rafală puternică de vânt. Pe Annika o dureau deja brațele.

— Ia zi, crezi că ajungem azi? a întrebat Bertil Strand, leoarcă precum un câine înecat.

Auzindu-l, Annika a început să vâslească mai repede și mai viguros. Era gata să se dea bătută, când a zărit sauna și casa de pe plajă.

— Hai că aproape am ajuns, a zis ea, căutând cu privirea, prin mantia de ploaie, insula unde se afla castelul.

Pe plajă era agitație. A văzut câteva siluete nedeslușite mișcându-se grăbit încolo și încoace pe lângă clădiri. A ochit, de asemenea, și o emblemă mare și stridentă pe un perete alb de lângă canalul pentru priza de apă.

Scoțând un aparat din punga de plastic, fotograful a zis:

— Carul ăla e studioul mobil, nu-i așa? Încearcă să nu miști barca, să fac câteva poze, în caz că nu ne dau voie să intrăm…

Annika nu l-a luat în seamă pe Strand și a vâslit mai departe, aproape recunoscătoare pentru vremea rea. Cu puțin noroc, puteau înconjura insula în voie, fără să fie văzuți, pentru ca apoi să acosteze lângă jalon și să-și croiască drum spre proprietate.

Au reușit. Înghețată și extenuată, Annika tremura toată când au tras barca la mal, prin păpuriș, și apoi sus, pe gazon.

— Cunoști bine zona? a întrebat Bertil Strand.

Jurnalista și-a tras sufletul preț de câteva secunde, încercând să-și înăbușe un acces de tuse.

— Veneam în fiecare an aici cu bunica, de ziua ei. Ne plimbam prin parc și apoi mergeam în salon și ne ospătam cu trei feluri de mâncare.

— Ditamai răsfățul, ce să mai! a spus Bertil Strand în timp ce scotocea prin rucsac.

— Bunica era o femeie respectată în Harpsund. E la zece kilometri de aici dacă tai pădurea. Îl cunoștea pe directorul de atunci de la

Yxtaholm. Mâncarea era gratis.

Annika a făcut un semn prin ceață, arătând înspre dreapta.

— Acolo e terasa, a zis ea, și bănuiesc că acolo au filmat emisiunea.

Apoi a făcut un semn spre stânga.

— Și acolo e Aripa de Nord: anfilada cu camere și apartamente. Drept înainte se află conacul, saloanele și camerele de odihnă. Să mergem!

Conacul se înălța în fața lor asemenea unui palat scânteietor, alb și lucios de la ploaie. S-au apropiat de casă pe partea cu frontonul. Acoperișul mansardei era chiar mai întunecat decât cerul plin de nori negri. La jumătatea coastei care ducea spre castel, au dat peste o grădină de trandafiri aproape înfloriți. Pe drum, erau parcate trei mașini de poliție.

— Da' ce-a fost în locul ăsta înainte? a întrebat Bertil Strand în timp ce-și despacheta aparatul.

— În perioada medievală, aici era sfatul, a răspuns Annika. Acum, e centru de conferințe și hotel și aparține Ligii Antreprenorilor Suedezi. A fost construit în 1753.

Fotograful i-a aruncat o privire.

— Aaa, nu în 1754?

— Păi, vezi și tu, i-a zis Annika, indicând inscripția cu anul, aflată deasupra intrării.

A șocat-o faptul că ușile mari de la intrare erau închise; înainte, le găsea mereu deschise la perete, ca și cum te-ar fi poftit înăuntru. Însă de data asta, ușile maro păreau masive, apăsătoare și neprimitoare.

A făcut un semn spre deal, în sus, dincolo de Aripa de Sud.

— Acolo au fost ridicate primele construcții, toate din lemn. Baza castelului și a anexelor e din cărămidă – prelucrată în furnalul ăla din pădure. Ce facem, mergem mai întâi la locul faptei?

Bertil Strand a încuviințat din cap.

Au luat-o pe lângă castel, înaintând încet și cu atenție și ascunzându-se după copacii din parc. Au trecut de terasă, cu aleile ei de pietriș bine întreținute, cu peluza tunsă, tufele și rondurile de flori. Annika a întors capul o clipă și a cercetat exteriorul clădirii – zidurile sobre și austere erau presărate cu șiruri orânduite de ferestre. Sutele de geamuri prevăzute cu șipci verticale dispuse alambicat în ramă oglindeau suprafața argintie a lacului Yxtasjön.

— Numai damele în crinoline mai lipsesc de-aici, a zis Bertil, fotografiind locul.

Au coborât pe malul lacului, lăsând în urmă labirintul mic de gard viu, zidurile și pontonul și ajungând la frontonul Aripii Noi, așezate cu fața spre vest.

Făcând un semn, Annika a spus:

— Uite carul!

Bertil Strand a luat celălalt aparat și s-a întins pe iarbă. A apucat obiectivul cu mâna stângă, iar cu dreapta a apăsat declanșatorul.

Annika stătea în spate, uitându-se spre locul faptei. Carul TV nu arăta întocmai ca un autobuz, ci, mai degrabă, ca un camion Mack. Se rabata pe lungime într-o parte, pentru dublarea spațiului de lucru. Ușa era așezată cu fața înspre ei, iar cinci trepte metalice duceau la o altă ușă, mai îngustă, aflată în stânga cabinei șoferului. Annika a văzut un polițist îmbrăcat în uniformă care stătea cu spatele la ei și discuta cu cineva din carul de transmisiune.

— Să ne apropiem? a întrebat ea în șoaptă.

Deși nu se înțelegea prea bine cu fotograful, Annika îi respecta munca.

— Nu, mă descurc. Am făcut câteva poze și de pe barcă, din celălalt unghi. Hai mai încolo, spre dreapta, să fac o poză și cu anexele. Vezi, să ai grijă de ele dacă încearcă să ne gonească.

Bertil Strand s-a ridicat, a pus rucsacul pe umărul stâng și a luat-o de-a lungul plajei. Annika l-a urmat, cu ochii ațintiți asupra clădirilor văruite în alb. Castelul se afla în vârf de deal; a remarcat anexele, zidurile și copacii deși – de diverse soiuri –, precum și contrastul dintre lumina galbenă și caldă ce răzbătea prin geamuri și vremea mohorâtă de afară.

E limpede de ce a scris Oxenstierna, după ce a stat o vreme aici, că locul ăsta e „la fel de răpitor ca Grădina Eden”, s-a gândit Annika.

— Gata și cu pozele astea! a zis fotograful, iar apoi s-a întors cu fața spre lac.

Au făcut cale întoarsă pe aceeași rută pe care veniseră. Bertil Strand făcea fotografii încontinuu.

Când au ajuns în capătul drumului, au dat nas în nas cu un ofițer de poliție din Eskilstuna cu care Annika se mai întâlnise și altă dată.

— Ce căutați aici? a zis bărbatul pe un ton poruncitor.

Annika a scos legitimația și i-a arătat-o ostentativ ofițerului.

— Căutăm un coleg, Carl Wennergren. A luat parte la filmările de ieri și bănuim că e încă aici.

— E interogat de poliție, a zis ofițerul apropiindu-se mult de Annika. Vă rog să părăsiți zona și să mergeți alături de ceilalți reporteri!

— E suspect?

— Nu pot să vă dau asemenea informații în momentul de față.

Polițistul a dat-o la o parte, împingând-o.

— Aveți grijă! a exclamat tăios Annika. N-aveți voie să rețineți jurnaliștii după bunul plac, pentru anchetă. Dacă poliția reține sau arestează un reporter angajat la una dintre publicațiile renumite ale statului, sunteți obligați să raportați acest lucru angajatorului.

Mințea cu nerușinare, dar polițistul nu cunoștea prea bine legislația.

— Sincer să fiu, nu știu nimic despre asta, a zis el. Habar n-am despre ce vorbiți.

— Câte persoane ați interogat?

— Pe toți cei care au fost aici azi-noapte.

— Câți, mai precis?

— Doișpe. Să știți că mai e și altcineva de la ziarul dumneavoastră aici – femeia aia mai în vârstă care scrie editoriale.

Annika a scos un icnet de mirare.

— Barbara Hanson? Ce naiba caută aici?

Polițistul s-a aplecat în față și i-a zis în șoaptă:

— N-am arestat pe nimeni până acum. Aș fi știut, credeți-mă!

— Ați interogat și personalul de la castel?

— Nu. N-a fost niciun angajat aici noaptea trecută.

— Puteți să ne mai dați și alte informații? s-a grăbit Annika să întrebe.

Polițistul a devenit agitat. Se apropia un bărbat cu pelerină și cu cizme înalte de cauciuc.

— E cazul să plecați, a zis el, luând-o pe Annika de braț și întorcând-o în direcția opusă castelului.

Au înaintat încet spre pod, unde așteptau ceilalți jurnaliști. Annika și-a scos celularul și l-a sunat pe Spike.

Se pare că redactorul de știri era la birou și mânca. L-a auzit plescăind. Spike de-abia reușea să vorbească, scoțând câte-un cuvânt între două guri de mâncare.

— Ce-a zis Wennergren?

— N-am vorbit cu el, nu ne lasă poliția.

— Ce dracu', au înnebunit, l-au arestat pe Wennergren? Pentru numele lui Dumnezeu, doar e jurnalist!

Dându-și seama că Spike împroșcase receptorul cu un dumicat, Annika s-a strâmbat.

— N-am zis că l-au arestat. E reținut pentru anchetă. Dar nu-ți face griji pentru el, că are cu cine să-și omoare timpul. E și Barbara aici.

— Barbara Hanson? Cum dracu', mă? Că Schyman i-a zis clar să termine cu articolele alea stupide despre Michelle Carlsson!

Annika s-a simțit cam prost: nu știa la ce se referea Spike. În timpul concediului de maternitate, nu prea ținuse pasul cu ce se întâmplase la ziar și cu atât mai puțin cu editorialele Barbarei Hanson, pline de bârfe scandaloase. A schimbat subiectul.

— Au reținut doișpe oameni pentru interogatoriu.

— Și știi cine sunt?

Se pare că redactorul de știri terminase de mâncat. A râgâit și apoi și-a aprins o țigară.

— Bănuiesc că majoritatea fac parte din echipa TV, dar o să mă interesez.

— Nume și poze cu ei, asta ne trebuie, a spus Spike, dând să scrie titlul articolului: „Supraviețuitorii măcelului de la castel. Doisprezece oameni – dintre care unu e criminalul”. Genial!

— Poezie curată, a spus Annika și a închis.

— Deci ce avem până acum? a întrebat Bertil Strand.

— Hai la parcare, a răspuns Annika.

S-au strecurat pe sub cordonul care împrejmuia capătul podului și s-au alăturat celorlalți reprezentanți ai presei.

— Cum ați reușit să intrați? a întrebat un reporter de la ziarul rival, un bărbat înalt și blond, îmbrăcat într-o geacă de piele.

— Ne-am furișat peste noapte, a zis Annika, pornind spre Grajduri.

S-a relaxat. Corpul începea să-i revină la normal. Durerile de brațe se ameliorașeră, iar nodul din stomac aproape că trecuse. Picăturile care-i șiroiau pe ceafă în jos se încălziseră intrând în contact cu pielea. Annika a dat de câteva ori din mâini, ca să-și mobilizeze articulațiile înțepenite.

Din Grajduri a ieșit un polițist în uniformă, mânuind distrat lacătul. A pornit degrabă spre castel, fără să bage de seamă prezența celor doi jurnaliști. Annika s-a luat după el. Picăturile de ploaie care i se prelingeau pe ceafă se întețiseră. Terenul era moale și scăldat de apă, iar Annika mergea din baltă-n baltă. S-a uitat în jos – picioarele ei pășeau printr-o mocirlă diformă de grohotiș și pietriș.

Jalnică mai e și Suedia asta! s-a gândit ea.

Șocată de propriile gânduri, a încercat să se concentreze asupra aspectelor potrivite.

Să nu uităm că avem o echipă bună de hochei pe gheață, fie și numai mulțumită lui Peter Forsberg. În plus, sistemul de asistență socială merge și el bine… aaa, și mai e zona rurală. Zona rurală. Annika se lupta cu ploaia torențială. Nu vedea decât umbre noroioase, maro și gri. Nu existau circumstanțe atenuante într-o asemenea zi. Și-a suflat nasul, încercând să respingă mirosul dezagreabil.

Câțiva oameni reușiseră să ajungă la locul faptei înainte să fie izolat. În afară de jurnalistul rival, a văzut câțiva reprezentanți ai televiziunii naționale; erau și oameni de la postul local de radio, Radio Sörmland; de la emisiunea regională de știri, *Öst-Nytt*, precum și de la ziarul pentru care lucrase anterior, *Katrineholms-Kuriren*. Mașinile celor de la castel erau parcate neglijent lângă aripa cu grădina. Și-a scos carnețelul și pixul și a cercetat vehiculele din parcare.

Un Range Rover auriu, cel mai mare și mai scump SUV de pe piață. Annika și-a notat numărul de înmatriculare. Apoi, a continuat: un VW Polo roșu, cu o capotă neagră și moale; un Fiat Uno vechi; o mașină sport de culoare neagră, care i s-a părut foarte luxoasă – firește, era un Chrysler; un Volvo S40 de culoare verde; un Renault Clio de culoarea bronzului, cu un abțibild pe lunetă, pe care scria „Isus trăiește!”; un

BMW albastru și un Saab 900 de culoare maro, care avea vreo zece, poate chiar douăzeci de ani vechime.

Telefonul mergea – mulțumesc, domnule Stenbeck! – așa că, la scurt timp după aceea, a reușit să ia legătura cu un tip de la Departamentul de vehicule cu motor din Stockholm.

— Bună ziua, aș vrea și eu câteva informații cu privire la niște numere de înmatriculare.

Imensul SUV aparținea postului TV Plus; decapotabila germană figura ca fiind proprietatea lui Barbro Rosenberg, care locuia în Solna; Fiatul îi aparținea unei oarecare Hannah Persson, din Katrineholm; Chryslerul sport era proprietatea firmei Build&Create, din Jönköping; automobilul marca Volvo era deținut de Karin Andersson, din Hägersten; Renaultul, de Mariana von Berlitz, din Stockholm; BMW-ul era al unui individ pe nume Carl Wennergren; iar Saabul îi aparținea lui Stefan Axelsson, care locuia în Tullinge.

Deși era conștientă că factura telefonică avea să însumeze multe coroane suedeze, Annika a hotărât totuși să sune și la Informații, să afle numerele de telefon ale proprietarilor.

— Nu există nicio persoană pe nume Barbro Rosenberg în Solna. Avem numai o Bambi Rosenberg, cu număr privat, a rostit tărăgănat o operatoare pe nume Linda, după cum se prezentase ea însăși.

Actrița, a scris Annika în carnețel.

Linda nu a găsit-o nici pe Hannah Persson din Katrineholm.

— Sunt mulți oameni fără abonament pe mobil, i-a spus ea Annikăi. Și, firește, nu-i avem în baza de date.

Build&Create figura cu o grămadă de numere de telefon și Annika le-a notat pe toate. Primul număr era al lui Sebastian Follin, care deținea funcția de manager. Numele îi suna cunoscut.

Karin Andersson Bellhorn nu optase pentru menționarea celui de-al doilea nume în cartea de telefon și era trecută ca producătoare TV. Annika o cunoștea: se întâlniseră de câteva ori în biroul lui Anne Snapphane.

Mariana von Berlitz avea număr privat, dar Annika o cunoștea și pe ea. Cu șase ani în urmă, împărțiseră același birou la *Kvällspressen* și se certaseră cu privire la cine trebuia să facă ordine pe el. Mariana era iubita lui Carl Wennergren. Iar Stefan Axelsson figura ca director tehnic.

Annika și-a făcut repede câteva calcule. Era sigură de șapte oameni, dacă directorul era cel la care se gândea ea. Știa că era și Anne Snapphane acolo. Deci cu ea se făceau opt. Anne luase trenul până la castel, prin urmare, Annika a dedus că Barbara Hanson trebuie să fi procedat la fel. Nouă. Cine erau ceilalți? Range Roverul aparținea postului TV Plus, deci era, probabil, mașina vreunui șțab din companie, poate chiar a șefului mare. De fiecare dată când îi vorbise

despre el, Anne Snapphane îl numise Nemuritorul.

— Se crede invincibil, zice că e zeu, îi explicase Anne Snapphane.

Oare cine erau ceilalți doi?

Annika a aruncat o privire prin parc. Pe partea cealaltă a aleii se afla o turmă de oi înfometate și ude leoarcă, ce behăiau întruna. La marginea insulei erau câțiva polițiști care supravegheau podul. Carul TV era ascuns în spatele clădirilor.

Carul TV, s-a gândit ea. Trebuie să existe cineva care-l are-n grijă, vreun tehnician expert. Unșpe.

Dar habar n-avea cine era al doisprezecelea. Trebuia să dea un telefon.

A luat mobilul și a format numărul Annei Snapphane. Suna ocupat.

— Annika, Annika Bengtzon… Annika Bengtzon!

Vocea venea de undeva dinspre mașinile de lângă aripa cu grădina. Annika s-a întors, și-a mijit ochii prin ploaia deasă și a recunoscut-o imediat pe persoana care o strigase.

Era Pia Lakkinen, una dintre fostele ei colege de la *Katrineholms-Kuriren*. Reportera de-abia coborâse din mașină. Pia și-a pus gluga de la pelerină și a zorit spre Annika.

— Doamne, de când nu ne-am mai văzut! a exclamat ea. Ce bine că ne-am întâlnit!

Au dat mâna, iar Annika s-a străduit să zâmbească. Nu era nici pe departe la fel de entuziasmată ca Pia. În general, îi displăcea să fie abordată prea prietenos de alți reporteri când se afla la locul unei crime, iar faptul că pe vremuri lucraseră la același ziar nu făcea decât să agraveze lucrurile. Annika își dăduse demisia ca să se angajeze la *Kvällspressen*, în Stockholm, iar mulți dintre colegii ei de la *Katrineholms-Kuriren* rămăseseră cu impresia că făcuse asta din lipsă de considerație pentru ziarul la care lucrau ei.

— Ei, ce mai e pe la *KK*? a întrebat Annika.

Pia a oftat teatral.

— Of, e la fel de rău cum știi. Organizarea e proastă, conducerea, inutilă și tot așa… ploaia asta ne mai lipsea, zău așa! Crezi că o să se oprească?

Annika a căutat un răspuns potrivit, un punct de sprijin, dar efortul ei a fost de prisos. Reportera nu era conștientă de agitația din sufletul Annikăi, se lăsase dusă de val și sporovăia întruna.

— De nenorocirea asta nici nu mai vorbesc, a zis Pia. Exact asta ne trebuia acum, în prag de concedii. Auzi, tu, o crimă în Flen! De necrezut, zău așa – cine-a mai pomenit o crimă într-un locșor liniștit ca ăsta…

Annika s-a uitat în jur, căutându-l cu privirea pe Bertil Strand sau pe oricine altcineva, numai să scape de fosta colegă de muncă. Pia Lakkinen a observat atitudinea de respingere a femeii, dar n-a luat-o

în seamă.

— Bănuiesc că în Stockholm e ceva obișnuit, a zis ea.

— Dimpotrivă, cele mai brutale crime au loc, în general, la țară, în orașe și în comunități mici, a ripostat Annika pe un ton rece.

Cuvintele ei au avut efectul scontat. Dintr-odată, Pia s-a arătat șocată și îngrijorată.

— Crezi că o să-l prindă repede pe criminal?

— Nu știu ce să zic, a răspuns Annika. În momentul ăsta, sunt anchetați doișpe oameni la castel.

Pia Lakkinen a făcut ochii mari.

— Serios?!

În ciuda ploii torențiale, Annika s-a îndreptat de spate: dintre ele două, numai ea era cu adevărat informată. *KK* avea să apară abia luni la chioșcuri, așa că-și putea permite să fie generoasă.

— Da. Aproape toți fac parte din echipa TV care făcea emisiunea, a continuat ea. Câțiva dintre ei sunt invitați sau reporteri veniți aici cu treabă. I-am identificat aproape pe toți. A mai rămas unul.

Jurnalista din provincie părea învinsă.

— E greu să afli lucruri dintr-astea dacă nu-i cunoști pe polițiști, a zis Pia. Nu înțeleg ce caută aici Brigada Criminalistică din Stockholm.

— Așa e obiceiul: poliția din Stockholm e pregătită să ajute oricând forțele din țară, a explicat Annika. Iar tipii ăștia sunt de la Omucideri. Niște profesioniști!

Pia Lakkinen a aruncat o privire spre castel.

— Păi, din câte văd, nu fac decât să se fâțâie de colo-colo!

— Asta fac la început, cercetează zona, a zis Annika, iau amprente și tot tacâmul. Abia apoi intră în miezul lucrurilor. Știi cumva la ce oră a venit poliția?

Reportera a dat din cap.

— Comunicatul a fost trimis la 09:41 dimineața.

— Da, dar trebuie să fi ajuns cineva la locul faptei până atunci, probabil polițiștii de profil din Katrineholm sau Eskilstuna. Cred că ei au fost cei care au constatat crima din carul TV, adică autobuzul ăla parcat colo, lângă Aripa Nouă. Probabil că, înainte să fie trimis comunicatul, locul faptei și martorii erau deja izolați. Mă îndoiesc că apucaseră să vină și alți detectivi sau medicul legist, dar sigur erau pe drum.

Pia Lakkinen era impresionată.

— Auzi, da' victima e încă aici?

— Probabil că da. Ceva mai înainte, când am fost eu la car, poliția încă cerceta locul. Nu cred că o s-o scoată de acolo până nu se oprește ploaia. S-ar distruge prea multe dovezi.

— Ai intrat în car?

Fosta colegă de muncă părea neîncrezătoare.

Conștientă de tonul aspru al vocii ei, Annika a continuat:

— Dacă ar forța lucrurile, n-ar face decât să complice situația. Trebuie să investigheze carul TV și cadavrul. Să-i examineze hainele ca să vadă dacă a fost mutată în car sau dacă a fost ucisă chiar acolo. Când o să termine și o să se oprească ploaia, o să mute și cadavrul.

— Să-l mute? Unde?

— O să-l ducă undeva să fie analizat de legist. Bănuiesc că în Karolinska, pentru că acolo e cel mai apropiat spital cu astfel de facilități. O echipă de legiști și un patolog o să-i scoată hainele. Mă rog, bănuiesc că știi și tu, ca să preleveze probe de sub unghii și tot așa…

— Iac! a zis Pia, simțind că o trec fiorii.

Apoi a încercat să râdă și a zis:

— Ei, și tu ce mai faci, în rest?

Annika a tras aer adânc în piept.

— Sunt bine. Mă bucur că sunt iar pe baricade. După două concedii de maternitate, de-abia reușesc să intru din nou în pâine.

— Păi, și copiii ce fac? I-ai lăsat în grija lu' taică-său de Sânziene?

Annika a zâmbit.

— Bineînțeles!

— Și le e bine?

Pia Lakkinen avea o privire miloasă, dar Annika a zâmbit în continuare.

— Le e bine, da. Au plecat cu toții pe insula Gällnö, la bunici. Inițial, plănuiserăm să stăm la cort, dar, la cum e vremea, sper să nu mai fie cazul.

Reportera a privit-o iscoditor pe Annika preț de câteva secunde.

— Plănuiserăți? Deci trebuia să te duci și tu?

— Punct ochit, punct lovit, a zis Annika, râzând scurt. Dar, având în vedere că plouă cu găleata, ori că-s aici, ori că eram acolo, tot aia el

Pe chipul Piei se citea dezamăgirea și neîncrederea.

— Mă rog, eu auzisem că v-ați despărțit…

Annika abia a izbutit să zâmbească.

— Eu și Thomas? Să ne despărțim?

Pia a râs.

— Păi, știi și tu, lumea vorbește multe. Se zvonește că v-ați despărțit, că a plecat și te-a lăsat cu copiii.

Annika s-a făcut albă la față.

— Cine ți-a zis?

Pia Lakkinen a bătut în retragere, afișând un zâmbet încurcat. Annika a citit batjocură și răutate pe chipul ei.

— Știi și tu că oamenii din provincie, cum e și Katrineholm, vorbesc vrute și nevrute – bârfa a plecat de la o vânzătoare care lucrează la supermarket. Scuză-mă acum, trebuie să plec, mă așteaptă fotograful,

trebuie să facem un articol despre festivitățile de Sânziene din Bie și să-i luăm un interviu prim-ministrului în Harpsund. Ai grijă de tine și transmite-le toate cele bune alor tăi…

Annika s-a întors pe călcâie, rotindu-se la trei sute șaizeci de grade sub povara care-i apăsa pieptul. Sentimentul de gol a revenit, amestecându-se cu sentimentul de degradare care o apăsa.

Nimeni din locul ei de baștină nu era impresionat de munca, ambițiile și cariera sa. Toți o compătimeau.

•

Aflat într-o cameră neaerisită din Aripa de Sud, Gunnar Antonsson a reușit, cu chiu, cu vai, să se dea jos din pat. S-a uitat la ceas. Nu era de mirare că îl lovise foamea. A luat cafetiera cu piston, s-a îndreptat spre chiuvetă și a clătit-o, curățând zațul vechi. Apoi, a umplut cafetiera cu apă proaspătă, pe care a turnat-o, ulterior, într-un fierbător electric. A pus patru linguri de cafea în cafetieră. Lăsând apa să vâjâie și să șuiere în fierbător, Gunnar s-a îndreptat spre fereastră și a admirat coroanele dantelate ale copacilor și perdeaua de ploaie dincolo de care se zărea cerul de un cenușiu impenetrabil.

Odată fiartă apa, a turnat-o în cafetieră, a apăsat pistonul și apoi a turnat lichidul în pahărelul pentru clătit dinții. S-a uitat în oglinda de deasupra chiuvetei și a luat o gură de cafea. Lichidul ardea, așa că a pus paharul jos, iar porțelanul a scos un clinchet. Și-a trecut mâna peste bărbie și, simțind că e neras, s-a gândit că i-ar prinde bine un bărbierit.

Antonsson trebuia să fie în car, în drum spre Dalarna. Trebuia să transmită dintr-o mină de calcar părăsită o emisiune specială realizată cu ocazia zilei de Sânziene – un concert cu fragmente din Wagner, Alfén și Beethoven. Filarmonica Regală, sub bagheta lui Uno Kamprad și cu contribuția unor soliști scandinavi.

Așteptase concertul cu nerăbdare, și asta nu doar pentru că avea să aducă foarte mulți bani companiei. Era și un fan Wagner.

Și-a amintit, din senin, că și lui Michelle Carlsson îi plăcea muzica clasică. Ar fi fost încântată să meargă la un spectacol *live*.

În mod neașteptat, gândul l-a excitat. S-a privit din nou, neatent, în oglindă. Și-a amintit de picioarele albe ale lui Michelle, de smocul îngrijit din mijloc și de umezeala care-i strălucea pe interiorul coapselor. Excitarea l-a stânjenit. Ce dracu', chiar nu se putea abține?

De la 06:12 nu mai putuse să închidă un ochi. Atunci descuiase carul TV cu numărul cinci care găzduia studioul mobil. Când deschisese ușile, îl izbise un miros ciudat. Nu mai simțise niciodată o asemenea dedublare. Era dulce, acru și avea, totodată, un iz de fecale. Situația l-a frapat cu adevărat, prin absurdul ei, abia după ce a deschis ușile și a fost luat cu asalt de mirosul insuportabil.

— Ce-i cu voi aici? îi întrebase pe oamenii aflați în spatele lui, pe

fețele lor descompuse putându-se citi că se aflau în diferite stadii de ebrietate.

— Trebuie să vorbim cu Michelle, spusese tipul sfrijit, directorul.

Încercase să treacă de el, dar Gunnar nu-l lăsase.

— Pentru ce?! Decorul e strâns și echipamentele sunt de mult la locul lor. Nu mai aveți ce căuta aici!

— Dar Michelle e încă înăuntru, zisese Anne Snapphane, iar când vorbea ea, o asculta ca vrăjit.

— N-are cum, doar ce-am descuiat!

Buimăcit și pe jumătate adormit, Gunnar nu se mișca din ușă. Era îmbrăcat cu niște pantaloni marinărești, descheiat la cămașă și încălțat cu o pereche de pantofi, fără șosete. Și-a dat seama că celorlalți nici nu le trecuse prin cap că ar fi trebuit să doarmă. Îl treziseră ca să descuie carul. Dându-și seama de asta, bărbatul și-a pierdut cumpătul.

— Ce înseamnă toate astea? întrebase el. Ce dracu' puneți la cale?

Băgase cheile în buzunarul stâng de la pantaloni și greutatea lor, cu care era deja familiarizat, îl apăsa pe vintre, iar zimții de metal îl înțepau prin căptușeală. Apoi intrase în cabina de montaj, încercând să dibuiască locul prin semiîntuneric. Câteva monitoare răspândeau în jur o lumină slabă, conturând calea spre cabina de producție, pe lângă rackul de pe partea dreaptă și unitatea electrică de comandă; aruncase o privire înăuntru și verificase circuitele cu cuplaj de sarcină, deschisese ușa de la „linia tehnologică", descuiase cabina de înregistrare și analizase atent aparatura de redare beta, digitală și VHS, precum și profiler-urile. Totul era la locul lui și securizat.

Apoi, ieșise pe hol și o văzuse pe Anne Snapphane în ușă, iar pe ceilalți, în spatele ei.

— Te rog, Gunnar, lasă-ne să intrăm, că toarnă cu găleata, îi spusese ea, iar el avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru Anne.

Bărbatul bombănise ceva, iar ea înțelesese că îi dădea voie să intre și se strecurase înăuntru, urmată de mulțimea din spate.

Lumina din zona de producție, emanată de beculețele monitoarelor și ale pupitrelor, era umbroasă și slabă. În aer plutea un miros înțepător, iar nuanțele șterse de gri de pe pereți înghițeau umbrele. Gunnar a clipit de câteva ori, iar apoi a văzut-o pe Michelle Carlsson.

Zăcea în locul îngust dintre pupitrele de montaj din față și din spate, exact lângă scaunul pe care stătea, de obicei, directorul tehnic. Primul lucru care i-a sărit în ochi a fost că era goală de la mijloc în jos. La o a doua privire, a observat că picioarele ei dezgolite erau îndoite într-un unghi cât se poate de nefiresc. Și, la a treia privire, și-a dat seama că era mult prea țeapănă. Apoi, a știut. Nu apucase să vadă ce se alesese de capul ei, însă tot a știut. Gunnar avea obiceiul să meargă la vânătoare, așa că știa cum arată moartea. Și totuși, nu era același lucru ca atunci – sentimentul care l-a cuprins de data asta îi era total

necunoscut, mirosul din aer nu semăna cu niciunul dintre cele simțite anterior. Amărăciunea și îngrijorarea l-au zdrobit. A icnit și a căzut în genunchi.

Gunnar n-a avut timp s-o oprească pe Anne Snapphane, care, apărând imediat în spatele lui, a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Apoi, a aprins iluminatoarele din plafon, iar încăperea a fost inundată de lumină. Livide și lipsite de viață, picioarele lui Michelle erau imposibil de neobservat, prin contrast cu mocheta de culoare albastru-închis. Pistolul de lângă laba piciorului era mare și poziționat stângaci. În mintea bărbatului a răsunat un țipăt.

•

Gunnar Antonsson a închis ochii, nedorind să-și mai amintească nimic. Întorcându-se degrabă cu spatele la oglindă, s-a scuturat de amintirea mirosului și s-a îndreptat spre fereastră. Ploaia cădea în continuare în ropote, izbind asurzitor pervazul și scoțând un zgomot ca de motor în funcțiune. S-a uitat pe geam și a văzut doi polițiști dând târcoale carului într-un mod cât se poate de absurd, aparent fără niciun scop.

I se acrise de tot.

Și-a luat geaca de poplin, și-a legat șireturile, și-a trecut o dată mâna prin păr și a ieșit din cameră.

Surprins să-l vadă pe Gunnar apropiindu-se de car, un ofițer a ridicat ochii spre el, iar apoi s-a postat lângă carul de transmisiune de parcă le-ar fi aparținut lor, polițiștilor, și nicidecum lui Gunnar.

— Cât mai durează toată treaba asta? a întrebat el.

— Ce? i-a răspuns un tânăr îmbrăcat în uniformă, cu obrajii acoperiți de un puf de culoarea piersicii.

— Când pot să-mi iau autobuzul și să plec?

— Mă duc să-l chem pe domnul inspector, a spus pufosul.

Celălalt ofițer, aflat la o oarecare distanță de primul, îl privea cu ochi de vultur.

— Trebuia să plec în dimineața asta, la opt, a spus Gunnar Antonsson, în zgomotul ploii.

Polițistul s-a întors pe călcâie.

Apoi l-a văzut pe celălalt ofițer revenind. Era însoțit de un bărbat îmbrăcat în haine civile.

— Haideți să urcăm în car! a spus nou-venitul.

Purta o geacă de piele și o cămașă colorată. A dat mâna cu Gunnar într-un mod cât se poate de firesc. Auzindu-i spusele, Gunnar a rămas mut și i s-au umezit ochii. Plin de recunoștință și ușurat, a urcat cele cinci trepte metalice și a intrat pe ușă, adăpostindu-se pentru scurt timp de ploaie. Culoarul care ducea spre zona de producție era iluminat ostentativ și ticsit de oameni. Ori, cel puțin, așa i s-a părut lui

Gunnar la prima vedere.

— După cum bine vedeți, locul este examinat cu ajutorul unui pieptene des. Căutăm dovezi, a spus bărbatul cu cămașă colorată.

Gunnar a dat scurt din cap și a întrebat șovăielnic:

— Ea mai e aici?

Coloratul a scos un pachet de țigări din buzunarul de la piept al cămășii, l-a pipăit și s-a uitat la Gunnar.

— Mda, a zis, e încă aici. Exact așa cum ați găsit-o.

Gunnar Antonsson a coborât privirea în pământ.

— Bănuiesc că a fost un moment îngrozitor, a spus polițistul. Mai ales că totul s-a întâmplat în carul dumneavoastră.

— Nu e al meu, a spus Gunnar, pe un ton neașteptat de agresiv. E al companiei. Și să știți că mie îmi plăcea de ea. Eram printre puținii oameni din echipă care o plăceau.

Polițistul a dat să-și scoată o țigară, dar s-a răzgândit și a băgat pachetul înapoi în buzunar.

— Ce vreți să spuneți?

Cu glas tremurător, Gunnar a răspuns:

— Era drăguță. Mereu o auzeai spunând câte o vorbă bună. Ceilalți erau invidioși pe ea.

Apoi nu s-a mai putut stăpâni și l-au podidit lacrimile. Stânjenit, s-a șters la ochi cu dosul palmei stângi.

— Ce funcție aveți? a întrebat ofițerul.

Gunnar a luat o gură de aer și a încercat să se adune.

— Sunt director de operații tehnice, iar mașina asta e carul TV cu numărul cinci. Eu am fost responsabil de problemele tehnice și de studio pe parcursul înregistrării emisiunilor speciale de vară pentru TV Plus.

— Carul ăsta e o adevărată minunăție pe roți! a spus coloratul.

Gunnar Antonsson și-a dres glasul:

— Un vehicul de o asemenea mărime poate fi folosit în diverse scopuri, de la evenimente sportive de mare amploare, precum Cupa Mondială, la hochei pe gheață, la spectacole fastuoase și emisiuni de divertisment. Anul trecut, am înregistrat Eurovisionul și Gala Premiilor MTV direct din el.

Inspectorul a fluierat.

— Și-acum s-a ivit nenorocirea asta, a spus el. Dumneavoastră ați descuiat ușa, nu-i așa?

Gunnar a încuviințat din cap.

— M-au trezit pe la șase dimineața.

— Cine?

A stat puțin pe gânduri.

— O grămadă de oameni, a spus. Anne Snapphane, directoru', Karin, producătoarea, și alți câțiva, cred. Contează?

— Da, contează, a răspuns polițistul. Dar, oricum, o să răspundeți la întrebările astea când o să vi se ia un interogatoriu. Acum, aș vrea să-mi povestiți pe scurt cum au decurs lucrurile.

Gunnar Antonsson și-a tras sufletul.

— Am descuiat ușa și am văzut-o. Fiecare a reacționat în felul lui: directorul a răcnit, țipând ca o babă. Karin a ieșit, efectiv, afară din car, Anne Snapphane s-a lăsat în jos și a pus o mână pe picioarele lui Michelle, iar apoi a privit-o împietrită, de a trebuit s-o iau de acolo cu forța. Mariana și cealaltă fată n-au apucat să vadă mare lucru, că le-am dat afară imediat.

— Vasăzică, v-ați îngrijit de toate.

Gunnar a fixat covorul cu privirea.

— La 06:22 am sunat la Urgențe, le-am zis că a murit cineva în studioul mobil.

— Dar n-ați zis nimic cum c-ar putea fi vorba de-o crimă, nu-i așa?!

— Nu era treaba mea, poliția trebuia să constate asta.

Unul dintre polițiștii din car i-a rugat să-i facă loc, s-a strecurat pe lângă ei, a ieșit afară, în ploaie, și a coborât scara. Gunnar Antonsson a observat că ținea în mână niște pungi mici de plastic cu o materie necunoscută.

— Și apoi ce-ați făcut? a întrebat coloratul.

— M-am dus în cameră și mi-am făcut o cafea în cafetiera pe care am adus-o cu mine. Apoi, m-am așezat și am așteptat să sosească poliția. A durat ceva, am așteptat până la 08:16.

— Polițiștii de serviciu erau în Vingåker, să investigheze un caz de viol, a spus inspectorul. De vreme ce nu știa nimeni că e vorba despre o crimă, cazul ăsta nu era pe lista de priorități.

Gunnar n-a zis nimic.

— Și ceilalți ce-au făcut? a întrebat polițistul.

Gunnar a avut o clipă de ezitare, înghițind în sec.

— Eu pot să spun numai ce-am făcut eu.

— Deci nu știți nimic de restul?

Echipa de legiști a trecut iar pe lângă ei, de data asta cu mâinile goale. Gunnar Antonsson se săturase până peste cap de conversație și de situație în sine.

— Mă tem că n-o să terminăm prea repede.

— Cât o să dureze?

— Câteva săptămâni.

Gunnar a avut o reacție întârziată.

— *Câteva săptămâni*? Ați înnebunit, cum să dureze atâta?

Inspectorul era calm și cumpătat.

— O să punem sechestru pe car, a zis el, scoțând iarăși pachetul de țigări. Cred că o să-l ducem în garajul nostru, unde o să stea cel puțin două săptămâni.

Indignat, Gunnar Antonsson s-a înroșit de furie până în vârful urechilor.

— Viitorul financiar al companiei depinde de unitatea asta! a zis el cu o voce gâtuită. Nici nu vă imaginați cât de mare e pierderea pentru fiecare oră în care stă pe loc! Luni trebuie să fim în Danemarca – ne ocupăm de un mare târg comercial. Cum dracu' să mai facem asta acum?

Înțelegând problema, bărbatul îmbrăcat strident a oftat și a dus o țigară la gură.

— Păi, vorbiți cu procurora! Ea se ocupă de sechestre.

Gunnar Antonsson a aruncat o ultimă privire peste umăr spre zona de producție, dar n-a văzut decât spatele ofițerilor aflați acolo. A zis pe un ton disprețuitor:

— Cum credeți că o să găsiți dovezi, când pe aici mișună atâția indivizi?

— Nu am fi avut probleme, a ripostat inspectorul, dacă nu s-ar fi perindat echipa TV toată noaptea pe aici, intrând și ieșind din car.

Se pare că ofițerul cu pricina nu era genul care să bată în retragere.

— Nu s-a perindat nimeni prin car, a afirmat Gunnar Antonsson pe un ton cât se poate de hotărât. Eu însumi am demontat instalația, am supravegheat locul cât au încărcat și securizat lucrurile, iar la sfârșit am încuiat.

Dând din cap, inspectorul a cântărit spusele bărbatului.

— Atunci, avem o problemă, a zis el. Cum a ajuns Michelle în car? Ca să nu mai zic de criminal…

Gunnar Antonsson a rămas perplex. Conștientizând situația pe deplin, a simțit că sângele i se scurge tot în tălpi.

— Doar nu credeți că eu…?

— Să știți că n-aveți ce discuta cu mine despre credințe. Pentru asta există popi, a răspuns polițistul. Mai există vreo cheie de la car?

Peste măsură de consternat, tot ce-a putut Gunnar să facă a fost să dea din cap.

— Și-atunci, cum vă explicați treaba asta? Cum au reușit să intre într-o cabină de montaj încuiată? Și cum a încuiat criminalul ușa la sfârșit?

Directorul de operații tehnice a băgat mâna în buzunarul stâng și, cu mișcări smucite și apăsate, a căutat legătura grea de chei, dar n-a găsit-o și și-a amintit că era la polițiști.

Nu i-au trebuit mai mult de câteva secunde ca să-și dea seama ce se întâmplase. A cercetat chipul polițistului și i s-a părut că distinge urme de aroganță și de răutate.

— După cum se pare, trebuie să puneți câteva chestiuni în ordine, a spus el, iar apoi a dispărut afară, în ploaie.

•

Aproape toți pasagerii au coborât la Grinda, Boda sau Puttisholmen. Restul mergea la Gällnö. Lui Thomas i s-a părut că recunoaște două grupuri de oameni, dar și-a ferit privirea.

Simțea că l-a luat răceala. Prin vălul de ceață și ploaie, a zărit în depărtare ferma Söderby. Locul învăluit de perdeaua de picuri i se părea din cale-afară de familiar. Deși nu mai vizitase zona de un an, recunoștea fiecare smoc de iarbă de pe țărm, fiecare casă și fiecare țiglă de pe acoperișurile lor. Hambarul din stânga docului era tot nevopsit, iar hangarul pentru bărci, din dreapta, era mai ruginit ca oricând. Peisajul era cenușiu, cu nuanțe de verzui și maro, ca de fiecare dată când ploua. Singura culoare contrastantă era albastrul indicatorului stradal, impus prin lege. A tras adânc aer în piept și a devenit nostalgic și plin de speranță.

Se părea că voiajul avea să fie plăcut, până la urmă.

Thomas i-a trezit pe copii. Le era frig și erau bosumflați. S-a simțit oarecum vinovat – Annika avea grijă să le fie întotdeauna cald și bine. I-a luat pe amândoi în brațe și i-a dus în cafenea, să stea la adăpost până avea să care bagajele la țărm.

Când au pornit pe drumul nămolos ce ducea în sat, ploaia aproape că se oprise. Picăturile de apă se transformaseră în picuri mărunți, care pluteau, sticloși și transparenți, prin aer. Le-a cumpărat copiilor câte o înghețată, ceea ce însemna că, odată ajunși la destinație, trebuia să-i schimbe de fiecare lucrușor pe care-l aveau pe ei, din cap până în picioare. Dar nu-și mai făcea griji pentru nimic. Se îndrepta vertiginos către limita suportabilității. Când a zărit casa mare, din lemn vopsit în roșu, a părinților săi, l-a cuprins o liniște de nedescris.

— Thomas, vai, Thomas, ce bine-mi pare să te văd! Că greu ai mai ajuns!

Maică-sa a coborât treptele stângaci. Peste umeri avea un pulover încheiat la primul nasture.

— Mamă, ai grijă cum mergi, să nu cazi…

Femeia i-a cuprins fața între mâini, sărutându-l mai întâi pe un obraz, iar apoi pe celălalt.

— Ai înghețat!

Apoi s-a uitat în jur.

— Unde-i Annika?

Thomas a încercat să rămână stăpân pe sine, strângând ușor din buze înainte să răspundă:

— Are ceva de lucru.

Exasperarea care se întrevedea în ochii maică-sii era sinceră și colosală.

— De lucru? Tocmai azi? Ei bine, n-aș fi crezut-o…!

— Îmi pare rău că am întârziat, însă a trebuit să luăm vaporul *Norrskär*, și am avut atâtea bagaje de cărat…

Thomas s-a simțit dintr-odată incredibil de singur. Afurisita de Annika!

— Of, dragul mamei! Și-ai venit singur cu toate bagajele astea atâta drum? Hai să te ajut să le cari…

Înghețata lui Ellen se topise și căzuse pe poteca din grădină, iar fata țipa din toți rărunchii și întindea mâna după ea.

— N-am putut să mai iau și cortul, a spus Thomas, însă trebuie să-i schimb numaidecât pe copii. Știi unde am putea sta?

— Păi, de vreme ce ai venit singur, poți să stai cu noi în casă.

I-a zâmbit și l-a bătut pe umăr, ca o mamă bună și atentă ce era.

— Lasă bagajele, o să le ia taică-tu și Holger. Nu e bine să cari atâta! Hai să-ți pun o ceașcă de cafea bună, iar apoi am eu grijă de copii. Kalle, Ellen, haideți cu bunica! Vai de mine, scumpo, ce te-ai murdărit. Trebuie să facem o băiță.

Maică-sa i-a schimbat pe copii de haine și i-a ospătat cu prăjituri daneze cu cremă de lapte. Între timp, Thomas și-a făcut un duș zdravăn. Căldura care i s-a răspândit prin membre l-a făcut să se simtă iar în largul lui. Totul avea să fie bine acasă, urma să fie răsfățat. După ce se culcau copiii, putea să bea câteva păhărele împreună cu frate-său și poate chiar să meargă la pescuit, în zorii zilei.

Învești mântat în halatul vișiniu al lui taică-său, Thomas a intrat, încrezător, în sufragerie. S-a lăsat cuprins de spiritul verii. Strălucirea mării pătrundea înăuntru prin ferestrele cu geamuri late, lucrate manual, iar lemnul moale al dușumelei îi mângâia picioarele goale.

— Ei bine, ia uite cine a venit pe la noi, cel mai chipeș bărbat din Stockholm! a exclamat mătușă-sa Märta, ridicându-se încet și cu grijă de pe canapea, ca să-i ureze bun venit.

L-a sărutat și ea pe ambii obraji și l-a bătut pe umăr.

— Ne-a anunțat Doris că vii. Mă bucur că ai reușit. Bietul de tine, să bați tu atâta drum singur, cu copiii și cu toate bagajele. Trebuie să recunosc că bărbații din zilele noastre sunt fantastici. Au grijă de familie, mai fac și bagajele, și câte și mai câte…

Ușor stânjenit, Thomas a râs și și-a șters urechea cu prosopul.

— Annika a făcut bagajele, nu eu, a spus el, sincer. Să înțeleg că frate-miu e deja aici, nu-i așa?

Mătușa Märta l-a privit cu compasiune.

— Bietul de tine, a zis ea. Nevastă-ta v-a lăsat baltă în toiul concediului. N-ai mai învățat odată s-o pui la punct?

Furia se împlânta tot mai adânc în sufletul lui Thomas. S-a îndreptat de spate și, cu o mișcare smucită, și-a desprins brațul din strânsoarea femeii.

— Era tura ei, știam că e posibil s-o cheme la muncă! Imediat ce a rostit aceste cuvinte, Thomas și-a dat seama că grăise un lucru adevărat, pe care mai devreme refuzase să-l accepte.

— Ți se pare că munca asta, să scrii articole despre crime și lucruri violente, e demnă de o femeie? a întrebat Märta.

Fără să-i răspundă, Thomas s-a îndreptat spre bucătărie.

— Încetează, Märta, a zis maică-sa pe un ton dezaprobator. Nu mai e ca pe vremuri, azi femeile pot să facă și muncă de bărbat.

S-a întors cu fața către Thomas și i-a zis:

— Holger a venit de dimineață.

— Tati, a strigat Ellen bucuroasă, dând din picioare și întinzând brațele spre el. Ta-ta-tatiiii!

Thomas a luat-o pe fiică-sa din poala bunicii și, cu o mișcare legănată, a așezat-o pe umerii lui, ca să se joace de-a călăritul. Apoi, a început să străbată camera într-un galop nebun, în timp ce fata gângurea de încântare deasupra lui, iar Kalle s-a agățat de halatul lui și a zis:

— Vreau și eu, tati, vreau și eu!

— Gata, copii, gata cu joaca! a zis Holger în timp ce intra în casă. Eu și tati trebuie să ne încălzim cu un păhărel!

•

Anne Snapphane se ridicase în capul oaselor, trezită de un zgomot pe care nu reușea să-l identifice. Simțea că-i sare inima din piept, părul umed i se lipise de tâmple și picioarele, goale, îi înghețaseră. Preț de câteva secunde, a avut senzația că plutește în gol. Apoi, și-a amintit totul, cu brutalitate, și s-a aruncat cu capul în perne, gemând. Spațiul din jur o apăsa și mai rău. Cuvertura era încinsă și umedă. Pantofii și șosetele și le dăduse jos, dar hainele de pe ea miroseau.

Nu vreau, și-a zis în sinea ei. Nu mai vreau…

Îi trecuse mahmureala, fiind însă înlocuită de o formă de indispoziție. Poate că era șocul sau teama. A ascultat zgomotele pe care le scotea clădirea veche – scârțâitul slab al balamalelor, ploaia răpăind pe tencuială și pe acoperișul din țigle – și a simțit prezența celorlalți. Răsucită pe o parte, a încercat să calculeze distanțele și să se orienteze în spațiu.

Deasupra, Gunnar Antonsson se plimba agale de colo-colo. În camera din dreapta, Bambi Rosenberg plângea neîncetat. Sunetul era când mai slab, când mai puternic, iar Anne Snapphane și-a băgat capul în perne, să nu mai audă nimic. Din camera din stânga se auzea un radio care estompa glasul Marianei. Anne și-a dat seama că femeia pornise radioul cu ceas ca să ascundă țârâitul telefonului mobil. La mintea cocoșului!

A dat la o parte așternutul transpirat, împingându-l cu picioarele înspre capul patului, apoi și-a vârât picioarele în materialul umed și și-a fixat privirea în tavan. Sufletul îi fremăta de neliniște. Așteptarea era o tortură aprigă.

Anne a închis ochii și a respirat ușor, ascultând sunetele vesele din

fundal, răzbătând prin peretele subțire: gazdele unei emisiuni radiofonice se certau voios. Muzica din fundal s-a oprit, fiind urmată imediat de două jingle-uri, iar apoi, de buletinul de știri.

Glasul coborât al femeii din studio semnala limpede că era nervoasă că e nevoită să lucreze în zi de sărbătoare, când lumea e, în general, liberă. Fără să fie neapărat atentă, Anne a auzit o știre despre un atac terorist asupra unui autobuz, în centrul Ierusalimului, apoi a urmat un spot și, în fine, o declarație potrivit căreia guvernul urma să fie alcătuit până la sfârșitul toamnei. Următoarea știre vorbea despre decesul lui Michelle. Cu toate că Anne Snapphane s-a concentrat, știrea a fost atât de scurtă, de punctuală și de conformă cu realitatea, încât aproape a părut lipsită de importanță. Jurnalista Michelle Carlsson a fost găsită moartă într-o cabină de montaj după ce a luat parte la o emisiune TV. Poliția suspectează o crimă. Investigațiile sunt încă în curs de desfășurare, iar purtătorul de cuvânt al poliției a refuzat să facă alte comentarii în momentul de față.

Știrista a făcut o pauză de câteva secunde, iar apoi a trecut la următorul subiect: doi bărbați fuseseră dați dispăruți după ce a fost descoperită barca lor plutind în derivă pe lacul Vänern. Apoi a urmat o știre despre o inundație din Polonia și, în final, prognoza meteo. Frontul rece continuă să se deplaseze spre sud, urmat de noi arii cu presiune scăzută venind dinspre Oceanul Atlantic. În localitatea Svealand pot cădea averse statornice, iar în timpul zilei se preconizează furtuni cu tunete. Precipitațiile se vor atenua încă din seara aceasta, începând cu regiunile cele mai nordice.

Mariana a dat dintr-odată volumul la minimum, iar previziunile meteorologice pentru Norrland s-au disipat undeva la jumătatea peretelui.

Anne Snapphane simțea că se strânge tapetul deasupra ei, că îi sufoca plămânii. S-a străduit să se ridice în capul oaselor, a făcut câțiva pași pe lângă pat, până a ajuns în dreptul geamului, și s-a uitat în zare, dincolo de pod și de canalul mic. În cameră plutea un aer închis, așa că a deschis fereastra, icnind de fiecare dată când vântul și ploaia amenințau să-i desprindă mâna de pe rama ei. Speriată, a închis fereastra la loc, zăvorând-o cu degete tremurânde. S-a așezat pe birou, cu spatele la geam, și a așteptat un minut, două, să se liniștească. Apoi, s-a dus țintă spre ușă, convinsă că era încuiată.

Nu era. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și a auzit niște șușoteli pe hol. Era întuneric și nu se vedea nimeni, sunetele înăbușite venind din diferite direcții. Lumina care pătrundea pe geam s-a răsfrânt pe ușa de pe cealaltă latură a holului. Acolo era camera lui Karin Bellhorn.

A luat decizia într-o clipită. Fără să facă zgomot, Anne a închis ușa, a coborât pe vârfuri câteva trepte prin beznă până a ajuns la ușa de la camera Karinei și a deschis-o.

Producătoarea stătea la birou și, surprinsă, a ridicat privirea. Avea ochii umflați și buzele crăpate. Anne a intrat în cameră și a închis ușa după ea.

— Ce nai…?

A dat să se ridice de pe scaun. Anne i-a pecetluit buzele cu un deget.

— Nu mai pot, trebuie să vorbesc cu cineva, altfel îmi pierd mințile, a zis ea în șoaptă.

— Dar n-avem voie, i-a răspuns Karin, tot în șoaptă. Du-te înapoi în cameră!

Annei Snapphane a început să-i tremure buza de jos, apoi mâinile și brațele.

— Te rog, înțelege-mă, nu mai pot, a zis ea.

Producătoarea s-a apropiat, a cercetat-o un timp, iar apoi i-a cuprins mâinile.

— Of, biata de tine, a spus ea cu glas liniștitor. Hai, stai jos puțin.

Anne s-a așezat pe pat, și-a astupat fața cu mâinile și a început să plângă. De data asta, lacrimile cădeau mai blând, și nu la fel de aprig și de înțepător cum pătise în camera ei.

— Căcat! a spus Anne printre suspine. Cum dracu' am ajuns în situația asta? E îngrozitor!

Karin Bellhorn a scos un oftat, un zgomot aspru și adânc, urmat de un suspin.

— N-am nici cea mai vagă idee, a zis ea. Nu înțeleg nimic.

— Ai văzut-o?

Anne a ridicat privirea și s-a uitat la producătoare. Karin și-a trecut mâna prin părul sur și a evitat s-o privească în ochi.

— Am văzut destul.

— Era caldă, dar era foarte cald și-n car. Ai văzut pistolul?

Femeia mai în vârstă a înghițit în sec și a încuviințat din cap.

— Cel mai groaznic lucru din viața mea, a continuat Anne Snapphane, cuvintele rostogolindu-se ca apa unui pârâiaș în vreme de primăvară. E prima dată când văd un om mort și, culmea, mai e și cineva cu care am lucrat aproape patru ani. Doamne, acum câteva ore trăia… și-n clipa următoare e moartă. Împușcată! Ai văzut chestia aia cenușie? Cum s-a împrăștiat pe perete și pe monitoare? Era creierul ei! Dumnezeule mare, creierul ei a ajuns pe ecrane. Mi se face rău – amintirile, copilăria, sentimentele, tot ce-a însemnat ea, din toate astea n-au mai rămas decât niște pete cleioase și scârboase, risipite peste tot…

Anne a lăsat capul în jos și a început să plângă iar, de data asta mai aprig, cu suspine care păreau, mai degrabă, niște strigăte. Karin a pus o mână caldă și uscată pe spatele ei.

— Anne, a șoptit ea apăsat. Haide, Anne, n-ai voie să fii aici. Poliția o să facă scandal dacă află. Haide, revino-ți în fire!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji și pe nas, înnodându-se sub bărbie. Anne Snapphane a tras adânc aer în piept de câteva ori.

— Căcat, a spus ea în șoaptă. Karin, e îngrozitor…

— Știu, a spus producătoarea, luând-o în brațe. Știu…

Au rămas așa o vreme, femeia mai în vârstă ținând-o în brațe pe cealaltă.

— Mă simt așa de rău, a șoptit Anne după ce s-a calmat.

Karin i-a dat drumul din strânsoare.

— M-am purtat urât cu Michelle.

— Nu, nu-i adevărat, a spus Karin, nu te-ai purtat deloc urât.

— Ba da, a zis Anne Snapphane, ștergându-și nasul cu mâneca de la haină. N-o suportam, era mai drăguță și mai bună decât mine.

— Exagerezi, a ripostat producătoarea. Michelle n-a fost niciodată o jurnalistă la fel de bună ca tine!

— Se descurca mai bine pe TV, a zis Anne. Dădea mai bine pe sticlă decât mine. Doar știi că am candidat amândouă pentru emisiunea aia, *Șueta damelor*. Și a câștigat ea, iar eu n-am iertat-o niciodată pentru asta.

— Și ce vrei să spui, că ea a devenit faimoasă și bogată, iar tu nu?

Anne a avut o clipă de ezitare, iar apoi a încuviințat din cap.

— Da, ceva de genu'.

Karin Bellhorn a zâmbit fals.

— Mda, și uite ce bine a ajuns!

Anne s-a uitat la ea, se vedea clar că era șocată. Când a dat ochii cu producătoarea, a izbucnit într-un râs isteric.

— Da, ai dreptate, mai bine că n-am fost eu în locul ei, a spus ea.

Femeile au rămas tăcute pe pat. Anne Snapphane a avut o senzație de calm și melancolie care-i inunda sufletul.

— Ce noapte… a zis într-un târziu.

Karin Bellhorn a oftat.

— Și dacă mai luăm în calcul și înregistrările efective… N-am mai văzut niciodată atâta haos și am fost în culisele câtorva emisiuni! Anarhistele alea mai lipseau – cine naiba le-a chemat?

— Cred că Mariana. Da' ai auzit-o vorbind cu Bambi Rosenberg pe la două dimineața, în hol, despre poze nud? Doamne, ce tărăboi au făcut!

— Da, și apoi a venit Nemuritorul și s-a luat la harță cu Michelle.

— Serios, chiar șefu'? Da' de ce s-au certat? a întrebat Anne Snapphane.

— Că a dat-o afară.

— Nu pot să cred!!!

Karin i-a pecetluit buzele cu degetul.

— Mai încet… I-am văzut eu, s-a dus sus, la ea, imediat ce am terminat de strâns. Michelle nu-l lua în seamă deloc, doar știi că se

face praf după emisiune. Și să nu uităm că asta a fost o emisiune specială.

— Nemuritorul ăsta nu e-n toate mințile! a zis Anne Snapphane.

— Își calculase bine fiecare cuvânt. Doar că n-a ales cel mai bun moment să-i dea vestea.

— Bine, bine, dar ce i-a zis?

— Că e prea bătrână.

— Prea bătrână? Da' avea de-abia treij'patru de ani! Luni a fost ziua ei.

Karin a zâmbit, lăsând să se întrezărească o urmă de amărăciune pe chipul ei.

— Inițial, Michelle n-a avut nicio reacție. Era după spectacol și băuse cam mult. Apoi mi-a fost teamă că o să leșine – s-a făcut albă ca varul și mesteca în gol. Și după aceea a apucat-o strechea din senin, a început să țipe în gura mare că Nemuritorul era un prost demn de toată mila, care a ajuns mare prin lingușeli, spălând veceuri și făcând cafea în timpul marilor filmări din Londra.

— E un sâmbure de adevăr aici, a intervenit Anne.

— Și că nu are de gând să asculte ordinele unui tâmpit cu nasu' pe sus, fără coaie și fără creier, care abuzează de funcția lui așa cum are el chef. Și a ținut-o tot așa mult și bine.

Anne Snapphane a chicotit.

— Da, și mie îmi venea să râd când am auzit, a încheiat producătoarea.

— Probabil că Nemuritorul se aștepta ca Michelle să fie recunoscătoare că s-a deranjat să-i dea vestea în persoană. Nu era obligat să facă asta, era suficient să-i trimită o înștiințare scrisă și atât. Așa prevede contractul. Firește că o plătea pe toată durata contractului, adică mai bine de un an jumate, dacă respecta condițiile clauzei cu privire la izolare.

— Cum adică, n-avea voie să se mai angajeze în altă parte chiar dacă o dădea afară?

— Exact, a răspuns Karin Bellhorn. Dacă făcea alte emisiuni, puteau s-o dea în judecată pentru nerespectarea clauzelor contractuale. Și, culmea, după cearta aia de la Grajduri, Michelle și-a concediat managerul. I-a zis că e o lipitoare, un nimeni… L-a făcut cum i-a venit la gură!

— Și a fost concediat și Follin?

Karin Bellhorn și-a aprins o țigară și și-a dus degetele la buze.

— Habar n-am, a zis ea. Sinceră să fiu, acum nu sunt sigură de nimic.

Dintr-odată, pe Anne au podidit-o iarăși lacrimile.

— În ce naibii ne-am băgat? a spus ea în șoaptă.

O vreme, n-au scos niciun cuvânt. Prin pereți se strecurau tot felul

de zgomote: sus, în camera lui Sebastian Follin, se auzea apa curgând în chiuvetă; din dreapta răzbătea difuz radioul Nemuritorului; iar în camera din stânga se auzea Barbara Hanson tușind.

— Auzi, a zis Anne Snapphane, cine crezi c-a omorât-o?

Karin a stat puțin pe gânduri, ținând vârful limbii în colțul gurii.

— Nu știu. Tu cine crezi c-a fost?

— Să fi fost cineva din echipă?

Cuvintele Annei, rostite în șoaptă, abia s-au auzit.

Producătoarea și-a îndreptat privirea spre geam, uitându-se lung în gol.

— Tehnicienii au plecat din car imediat ce au terminat de strâns, a zis ea. A mai rămas Gunnar. Și noi.

— Da' crezi că e posibil să fi fost altcineva, un om din afară?

— Și să fi venit acolo în toiul nopții?

Luându-și ochii de la geam, cu o expresie ciudată pe chip, Karin s-a uitat la Anne și a dat din cap.

— N-are cum, a șoptit Anne. Deci a fost cineva din echipă.

Anne Snapphane a înghițit în sec, iar zgomotul a umplut camera ca un ecou.

— Și eu cred la fel, așa că ai grijă cu cine vorbești, a spus Karin, și gândește-te bine înainte să deschizi gura.

Anne a încuviințat din cap, în ochii ei mari oglindindu-se o teamă care-i era necunoscută.

— Da' ai văzut ceva? a întrebat Karin. Ceva nelalocul lui?

Bănuiala s-a lăsat peste ele precum cortina la teatru. Anne Snapphane a simțit cum îndoiala prindea rădăcini în sufletul ei, săpând adânc în temelia încrederii ei. Sentimentele i s-au întipărit în privire, iar Anne a ridicat un zid între ea și Karin, manifestând precauție.

— Nu, a spus ea încet. Tu ai văzut?

Karin a dat din cap și Anne a văzut că ochii producătoarei reflectau aceleași sentimente pe care le încerca și ea.

— E timpul să plec, a zis Anne, după care s-a ridicat și a ieșit pe ușă, simțind o durere nemaiîncercată până atunci.

Era ultima oară când aveau să se bizuie una pe alta.

•

Torstensson, redactorul-șef, n-a sunat. Zăbovind între laturile de sticlă ce-i delimitau locul de muncă, aflat la unul dintre capetele biroului de știri, Anders Schyman, neliniștit, simțea că-și pierde răbdarea. Pe tăblie zăceau o grămadă de hârțoage: *Kvällspressen* și directorul executiv responsabil de publicație erau dați în judecată. Acuzațiile variau de la calomnie până la defăimare.

Iar persoana responsabilă, din punct de vedere legal, pentru publicație era Torstensson. Ca director executiv, el avea ultimul

cuvânt în problemele conflictuale. Indiferent de ce credea restul biroului de știri, Torstensson deținea autoritatea acolo. Lăsând la o parte precauția, Schyman se asigurase că el, administratorul delegat, era înregistrat ca locțiitor al lui Torstensson la Registrul Mărcilor și al Cererilor de Marcă. Asta însemna că redactorul-șef putea să-l delege în anumite chestiuni, dar numai dacă Torstensson își exprima dorința în mod explicit. De fiecare dată când se întâmpla asta, informațiile din antetul oficial al corporației se schimbau. Cu toate că schimbarea era numai una de cosmetizare, Schyman căpăta influență internă. Un privilegiu de care nu se bucura prea des.

Lui Anders Schyman îi venea să-și smulgă părul din cap. Situația era delicată. Michelle Carlsson cauzase multe probleme publicației *Kvällspressen*, pentru un timp îndelungat, iar dacă era s-o spună pe-a bună, și *Kvällspressen* îi pricinuise necazuri lui Michelle. Unii dintre colegii lui de la ziar erau nemulțumiți de ea și erau încântați să-i informeze și pe cititori în privința asta. Vreme de doi ani, Michelle fusese catalogată drept „cea mai prost îmbrăcată femeie a anului". O numiseră „drogata mileniului", „proasta de pe ecran" și în multe alte feluri chiar mai puțin măgulitoare, pe care Schyman nu și le mai amintea pe moment. Își bătuseră joc de emisiunile ei și scriseseră articole răutăcioase despre ea în paginile de cultură ale ziarului, făcuseră recenzii usturătoare care apăruseră în rubrica despre televiziune și o luaseră în râs când primise Premiul *Kvällspressen* „Preferata publicului". În urma acelei victorii răsunătoare, ziarul revizuise regulile de acordare a premiului. Un juriu intern condus de Barbara Hanson nominaliza patru personalități din televiziune pe care le puteau vota cititorii. La ultima premiere, fuseseră numite două persoane de care Anders Schyman nici măcar nu auzise.

Cât timp au durat acuzele și bufoneria, Michelle Carlsson și reprezentanții ei au păstrat distanța.

Apoi, când au apărut articolele despre legăturile ei comerciale cu o așa-zisă companie fictivă, Michelle i-a dat pentru prima oară în judecată. Anders Schyman fusese de părere că întâmplarea avea să ducă la decăderea ziarului.

A doua oară, Michelle i-a dat în judecată când au publicat poze nud cu ea și cu un bărbat despre care umbla vorba că era un condamnat care evadase din închisoare. Pe Michelle Carlsson o deranjase aluzia că ar putea avea vreo legătură cu un criminal. Și, ca și cum lucrurile nu erau și-așa destul de rele, cei de la ziar se înșelaseră amarnic asupra identității bărbatului – în realitate, omul era un bine-cunoscut actor norvegian, care, evident, a dat la rândul lui publicația în judecată. Actorul era căsătorit și avea copii; a pretins că fotografiile nud îi violau dreptul la intimitate. Publicația a avut o atitudine oarecum schizoidă cu privire la cele două cazuri.

Cu privire la Michelle, a susținut că nu exista niciun dubiu că însoțitorul ei era actorul norvegian, motiv pentru care ea nu mai avea de ce să fie ofensată, în ciuda faptului că publicația trăsese, în mod întâmplător, concluzia că bărbatul era un criminal.

Cu privire la actor, ziarul a susținut că nu vedeta apărea în fotografii, că bărbatul cu pricina era un presupus condamnat, un criminal, iar asta însemna că publicația n-avea cum să fi violat dreptul actorului la intimitate.

Anders Schyman a oftat și și-a dus mâinile la tâmple.

Al treilea caz de judecată, aproape rezolvat, o privea pe mama lui Michelle Carlsson. Un reporter o descoperise pe bețiva de maică-sa într-un hotel din Riga, unde își ducea zilele ca prostituată, având mai mult sau mai puțin succes.

„Nu mai e ca altădată: azi sunt o grămadă de fete frumoase și arătoase în branșa mea", se plângea femeia pe prima pagină din *Kvällspressen*.

Îi permiseseră până și s-o implore pe Michelle să ia legătura cu ea, pentru că-i era foarte dor de copila ei și despărțirea de ea o îndurerase așa de mult, că se apucase de droguri și de băutură. De rușine, Schyman s-a înroșit în obraji, când și-a amintit titlul articolului: „Ajută-mă, scumpa mea Michelle!"

În articol nu se scrisese niciun rând despre faptul că femeia își părăsise soțul și fetița în vârstă de trei ani. Singurul motiv pentru care reușiseră să ajungă la o înțelegere cu Michelle era că vedeta nu-și dorea să discute în public despre maică-sa. Evident că, pentru ziar, soluția asta era avantajoasă și mai ieftină decât să plătească un avocat pentru o judecată prelungită. Însă celelalte cazuri nu putuseră să fie aranjate în afara tribunalului, pentru că nu voise Michelle, iar acum era prea târziu.

Administratorul delegat a făcut citațiile grămadă unele peste altele. Aerul irespirabil din încăpere îl făcea să se simtă inert. Era conștient că trebuia să stea la birou și în orele următoare. Fiecare cuvințel despre Michelle Carlsson care urma să apară în ziarul de mâine trebuia să fie analizat îndeaproape de el. Atâta le mai trebuia, un alt proces, de data asta pentru calomnie la adresa unei decedate.

Schyman s-a lăsat pe spate în scaun, iar mecanismul a gemut sub greutatea lui. Nevastă-sa petrecea ziua de Sânziene cu prietenii în Vikinghill. A închis ochii și și-a imaginat-o stând afară, pe terasă, cu flori în păr, cântând și bând un păhărel, două de lichior dulce.

De ce dracu' își luase o slujbă așa de mizerabilă?

Pentru că se săturase să aibă preocupări superficiale. I se luase de banii puțini și de spațiul în care se putea exprima atât de grăitor, spațiu asigurat de televiziunea publică a Suediei, de pe vremea când producea și găzduia emisiuni de analiză critică a societății. Se săturase

de celebritatea pe care i-o adusese postul. În momentul în care i s-a propus să fie administrator delegat la ziar, era responsabil pentru o emisiune mai mare, care îl solicita mai mult, la nivel de atribuții, și care era realizată mai bine. Se întrebase de multe ori dacă făcuse alegerea corectă.

Emisiunea la care renunțase avea succes. Mehmed era un prezentator mult mai bun decât fusese el vreodată.

Schyman s-a ridicat și s-a plimbat agitat de colo-colo.

De bine, de rău, trebuia să înăbușe un scandal, așa că era cazul să treacă la lucru.

•

Ploaia o scotea pe Annika din sărite. Bertil Strand era o imagine tipică a cordialității, așa cum stătea el în mașina rivalilor, râzând și făcând glume. Ea nu s-ar fi umilit niciodată într-atât, numai ca să-i fie cald și bine. Se uita de jur-împrejur, căutând un acoperământ sau orice alt adăpost. Zărise o seră în spatele parcării și se tot gândea ce să facă. Oare era încuiată?

Ușa nu era nici măcar prevăzută cu o yală. Înaintând de-a lungul unui geam care închidea sera pe o latură, Annika a pătruns într-o luxuriantă lume verde. Căldura și mirosurile erau atât de puternice, încât a simțit că se leagănă pe picioare. Și-a dat seama că nu mâncase nimic toată ziua. Amețită și udă din cap până-n picioare, s-a așezat pe o potecă de grohotiș dintre două rânduri de roșii înflorite, s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de un plantator de lemn, și s-a uitat afară, prin geam. Distingea bine parcarea și podul care ducea la castel.

Cuvintele pe care încercase să le uite toată ziua o bântuiau acum. Vocea lui Thomas, sacadată din pricina furiei:

Ce ușor îți este! *Halal mamă*! *N-o să te iert niciodată pentru asta*! *Să te ia naiba*!

A expirat foarte ușor, scoțând afară din plămâni fiecare moleculă de aer.

— Iartă-mă, a șoptit ea. Iartă-mă… știai prea bine că e posibil să…

Preț de câteva minute, Annika a căzut pradă vinii și autocompătimirii. Cele două sentimente se luptau pentru supremație, îndurerând-o și lăsând-o pe Annika fără pic de vlagă. Gândindu-se la copii, s-a simțit, pe moment, curios de insensibilă la amintirea lor.

S-a ridicat, a dat peste un robinet și a băut apă până și-a potolit setea. Apoi s-a plimbat printre rândurile de salată rucola și de mazăre, culegând câteva fără să lase semne.

O să-l aduc pe Thomas aici, să luăm cina, și o să las un bacșiș mare, și-a promis în sinea ei, ca să aibă o scuză pentru legumele furate.

Revenindu-și puțin din amețeală, s-a întors la locul ei de lângă plantator, a stat puțin pe gânduri și apoi a sunat-o pe Anne Snapphane. Prietena a răspuns chiar înainte să intre robotul.

— Ai o voce tristă, a zis Annika.

— Ei, de parcă n-aș avea de ce, a răspuns Anne în șoaptă, pornind radioul și dând volumul mai tare.

— Ești bine?

Anne Snapphane vorbea domol și uniform.

— Nu prea pot să respir, a răspuns ea. Crezi că e posibil să te îmbolnăvești de astm peste noapte?

Pentru că nu dorea să încurajeze tendința spre ipohondrie a prietenei sale, Annika n-a zis nimic.

— E groaznic, a continuat Anne. Îi văd necontenit chipul și mă simt vinovată.

— Ei, pentru ce să te simți tu…

— Știi ceva, să nu-mi spui tu mie cum trebuie sau nu să mă simt. Să vorbești după ce o să fii închisă aici, ca un criminal blestemat!

Anne s-a auzit suspinând în receptor. Annika regreta că o sunase.

— Vrei să te las în pace? a întrebat ea cu blândețe. Vrei să rămâi singură?

— Nuu! a zis Anne în șoaptă. Nu închide, te rog!

Au stat o vreme fără să-și spună nimic, ascultând cârâitul de tonalitate joasă al radioului cu ceas.

— Ți-au spus când îți dau voie să pleci acasă? a întrebat Annika.

— Nu, ne-au zis doar că putem pleca imediat ce termină cu interogatoriile. Apropo de asta, e și Q aici. El m-a interogat, nenorocitu' dracu!

— Ai vorbit cu Mehmed? a întrebat Annika.

Prietena ei a scos un oftat.

— Nu. Vrei să-l suni tu și să-i spui că sunt reținută aici? Mi-e așa de dor de Miranda.

— Nu-ți face griji, sigur e bine, a spus Annika pe un ton cât se poate de delicat, supraveghind parcarea în același timp. Da' ai voie să vorbești la telefon?

— Nu chiar. Dar tu unde ești acum?

— M-am furișat într-o seră, sunt udă fleașcă. Ce zici, poți vorbi puțin cu mine despre ce s-a întâmplat aici azi-noapte?

Annika a auzit-o pe prietena ei plimbându-se de colo-colo. O auzea pășind și jucându-se cu radioul.

— Da, cred că pot vorbi puțin.

— Am nevoie de câteva informații, a spus Annika. M-am interesat cu privire la mașinile din parcare și știu cam cine e aici. Poți să-mi confirmi?

Anne Snapphane a scos un râs obosit.

— Iar a grăit jurnalistul din tine, ca întotdeauna! Ia zi, ce vrei să știi?

— Nemuritorul e acolo?

— Confirmat!

— Mariana von Berlitz și Carl Wennergren?

— Categoric!

— E cumva pocăită?

— Când îi convine. Da' de unde știi?

— Are un ditamai abțibildul cu „Isus e în viață" pe mașină. Și mai e o fată, Hannah Persson, din Katrineholm.

— E și ea.

— Ce caută aici?

Anne Snapphane și-a tras sufletul. Când a grăit din nou, vocea a scos la iveală o fărâmă de însuflețire, de parcă ar fi înviorat-o să vorbească despre chestiuni banale.

— E secretara Partidului Nazist din Katrineholm, neonaziștii. A fost pe lista invitaților din ultima emisiune împreună cu două anarhiste și au făcut mare agitație pe aici. Anarhistele au atacat-o pe Michelle și pe fătuca asta și le-au spart nasul naziștilor. Eu și un tip din echipa de sunet am intervenit să aplanăm conflictul. Și m-am ales cu o zgârietură pe obraz.

— Și de ce a rămas și după emisiune?

— Păi, ca să bea gratis. Nu s-a sinchisit nimeni s-o gonească. Mai vrei să știi ceva despre cineva?

— Barbara Hanson?

— Nenorocita aia? Evident că a fost, ocupată să-și bată joc de Michelle, ca de obicei. S-a făcut muci, așa cum era de așteptat, și a leșinat înainte de miezul nopții.

— Și Karin Bellhorn?

— Adineauri am vorbit cu ea. Stă în camera de vizavi.

— Și a fost și un oarecare Sebastian Follin?

— Da, e managerul lui Michelle, tipu' care se ocupă de contracte, de relații publice, de apariții și de alte lucruri care o privesc. S-au cam certat noaptea trecută.

— Bambi Rosenberg, bunăciunea care joacă în telenovele, a fost?

— Proasta de Bambi? Da, a fost și ea, e cea mai bună prietenă a lui Michelle. A apărut în penultima emisiune și a stat și la petrecerea de final. Un lucru e sigur, lui Michelle i-a prins bine să aibă aproape un om de încredere…

— Dar Stefan Axelsson, directorul tehnic?

— El s-a ocupat de tot ce ținea de car, de dimineața până seara. Știe meserie, dar e foarte exigent; s-a plâns întruna de toate și de toți. E și el aici.

— Și mai ești tu și tipu' cu partea tehnică, responsabil de car.

— Da, Gunnar Antonsson. Carul ăla e viața lui!

— Crezi că aș putea vorbi cu oamenii ăștia?

Anne Snapphane a râs.

— Depinde cu care dintre ei, a zis ea. Sebastian o să vrea mai mult ca sigur. Steffe? Nici să nu te gândești! Nu uita că până și Michelle ți-ar fi scuipat în față. La câte tâmpenii ați scris despre ea, nici nu voia să audă de *Kvällspressen.* Zicea că n-are trai cu voi. Și știi ce? Sunt aproape în totalitate de acord cu ea.

— Ei, hai acum, să nu exagerăm, s-a apărat Annika. Doar era învățată cu asta! Până la urmă, a fost persoană publică. Să revenim, cine e al doișpelea?

— A plecat.

— Cum adică a plecat? Parcă poliția împrejmuise toată aria.

— A plecat cu noaptea-n cap, înainte să fie descoperit cadavrul.

— Dar cine e?

Anne a tras atât de tare aer în piept, că a scos un șuierat.

— Mă rog, bănuiesc că pot să-ți spun, tot o să se afle până la urmă.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să rămână un secret până la difuzarea emisiunii. A făcut înregistrări în studioul din castel, deci ceilalți invitați nu l-au văzut la față. E vorba despre John Essex.

Annika a rămas cu gura căscată.

— Tu vorbești serios? E pe bune?

— Vorbesc foarte serios. E atât de sexy, ni se scurgeau ochii după el.

— Nu pot să cred! Și cum de l-ați convins să vină la Yxtaholm?

— E meritul Karinei – bărbatu-său, fostu', e producătorul trupei. Essex trebuia să fie cireașa de pe tort din seria asta de emisiuni.

Annika era așa de entuziasmată, că a sărit în picioare.

— Genial! a zis ea. John Essex a fost la castel în noaptea în care a fost ucisă Michelle și a plecat cu puțin înainte să fie găsit cadavrul.

— Trupa a plecat de aici pe la nouă seara, dar John a rămas la petrecere. Ultima oară l-am văzut puțin înainte de unu, dar nu știu când a plecat. Posibil să fi fost deja departe când a fost ucisă Michelle.

— Știe cineva la ce oră a fost împușcată?

— Am văzut-o pe la două jumate. N-am auzit nicio împușcătură, dar recunosc că nu am fost pe lângă car. Strânseseră decorul și era încuiat. Și să nu uităm că a tunat și a plouat zdravăn toată noaptea.

— Înseamnă că poliția n-a reținut doișpe oameni, ci numa' unșpe. Al doișpelea, micuțul indian, și-a luat tălpășița.

— Probabil.

— Cu ce pistol a fost împușcată?

Anne a făcut o nouă pauză.

— Era al nazistei, a spus ea în cele din urmă. O porcărie, un pistol enorm și înzorzonat. Toată noaptea a făcut paradă cu el! Auzi, promiți că-l suni pe Mehmed?

— Îl sun, îl sun, stai liniștită. Oricum, bănuiesc c-o să plecăm și noi în curând.

— Au venit mulți din presă?

— Mult mai puțini decât era de așteptat. Au izolat toată zona; n-au reușit decât câțiva să intre. Iar când o să vină mai mulți ofițeri, o să ne gonească și pe noi.

Au tăcut iar, concentrându-se asupra bâzâitului difuz ce răzbătea din receptor. Annika se uita la urmele neregulate pe care le lăsau picurii de ploaie în drumul lor descendent pe laturile de sticlă ale serei. S-a dus cu gândul la zilele de Sânziene din alți ani, petrecute împreună cu Anne Snapphane în apartamentul ei din Gamla Stan, un cartier încărcat de istorie din Stockholm. Și atunci ploua la fel de rău ca în ziua aceea, iar ele se uitau la filme SF reprezentând viața în spațiu.

— Nu știu cum se face, dar iată că suntem iar amândouă în ziua de Sânziene, a remarcat ea.

Anne Snapphane nu s-a putut abține și a pufnit-o râsul, un râs trist care s-a stins repede.

— Aaa, stai să-ți spun… M-am întâlnit cu Pia Lakkinen, de la ziarul la care am lucrat înainte, *Katrineholms-Kuriren*. Auzi ce mi-a zis – că toată lumea din Katrineholm crede că Thomas m-a părăsit și m-a lăsat singură cu copiii.

— Serios? a zis Anne Snapphane. Și ce-i cu asta?

— Mi s-a părut urât din partea ei. Nu crezi?

— Nu, de ce?

Și au tăcut iar. Când venea vorba despre familie, cele două femei aveau păreri total diferite. La fel era și în privința jurnalismului de televiziune.

— Da' ia zi, a spus Annika, știi cumva cine a împușcat-o?

Anne Snapphane a început să respire tot mai sacadat. Avea din nou acel sentiment de coșmar.

— Am auzit o ceartă teribilă după miezul nopții, a spus ea. Chiar la Grajduri, în dezastrul ăla.

— Între cine și cine?

— Între Mariana și Michelle, a spus Anne în șoaptă.

— Dumnezeule mare, asta nu e bine deloc, a răspuns Annika.

— Da, știu, a zis și Anne Snapphane. Vai de mine, se aude ceva la ușă. Tre' să te las.

Au închis amândouă, iar Annika a rămas cu gândul la discuția lor timp de câteva secunde, pe urmă a sunat la biroul de știri.

•

Anders Schyman și-a ridicat privirea când l-a auzit pe Spike deschizând brusc ușa glisantă de sticlă.

— Vreo știre despre cântăreț?

Schyman a scos un oftat.

— Nu, nici măcar un zvon. Trebuie să găsim pe cineva din tura de

noapte care să-i dea de urmă. Avem ceva până acum?

Spike a ridicat un braț și și-a plimbat mâna dreaptă peste un titlu imaginar de articol.

„Suspecții: lista completă. Subtitlu: Douăsprezece vedete și ora farmecelor la castel."

Apoi a lăsat brațul jos.

— Și, în mod miraculos, una dintre vedete e John Essex.

Administratorul delegat a fluierat și s-a ridicat de pe scaun.

— Un Elvis Presley al zilelor noastre, a spus el. O să iasă un articol de talie mondială!

Schyman a străbătut biroul de știri trecând pe lângă Spike.

— I-au arestat pe toți?

— Nu încă, a răspuns Spike, ținând o mână în buzunar.

— Atunci, mai bine ne abținem să le zicem suspecți. Hei, Pelle! Ia vino-ncoa, să facem o ședință mică.

Redactorul foto ținea un receptor într-o mână și a ridicat degetul mare de la cealaltă. Spike șovăia în preajma lui Schyman când umil, când plin de respect față de el. Schyman era un șmecher, dar era un șmecher bun.

— A venit Jansson?

— Numai ce a…

Anders Schyman a respins restul frazei dând din mână.

— Ia zi-mi, ce avem până acum?

S-a așezat pe un scaun liber ce-i aparținea corespondentului străin, aflat chiar în centrul biroului de știri. Spike s-a așezat și el, la locul lui, și-a dres glasul și a curățat urmele de cafea de pe o ceașcă.

— Păi, avem o listă cu doispe oameni care s-au aflat în noaptea aia la castel. Din câte crede Bengtzon, toți, mai puțin John Essex, sunt încă la fața locului. El a plecat înainte să fie găsită Michelle.

Cu sprâncenele ridicate de surpriză, Anders Schyman își lua notițe.

— Excelent! a zis el. Da' agenția de știri n-a trimis niciun comunicat despre asta. E o informație oficială?

Jansson, redactorul de noapte, a dat buzna înăuntru, vărsând cafeaua, și a rânjit.

— Firește că nu, a zis el. Annika ne-a transmis totul. E posibil chiar să avem exclusivitate.

Anders Schyman a văzut cafeaua picurând într-un coș plin cu maculatură.

— Și de unde are lista?

— A cercetat mașinile din parcare. Și mai are o sursă pe care nu vrea s-o dezvăluie.

— Ca să vezi, au zis Pelle și Spike, dând ochii peste cap.

— Și John Essex, a spus Schyman, ce căuta acolo? E prea mare până și pentru Globe Arena. Putem face o știre numai din asta – vorbește cu

cineva de la divertisment, să se ocupe de tot.

Spike și-a luat notițe.

— Deci, ce mai știm despre listă? a întrebat Jansson. Cum îi numim pe-ăștia doișpe?

Anders Schyman bătea cu stiloul pe carnețel.

— În niciun caz suspecți. Amici, poate martori. Hai să citim povestea și să vedem unde ne duce.

— Amicii, față în față cu crima, s-a auzit din fundal sugestia lui Pelle Oscarsson, accentuându-și ritmat vorbele.

— Evident că trebuie să facem referire și la razia poliției, a zis Schyman.

— Și să nu uităm de castelul Yxtaholm, a zis Spike. E destul de renumit. La numai o sută de kilometri de Stockholm și totuși foarte izolat.

Redactorul-șef adjunct a dat din cap.

— Așa e, a spus el. Acolo mergea guvernul pentru negocieri secrete. Îmi amintesc, de pildă, că, acum câțiva ani, guvernul columbian a ținut la castel negocierile cu teroriștii FARC[1].

— Da, cică ar fi fost și Arafat și israeliții acolo, a zis Jansson.

Spike a încuviințat din cap.

— Am putea să facem un articol separat pentru pagina doișpe, a spus el. Cine-l scrie?

— Annika Bengtzon mi-a zis de locul ăsta, a spus Schyman, deci cred că ea ar trebui să-l scrie. Da' omu' nostru din tranșee cum o mai duce? A luat cineva legătura cu Wennergren?

Spike s-a vânzolit puțin în scaun.

— Nu, n-am reușit încă, se pare că nu poate vorbi acum… Poliția face interogatorii și tot așa…

— Am auzit că e și Barbara acolo. E adevărat?

Tonul usturător al vocii lui Schyman l-a făcut pe Spike să tacă preț de câteva secunde.

— Păi, Barbara face ce vrea, a intervenit Jansson. Am vorbit cu ea înainte să plece și mi-a spus că o să scrie ce vrea ea în rubrica ei, atâta vreme cât se bucură de susținerea directorului executiv.

— Și de binecuvântarea familiei care deține ziarul, a zis Pelle, fotograful.

— E de-a casei, a spus Jansson ironic.

— Și cum rămâne cu Michelle? a zis Schyman.

În biroul de știri s-a lăsat o liniște apăsătoare. Pelle, fotograful, răsfoia niște poze, Jansson sorbea concentrat din cafea, iar Schyman l-a văzut pe Spike având un moment de ezitare înainte să-și ia inima-n dinți.

— Cred că cel mai bine ar fi să-i prezentăm viața cronologic, a spus el. Maică-sa a fost o stricată alcoolică, taică-său a murit într-un

accident de mașină, a avut o grămadă de amanți – e bogată și controversată, mulți o bârfesc, mulți o detestă…

Anders Schyman a ridicat mâna dreaptă și Spike a tăcut.

— Dacă nu știai, ziarul ăsta a plătit deja daune de 50 000 de coroane, a zis administratorul delegat. Și asta numai pentru că am publicat articolul ăla în care scria că maică-sa e o târfă dependentă de droguri. Ca să nu mai spun că am semnat o înțelegere să nu mai scriem niciodată nimic despre ea. N-avem voie să vindem articolele vechi din arhivă. Și, Spike, nu-i așa că poliția n-a folosit aceleași cuvinte ca tine ca s-o descrie pe Michelle? Practic, nu le-a folosit nimeni în afară de ziarul nostru.

Pe buza superioară a redactorului de știri se formaseră broboane de sudoare.

— Și ce să facem acum, să ne purtăm ca și cum n-am fi scris niciodată nimic urât despre ea?!

— Nu, nu putem face asta, a răspuns Schyman. Dar nici să persistăm în injurii acum, că a murit. Vreau să faceți un articol micuț și respectabil despre viața și despre moartea ei. Să amintiți toate premiile pe care le-a luat, că a avut o mulțime de fani – povestea despre taică-său e tragică, dar merge…

Dintr-odată, Schyman s-a simțit stors de puteri.

Moarte și prăbușire – cuvintele care i-au trecut fugitiv prin minte. Teroare și tragedie, crimă și mutilare, astea sunt cuvintele care ne asigură traiul de zi cu zi.

— Mai e ceva? a întrebat apoi pe un ton mohorât.

— Și cu Torstensson ce facem? a întrebat Spike. N-ar trebui să ia el deciziile astea?

— Mă duc în acvariul meu, a zis Schyman. Să mă anunțați dacă mă caută cineva, cântărețul sau mai știu eu cine…

S-a îndreptat spre biroul de sticlă și s-a trântit, extenuat, pe canapea.

•

Reporterii de la *Katrineholms-Kuriren* plecaseră să strângă material despre festivitățile din Bie, organizate cu ocazia solstițiului de vară, dar echipele de știri de la televiziunile locale erau încă în zonă, înarmați cu termosuri cu cafea din care-și puneau câte-o ceașcă atunci când mergeau la microbuze. Echipa televiziunii de stat era oarecum superioară celorlalte, venind cu un car TV ce ținea loc și de o mică stație de emisie, iar reporterul de la Radio Sörmland se afla lângă Grajduri, ocupat să dea un telefon.

Bertil Strand era încă la căldură în mașina rivalilor, care avea motorul pornit. Annika a bătut în geamul din dreapta față. Fotograful l-a lăsat în jos, dar nu mai mult de doi centimetri.

— Hai, avem treabă! a zis Annika.

O secundă mai târziu, fotograful era deja afară din mașină și la fel și ceilalți jurnaliști.

— O rulotă cu carne! a strigat în gura mare un reporter de la un alt ziar important din capitală, iar apoi a luat-o la goană, înspre cordonul alb-albastru de lângă canal.

Neputincioasă și șocată, Annika a rămas pe loc. S-a uitat în sus, spre castel. Catargul pentru steag de pe malul celălalt era un punct de referință pentru comunitate. Bărcuța a ajuns, legănându-se, la marginea apei.

Și-a amintit de un lucru îngrozitor: momentul în care văzuse pentru prima dată un cadavru ridicat de la locul faptei de către poliție. Se afla în Kronobergsparken din Stockholm, la numai câteva blocuri de casa ei. Ascuns de copaci înalți, micul cimitir evreiesc, prost îngrijit, se profila în întuneric. Căldura, duhoarea, ochii holbați și gura victimei strânsă într-un țipăt slab. O chema Josefin. Josefin Liljeberg. Murise de prea multă dragoste. *Puteam să fiu eu în locul ei*, și-a zis Annika în gând.

Apoi a prins cu coada ochiului furgonul mortuar aflat între copaci, dincolo de potcovărie și de casa de pe plajă. A dat încet în spate, până la barajul rutier unde stăteau reporterii. Aparatele foto au huruit și-au clănțănit, iar fotografii se călcau unii pe alții în picioare. Annika nu se afla în mulțime; a văzut mașina întorcând și un polițist îmboldind gloata de oameni din presă. Cordonul a fost dat la o parte, iar furgonul a pornit cu viteză pe pod, îndreptându-se spre drum. Prin geamul închis la culoare, sacul alb în care se afla cadavrul abia se distingea. Reporterul de la stația locală de radio a luat-o la fugă după vehicul, îndreptând microfonul spre roți. Annika a clipit – ce gest de prost-gust!

Bertil Strand a focalizat la distanță și a fotografiat mașina până a ieșit din raza lui vizuală, dispărând după ferma cu armăsari de prăsilă.

— Acum ia să-mi spui tu mie vreo două chestii, i-a zis el Annikăi. Unu, cum ieșim de aici? Doi, cum fac să-mi iau mașina înapoi?

Annika s-a uitat țintă la fotograf.

— Asta-i tot? a întrebat ea. Să te mai ajut și cu altceva?

A luat telefonul mobil și a format un număr din agendă.

— Sunt în Flen, a zis Berit Hamrin, vorbind în căști. Unde e Yxtaholm?

Annika a răsuflat ușurată.

— Vii prin Norrköping, așa-i? Păi, traversează orașul, ia-o pe ruta 55 și apoi faci dreapta la semn… Da, da, suntem aici, dar nu cred că o să te lase să treci. Noi am trecut lacul. Da, da, am luat o barcă.

A râs și a închis.

— În zece minute vine Berit. Cum terminăm, te duce ea la mașină.

— Păi, și ce mai așteptăm?

— Așteptăm să iasă cei doispe reținuți. Sau unspe, mă rog. Dacă rămânem aici, în parcare, avem șanse bune să-i prindem înainte să plece.

— Uite, se întâmplă ceva sus, la castel! a spus Bertil Strand, privind concentrat peste capul ei.

Un polițist îmbrăcat într-o geacă de piele și o cămașă hawaiană traversa podul. Toată presa era îngrămădită dincolo de barieră. Polițistul s-a oprit de cealaltă parte a ei.

— Ei bine, a zis el, ofițerul de presă tocmai m-a informat că nu poate ajunge, așa că o să vă spun eu tot ce e de știut. Hai să terminăm repede și elegant!

Annika a pescuit un carnețel și un marker din geantă. I-a văzut pe colegii ei de breaslă scoțând și clănțănind pixurile cu gel. Nu se învățau niciodată minte! Pixurile astea erau inutile: apa întindea pasta, iar dacă era destul de rece afară, mai și îngheța. Pe un timp așa de ploios, nu era bine să folosești nici măcar un pix normal – markerul rezistent la apă era cel mai bun.

— Michelle Carlsson a fost găsită moartă într-o cabină de montaj parcată în spatele Aripii Noi, pe proprietatea Yxtaholm. A fost împușcată în cap. Moartea a survenit instantaneu…

— Ați găsit ceva în cabină care să indice o luptă? a strigat unul dintre reporterii TV.

Annika a recunoscut-o pe femeie, o arogantă care ieșea mereu în față la conferințele de presă. Altfel spus, jurnalista era de părere că, pentru a-și demonstra competența, trebuia neapărat să țipe și să se bage în față imediat ce i se oferea ocazia.

Inspectorul Q a oftat.

— Vă rog, haideți să le luăm pe rând. Vă mulțumesc. Victima a fost dusă în Solna, pentru autopsie. Medicii și investigatorii o să continue cercetările acolo. Pe parcursul zilei de azi, am interogat mai multe persoane care s-au aflat în apropierea castelului în momentul crimei. Deocamdată, nu avem niciun suspect, dar poliția continuă să investigheze cazul și să facă interogatorii, atât aici, cât și în alte părți. Cu alte cuvinte, în acest moment nu pot să vă spun dacă am descoperit sau nu semne ale unei lupte. Mai aveți întrebări?

— Cât o să rețineți suspecții la castel? a răcnit reporterul TV.

Q a făcut o pauză, apoi a răspuns:

— După cum am menționat, a continuat el, deocamdată nu avem niciun suspect. Nu reținem pe nimeni la castel împotriva voinței sale. Persoanele care au fost interogate azi au ales să rămână la fața locului pentru a sprijini investigația și sunt dornici să ne ajute.

— Credeți că martorii o să ceară să plece acasă în noaptea asta sau o să aleagă să mai rămână o noapte la Yxtaholm? a întrebat Annika pe un ton politicos.

Q a zâmbit discret.

— La cum văd eu lucrurile, martorii o să aleagă, cu toții, să rămână la castel peste noapte, a răspuns el. Mai aveți întrebări?

Firește că mai aveau. Toate echipele de știri au pus întrebări pe rând, de vreme ce fiecare avea câte o curiozitate cât se poate de specială ce necesita un răspuns exclusivist. Cu alte cuvinte, Annika l-a urmărit pe Q spunând exact același lucru de trei ori la rând. Pentru început, s-a uitat înspre camera mare și mătăhăloasă operată de cineva de la postul național de televiziune, pentru că televiziunea e superioară radioului și reporterilor naționali de la fața locului. Apoi a urmat o cameră mică aparținând postului *Öst-nytt*, televiziunea locală de știri. La urmă, inspectorul a vorbit în microfonul postului regional de radio.

Annika s-a plimbat agitată înainte și înapoi, în spatele tuturor, așteptând. După ce toate posturile au filmat ce era de filmat, s-a apropiat de Q.

— Oho, dar te-a udat ploaia, nu glumă, a zis el.

— Ai reușit să dai de Essex? a întrebat ea.

Inspectorul a oftat și a scos un pachet de țigări din buzunarul de la piept al gecii de piele.

— Oricine vrea să dea de Essex n-are decât să se ia după țipetele fanelor adolescente, a răspuns el, aprinzându-și o țigară și trăgând cu poftă din ea. Sigur că am dat de el!

— Deci la asta te refereai când ai zis că se fac investigații și în alte părți?

Drept răspuns, ofițerul a rânjit.

— Păi, și…? a zis Annika.

— Nu e mai suspect decât ceilalți.

— Când a fost descoperit cadavrul?

Q a scos un nor de fum și s-a uitat la ea.

— Nu pot să-ți spun.

— Am auzit că v-a luat ceva până să ajungeți la fața locului.

— Aș aprecia dacă n-ai scrie asta în ziar, a zis polițistul.

— Atunci zi!

Bărbatul a oftat.

— A sunat cineva la Urgențe și a anunțat un deces. Cadavrul a fost descoperit la puțin timp după șase dimineața. Echipajul de poliție a sosit după vreo două ore.

— Destul cât să vorbească toți martorii între ei și să-și sincronizeze faptele, a remarcat Annika.

— Nu mi s-a părut să fi făcut asta, a ripostat căpitanul.

— De unde avea Hannah, neonazista, pistolul ăla împopoțonat?

— Cum le știi tu pe toate, a constatat inspectorul. Ia zi, ce-ai mai aflat?

— În afară de chestia cu pistolul?

Annika a dat din umeri.

— Știu pe cine ai interogat, am aflat că și-au sărit unul altuia la gât toată noaptea și că unul dintre cei doișpe e, probabil, criminalul.

— Și dacă e cineva din afară, cineva care a trecut lacul încoace? a zis Q, zâmbind ușor din priviri.

— Da, vezi să nu, a răspuns Annika. De-asta bate și guvernul atâta drum până la Yxtaholm, pentru tratate secrete de pace, fiindcă e atât de simplu să se strecoare oricând un criminal în toiul nopții!

Inspectorul a râs cu zgomot, și-a vârât mâinile în buzunare, s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre castel, cu țigara atârnându-i în colțul gurii.

Râzi tu, râzi, și-a zis Annika pe un ton de triumf în sinea ei. *Dar eu am reușit să trec lacul în miez de zi și nu m-a văzut nimeni*!

— Annika?

Vocea venea de dincolo de bariera de lângă ferma cu armăsari de prăsilă. Berit aștepta sub umbrelă, lângă mașina unor oameni de presă.

— Da, ce e? a zis ea cu voce tare.

Ușurată, Annika i-a făcut femeii cu mâna și s-a îndreptat degrabă spre ea.

— N-o să elibereze martorii, i-a zis lui Berit. Aș mai sta puțin pe aici. Poți să revii mai încolo, să mă iei?

Berit i-a făcut semn cu degetul mare că e OK. Observând gestul, Annika a afișat imediat un zâmbet și, apoi, s-a grăbit spre fotograf, trăgându-l deoparte.

— A venit Berit, du-te cu ea să iei mașina și cazează-te la motelul din gara Statoil, din Flen. Loftet îi zice, a spus Annika. Vin și eu mai târziu, i-am zis lui Berit să se întoarcă după mine. Am poftă să fac niște cumpărături!

— Poftim? Cumpărături, acum?

Annika a dat din umeri și s-a uitat de jur-împrejur.

— Of, Doamne, vreau să verific niște chestii! a explicat ea.

— Ce chestii?

Jurnalista s-a întors pe călcâie, ieșind din parcare și trecând pe lângă clopotniță. Apoi, a dat colțul și a ajuns la locul numit Grajduri. Jos, pe malul lacului Långsjön, erau un coteț de găini, un fel de încăpere unde se spălau vasele și mai multe terenuri de tenis.

A simțit, pe neașteptate, mirosul verii: peluza tunsă de curând, trandafirii în floare, umezeala și fragilitatea naturii. Și-a trântit geanta pe trepte, a deschis carnețelul la o pagină curată și l-a pus pe scări, ca să nu-și ude blugii. Apoi s-a așezat pe el și s-a sprijinit cu spatele de ușă. A văzut două mașini plecând. Nu-i rămânea decât să aștepte.

Halal mamă! *N-o să te iert niciodată pentru asta*! *Să te ia naiba*!

Annika și-a trecut mâinile prin păr, dându-l pe spate. Imposibil să fi vorbit serios! Un om putea spune așa ceva numai la supărare sau la nervi. Avea să-și dea și el seama de asta. Până la urmă, era de așteptat să-și iasă din fire. Avusese o perioadă grea la muncă. Proiectul la care lucra de mai bine de trei ani și jumătate trebuia finalizat până la sfârșitul lunii, și mai era ceva de muncă la el. Plus că îi era teamă ca sfârșitul proiectului să nu însemne și sfârșitul muncii lui în cadrul Asociației Suedeze a Autorităților Locale. Șefii aduseseră vorba de câteva alte posibile proiecte, dar nu stabiliseră nimic sigur cu privire la el.

Annika a oftat, știa prea bine că Thomas avea mereu nevoie de un plan sigur. Ea îl încuraja spunându-i că lucrurile o să se aranjeze de la sine, dar el n-o lua în seamă și nu ținea cont de cum vedea ea situația. Și anume că lumea e plină de joburi și de angajatori. De fiecare dată când îi arăta vreun anunț în ziar, pentru o poziție de contabil-șef în domeniul asistenței sociale sau de director financiar, Thomas devenea irascibil și posac.

Știa prea bine care era nemulțumirea lui. Thomas își dorea o slujbă importantă. Voia să ocupe o funcție mai mare decât cea de director financiar pe regiunea Vaxholm. Voia să le demonstreze părinților și prietenilor că era capabil să facă progrese în carieră chiar dacă viitorul putea să-i rezerve surprize neplăcute.

Annika s-a uitat în zare, dincolo de parc, și a văzut că stătuse ploaia. Era perfect conștientă că asta-și dorea Thomas de la viață. Pentru el, să fie cu ea însemna un pas înapoi. Nimic din ceea ce era, din ceea ce avea sau făcea, nu o aducea la înălțimea lui Eleonor, fosta lui soție, care lucra la bancă și avea o casă luxoasă în Vaxholm. Nu puseseră niciodată problema așa, dar simțise o tensiune în vorbele lui, care o făcea să creadă că are dreptate. Eforturile ei nu se ridicau la nivelul așteptărilor lui Thomas și nici nu promiteau să o facă vreodată.

În primii doi ani de relație, locuiseră în apartamentul ei, într-un bloc vechi pe care proprietarul avea de gând să-l dărâme. Clădirea nu avea lift, baia era comună, pe hol, și nu aveau nici măcar apă caldă. Dar se descurcaseră în locul cu pricina, atâta vreme cât fuseseră numai ei doi. Însă, odată cu nașterea lui Kalle, situația devenise de-a dreptul intolerabilă. Annika muncea pe rupte și plângea mult, dar nu se lamenta niciodată. Știa că, dacă s-ar fi lamentat, Thomas ar fi părăsit-o. Cât a durat concediul de maternitate, a stat liniștită acasă și nu l-a stresat cu nimic. Spăla vase, încălzea apă, alăpta copilul, mergea la cumpărături, făcea curat, schimba scutece și făcea dragoste – și toate astea cu o determinare nestrămutată. Trebuia să fie puternică, numai așa aveau să izbutească. Pentru a se asigura că relația avea să meargă bine, se purtase ca un administrator care făcea lucruri benevol. Schimbase duliile de pe holul scării, pusese întotdeauna hârtie igienică

și șervețele în baia comună, situată în partea care dădea spre stradă, și îl sunase pe proprietar de fiecare dată când se plângeau vecinii că apăreau scurgeri de apă sau fisuri în clădirea dărăpănată.

Iar când a fost, în sfârșit, restaurată partea dinspre stradă a clădirii, ea a fost purtătoarea de cuvânt a tuturor locatarilor, negociind soluții acceptabile pentru fiecare dintre ei.

Când a sosit scrisoarea, era însărcinată în șase luni cu Ellen. Li se propunea un contract de închiriere pentru un apartament cu patru camere în aripa restructurată. Era situat la etajul al patrulea și avea lift, sobă de teracotă și un balcon care dădea înspre curte. Când a citit scrisoarea, a plâns de fericire. Și totuși, comentariul lui Thomas îi răsuna și acum în urechi:

— Cu cât dăm pe chirie, putem să plătim rate la trei case!

Probabil că avea dreptate. Chiria era mare, dar apartamentul era fabulos. Uși masive din lemn, toate camerele aveau parchet nou și lucios, bucătăria avea o plită cu tăblie de ceramică, iar cele două băi erau dotate cu încălzire prin podea.

Sosind pentru prima oară în vizită în noua lor casă, părinții lui Thomas au spus același lucru ca el:

— Cât ziceai că e chiria? Păi, cu banii ăștia plătești rata la casă!

Mama lui Thomas nu prea o avea la suflet pe Annika – nu era în stare s-o ierte că-i perturbase viața lui fiu-său. Eleonor fusese pentru ea ca o fiică. Iar din câte știa Annika, cele două femei încă țineau legătura. Nici măcar cei doi copii nu reușiseră să-i îmbunătățească imaginea în ochii soacră-sii.

— Săracii de ei, se minuna mama lui Thomas, ce greu trebuie să le fie să crească la oraș!

Orice-ar fi făcut Annika, nu se ridica niciodată la așteptările ei.

— Vai, dragă, spunea soacră-sa, copiii voștri sunt schilozi. Ce e cu ei, nu mănâncă bine?!

De fapt, voia să spună: „Nu le dai să mănânce?”. Și, eventual, să adauge: „Sper să nu ajungă așa de schilozi ca tine!”.

Cu socru-său Annika nu avea niciun fel de relație. De fiecare dată când venea în vizită, nu făcea altceva decât să stea cu nasul în reviste și să dea, absent, răspunsuri monosilabice. Câteodată, se ducea în dormitorul lor și se întindea pe pat, dormind până la prânz.

Annika a sărit în picioare. Tunase puternic și cerul era iarăși plin de nori: peste clădirile albe plutea un văl negru prevestitor de rău. Aerul era încărcat de electricitate și o rafală de vânt o împinse înainte. Și-a îndesat, nervoasă, carnețelul ud în geantă și apoi a aruncat-o degrabă pe umăr. O secundă mai târziu, întreg peisajul a fost spintecat de o lumină alb-albăstruie, urmată imediat de o nouă bubuitură. Ploaia avea să ropotească dintr-o clipă în alta.

Tiptil-tiptil, și-a croit drum printre rândurile de gard viu, mergând

foarte aproape de zidul din spate al vechiului lăcaș unde erau grajdurile. Uitându-se cu coada ochiului înspre parcare, a văzut că plecaseră toți reporterii. Dispăruse până și polițistul care păzea bariera ca să nu intre nimeni pe drumul ce ducea la castel. Un fulger a despicat iar cerurile. De data aceasta însă, a trecut mai mult timp până la următoarea bubuitură – furtuna se îndepărta. În incinta unde se spălau vasele, o fereastră se legăna în bătaia vântului. Annika s-a rugat să nu fie nevoită să se strecoare prin ea. A apăsat cu băgare de seamă clanța ușii din spate a bucătăriei. A scos un scârțâit și s-a deschis cu vaiet, de neunsă ce era. Atunci, a lovit-o prima picătură de ploaie, mare cât o minge de tenis. Fără să mai stea pe gânduri, Annika a intrat în încăperea unde se spălau vasele și a închis ușa după ea.

Era un întuneric de nedescris. Potopul de afară proiecta o lumină de un gri întunecos pe singura fereastră din încăpere. A reușit să distingă o mașină de spălat și un uscător, o chiuvetă mică de oțel și grămezi întregi de așternuturi murdare. A văzut o ușă care ducea într-o bucătărie înghesuită și a mers într-acolo: o mașină de spălat vase, un filtru de cafea, o masă acoperită cu o mușama și înconjurată de șase scaune. Peste tot erau numai sticle goale, gunoaie și vase murdare. Bucătăria avea o fereastră care dădea spre curtea din spate și o ușă întredeschisă care ducea spre salon. Annika a deschis ușa la perete și s-a oprit imediat, rămânând perplexă.

Practic, toate piesele de mobilier erau făcute praf: o canapea, două fotolii și o masă mare. Câteva scaune rupte erau așezate grămadă lângă ușa de la intrare. O vază cu flori zăcea făcută țăndări în fața șemineului, lupinii ofiliți lâncezind într-o mulțime de cioburi de porțelan și într-o baltă de apă. Prești erau scămoșate și un tablou căzuse de pe perete.

Un gând s-a strecurat rapid în mintea Annikăi: *Nu știu ce caut eu aici. Ar trebui să plec.*

Dar a rămas țintuită locului, uitându-se șocată la dezastrul din jur. Ai fi zis că trecuse un uriaș pe-acolo, călcând totul în picioare în calea lui. Intrigată, Annika a încercat să-și imagineze actul distrugător, brațele puternice care transformaseră scaunele în așchii. A pășit cu atenție printre lucrurile împrăștiate de jur-împrejur, apropiindu-se de masa răsturnată. De partea cealaltă, a zărit cărțile de joc și paharele sparte. Din ce în ce mai conștientă că nu avea ce căuta în locul acela, Annika a simțit adrenalina năvălindu-i în trup și a mers mai departe cu pași mărunți.

În spatele unui fotoliu erau niște foi, unele cu însemnări, altele cu grafice. Annika s-a aplecat, a luat una și a citit: „Agenda episodului 7, *Petrecere de vară la castel*”. Apoi a răsfoit foile cu însemnări. Cuprindeau instrucțiuni pentru cineva din echipa TV, dar i-a fost imposibil să-și dea seama pentru cine: „Deschidere, felicitări, segment

video, live, încheiere, muzică, intro, invitat, felicitări…” I-a dat drumul în așa fel încât să aterizeze oarecum în același loc în care-o găsise. Apoi, s-a îndreptat către șemineu, înconjurată de umbrele ascuțite ca lama pe care le proiecta fulgerul prin încăpere.

Cineva și-a ieșit rău de tot din fire, s-a gândit ea, devenind neliniștită și fiind, totodată, intrigată.

Lângă vaza făcută țăndări se afla ceva întunecos. Annika s-a dat mai aproape, a apucat materialul de un colț cu vârful degetelor și l-a ținut în lumina de la fereastră. Un articol de îmbrăcăminte, negru la culoare. O fustă puțin umedă, ori de la ploaie, ori de la apa din vază. I-a dat drumul pe jos și s-a uitat de jur-împrejur. Venindu-i o idee, a scormonit prin cenușa din șemineu. Era rece, nu se simțea deloc căldura de la focul făcut cu o noapte în urmă.

În timp ce-și curăța mâinile de funingine și de praf, cerul s-a luminat iar deasupra ei. Bubuitul a cutremurat întreaga casă și a fulgerat din nou. Speriată, Annika s-a dat în spate și s-a lovit de perete. Aerul s-a îmbâcsit de mirosul descărcării electrice, iar izul sulfuros a îngrețoșat-o pe Annika.

Acum înțeleg de ce credeau oamenii în Thor, și-a zis în sinea ei.

În secunda următoare, a auzit un zgomot dinspre ușa de la intrare situată în partea cealaltă a camerei. S-a uitat, paralizată, la clanță. Fulgerul care a urmat imediat a scos la iveală că cineva apăsa clanța, deschizând ușa încet.

Annika s-a panicat, a făcut iute trei pași spre bucătărie și s-a ascuns după ușă, privind încordată prin întuneric. Era un bărbat. Individul a intrat degrabă în salon, închizând ușa după el. Când și-a dat jos de pe cap gluga pelerinei de ploaie, Annika a fost așa de ușurată, că de-abia se mai ținea pe picioare. Nemernicul! Ce caută aici?

A rămas pe loc, pitită în spatele ușii, și l-a urmărit cotrobăind prin lucrurile împrăștiate peste tot. Bărbatul pășea cu atenție, împietrind de fiecare dată când tuna violent, iar apoi căutând iar prin obiectele dispuse talmeș-balmeș, dându-le la o parte. S-a ghemuit și a ridicat anumite lucruri ca să se uite sub ele, iar pe altele le-a pipăit cu mâinile, cercetându-le cu minuțiozitate. Când mai avea un metru până la ușa de la bucătărie, Annika a deschis-o larg și a întrebat:

— Ai pierdut ceva?

Carl Wennergren a sărit ca ars și s-a dat înapoi. Era alb ca varul la față și ochii stăteau să-i iasă din orbite, oglindind teroarea care-l cuprinsese. Annika a scos capul pe după ușă; nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— Ce dracu’…? a bolborosit Carl Wennergren. De unde-ai mai apărut și tu?

— M-au trimis de la ziar, a zis Annika. Ai reușit să vorbești cu Spike? A întrebat toată ziua ca disperatu’ de tine.

— Da' cum dracu' ai intrat aici?

— Ia zi, ce cauți?

Wennergren de-abia răsufla. Era ud până la piele, după cum a observat Annika.

— Nu-i treaba ta!

Annika s-a uitat la colegul ei. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Carl Wennergren era bărbatul bine din echipa de știri, cel mai fermecător tip din redacție, preferatul directorului, fiul președintelui consiliului director. Avuseseră câteva neînțelegeri de-a lungul anilor. În opinia Annikăi, Carl era un răsfățat cu o morală îndoielnică. Nu știa ce părere avea el despre ea. În momentul de față, nu era nici din cale-afară de arogant și nici șmecher și îi stătea bine așa.

— Ia loc! a zis ea așezându-se la masă. Ai luat legătura cu Schyman sau cu cineva de la ziar?

Carl Wennergren s-a uitat țintă la ea, revenindu-și treptat din spaima trasă.

— Nu, a răspuns. Am fost ocupat să răspund la interogatorii!

— Ce bine că am dat de tine! a zis Annika. Hai, zi ce s-a întâmplat ieri!

Colegul ei a pufnit. Intenționase, de fapt, să râdă.

— Și de ce, mă rog, ți-aș da ție detalii dintr-astea?

Omul ăsta mă urăște din tot sufletul, și-a zis Annika în sinea ei. Aburii sulfuroși i-au asaltat nările.

— Păi, pentru că lucrăm pentru același tabloid, a spus ea, constatând, spre propria uimire, că-i tremura vocea. Dacă lucrăm împreună, o să avem un avantaj în fața tuturor. Eu știu câteva lucruri, dar tu știi mult mai multe. Putem să ne dăm și singuri seama ce poate ajunge în paginile ziarului și ce trebuie să omitem, ca să nu periclităm investigația. Asta o să fie știrea verii, iar informațiile tale ne-ar putea ajuta să fim muuult în fața rivalilor.

Annika s-a uitat la colegul ei, mușcându-și buza când și-a dat seama că susținuse o adevărată pledoarie.

— Da' ce, crezi că eu nu știu că ne-ar putea ajuta?! a zis Carl Wennergren. Dar nu uita că sunt informațiile mele, nu ale tale. De ce ți-aș da totul mură-n gură, pentru articol?

Annika a simțit că lua foc pe dinăuntru. Lipsa lui de cooperare îi dădea dureri de stomac. Carl Wennergren a rânjit. Devenise iarăși încrezător în sine și arogant. Annika a scrâșnit din dinți și l-a privit în ochi.

— Foarte bine, a zis și s-a ridicat. Atunci, n-are rost să te mai rețin – păreai al naibii de ocupat. Să te ajut să găsești ce căutai?

A tăcut preț de o clipă, uitându-se în sus, spre el.

— Știi ce, eu zic s-o lași baltă, pentru că, orice-ar fi, sigur a fost găsit de poliție.

Lui Carl i-a dispărut rânjetul de pe față. Annika i-a dat un ghiont trecând pe lângă el, și-a înhățat geanta și s-a dus glonț spre ușa din spate.

— Ce vrei să afli?

Jurnalista s-a oprit și s-a uitat de sus la el.

— Zi-mi, în primul rând, ce s-a întâmplat aici.

Carl Wennergren a scrutat bezna din cameră și a înghițit cu zgomot.

— A fost bătaia dracu', a zis el.

Annika și-a reținut dorința de a face un comentariu sarcastic.

— Sebastian Follin a dat buzna peste John Essex și peste Michelle în timp ce și-o trăgeau. Și-a ieșit din minți!

— Și-o trăgeau?

— Hai că ești culmea, doar ai doi copii, bănuiesc că te prinzi tu care-i șpilul.

Annika a simțit că se înroșește în obraji.

— Deci Sebastian Follin a făcut dezastrul ăsta aici?

Carl Wennergren și-a ațintit privirea în podea. Annika l-a văzut strângând din buze, fără să-și dea seama ce era în sufletul lui. Oare minți se sau spusese adevărul? Oare se simțea stânjenit pentru că habar n-avea ce se întâmplase, deși fusese acolo? Oare încerca să protejeze pe cineva? Oare el era ucigașul?

Din instinct, Annika a făcut un pas în spate. Și-a dat seama că nu putea să pună bază pe nimic din ce spunea Carl. Așa că și-a pus geanta pe umăr și s-a îndreptat spre ușă, scoțând telefonul ca s-o sune pe Berit.

•

De îndată ce Berit a parcat mașina în fața motelului Loftet din Flen, a încetat și ploaia, la fel de brusc precum pornise.

— Mda, ce să zic, nu e tocmai hotelul Grand, a zis Berit Hamrin.

— Glumești? a răspuns Annika. Maică-mea aici a ținut petrecerea aniversară de cincizeci de ani. Dup-aia a zis că a făcut toxiinfecție alimentară de la friptura de porc, dar noi știam prea bine de ce vomita așa.

Berit a zâmbit crispat.

Acum, puteau să respire în voie. Furtuna curățase aerul, făcându-l răcoros. Razele aurii ale crepusculului cădeau pe asfalt. În afară de mașina lui Berit și de cea a lui Bertil Strand, în parcare nu mai era niciun vehicul. Pe partea cealaltă a străzii Katrineholmsvägen, Annika a zărit câțiva băieți care stăteau lângă benzinăria Statoil și discutau. Oarecum stânjenită, i-a studiat preț de câteva secunde. Toți copiii din Hällefors fuseseră duși la autobuz și trimiși în Flen, să facă liceul la Stenhammarsskolan, iar localnicii de acolo îi trataseră ca și cum ar fi fost niște bădărani de la țară. În sufletul Annikăi se trezea acest sentiment de inferioritate când întâlnea în Flen oameni de aceeași

vârstă cu ea. A avut impresia că-i cunoștea pe doi dintre tipi.

Apoi și-a dat seama că erau cu vreo zece ani mai mici decât ea.

Dumnezeule, și-a zis în sinea ei, *încep să îmbătrânesc.*

— Vrei ceva de mâncare? Un șnițel?

Annika a zâmbit.

— Cu cartofi prăjiți?

— Sau ce zici de o porție de cartofi prăjiți? a întrebat Berit în glumă. Hai, du-te sus, ai camera trei. Cheia e în ușă, eu sunt la numărul unu, Bertil, la numărul patru…

Încăperea era la fel de anostă ca meniul, dar la duș curgea apă caldă din belșug. Annika de-abia își trăsese hainele pe ea, când Berit și-a făcut apariția în cameră cu o tavă în mână.

— *Voilà, mademoiselle,* a zis Berit, punând tava pe una dintre noptiere. Mai ești încă „domnișoară", nu-i așa?

Annika și-a dat ochii peste cap și s-a repezit la friptura zdravănă de porc.

— Am vorbit cu Schyman și cu Spike, i-a zis Berit Annikăi în timp ce aceasta își vedea de mâncat. Au zis că ar trebui să despicăm firul în patru cât putem de mult. Sunt câțiva reporteri pe tura de noapte în Stockholm, dar sunt începători, stau numai pe perioada sărbătorilor. E adevărat că John Essex a fost la castel?

Annika a luat câteva guri mari de cola și și-a amintit cât de frustrant era să fii reporter de rezervă: nu erai niciodată integrat pe de-a-ntregul în echipă și niciodată nu se considera că ești suficient de bun.

— Da, e adevărat, a zis ea.

— Echipa de divertisment a luat-o razna! Se țin necontenit după gașca lui, prin Europa, punând tot felul de întrebări. Așa că partea asta le rămâne lor. Să vedem…

Berit a verificat diverse însemnări de pe o listă.

— Am cerut copii după fiecare articol de arhivă, despre Michelle – trebuie să le primim dintr-o clipă-n alta. Trebuie să facem un articol despre crimă și încă unu' despre viața ei.

— „Fata din suburbie, ajunsă cea mai mare vedetă a Suediei", a zis Annika pe înfundate, cu gura plină de mâncare. Și ca subtitlu: „Viața ei, o poveste tristă".

Berit a zâmbit.

— Și mai e și faza cu crima, a zis ea. „Moartea unei vedete: decesul lui Michelle Carlsson șochează comunitatea oamenilor de divertisment". Plus goana după criminal, indiciile, presupunerile și toate celelalte.

— Mă ocup de toate, a zis Annika, încercând să-și scoată dintre molari o bucată de zgârci. Arma crimei i-a aparținut unei invitate la emisiune, o să scriu și asta.

Berit a zâmbit admirativ.

— Ultima emisiune, detalii despre întreaga serie de emisiuni, sesiunile de înregistrare, invitații – știi ceva despre astea?

— Nu știu multe, dar astea-s fleacuri. Departamentul de divertisment are sigur niște materiale. Altfel, probabil c-o să reușim să aflăm câte ceva de la reporterul de presă de la TV Plus. Dar nu putem să-i rugăm pe cei de la divertisment să se ocupe de asta?

— O să-l întreb pe Spike, a zis Berit, luându-și notițe. Vor și câteva rânduri despre castel. Cică ești la curent cu subiectul ăsta.

— Ei, exagerează, a răspuns Annika, dând pe gât ultima gură de cola. Cât de mare trebuie să fie articolul?

— Două mii de caractere pe puțin. Și un articol cât mai mare despre crimă. Ce altceva mai ai?

— Mă gândesc să scriu și despre supraviețuitorii de noaptea trecută de la castel.

— Bine gândit, a zis Berit, îndreptând pixul spre cer. Asta trebuie să apară mâine în pagină, articolul ăsta și ăla despre John Essex. Scrie despre ce vrei, numai fii atentă cum vorbești despre suspecți și despre posibilii ucigași.

— „Așa o să ne-o amintim pe Michelle” – și să citez niște vedete suedeze care spun lucruri drăguțe și total insignifiante despre ea?

— De asta se ocupă cei din tura de noapte, a zis Berit.

A bătut cineva la ușă. Era femeia de la recepție, cu brațele încărcate de un vraf de foi.

— Au sosit astea prin fax, a zis ea, uitându-se cu ochi mari la titlurile articolelor.

Berit a scăpat-o de povară, i-a închis ușa în față, așa curioasă cum era, și apoi a împrăștiat tăieturile din ziare pe patul dublu.

— Schyman a zis să ne uităm peste astea înainte să ne apucăm de treabă, a explicat ea.

— Dumnezeule mare! a exclamat Annika. Atât am scris noi despre ea?

— Dar tu unde ai fost în ultimii ani? a întrebat Berit.

— Am rămas blocată în Țara Scutecelor, a răspuns Annika și apoi a luat un prim articol.

Era puțin mai vechi de un an și scria despre fabulosul contract pe care îl semnase Michelle, trecând de la banalul post public de televiziune la prestigiosul și comercialul TV Plus. Michelle nu-și mai încăpea în piele de fericire și era foarte nerăbdătoare să-și cunoască noii colegi. Managerul ei, Sebastian Follin, care-i negociase faimosul contract, apărea alături de Michelle, ținând-o în brațe, în fotografia radioasă ce ilustra articolul.

Annika a luat la întâmplare o altă tăietură de ziar, un articol din rubrica „Se zvonește că…”, ce fusese publicat când Michelle ocupase timp de cincisprezece săptămâni locul întâi în topuri.

Au împrăștiat tăieturile de ziar; pe cele vechi le-au pus pe pat, iar pe cele noi, pe dușumea, murdărindu-le în scurt timp cu pantofii și genții lor.

Annikăi i-a atras atenția o casetă mică în care era prezentată succint biografia lui Michelle.

Născută în Belarus, mama, de origine letonă, tatăl, suedez. E crescută de taică-său, sondor de petrol, iar după moartea lui ajunge în grija unor străini. Face liceul în Växjö, apoi se angajează ca ghid turistic în Jönköping. Îi place mâncarea japoneză, se delectează cu un pahar de vin și practică yoga și sporturi acvatice. În prezent, este prezentatoarea emisiunii *Divanul femeilor*.

— Auzi, tu știai că era imigrantă? a zis Annika.

— Ei, e mult spus, doar a trăit aici de la trei ani. Dă-mi și mie teancul ăla, te rog, a zis Berit.

Annika i-a înmânat teancul cu pricina, s-a așezat într-o poziție comodă și a răsfoit articolele. Cele mai vechi de un an scriau în special despre colaborările ei de succes, despre premii, poziții în topuri și zvonuri inofensive. Odată cu mutarea lui Michelle la un alt post de televiziune, tonul articolelor era altul. Emisiunea pe care o modera nu mergea așa de bine precum sperase TV Plus. Surse anonime de la conducerea postului vorbeau despre pierderi de milioane de coroane suedeze și despre ratinguri din ce în ce mai mici. Dintr-odată, vedeta era criticată pentru absolut orice aspect care, anterior, fusese considerat un plus. De unde înainte fusese „naturală”, acum era văzută ca „debordantă”. Din „șarmantă” devenise „prostuță” și din „plăcută”, „neglijentă”. Un sindicat muncitoresc o atacase pentru că avea apariții gratis în concursuri difuzate la radio și la TV. „E evident că nu are nevoie de bani, afirmase un reprezentant sindical, însă asta n-o împiedică să submineze șansele altora în industrie.” Într-un alt articol, un director al unui post de radio își vărsa oful pe Michelle, pentru că îi ceruse cinci sute de coroane suedeze după ce participase la o emisiune. „Unii oameni sunt ai naibii de lacomi”, spusese directorul.

— Orice-ai face în viața asta, ești luat la bani mărunți, a zis Annika.

— Asta nu-i nimic, stai să ajungi la editoriale, a răspuns Berit. Editorialista Barbara Hanson scrisese o pleiadă întreagă de articole stânjenitoare la adresa lui Michelle Carlsson. Hanson solicita demisia lui Michelle, de parcă ar fi avut cine știe ce muncă de birou. Editorialista o ocăra pentru evaziune fiscală, cu toate că informația era eronată. O critica pe Michelle pentru apariția, dicția, salariul, morala, abilitățile și relațiile ei amoroase.

Însă criticile au devenit cu adevărat violente după ce Michelle s-a apucat să prezinte o emisiune de știri cu caracter analitic. După numai cinci episoade, când emisiunea a fost retrasă de pe TV, răutatea oamenilor de presă a atins cote alarmante: „Michelle face un adevărat

fiasco!” și „Decăderea reginei din televiziune” spuneau unele titluri, o reclamă cu Michelle a fost însoțită de adnotarea: „O afacere proastă pentru Suedia”. A fost citat Nemuritorul spunând că televiziunea privea contractul cu Michelle ca pe un proiect pe termen lung ce avea să dea roade în rândul publicului-țintă în decurs de câțiva ani.

— Dumnezeule, asta e nebunie curată! a spus Annika așezând în poală un vraf de hârțoage. Da’ de ce a scris tabloidul nostru atâta despre fata asta?

Berit a ridicat din umeri, a pus câteva tăieturi din ziare peste un teanc întreg și s-a așezat pe pat. Articolele au alunecat pe salteaua curbată sub ea și s-au amestecat.

— Știrile despre ea vindeau ziarul. Toată lumea o cunoștea și, la început, pe ea n-a deranjat-o să ofere detalii intime și nici să fie controversată. A fost de acord să pozeze pentru coperta unui supliment în pielea goală, dată numai cu vopsea aurie. Ne-a povestit cum și-a pierdut virginitatea, ne-a spus că în liceu a avut o întâlnire cu o lesbiană, ne-a acordat un interviu din spital când și-a rupt piciorul – și alte chestii dintr-astea.

— Dar n-a ținut-o mult, a zis Annika.

— Așa e, a aprobat Berit în timp ce răsfoia materialele primite prin fax. La un moment dat, Michelle a început să creeze probleme, iar asta evident că a stârnit și mai mult interesul publicului. Ei bine, de-atunci a intrat de-a binelea în ghearele presei, a devenit favorita ei. Cine se plângea de Michelle Carlsson primea un loc de cinste în ziar, iar ea era nevoită să se apere. Dacă nu mă înșel, stai chiar pe unul dintre articolele astea, ia uite…

Annika a tras un ziar de sub genunchi și l-a răsfoit. O personalitate masculină trecută de prima tinerețe, care lucra la un alt post de televiziune, o ataca pe Michelle Carlsson acuzând-o că era o escroacă și o ratată. Un milion de alți suedezi puteau să ia interviuri la fel de bine ca Michelle, însă niciunul nu se putea compara cu *el*.

— Mare măscărici mai e și ăsta! a zis Annika studiind fotografia bărbatului îngâmfat și bronzat.

— Astea-s articolele pentru care ne-a dat Michelle în judecată, a zis Berit înmânându-i un teanc de hârtii de pe pat. Ar trebui să le citim cu mare grijă, ca să știm de ce să ne ferim.

Annika s-a uitat la literele titlurilor care erau atât de mari, încât ai fi zis că anunțau un război mondial.

„Michelle Carlsson, evazionistă” scria, foarte mare, pe prima pagină. Fotografia care însoțea titlul era o poză de pașaport a lui Michelle Carlsson, probabil veche de cel puțin zece ani. Avea o privire ageră pe chip, era machiată foarte strident și coafura demodată n-o avantaja deloc. *Zici că e o hoață de mașini*, și-a spus Annika în gând.

Articolul din interior se întindea pe opt pagini. Era scris de Carl

Wennergren. „De la vedetism la evaziune – Michelle ajunge din vârful ratingului direct la tribunal” era colontitlul foarte inspirat din interior.

Michelle Carlsson era așa-zisul subiect al unei investigații privind o firmă-paravan. Compania ei era una dintre cele multe care fuseseră cumpărate și vândute de un grup de prădători corporatiști pe care poliția îi botezase „cei mai deștepți infractori din Suedia”. Se presupunea că Michelle apelase la serviciile lor ca să scape de plata taxelor. Umbla vorba că făcuse douăsprezece milioane din afacere și era acuzată de evaziune fiscală. Un șef de echipă al Detașamentului pentru Fraudă confirmase faptele în esență, subliniind că nu fuseseră aduse acuzații pentru femeia care deținea compania. Însă lucrurile aveau să se schimbe până la sfârșitul săptămânii.

Pe pagina următoare se aflau numai grafice complicate care ilustrau diferite tranzacții și afaceri. Annika a clipit – nu înțelegea mai nimic din ce citea.

Pagina următoare cuprindea acuzele grave aduse de diverse personalități suedeze lui Michelle și continua cu susținerea faptului că o vedetă de talia ei trebuia să fie un exemplu pentru cei din jur. Părerea generală a oamenilor era că, deși nu era acuzată de încălcarea legii, era blamabil, din punct de vedere moral, să exploatezi asemenea portițe legale de scăpare.

Pe ultima pagină, Michelle Carlsson era rugată să dea explicații cu privire la comportamentul ei fraudulos, de încălcare a legii. Poza din tabloid era realizată dintr-un unghi inferior, distorsionându-i chipul și făcând-o să arate grotesc.

„Habar n-am despre ce vorbiți”, îi raportase Michelle jurnalistului Carl Wennergren de la *Kvällspressen*.

Întrebările lui ocupau cea mai mare parte din pagină și erau tipărite îngroșat deasupra replicilor scurte ale femeii. Multe dintre întrebări aveau o substanță moralizatoare, precum: „Vi se pare just ca bogătanii să încalce legea ca să scape de plata impozitului?”. Răspunsurile lui Michelle oglindeau tulburarea și nervozitatea care o cuprinseseră. Annika se îndoia că se gândise vreo clipă că avea să fie citată în tabloid.

Auzind întrebarea: „În ce închisoare ați prefera să fiți trimisă?”, Michelle Carlsson și-a ieșit din fire și a țipat: „Dumnezeule, asta e nebunie curată! Ce dracu’ se întâmplă cu tine?”. Partea a doua a afirmației sale fusese folosită pe post de titlu de pagină.

— Iartă-mă că te întreb asta, a zis Annika, dar nu am apucat să mă pun la curent cu toate lucrurile. Ce s-a întâmplat la proces? A fost acuzată?

Berit a oftat din adâncul sufletului.

— După cum cred că ți-ai dat seama, Wennergren a avut o sursă bună cu privire la acuzațiile de fraudă. Ba a reușit chiar să obțină CUI-

ul pentru mai multe dintre companiile implicate în scandal și de aici s-a ales praful.

— De ce?

— Nu știe nimeni cum de a fost posibil așa ceva, însă, cumva, s-au încurcat anumite cifre.

Annika a închis ochii.

— Vai de mine, nu se poate…

— Ba da, se poate. Michelle Carlsson n-a fost implicată în nicio fraudă corporatistă. Wennergren pretinde că poliția sau Oficiul de Patente și Mărci Înregistrate a încurcat cifrele, iar șefii noștri l-au crezut.

Având în vedere că ea, personal, avea multă încredere în informațiile furnizate de poliție, Annika a întrebat:

— Păi, și cum rămâne cu declarația ofițerului de poliție?

— Când a discutat Wennergren cu el, nu i-a dat niciun nume. A zis doar că suspectează o femeie, pe proprietara companiei.

— Și nu a căutat să vadă cine e?

— După cum a declarat Registrul Mărcilor și al Cererilor de Marcă, femeia se numea Karlsson, cu „K”, și avea inițialele M și B. Se pare că era o tolomacă, o tipă prostuță, care a acceptat să fie trecută ca șefă a companiei escrocate în schimbul unei sticle de băutură.

— Dumnezeule mare! a exclamat Annika. Și ziarul ce-a făcut apoi?

— I-a propus lui Michelle să scrie propria ei versiune în care să spună cum au decurs lucrurile, cu promisiunea că o să fie publicată.

— Nu pot să cred așa ceva! Dar articolul e o minciună!

— Așa e, a recunoscut Berit, dar gândește-te că articolul ei ne-ar fi scos iar în față. „Escrocheria cu impozitul relatată chiar de Michelle”. Publicul ar fi primit un articol scris de mâna celei mai mari vedete din Suedia. Cine n-ar fi cumpărat tabloidul în prima zi sigur l-ar fi luat a doua zi.

— Doamne, da’ multe s-au mai întâmplat cât am lipsit eu de la muncă, a remarcat Annika.

Berit a dat din umeri.

— Firește, Michelle a refuzat propunerea noastră. Ne-a cerut să publicăm o erată prin care să negăm acuzele aduse și să ne cerem scuze. Fără niciun pic de ezitare, Torstensson a refuzat. Îi dăduse șansa să ne răspundă cu aceeași monedă și gata. Iar ea s-a dus la Comitetul de Deontologie a Presei și a făcut plângere. Însă, culmea, ei ne-au scos din încurcătură.

— Ei, nu pot să cred! a zis Annika.

— Ei, nu uita cine a ajuns între timp arbitrul pe probleme de deontologie a presei. Fostul proprietar de la Studio 69. Și să nu uităm că n-a acuzat niciodată niciun ziar care a scris despre o celebritate.

— Și cum am reușit să scăpăm basma curată?

— Pentru că i-am dat șansa să spună ce are de zis. Că ea a refuzat, asta e altă poveste. Formularea a fost destul de ironică.

— Și-acum, se trezește să ne dea în judecată? Sau, mă rog, s-a trezit să ne dea în judecată, cu orice preț.

— Exact, iar Torstensson risca să se ducă la fund.

Annika a aruncat o privire rapidă și peste celelalte cazuri. Din câte și-a dat seama, puteau fi acuzați, în ambele situații, pentru atac la persoană sau pentru calomnie.

— În cazul cu maică-sa, am ajuns la o înțelegere, i-a spus Berit în timp ce se uita atentă prin ziare. Dar ia zi, cum a fost la castel?

Annika s-a ridicat, și-a relaxat picioarele, îndoind ușor genunchii, apoi s-a așezat pe scaun la biroul mic.

— Ei, cum să fie, nu prea bine, a zis ea. Pe alocuri, a fost de-a dreptul neplăcut. Anne Snapphane a avut telefonul deschis și am reușit să vorbim puțin. Nu e deloc în apele ei.

— Și Wennergren?

Annika și-a adus aminte de camera răvășită și a simțit iar mirosul de sulf în aer.

— M-am întâlnit din întâmplare cu el într-una dintre dependințe. Căuta ceva, dar nu mi-a zis ce.

— Carl e un tip cam ciudat. Ți-a zis cumva ce s-a întâmplat acolo?

Annika a dat din cap.

— Cred că s-au certat. Holul era ca vai de el și se pare că Michelle și-a tras-o cu John Essex.

Berit a apăsat butonul pixului pe dinții din față.

— Căuta ceva, zici… Mare sau mic?

Annika s-a gândit puțin.

— Ceva mic. Tot pipăia un perete, iar apoi a ridicat de jos câteva chestii mici și s-a uitat sub ele.

— Să fi căutat o foaie de hârtie? Un carnețel? Poate chiar ceva mai mic de atât? Până la urmă, poate fi orice. Țigări. O brichetă. O sticluță. Ceva de îmbrăcat. O agendă. Un mobil. Cine a devastat locul?

— Wennergren zice că Sebastian Follin, dar nu știu dacă să-l cred sau nu.

Berit s-a ridicat, a dat resemnată din cap și s-a îndreptat spre ușă, ținând pixul și agenda în mână.

— Vezi că n-avem telefoane aici, așa că, dacă e ceva, bate în perete.

Annika a rămas singură în camera înghesuită. Imediat ce-a ieșit Berit pe ușă, a reauzit vocea din capul ei.

Halal mamă! *Să te ia naiba*!

Annika a scos laptopul din husă, s-a uitat după o priză și a găsit una în spatele draperiilor. A pornit calculatorul, apoi s-a uitat în gol la icon-urile și la directivele de punere în funcțiune pe care le afișa Mac-ul.

Ce ușor îți este! *N-o să te iert niciodată pentru asta*!

S-a dus la geantă, a scos celularul și a format numărul lui Thomas. I-a răspuns robotul, printr-un mesaj rece și aspru. A ezitat, iar în cele din urmă a închis fără să lase niciun mesaj.

Apoi, Annika a luat o pernă și a așezat-o pe scaunul incomod de la birou, ca să prindă un pic de viață și să-și poată ține brațele mai lejer în timp ce tasta. Înainte să treacă la lucru, și-a odihnit capul în palme preț de trei secunde. Cum articolul despre castel, care trebuia să fie scurt, era cel mai ușor de scris, a început cu el. Apoi, a compilat tot ce știa despre crimă – nu era mare lucru, dar nimeni nu știa deocamdată mai mult despre subiect. Înainte să întocmească lista de nume, l-a sunat pe Anders Schyman.

— Mă gândesc că unul e, probabil, criminalul, i-a zis ea.

— Probabil.

Șeful ei a scos un oftat destul de puternic cât să se audă până-n Flen, și nu neapărat prin telefon.

— La dracu, a zis el. Chestia asta e la fel de periculoasă ca mersul pe sârmă. Din câte știi tu, au mai fost și alți oameni acolo noaptea trecută?

— Nu.

— Dar e posibil să se fi infiltrat cineva și apoi să-și fi luat tălpășița.

— Teoretic, da.

— Cu ce crezi c-ar fi putut veni, cu mașina, cu bicicleta, cu balonul?

— Da, și cu astea, dar și cu barca.

— Cu barca, firește! Bravo! Leagă-te de chestiile astea. La castel poți ajunge pe cale aeriană, terestră sau pe apă. Criminalul poate fi oricine!

— Din prezentarea turistică a castelului reiese că e un loc izolat, de vreme ce guvernul vine aici pentru negocieri secrete.

— Ei, căcat! a zis Schyman. Speculează chestia asta!

Annika a suspinat în tăcere.

— Pe ce să mă axez? a întrebat ea. Pe evenimentele din ultima noapte petrecută la castel? Pe cercul ei de prieteni? Pe martori? Și dacă da, cum ar fi mai nimerit să le zic?

Șeful a tăcut câteva momente.

— Nu știu, tu ce crezi?

Annika a înghițit în sec, a potrivit receptorul la ureche și a început să se joace cu cheile.

— În timpul nopții, s-au aflat destui oameni în preajma castelului Yxtaholm, a zis ea, pe măsură ce scria. La fața locului, s-au aflat invitați care au participat la emisiunile înregistrate, jurnaliști, artiști, tehnicieni, ingineri și chiar prieteni personali și colegi de-ai lui Michelle. Potrivit unei surse din poliție, oricine și-ar fi putut face apariția în zonă, plecând mai târziu, în noapte, fie cu mașina, fie cu

barca.

— Așa e? a întrebat Schyman.

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Annika, iar apoi a continuat: La castel nu este reținut nimeni împotriva voinței proprii. Interogatoriile luate azi au fost acordate de bunăvoie, suspecții fiind nerăbdători să coopereze cu poliția pentru facilitarea investigației, după cum afirmă inspectorul Q. *Kvällspressen* poate să dezvăluie numele celor unsprezece persoane care au rămas la castel în noaptea solstițiului și care au fost supuse astăzi unui interogatoriu al poliției. Cel de-al doisprezecelea participant la petrecere, John Essex, a fost interogat în altă parte.

— Ești sigură de asta?

— Mda. Și apoi o să înșir numele. Avem poze cu toată lumea?

— Da, mai puțin cu tânăra din Katrineholm – nu are pașaport și nici permis de conducere.

— Cum așa?! Că de condus, conduce, a zis Annika răspicat. Ai verificat și prin pozele școlarilor de la Duvedholmsskolan?

— O să fac și asta.

Au tăcut. Annikăi îi țiuia capul de oboseală.

— M-am întâlnit cu Wennergren, a zis ea apoi, atentă la reacția șefului.

— Și-acum spui?

Surpriză și reproș.

— Păi, n-a vrut să stea de vorbă cu mine, a răspuns Annika, încercând să-și controleze vocea. Mi-a zis că e articolul lui și că n-are de gând să-mi dea niciun pont, că de ce să apar eu pe prima pagină…

— Cum adică de ce? Pentru că lucrați pentru același tabloid!

Ofensată de felul în care fusese tratată, Annika a înghițit în sec și și-a reproșat că era mult prea docilă.

— Exact asta i-am zis și eu!

Afirmația a fost urmată de o nouă pauză.

— Deșteaptă fată, a zis Schyman în cele din urmă. Uită de Wennergren. Doar știi cum e.

— Eu m-am cam săturat de atitudinea lui, a zis Annika cu răceală în glas.

Redactorul-șef adjunct a tăcut preț de o jumătate de secundă.

— Să-mi trimiți articolele alea pe e-mail după ce le faci.

Annika a terminat convorbirea și a închis ochii. Evenimentele din ziua respectivă o ametiseră: carul TV, dricul, camera devastată, lipsa de înțelegere pe care o afișase Pia Lakkinen, chipul lui Thomas desfigurat de furie.

A terminat articolele, i le-a trimis lui Schyman pe e-mail, s-a dezbrăcat, a stins lumina și s-a ghemuit sub cuvertură. Învăluită de întuneric, s-a uitat la lumina pe care o proiectau farurile mașinilor

care treceau pe stradă și le-a auzit străbătând ruta 55 – ieșeau din Flen și se aventurau prin lume. Somnul o ocolea. Imaginile au continuat să danseze prin fața ochilor ei, dar oboseala le-a făcut să se domolească. Una singură mai dăinuia. Annika a luat mobilul, a format numărul lui, a auzit robotul și a așteptat semnalul sonor.

„Bună, a șoptit în gol. Te iubesc. Ești tot ce am mai bun.”

Sâmbătă, 23 iunie

Ziua de Sânziene

Pădurea din jurul castelului era ca un zid sfârâind în flăcări. A trecut de Salströms Backe, îndreptându-se spre magazinul universal. Se chinuia să respire aerul dens ca un terci. Frunzișul luxuriant trosnea de căldură și devenea purpuriu, iar conturul clar al peisajului fusese șters, devenind grosier și diform. Pietrele îi ardeau tălpile. Și-a croit repede drum spre răcoarea mării, conștient că apa era salvarea lui, că avea să fie în afara oricărui pericol imediat ce ajungea la țărm. Gällnö avea să fie salvat, casele, reconstruite, iar răcoarea și calmul aveau să domnească iar. Numai că, odată ajuns pe plajă, și-a dat seama că apa fierbea. Marea mirosea a pucioasă și a funingine și clocotea ca lava încinsă, strângându-l de picioare…

Thomas s-a trezit în spasme. Razele soarelui îi cădeau pe față, orbindu-l de fiecare dată când deschidea ochii. Avea părul ud până la rădăcini. Zăcea îmbrăcat din cap până-n picioare pe canapeaua din camera de zi, în casa părinților lui. Îl durea tot trupul și avea oasele înțepenite. Greutatea pe care o simțea în picioarele atârnate peste brațul canapelei arăta clar că nu-și dăduse jos nici cizmele de cauciuc. Coșmarul dăinuia ca un văl contagios, iar când a înghițit în sec, a simțit în gură un gust de ars și de cenușă.

Să fiu al naibii, și-a zis în sinea lui.

S-a ridicat. Îi era teamă că o să-i explodeze capul.

N-avea să mai bea niciodată, cel puțin, nu bere.

În cameră s-au auzit vocile copiilor, aduse de vântul care pătrundea printr-o fereastră deschisă. Thomas mai avea puțin și plângea.

Era un tată îngrozitor.

Imaginile s-au derulat cu repeziciune înapoi – secvențe scurte și zgomotoase. A cântat, a răcnit și apoi a căzut pe jos, de-abia conștientizând dezaprobarea oamenilor din jur, felul în care îl abandonaseră.

— Vasăzică, te-ai trezit, i-a zis maică-sa, proptindu-se în ușa de la bucătărie. Chiar la fix, pentru că trebuie să-i schimbi scutecul lu' fie-ta, că e murdar.

Thomas a ridicat privirea și s-a uitat la maică-sa. Tonul tăios pe care îi vorbise se reflecta în trăsăturile feței. În timp ce i-a așezat-o pe Ellen în poală, avea buzele palide și încleștate. Mirosul greu care venea din scutec l-a izbit direct în nas și era gata, gata să vomite.

— Imediat, a zis el, respirând pe gură.

Dar maică-sa deja dispăruse.

Copila scâncea – voia să stea sus la el în poală. Bărbatul a dat să se

ridice, dar și-a pierdut echilibrul și a trebuit să încerce din nou. S-a îndepărtat, împleticindu-se spre baie, cu o mână ținându-și fetița, iar cu cealaltă sprijinindu-se de perete, și și-a dat cizmele jos din picioare. Apoi, a întins un prosop pe pardoseala cu dale și a așezat-o ușor pe Ellen pe suprafața tare. Ea l-a privit în ochi și a râs.

— Tati, a zis. Taa-tiii.

L-a bătut ușor cu mâna pe nas. Thomas a zâmbit și a desfăcut benzile cu zgârci care fixau scutecul, însă mirosul respingător l-a făcut să bată în retragere. În timp ce se chinuia să scoată scutecul murdar, fetița a dat să se răsucească, pentru a se așeza pe burtă, și a mânjit prosopul de caca.

— Te rog, Ellen, stai pe loc!

A apucat-o de picior, ca să nu se ridice și să calce în mizeria lipicioasă. Ellen a țipat ca din gură de șarpe, iar Thomas s-a umplut de sudoare pe frunte.

— Stai, scumpa mea, lasă-l pe tati să…

Ellen a răsucit celălalt picior și a aterizat cu genunchiul direct în rahat. Thomas a închis ochii și a oftat. Acum, trebuia să-i mai facă și baie.

S-a ridicat, hotărât, în picioare, a luat-o pe copilă pe după mijloc, a îndesat scutecul murdar în coșul de gunoi de sub chiuvetă, s-a îndreptat spre cadă și a dat drumul la apă.

Apa era rece. A deschis fereastra de la baie și a văzut-o pe maică-sa în curte, alături de Kalle.

— Mamă, a strigat el, acoperind cu vocea zgomotul pe care-l făcea șuvoiul de apă. Nu avem apă caldă!

— S-o fi terminat, a strigat și ea, întorcând capul în direcția lui. Și-a făcut Eleonor duș mai înainte.

Thomas a clipit de câteva ori, rămânând nemișcat lângă marginea căzii, în timp ce Ellen, înghețată de frig, se vânzolea. Eleonor? Ce caută ea aici?

Incapabil să mai gândească, a așezat-o pe copilă deasupra căzii, iar când a simțit jetul de apă rece ca gheața lovind-o din spate, a început să țipe și să se zvârcolească sălbatic ca să se dea la o parte, iar Thomas era cât pe ce s-o scape din mână. Broboanele de sudoare i-au picurat în ochi.

După ce a spălat-o și a șters-o cu un prosop, fetița i-a aruncat o privire în care se oglindea o dezamăgire totală. Nu voia să mai stea nicio clipă în brațele lui, așa că s-a îndepărtat cu mersul ei stângaci, îndreptându-se spre verandă. El s-a așezat jos, pe dușumeaua din hol, și și-a cuprins capul între mâini, simțindu-se neputincios până în măduva oaselor.

— Thomas! l-a strigat maică-sa din grădină.

În clipa imediat următoare, a auzit o bufnitură pe scările ce duceau

spre verandă. Era un zgomot moale și firav. A împietrit, incapabil să mai respire. Maică-sa a țipat:

— Dumnezeule mare! Ellen, te-ai lovit?

Thomas a auzit un urlet sfâșietor și a dat buzna pe ușă afară. Copila zăcea cu fața în jos pe iarba de la capătul scărilor. Cu toată durerea ei de șold, bunica s-a îndreptat repede, bălăbănindu-se către nepoată-sa și, afișând o mimică ostilă, i-a zis lui Thomas:

— Ce e cu tine, băiete? Nu ești în stare să-ți supraveghezi copilul?

El a făcut un salt peste scări și a ajuns la Ellen înaintea maică-sii. Când a luat-o în brațe, fetița era numai frisoane. Se lovise la frunte și sângele îi intra în ochi. Plângea atât de tare, că nu putea să mai respire.

— Iartă-mă, a zis el, peste măsură de stânjenit și cu lacrimi în ochi. Iartă-l pe tati, scumpa mea. Te-ai lovit?

Neputincios și venindu-i să intre în pământ de rușine, Thomas a luat-o în brațe pe Ellen, a sărutat-o și apoi a legănat-o. Maică-sa a plecat să aducă o sticlă de antiseptic din baie. Peste umărul copilei, Thomas l-a zărit pe Kalle așezat la o masă din grădină, având în față un pahar cu limonadă și câteva cornuri. Băiatul, supărat și confuz, i-a aruncat o privire cu subînțeles preț de câteva secunde, după care a scăpat cornul pe jos, în iarbă, și a hotărât să se ridice de pe canapea. Chinuindu-se să treacă peste brațul canapelei, a izbit cu piciorul paharul de limonadă și ceașca de cafea a bunică-sii.

— Crezi că trebuie s-o ducem la doctor, să sutureze rana? a zis maică-sa, în timp ce-i înmâna o compresă de bumbac îmbibată în soluție antiseptică.

Thomas a luat compresa și a curățat rana cu atenție. Ellen a încercat să se ferească.

— Nu, a zis el, pe un ton țâfnos. E doar o zgârietură superficială.

Pe nesimțite, plânsul s-a domolit, transformându-se într-un tremur ce zguduia trupul fragil al lui Ellen.

— Tati, tati, și eu am buba, i-a zis Kalle în timp ce-i întindea mâna lipicioasă de la limonadă și zahăr.

— Vai de mine, hai că te pupă tati și pe tine și trece, a zis Thomas. Crezi că poți să mai stai puțin, s-o liniștesc mai întâi pe surioara ta?

Băiatul a dat din cap și s-a agățat de unul dintre picioarele lui, strângând bine în pumni materialul pantalonilor.

— Bună, Thomas! a zis o voce care venea din spate.

I-a stat inima în loc. Dorindu-și să moară în clipa aceea, a închis ochii și, fără să scoată niciun sunet, a tras adânc aer în piept.

— Bună, Eleonor! a zis apoi, întorcându-se cu fața spre ea.

Primul lucru pe care l-a remarcat a fost părul ei. Se tunsese. Acum, avea părul scurt și țepos și-și făcuse șuvițe. I s-a părut mai înaltă decât era înainte, dar și mai delicată, fizic vorbind.

Măi să fie, și-a zis în sinea lui, *dar ce bine arată*!

Femeia cu care fusese căsătorit vreme de treisprezece ani i-a întins mâna și a zâmbit.

— Mă bucur să te revăd! a zis ea.

Thomas a așezat-o pe fiică-sa pe piciorul stâng și a dat mâna cu Eleonor. Avea palma uscată și caldă.

— Și eu mă bucur să te revăd! a spus el.

— Să înțeleg că ei sunt minunile tale, a zis ea fără niciun pic de răutate în glas.

Eleonor le-a zâmbit și copiilor.

— Da, ei sunt, Kalle și Ellen, a răspuns el.

Femeia i-a zâmbit din nou. Părul îi sclipea în lumina soarelui, iar privirea căpruie era caldă.

— Știu cum îi cheamă, a zis ea.

Din casa părintească a ieșit un bărbat care a înaintat până în locul unde se afla Eleonor, oprindu-se în spatele ei. Femeia a pus o mână pe brațul lui.

— El e Martin, a spus ea.

— Încântat de cunoștință, a zis bărbatul întinzându-i o mână bronzată și apoi strângând ferm mâna cam palidă a lui Thomas.

Thomas a afișat un zâmbet atât de larg, că l-au durut fălcile. Martin? Cine dracu' mai era și ăsta?

— Erai deja rupt de oboseală aseară, când au venit Eleonor și Martin, i-a zis maică-sa pe un ton ușor înțepător.

Apoi i-a bătut pe amândoi pe brațe și și-a văzut de drum, intrând în casă.

— Bănuiesc că v-ar prinde bine o cafea.

Thomas s-a scuzat. A apucat-o pe fiică-sa de mână și s-a închis cu ea în baie, căutând prin dulapul cu medicamente după niște pansamente. Însă s-a oprit imediat ce și-a zărit chipul în oglindă. Avea fața buhăită, obrajii roșii, privirea tulbure și, totodată, injectată, părul îmbâcsit și barba nerasă. Simțea o arsură în cerul gurii, așa că a luat paharul pentru periuțe, l-a umplut cu apă rece ca gheața și a băut lichidul cu lăcomie.

— Tati, a zis fetița de jos, apucându-l de picior, uitându-se la el și zâmbindu-i cu toți cei opt dinți pe care-i avea.

Thomas a desfăcut banda de protecție de pe un pansament, s-a aplecat, a îndepărtat o șuviță de păr care-i cădea lui Ellen pe față și a lipit pansamentul peste rană.

— Ellen, a șoptit el, fetița mea scumpă.

A tras-o mai aproape, i-a simțit corpul cald și s-a îmbărbătat cu delicatețea ei.

— Tati, a zis fetița apoi, cuprinzându-l cu mâinile pe după gât.

•

— Gunnar Antonsson?

Directorul de operații tehnice s-a ridicat repede în picioare. N-o auzise pe femeie când deschisese ușa.

— Karin Lindberg e numele meu, a zis ea, întinzându-i mâna. Sunt procuror general și o să conduc interogatoriul preliminar. Pot să mă așez?

Bărbatul s-a adunat, a dat din cap, arătând spre pat, iar apoi s-a așezat mai bine în scaun. Aranjându-și fusta, procurora s-a făcut comodă, așezându-se picior peste picior și apoi punându-și mâinile în poală.

Ce femeie rafinată, și-a zis Gunnar în sinea lui.

— Din câte am înțeles, e foarte important ca perioada de sechestru asupra rulotei dumneavoastră să fie cât mai mică, a zis ea.

Bărbatul a dat iar din cap, deloc deranjat că femeia greșise tipul vehiculului.

— Ați putea să-mi spuneți de ce este acest lucru așa de important pentru dumneavoastră?

Gunnar Antonsson a înghițit cu zgomot, simțind cum i se mișcă mărul lui Adam în timp ce căuta cuvintele potrivite. Nu era vorba numai despre bani, era atașat de vehicul – și problema era oarecum vitală.

În seara aceea începea concertul de la Dalhalla. Ar fi trebuit să fie deja la fața locului, în amfiteatru, firește, și să se bucure de muzica ce bubuia și care-i umplea buzunarele de bani.

Gândul l-a înfuriat și i-a produs o durere în piept.

— E o perioadă grea, a zis el, tăios. Grea pentru afaceri. Avem aranjamente până la sfârșitul săptămânii și cu asta basta! Trebuie să ne ținem de ele, că altfel…

Propoziția s-a stins de la sine, iar bărbatul s-a uitat în gol, pe fereastră.

Avea să-i fie dor de Michelle. Ei îi păsase cu adevărat de car și îl ascultase mereu când vorbea despre chestiuni tehnice. Se străduise să-l înțeleagă și voise să afle cum poate fi folosit echipamentul. Celorlalți membri din echipă le displăcuse că-i acorda atâta atenție tocmai lui, un simplu tehnician.

— Am discutat cu legiștii și cu toți ceilalți implicați în investigație, a zis procurora. Trebuie să facem o percheziție completă și sistematică a carului, așa că n-o să puteți intra în posesia lui mai devreme de începutul săptămânii viitoare. Ca să fiu sinceră, aria ce trebuie cercetată e destul de mică, numai că, spre neplăcerea dumneavoastră, va trebui să confiscăm înregistrările cu emisiunea, ca să le vizionăm. Ar putea cuprinde informații relevante pentru caz.

Gunnar Antonsson și-a dres glasul.

— Altfel spus, care să vă ajute să găsiți ucigașul, nu-i așa?

Procurora a zâmbit. Era dată cu un ruj lucios.

— Cine știe, poate că a surprins camera ceva.

Directorul de operații tehnice a dat încet din cap.

— Nici vorbă, a zis el. N-are cum. Am demontat aparatura imediat ce-am strâns. Am împachetat tot și le-am pus la locul lor. Eu însumi m-am asigurat de asta. După 10:45 noaptea, nu mai era niciun aparat în funcțiune, deci n-avea cum să mai intercepteze ceva.

— Și cum de sunteți așa de sigur?

Din ce în ce mai nervos, Gunnar Antonsson a început să transpire și să se foiască.

— Fiecare cameră video, microfon, stație de emisie-recepție și lavalieră a fost pusă într-o cutie de zinc și așezată la locul ei, în spațiul de depozitare. N-a rămas nici în castel, nici în car vreun dispozitiv electronic care să poată înregistra ceva.

Femeia l-a analizat conștiincios, făcându-l să fie neliniștit. Tăcerea ei l-a determinat să ia cuvântul. Spusele s-au făcut auzite mult prea rapid unele după altele.

— Am strâns lucrurile din car de o sută treizeci de ori până acum și nu mi-a scăpat niciodată nimic. Trebuia să plec de aici ieri-dimineață, la opt fix. Înainte de asta, mai aveam de făcut un singur lucru – să ridic rampa hidraulică.

Apoi, n-a mai zis nimic, s-a ridicat și s-a îndreptat spre geam, să mai analizeze o dată vehiculul.

Aparatura asta nouă avea un potențial extraordinar cu privire la înregistrarea sunetelor și a imaginilor, chit că e vorba despre producții strălucite sau de show-uri îngrozitoare. Era digitală, care presupune stocarea sunetelor și a imaginilor pe unități de disc dur, iar nu pe casetele de altădată, facilitează și realizări magnifice, dar și eșecuri regești. Oricine ar fi putut să repare o casetă cu probleme, în timp ce o defecțiune de profiler putea să ruineze o întreagă serie de episoade, și totul din cauza unei imperfecțiuni a unui program realizat în îndepărtata Japonie. Lui Gunnar îi plăcea să mărească miza și să joace la sigur. Nimeni nu-l remarca – eforturile lui nu valorau nimic până nu se luptau cu răsfățatele date beta și cu calculatoarele care se stricau. Abia atunci reacționau colegii lui, smulgându-și părul din cap și încăierându-se cu zgomot, în special din cauza echipamentului, după care îi împuiau capul lui Gunnar. Dar Michelle nu făcuse asta niciodată. Ea întreba: „Deci cum m-am descurcat?”. Iar el îi arăta, dându-i detalii pe măsură ce înaintau cu vizionarea.

Procurora s-a ridicat și s-a apropiat de el, rămânând în spatele lui. Era o femeie frumoasă și, pe deasupra, și înaltă.

— Inspectorul Q vrea să vă vorbească din nou, a zis ea, și cu asta am cam încheiat pentru azi.

Gunnar s-a întors. I-a adulmecat parfumul.

— Poftim? a întrebat el.

— Sunteți liber, puteți pleca acasă, a zis procurora.

— Și cu carul cum rămâne? a spus el. N-am mașină!

Femeia a zâmbit cam forțat.

— N-ar strica să vă ia cineva cu mașina sau să chemați un taxi.

După ce a plecat procurora, Gunnar a rămas holbându-se la ușă, încercând să-și dea seama ce era de înțeles din acel interogatoriu.

Unu: avea să-și recapete carul săptămâna viitoare. Cu alte cuvinte, încă mai avea șanse să se achite cu bine de treaba din Danemarca.

Doi: era liber să plece. Asta însemna că nu era suspect.

Ajungând la aceste concluzii, lui Gunnar i s-a luat o mare piatră de pe suflet.

•

După ce au făcut un popas în gara ostentativ de mare din Flen, Annika s-a urcat la volanul mașinii pe care o condusese Berit până în acel moment. Gara fusese proiectată în așa fel, încât să fie un mediu plăcut pentru oaspeții prințului Wilhelm, când veneau în voiaj la Castelul Stenhammar. Annika și Berit nu aveau de ce să piardă toată ziua la Yxtaholm, așteptând să sosească martorii. Asemenea cadavrului, multe elemente ce țineau de caz fuseseră transferate în Stockholm: autopsia, chestiunea cu John Essex, cu „îndurerata comunitate a celor din divertisment” și multe alte chestiuni. De vreme ce Annika era familiarizată cu locul faptei, i s-a părut logică tema reportajului. Ea a rămas în Flen, iar Berit a luat trenul înapoi către biroul de știri.

— Hai că azi parcă s-au mai liniștit apele, a consolat-o Berit înainte să iasă din mașină.

Berit avea dreptate. Drumul era liber, nu se zărea nicăieri niciun polițist și Annika a condus liniștită până la locul de parcare. Castelul, dependințele și parcul erau încă îngrădite, dar jurnaliștii se deplasau în voie pe lângă Grajduri, seră și pe lângă clădirile de pe insulă. Bertil Strand era și el printre ei, împreună cu reporterul și fotograful de la tabloidul rival și cu oamenii din echipa televiziunii naționale Trei. Annikăi îi convenea. Confruntarea cu martorii avea să fie neplăcută, iar mulțimea nu putea decât să înrăutățească lucrurile.

Aerul era tare și curat, purificat după furtuna îngrozitoare ce se dezlănțuise cu o zi înainte. Afară era răcoare, nicidecum frig. Soarele făcea castelul alb să strălucească printre mesteceni, așa inaccesibil cum era, încă împrejmuit de cordonul alb cu albastru. Annika s-a oprit lângă mașină și, rezemându-se de ea, a simțit răceala metalului prin salopetă. Putea să stea acolo o zi întreagă, că tot n-ar fi scăpat nimic din vedere. Cei care plecau de la castel trebuiau să treacă podul peste canal, iar mașinile lor se aflau aproape de ea.

Lacul Långsjön scânteia, iar vântul făcea valuri ușoare pe suprafața

lui. Frunzișul, încă translucid, foșnea și șușotea. Oile îndestulate, cu corpul acoperit cu lână încâlcită, se plimbau fără țintă în zona de mai jos de parcare.

Annika a închis ochii, a respirat de câteva ori în mod controlat și a simțit că-i scade pulsul. O insectă a trecut bâzâind prin fața ei, iar nările i-au fost invadate de izul de pământ umed.

Să nu uit să duc barca aia înapoi la Centrul Ansgar, și-a zis Annika în sinea ei.

Prima persoană care a ieșit din Aripa de Sud a fost un bărbat de vârstă mijlocie, care avea o ținută îngrijită și o expresie oarecum perplexă pe chip. S-a oprit puțin din mers când a ajuns în dreptul cordonului alb cu albastru, de parcă scopul acestuia era să-i blocheze lui drumul, iar nu accesul jurnaliștilor pe partea cealaltă a golfului.

Annika a rămas pe loc, așteptând și luând aminte la scena din față, în bătaia jucăușă a soarelui. L-a văzut pe reporterul de la tabloidul rival care, ținând în mână un carnețel, l-a întrebat ceva pe bărbatul cu pricina. A făcut un semn cu mâna ca să gonească gloata de oameni din presă, ținând privirea fix în pământ. În spatele reporterului, la o oarecare distanță, se afla echipa televiziunii naționale, cu cameră video cu tot, însă nu dădea semne că s-ar apropia de bărbat.

După aproximativ un minut, reporterul de la tabloidul rival s-a îndepărtat, iar bărbatul și-a văzut de drum. Avea undeva peste cincizeci de ani, era cam durduliu și purta o cămașă în carouri, foarte bine călcată. Annika și-a scuturat salopeta de praf și, luând-o pe partea cealaltă a zidului, s-a ținut după individ. Când a trecut de drum, s-a oprit și s-a uitat nedumerit de jur-împrejur. Annika s-a apropiat de el.

— Mă scuzați, a zis ea. Sunt Annika Bengtzon, de la tabloidul *Kvällspressen.* Pot să vă ajut? Vreți să vă duc undeva cu mașina?

Bărbatul și-a revenit din perplexitate și a reușit să zâmbească.

— Da, aș vrea. Trebuie să ajung acasă și mi-au reținut carul.

Annika a dat din cap, a băgat mâinile în buzunare și s-a uitat în zare, dincolo de lac.

— Și știți cât o să-l țină?

— Posibil numai până la începutul săptămânii viitoare. Iar eu am o treabă în Danemarca – ba am rezolvat și cu biletele de liberă trecere și cu tot ce mai era de făcut.

Era așa de agitat, că nu se putea controla. Și-a pus geamantanul jos, pe prundiș.

— Nu știu dacă știți, dar carul aproape că depășește dimensiunea legală de douăzeci de metri. Ne trebuie un bilet de liberă trecere ca să circulăm prin anumite țări europene. Nu avem voie să trecem prin Danemarca – putem să mergem acolo numai dacă avem o treabă cu cineva de origine daneză –, așa că, dacă suntem trimiși pe continent,

trebuie să luăm feribotul până la Sassnitz.

Annika a zâmbit și s-a uitat în depărtare, dincolo de lac.

— Vreți să vă las la gara din Flen? De acolo pleacă trenuri spre Stockholm aproape din oră-n oră.

Bărbatul a făcut ochii mari și și-a luat geanta în mână.

— Nu, nu e nevoie, a zis el, parcă ferindu-se și făcând un gest cu mâna care părea să-i definească personalitatea: reținut și precaut. Mă descurc!

— Dar pot să vă duc fără probleme, a zis Annika. Am mașina acolo.

Fără să mai aștepte un nou protest din partea bărbatului, Annika s-a dus în parcare și a urcat repede în mașină, zărindu-l cu coada ochiului pe reporterul înalt și slab de la tabloidul rival.

— Gata, a zis ea, deschizând ușa exact în fața pasagerului. Haideți sus!

Făcându-i pe plac femeii, bărbatul s-a așezat pe scaunul din dreapta, alături de ea, și și-a luat geanta în mână.

— Anne Snapphane, prietena mea, mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră, a spus Annika.

Bărbatul, nedumerit, a clipit.

— Serios? A vorbit ea de mine?

— Da, mi-a zis că aveți foarte mare grijă de studioul mobil și că sunteți un om de bază pentru echipă. Sunteți Gunnar Antonsson, nu-i așa?

Bărbatul a clipit iar și a dat aprobator din cap.

— Sunt directorul de operații tehnice al studioului cu numărul 5, a zis el. Eu sunt responsabil de car.

Annika s-a asigurat, apoi a intrat pe ruta 55.

— Dumneavoastră ați descoperit cadavrul, nu-i așa? Cred că a fost îngrozitor!

Gunnar Antonsson a clipit de câteva ori și i-a tremurat bărbia, probabil pentru că se abținea să plângă.

— Michelle a fost o puștoaică faină, a zis el. Chiar dacă ceilalți s-ar putea să nu fie de aceeași părere.

— De ce? a întrebat Annika.

Bărbatul a oftat din rărunchi și a început să bată darabana pe geantă.

— Toți jurnaliștii au ceva cu vedetele de la TV, a spus el. Nu văd decât părțile lor rele, nicidecum pe cele bune. Probabil pentru că vor, cu toții, să ajungă pe sticlă.

— Însă nu și dumneavoastră, nu-i așa? a spus Annika, zâmbind.

Bărbatul a râs.

— Nu, a zis el, nu e pentru mine. Vi se pare că sunt om să apar pe sticlă?!

Au luat-o spre Flen și au trecut de intersecția care ducea spre

Hälleforsnäs.

— Am aruncat o privire prin Grajduri, a zis Annika. Arată ca după o mare răfuială. Ați fost acolo?

Gunnar Antonsson a dat dezaprobator din cap.

— A doua zi trebuia să fiu în picioare la șapte, să iau repede ceva în gură, să închid studioul și să plec spre Dalarna. Așa că m-am culcat devreme, imediat ce s-a terminat *The Flying Doctors*.

— Și n-ați auzit niciun zgomot în timpul nopții?

Gunnar a dat deznădăjduit din cap.

— Și cum era când ați găsit-o? a întrebat Annika, oprind la singurul semafor din oraș.

Expresia care s-a întipărit pe chipul lui Gunnar Antonsson vădea închistare și distanțare.

— Nu avea pantaloni, a zis el, pe un ton nedumerit. Și nici chiloți.

Annika i-a aruncat o privire în treacăt, dând ochi în ochi cu el.

— Ce-ar fi căutat ea goală în car?

Prin mintea Annikăi s-au derulat repede niște imagini, ca o serie de fotografii. A dat din cap și a tras pe dreapta.

— Am ajuns. Sper că nu va trebui să așteptați mult după tren.

— Vă mulțumesc tare mult, a spus Gunnar Antonsson, politicos. Apoi, i-a întins mâna, și-a aranjat părul și a ieșit din mașină.

•

Anders Schyman tocmai se întorcea de la automatul de cafea, când a auzit pe cineva țipând la recepție. N-a înțeles ce spunea, dar ceva din intensitatea vocii și din limbajul specific pe care-l utiliza omul l-a făcut să meargă să vadă ce se întâmplă.

Tore Brand stătea cu spatele la el, cu mâinile atârnându-i fără vlagă pe lângă corp și cu capul proeminent ca al unei țestoase. În fața lui se afla un om înalt și roșu ca racul, care dădea pe dinafară de furie.

— Ce-ar fi, a spus individul, să-i las pe toți în stradă?

Schyman a pus o mână pe umărul lui Tore Brand.

— Mă ocup eu, a zis el și i-a întins mâna președintelui consiliului director al tabloidului. Sunt Anders Schyman, a continuat el, administratorul delegat. Cu ce vă pot ajuta?

Tore Brand a pufnit și și-a văzut în continuare de munca de paznic, în spatele biroului.

Herman Wennergren a scos ziarul pe care-l ținea la subraț.

— Vreau să vorbesc cu Torstensson, a zis el.

Redactorul-șef, îngrijorat, a scos un oftat.

— Nu este aici momentan.

— Atunci vreau să vorbesc cu directorul executiv!

Schyman a ridicat din sprânceană și a zis:

— Ei bine, el e, Torstensson: ieri, azi, mâine și în orice altă zi. Nu vreți mai bine să discutăm la mine în birou puțin? Doriți o cafea?

Președintele consiliului director s-a făcut că nu aude ultima întrebare.

— Aveți multe explicații să-mi dați! a zis el deschizând ziarul la cea mai prestigioasă secțiune, paginile șase și șapte.

Era vorba despre articolul cu dus și întors pe care-l scrisese Annika Bengtzon despre cei doisprezece martori de la castel.

— La mine în birou! a repetat Schyman, de data aceasta pe un ton autoritar, așa cum se adresa echipei sale când făceau obiecții în public.

Dușumeaua s-a legănat ușor sub pașii redactorului-șef, în timp ce se îndreptau amândoi spre biroul lui din colț, cu sticlă în loc de pereți. Din câte știa Schyman, Herman Wennergren nu călcase în viața lui pe la biroul de știri.

— Haideți să vedem, cu ce vă pot ajuta? a zis el în timp ce i-a făcut semn președintelui să ia loc pe un scaun.

Bărbatul a rămas în picioare.

— Ce e în capu' vostru, să-l faceți criminal pe fi-miu? Și culmea, tocmai în tabloidul nostru?

Schyman a tras adânc aer în piept. Știa exact ce să-i răspundă: Carl Wennergren nu era deloc acuzat de crimă – dimpotrivă, era descris ca un erou – și era o mare diferență între cuvintele „martor" și „suspect". Numai că, dintr-odată, a avut o revelație. În mintea lui s-a materializat un gând foarte limpede și de un rafinament incredibil. Gândul a apărut din senin, dar era, de fapt, produsul unor luni și ani întregi de frustrări. Apoi a fost copleșit de o grămadă de motive pentru care era mai bine să-l lase baltă: avea implicații morale, presupunea riscuri și putea să aibă diverse consecințe. Schyman a tras încă o dată aer în piept și a alungat orice urmă de îndoială.

— Aș vrea tare mult să vă pot da o explicație, a zis el, dar, din păcate, mi-e imposibil. Deciziile de acest gen, precum cele referitoare la publicarea numelor și a fotografiilor celor suspectați pentru o crimă, îi aparțin exclusiv directorului executiv.

— Cum e posibil așa ceva? a răcnit Herman Wennergren, străbătând cu pași nervoși spațiul limitat al biroului. Cum de îndrăzniți să-l prezentați pe fiul meu și pe logodnica lui ca pe suspecți?! Carl și Mariana sunt doi tineri cinstiți – aș putea să vă dau în judecată pentru asta! Și de unde naiba ați luat fotografia aia veche cu Carl? Zici că-i un gangster!

Pe nesimțite, Schyman s-a făcut mic în scaun.

— E fotografia cu care-și ilustrează articolele. El a ales-o. Cât privește problema articolului, mă tem că va trebui să discutați cu altcineva.

Obișnuit să dețină întotdeauna controlul, președintele consiliului director nu s-a lăsat cu una, cu două.

— Și ceilalți? Ce e cu ei? De exemplu, cine e Annika Bengtzon, ce fel de om e? Și cum poate să scrie asemenea tâmpenii?

— Reporterii noștri sunt, cu adevărat, niște infanteriști, a răspuns Anders Schyman. Sunt foarte atenți la tot ce se întâmplă și ulterior ne comunică nouă. Nu ei decid ce publicăm. Numai directorul executiv poate face asta. Însă sunt de acord cu dumneavoastră, articolul respectiv e cu dus și întors. Directorul executiv ar fi trebuit să discute cu noi despre asta.

— Cum adică? N-a discutat cu voi?

— Nu, cel puțin nu cu mine și nici cu reporterul.

— Nenorocitul naibii, sună-l imediat, că vreau să vorbesc cu el!

Schyman s-a ridicat, a luat telefonul și a format numărul de mobil al redactorului-șef. Pentru prima dată de când cu sărbătoarea de Sânziene, linia telefonică a funcționat. Torstensson a răspuns după al treilea ton de apel.

— Torstensson, ce bine că am reușit să dau de tine! a zis Schyman uitându-se la Herman Wennergren și făcând un semn spre receptor. Trebuie să avem o vorbă împreună. Ce zici de ediția de azi a tabloidului?

Schyman auzea în fundal zgomot de farfurii și de tacâmuri, conversații întrerupte de râsete și acordurile difuze ale muzicii la acordeon.

— Nu m-am uitat încă prin el, a zis Torstensson. E ceva special în el?

— Înțeleg, a zis Schyman, uitându-se în continuare la Wennergren. Da, mă rog… au existat câteva reacții la articolul de la paginile șase și șapte. Ăla cu pozele martorilor de la castel.

— Ce martori?

Bărbatul părea dezinteresat. Era concentrat asupra unei discuții ce se apropia de final.

— Deciziile de publicare de genul ăsta sunt, mai mereu, discutabile, a continuat Schyman pe un ton precaut, întorcându-se să analizeze ziarul prin peretele despărțitor din sticlă al biroului. N-ar strica să cercetăm situația.

— Ce vrei să spui? a întrebat Torstensson, de data asta foarte atent la interlocutorul lui.

Schyman a făcut o pauză și a dat, în tăcere, din cap.

— Te contrazic, a zis el. Cred că problema asta e importantă și e bine s-o discutăm.

Nemaiînțelegând nimic, Torstensson și-a ieșit din fire.

— Ce dracu' e cu tine? a întrebat el.

Schyman a auzit un scârțâit de scaun, iar apoi vocile care se auzeau din receptor s-au estompat.

— Cred că ar trebui să cercetăm problema, a continuat

administratorul delegat. Evident, reflecția și deliberarea nu interferează niciodată cu ambiția și cu determinarea.

Schyman s-a întors și i-a aruncat o privire lui Herman Wennergren, care dădea aprobator din cap.

— Și ce vrei să spui, că e vina mea?

Redactorul-șef era de-a dreptul furios. Nu se mai auzea niciun zgomot din restaurant. Se auzea numai bătaia vântului.

— Evident că nu! a zis Schyman. Chiar deloc! Dar, vezi tu, întâmplător, îl am lângă mine pe Herman Wennergren, care ar vrea să-ți comunice părerea lui despre deontologia jurnaliștilor, cu privire la articolul din ediția de azi. Să ți-l dau la telefon?

— Acum???

— Da, mă gândeam eu că ți-ar plăcea să vorbești cu el. Hai că ți-l dau!

Schyman i-a înmânat receptorul președintelui, inima bătându-i într-un ritm controlat. Atingându-l ușor, a remarcat că mâna lui Wennergren era caldă și umedă.

— N-am crezut niciodată că voi ajunge să văd așa ceva în ziarul meu, a spus Herman Wennergren. E o adevărată insultă, să știi, o insultă!

Schyman a înghițit în sec, a ciulit urechile și a încercat să nu se uite prea insistent la celălalt. N-a reușit să audă răspunsul dat de redactorul-șef.

— Carl! a țipat președintele consiliului director, roșu la față. Articolul insinuează că fi-miu ar fi un asasin! Cum e posibil așa ceva?

Liniște. Președintelui îi pulsa o venă pe tâmplă.

— Dar la ce dracu' credeai că mă refer?! a urlat el.

Schyman a observat că panourile din sticlă erau pline de praf.

— Păi, cum vine asta, nu ești tu redactorul-șef?

Președintele consiliului director a luat tabloidul în mâini și s-a apucat să-l răsfoiască.

— În momentul ăsta, am în față caseta redacțională. Cum adică, vrei să zici că nu-ți iei responsabilitățile în serios?

Schyman s-a întors pe călcâie, a strâns din ochi și a început să respire pe gură. *Totul sau nimic*, și-a zis în sine.

Liniștea care a urmat a fost prelungă. Când a luat iar cuvântul, președintele avea deja o voce mai calmă.

— Bine! Sigur, de-abia aștept.

A trântit receptorul în furcă. Schyman s-a întors cu fața spre el. Herman Wennergren era negru de furie.

— Ce dracu' e asta? O conspirație la adresa redactorului-șef? a întrebat el.

Schyman a scos un oftat, s-a așezat iar la birou, iar apoi s-a lăsat relaxat pe spate.

— Ce bine-ar fi să fie așa de simplu! a zis el, împreunându-și mâinile pe după gât. Dacă ar fi vorba de un complot, ar însemna că există și un adversar cu un set sănătos de valori, cu adevărat redutabil. Însă nici vorbă de așa ceva în echipa noastră…

Confuz, președintele consiliului director a clipit de câteva ori.

— Cum adică?

Schyman s-a aplecat în față și l-a fixat cu privirea pe Herman Wennergren.

— Torstensson duce tabloidul de râpă. Habar n-are pe ce lume trăiește! Noi, toți ceilalți, îi scăpăm zilnic pielea. E un dezastru ca redactor-șef!

Herman Wennergren a rămas mască, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Subordonații nu-i spuseseră niciodată nimic care să-l fi pus pe redactorul-șef într-o asemenea lumină. Schyman respira rapid și nu s-a putut feri de privirea lui.

— Vrei să spui că…?

— Trebuie să se fi discutat despre asta în consiliu, a zis Schyman, ridicându-se iar în picioare. Imposibil să nu fi vorbit despre toate procesele noastre, despre petițiile înaintate de Deontologia Presei, despre scăderea vânzărilor, despre sondajele care arată că nu mai avem trecere către public…

— Dar suntem în recesiune, a intervenit Herman Wennergren. Ca să nu mai amintesc că a crescut competiția, atât prin mijloacele clasice de difuzare în masă, cât și prin internet.

Schyman a dat din cap.

— Evident, contează și chestiunile astea, dar nu sunt nici pe departe principala noastră problemă. Vânzările rivalului au crescut, iar ale noastre au scăzut.

— Și vrei să spui că redactorul-șef e vinovat pentru asta?

— Nu în totalitate, firește. Vina ne aparține oarecum tuturor. Dar *Kvällspressen* e o organizație ierarhică și are nevoie de un conducător puternic și cu viziune. Sunt convins că acest sistem ne poate aduce succesul în timp. Că fiecare ar trebui să se străduiască să exceleze în domeniul său. Dar asta numai dacă ne sprijină și managementul!

Președintele consiliului director se uita fix la Schyman, cuprins dintr-odată de ceva ce administratorul delegat spera să fie discernământ, și nu neîncredere. Bărbatul se uita în gol. În cele din urmă, Herman Wennergren și-a îndreptat privirea spre el, a împăturit ziarul, l-a pus la subraț și s-a îndreptat către ușa de sticlă. Când a ajuns în dreptul lui Anders Schyman, s-a oprit și a spus cu glas domol:

— Consiliul director n-a concediat niciodată niciun redactor-șef de la tabloidul ăsta! Și n-o să fiu eu primul care face asta! a zis el.

•

Mariana von Berlitz își făcuse apariția și apoi dispăruse, trecând pe

lângă Annika fără să-i arunce măcar o privire. Annika n-a avut curaj să se apropie de ea – știa că nu putea face față umilinței pe care ar fi implicat-o un asemenea gest. Însă, după cum a observat, rivalul reușise să-i smulgă o declarație mică, cu toate că se îndoia că avea s-o folosească.

— Stranie moarte, spusese Mariana von Berlitz pe un ton care scotea la iveală o emoție pe care Annika n-a putut sau n-a vrut s-o ia în considerare.

— Pun pariu că a aranjat totul, ca să ajungă iar pe prima pagină. Că nu prea s-a mai bucurat de mult de asta!

Rivalul i-a pus Marianei o întrebare pe care Annika n-a auzit-o. Însă a auzit răspunsul strident al femeii.

— Făcea un documentar despre viața ei, realizat de propria companie de producție. Să fim serioși, nici că putea fi mai narcisică și mai orgolioasă de atât!

După aceea, reportera TV a apăsat grăbită pe telecomanda de la Renaultul ei mic și cochet, deschizând ușile. Și-a aruncat bagajele pe scaunul din față și a plecat în trombă, lăsând urme pe aleea de prundiș.

— Dumnezeule mare! a zis Annika cu voce tare.

Reporterul de la tabloidul rival a reacționat și el:

— Numai grija lui Michelle Carlsson n-o are ea! a zis individul, îndreptându-se spre Annika.

A scos un pachet de țigări din buzunar și i-a oferit una. Politicoasă, femeia l-a refuzat și a luat o țigară din propriul pachet.

— Povestea asta e de senzație, nu alta! a zis reporterul.

Annika a oftat afectat.

— Recunosc, eu nu sunt cine știe ce mare fan al ei, a continuat individul, dar asta nu înseamnă că trebuia să sfârșească așa.

Au dat amândoi din cap – era de-a dreptul îngrozitor să te împuște cineva în cap. Stăteau unul lângă altul și se uitau la castel. Se legănau pe călcâie și așteptau ca următorul martor să-și facă apariția. Annika a închis ochii și și-a îndreptat fața spre soarele de un galben pal. După ploaie, aerul era cum nu se poate mai mângâietor.

— Ce zi frumoasă! a zis reporterul de la tabloidul rival.

— Oare de ce nu-i suportă lumea deloc pe prezentatorii TV? a întrebat Annika.

Reporterul a clipit.

— Crezi că nu-i suportă? Ce vrei să spui?

Annika s-a uitat la el.

— Tu, eu, Mariana von Berlitz. Toți colegii mei de la ziar. De ce suntem atât de înverșunați împotriva unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoaștem?

— Pentru că sunt în vizorul publicului, a zis reporterul într-o doară,

stingând țigara fumată pe jumătate.

— Păi și asta înseamnă că trebuie să-i urâm? a replicat Annika.

— Bănuiesc că e la fel cu editorialiștii, a spus bărbatul. Nu-i place nimeni, lumea se ferește de ei și nu înțelege de ce trebuie să scrie o grămadă de tâmpenii în fiecare săptămână, sub care mai pun și o semnătură somptuoasă. Cu toate astea, citim ce scriu. Ca s-o spun pe-a dreaptă, cred că fiecare om și-ar dori să se facă la fel de auzit ca ei.

Annika l-a privit fix pe individ, nevenindu-i să creadă că rivalul ei nu era prost deloc.

— Eu sunt Bosse, a zis el întinzându-i mâna.

Annika a roșit puțin în obraji, iar apoi i-a strâns mâna cu precauție.

— Uite că vine Bambi Rosenberg, a zis Bosse, uitând orice altceva, abandonând mâna Annikăi și pornind cu pași grăbiți spre cordonul alb cu albastru.

Jurnalista l-a urmărit cu privirea și apoi s-a uitat în sus, la castel. O femeie micuță se îndrepta spre pod, cărând o valiză uriașă. După cum se îndoia de mijloc, era clar că era neputincioasă și nervoasă.

Cea mai bună prietenă a lui Michelle, s-a gândit Annika, îndreptându-se spre ea. Cum ar fi fost dacă cea ucisă ar fi fost Anne, iar nu Michelle? A dat repede din cap, alungând gândul.

— Bambi? a strigat Bosse, reporterul de la tabloidul rival. Bambi Rosenberg, pot să vă pun câteva întrebări, vă rog?

Femeia s-a apropiat de banda care împrejmuia zona și s-a strecurat cu grijă pe sub ea, trăgând în continuare de valiză. Era încălțată cu sandale cu toc și, cu pași legănați, se deplasa cu dificultate pe poteca acoperită cu prundiș. Avea părul prins la spate, într-o coadă de cal, și ochii injectați și machiați artificial. Când a zărit camerele imense de luat vederi ale televiziunii naționale, a dus mâinile instinctiv la cap, și-a scos elasticul și părul blond i s-a revărsat pe umeri asemenea unei cascade.

— Da, a șoptit ea cu glas atât de domol, încât Annika mai degrabă i-a simțit decât i-a auzit replica. Fie…

— Cum vă simțiți în clipa aceasta?

Ochii femeii s-au umplut de lacrimi pe care și le-a șters apoi cu vârful degetelor, ca să nu i se împrăștie rimelul.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat, a spus ea în șoaptă. N-am trecut niciodată prin clipe mai groaznice ca acum.

— O știați bine pe Michelle, nu-i așa? a întrebat Bosse.

Bambi Rosenberg a dat aprobator din cap, iar apoi s-a căutat prin buzunare după un șervețel și și-a suflat nasul.

— Era prietena mea cea mai bună.

Annika de-abia o auzea. A făcut un pas în față și i s-a adresat fără să se prezinte, având în vedere relația dintre decedată și tabloidul pentru care lucra.

— Ați dori să faceți o declarație anume cu privire la Michelle? a întrebat Annika, cu înțelegere în glas.

Uitându-se în ochii Annikăi, femeia a părut că-și adună forțele. Privind în gol spre vârfurile copacilor, a zis, într-un final:

— Mulți oameni din zilele noastre ar trebui să se uite cu atenție la ei.

Imensa cameră de luat vederi a huruit în bătaia vântului, iar reporterul de la tabloidul rival a scos un reportofon. Bertil Strand și-a potrivit aparatul foto, iar Annika se uita fascinată la tânăra din fața ei.

— Michelle Carlsson a fost o persoană cu adevărat bună, a spus Bambi Rosenberg. Sunt puțini ca ea. Am cunoscut-o îndeaproape, deci știu ce spun. Voia să facă din lumea asta un loc mai frumos. Avea o obligație față de tinerele din Suedia – voia să fie un exemplu pentru ele, să le arate că, dacă ai talent și voință, poți să izbutești.

A făcut o pauză, respirând profund de câteva ori. Annika s-a întrebat cât s-o fi chinuit Bambi să pregătească discursul cu pricina.

— Răutățile lansate la adresa lui Michelle în ultimii ani au fost fără precedent, a continuat Bambi fixându-i pe rând cu privirea pe cei din jurul ei.

Annikăi i s-a părut că la ea s-a uitat mai insistent decât la ceilalți și a simțit că încep să-i ardă obrajii.

— Invidia de care au dat dovadă jurnaliștii suedezi este ordinară, aproape că te scârbește. V-a încântat să vă bateți joc de ea, ați tratat-o cu dispreț de fiecare dată când a greșit cu ceva, v-ați rugat să aibă numai ghinioane și ați rănit-o cu premeditare. Ați primit ce-ați vrut! Sunteți mulțumiți?

Ultimele cuvinte au luat forma unui țipăt, iar Bambi n-a mai reușit să se abțină să plângă, ca să nu-și strice machiajul. Obrajii i-au fost brăzdați de șiroaie de lacrimi, iar apoi, s-a strecurat degrabă în decapotabila ei roșie și i-a lăsat în urmă pe jurnaliști – erau stânjeniți și uimiți.

— Are dreptate, să știi, a recunoscut Bosse, în timp ce femeia de la televiziunea națională s-a mulțumit să pufnească.

— Se vede clar de ce n-o să primească Bambi niciodată vreun rol într-o producție serioasă, a zis femeia, iar cameramanul și tehnicienii de sunet de lângă ea au chicotit.

— Ce te face să crezi că și-ar dori un asemenea rol? a întrebat Annika în mod automat.

Echipa TV s-a uitat la ea. Surpriza care se vădea pe chipul reporterei a făcut loc disprețului și femeia s-a întors cu spatele.

— E ca și cum ai spune că râvnesc la jobul tău, a zis Annika, și asta numai pentru că te crezi tu superioară. Dar știi ce?

Reportera TV s-a întors încet pe călcâie și s-a uitat fix la Annika, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Poftim?

— Mai degrabă aș ține condica la IKEA, i-a spus Annika, după care a luat-o la pas spre parcare, ca să noteze discursul sumar al lui Bambi.

— Măi, măi, dar ce deșteaptă ești! l-a auzit pe Bertil Strand vociferând în spate. Nu te simți tu bine până nu te iei de toți oamenii din media!

— Ai făcut vreo poză ca lumea? l-a întrebat Annika pe un ton rezervat. Sau n-ai fost pe față?

— Ce dracu' ai? a întrebat-o fotograful pe un ton glacial și privind-o cu maximă dezaprobare.

Annika s-a lăsat jos pe zidul scund de lângă parcare, fără să-i pese că avea să se ude numaidecât în fund.

— Nu știu, a răspuns ea cu calm, simțind că are un nod în gât. Situația asta mă îngrozește.

— Hai, adună-te odată! a îmbărbătat-o Bertil Strand.

•

Anne Snapphane a intrat în sala de conferințe. Părea mai mică decât în ziua anterioară: tavanul parcă era mai jos. Pe fereastră se zărea în continuare carul parcat afară, iar Anne a fost înghițită iar de un sentiment de nervozitate care scotea la iveală neîncrederea în sine la fel de clar precum o făceau și palmele transpirate.

— Nu vă mai e așa sete ca ieri, nu-i așa?

Q era îmbrăcat diferit, de data asta renunțase la cămașa hawaiană și își luase un tricou, iar în loc de blugi, purta o pereche de pantaloni kaki. Anne s-a așezat și și-a împreunat mâinile în poală, încercând să-și adune forțele și să-și păstreze calmul.

Ofițerul de poliție a pornit reportofonul și a început să vorbească precum o moară stricată: „Interogatoriu cu Snapphane, Anne, luat de inspector Q la castelul Yxtaholm în sala de conferințe din Aripa Nouă, azi, sâmbătă, 23 iunie, la ora 12:55. Anne Snapphane este interogată cu privire la uciderea lui Michelle Carlsson. Interviul numărul trei".

— Lumea pleacă acasă, a zis Anne imediat ce a terminat el de vorbit.

— Haideți să continuăm de unde am rămas ieri, a zis Q răsfoind niște hârtii.

— Eu când o să plec? De ce trebuie să stau aici? Sunt suspectă?

— Dacă răspundeți la întrebările pe care o să vi le pun, o să vină momentul în care o să plecați și dumneavoastră acasă.

— Dar chiar aveți dreptul să mă rețineți așa?

Anne Snapphane nu-și putea controla vocea – îi tremura foarte tare.

— Așadar, să revenim la cearta de la Grajduri…

Femeia a sărit ca arsă în picioare, scaunul scârțâind pe dușumeaua de lemn.

— Ce s-ar putea întâmpla dacă aș pleca în clipa asta? Ce-ați face?

Ați putea să mă rețineți, dacă aș încerca efectiv să ies pe ușa aia? Ați putea?

Pe fața lui Q nu se zărea nicio expresie.

— Stați jos! a zis el. Nu e de joacă! Spuneți-mi ce s-a întâmplat la Grajduri.

Anne a rămas în picioare și s-a răstit la el:

— Dar v-am spus deja!

— Într-adevăr, mi-ați spus, a zis polițistul. Dar avem o problemă. Cred că ați mințit.

Femeia l-a fixat cu privirea. Simțind că asudă abundent la subraț, și-a lipit mâinile pe lângă corp și s-a așezat jos.

— Cred că-mi ascundeți ceva, a zis Q. Și n-am de gând să vă dau drumul dacă nu-mi spuneți adevărul. Iar dacă va trebui să vă arestez ca să vă fac să vorbiți, am s-o fac.

S-a forțat să-i arunce o privire aspră.

— Nu cred o iotă din ce spuneți!

El a dat din umeri, s-a ridicat în picioare, a scos capul pe ușă și a strigat:

— Zi-i lui Karin să vină puțin!

Corpul lui Anne a fost străbătut de un fior de teamă, a avut o senzație de rece care izvora de undeva de sub ombilic.

— Karin? a întrebat ea. Cine e Karin?

— Procurora generală, i-a răspuns Q. E aici, la castel.

— Nuuu! a țipat Anne Snapphane, ridicându-se de pe scaun și făcând, confuză, câțiva pași spre ușă. Dumnezeule mare, trebuie să merg acasă. Mă așteaptă Miranda, fetița mea, are numai doi anișori și nu pot…

A rămas țintuită locului. Panica și-a croit drum până în abdomen și a simțit că o ia din nou cu leșin. Q a așteptat să se calmeze. Și-a pus mâinile în sân și o privea total inexpresiv.

— Foarte bine, a șoptit ea întorcându-se la loc și așezându-se tremurând pe scaun. Ce vreți să aflați de la mine?

Lipsită de orice apărare, Anne a simțit că se prăbușește tavanul peste ea.

Q s-a plimbat agale în jurul mesei și s-a așezat iar.

— Grajduri, a fost singurul lui răspuns.

Femeia a închis ochii preț de câteva secunde și a respirat pe gură.

— După cum v-am spus, cearta era deja în toi când am ajuns eu acolo.

— Și cine cu cine se certa?

— Michelle cu Mariana. Se îmbătaseră destul de rău și, când am intrat eu peste ele, țipau una la alta.

— Și de ce se certau?

— S-au luat de la ceva legat de John Essex. Din câte mi-am dat

seama, Michelle s-a culcat cu el, iar Mariana și-a ieșit din fire când a auzit asta. Dar nu sunt foarte sigură – așa am auzit…

— Când ați intrat în încăpere, era și John Essex acolo?

Anne a dat din cap, iar polițistul a oftat și i-a arătat microfonul.

— Nu, a zis ea dându-se mai aproape de microfon. Nu, era în bucătărie, dar eu n-aveam de unde să știu asta atunci.

— De ce o deranja pe Mariana că era ceva între Michelle Carlsson și John Essex?

Anne Snapphane a pufnit.

— Pe Mariana o deranja tot ce făcea Michelle. Mai avea puțin și sabota și filmările, și asta numai ca să-i facă rău lui Michelle.

— Și Michelle ce părere avea despre ea?

— Nu-i plăcea deloc de Mariana și a încercat să aducă pe altcineva în locul ei. Numai că cei de la Zero reduseseră personalul – știți bine cum e cu recesiunea asta. Iar în contractul Marianei scria clar că nu putea fi înlocuită. Așa că n-am avut ce face decât s-o suportăm. Însă asta n-a schimbat cu nimic relația dintre ele.

— Și când ați intrat pe ușă, ce-și reproșau?

— Ziceau ceva de un contract. Michelle își ieșise din pepeni și țipa ca din gură de șarpe. Ziceai că e beată criță, așa de rău se clătina…

Anne a făcut o pauză.

— Așa, mai departe!

— Era goală de la mijloc în jos. Mi s-a părut straniu. Era pe jumate goală și se clătina de colo-colo prin cameră și…

— Și ce?

— Și ținea pistolul ăla în mână. Era destul de înfricoșător, chit că știam că nu era încărcat.

— Cum de știați așa ceva?

Undeva, în sufletul Annei, s-a închis zgomotos o ușă de oțel, semănând pulsații pișcătoare prin nervii și prin vârfurile degetelor ei și lăsând-o fără respirație.

— Eu… ei bine… nu știu.

Ager din fire, polițistul a citit-o imediat și a abandonat subiectul.

— Și de ce se certau?

Anne și-a redobândit capacitatea de a respira și, frecându-și fruntea ușor cu mâinile, a încercat să-și amintească ce se întâmplase.

— Ziceau ceva de un contract. Nu știu de la ce s-au luat inițial, pentru că discuția era deja aprinsă când am intrat eu în cameră. Michelle era mai mult absentă decât prezentă. Cum să zic, era… incoerentă. Îi tot zicea Marianei că, de-acum, putea să se declare mulțumită, că toată lumea trebuia să fie satisfăcută că obținuse ce-și dorise, că se debarasau de ea ca de un gunoi și tot așa…

— Vi s-a părut cumva că Michelle Carlsson ar fi fost instabilă?

Anne a izbucnit în râs și apoi a oftat.

— Instabilă e puțin spus.

— Nu vreau alte detalii, a zis Q, însă credeți că e posibil ca Michelle să-și fi luat viața cu mâna ei?

Anne Snapphane a rămas cu gura căscată și a făcut ochii mari, iar apoi, după o senzație de ușurare, a avut o reacție interioară atât de puternică, încât era gata, gata să-și dea drumul pe ea.

— Vreți să știți dacă e posibil să se fi împușcat singură? a întrebat Anne în șoaptă.

Detectivul a dat aprobator din cap.

Da, și-a zis Anne în sinea ei. *S-a împușcat. Ea a făcut-o, și nimeni altcineva. E vina ei, s-a sinucis. Noi n-avem nicio vină.*

După câteva secunde, a avut o revelație care a izbit-o asemenea unui pumn în stomac.

Dar asta ar însemna că am fi mai vinovați ca oricând.

A închis ochii, concentrându-se. *Oare era posibil ca Michelle să se fi sinucis*?

Nu.

A ridicat privirea spre Q.

— Nu, a zis ea. Nu, n-a fost ea, a fost altcineva.

Apoi, nemaifiind atât de sigură de răspunsul dat, a întrebat:

— Dar de ce mă întrebați? A lăsat vreo scrisoare de rămas-bun?

Sub privirea pătrunzătoare a ofițerului, Anne a devenit una cu spătarul scaunului pe care ședea. Corpul i-a înțepenit, devenind rigid.

— Ați mai văzut și pe altcineva cu pistolul în mână?

Liniștea devenise apăsătoare. Anne s-a străduit să tragă oxigen în plămâni. Gândurile îngrozitoare pe care le avea i-au penetrat mintea ca un fulger.

— Hmm, a bâiguit ea, nu-mi amintesc pe nimeni.

Trăgea de timp.

— Mai gândiți-vă.

De undeva se auzea ticăitul unui ceas. Anne a întors capul ca să localizeze sursa zgomotului, însă n-a văzut nimic.

— Am descoperit amprentele dumneavoastră pe armă, a zis inspectorul. Cum vă explicați asta?

Anne și-a pierdut luciditatea. A simțit că i se scurge sângele din cap și că i se albesc buzele.

— Țineți, beți niște apă, a zis Q împingând un pahar înspre ea.

Anne Snapphane a încercat să ia o gură de apă, dar a scuipat-o imediat și s-a dat bătută.

— N-am făcut-o eu, a spus ea în șoaptă.

— Dar cine?

A dat din cap. Simțea că avea gâtul căptușit cu cioburi.

— Ce-a căutat pistolul la dumneavoastră în mână?

— Eram în salon, în Aripa de Sud.

Fiecare cuvânt îi sfâșia beregata.

— Când a fost asta? Înainte sau după cearta de la Grajduri?

Anne a închis ochii și a simțit că-i iau foc canalele lacrimale.

— Cred că după.

— De ce ați pus mâna pe el?

— Am vrut să văd cât era de greu.

Imediat ce-a zis acest lucru, a regretat. Lipsa de temei a explicației părea că-i râde în față.

— Când ați văzut pistolul ultima oară, exceptând scena din car, de după crimă?

Depozitul de imagini din *corpus callosum* a fost invadat cu fotografii neclare, produse ale alcoolului și ale fricii, un album cu poze încețoșate ce vădeau emoții confuze.

— Pe masă, în salon, a zis ea după o vreme.

— Sunteți sigură?

— Foarte sigură.

— Cam pe la ce oră?

— Nu știu. După întâmplarea de la Grajduri. Poate chiar după cearta dintre Mariana și Bambi, despre fotografiile nud. Să fi fost 02:30…

S-a uitat la Q, care avea o privire glacială și rezervată.

— Și apoi, ce-a urmat? Unde-ați fost?

Anne s-a străduit să-și amintească.

— M-am chinuit să adorm, dar era un tărăboi mare afară, așa că m-am ridicat din pat.

— Așadar, după ora 03:00 erați la dumneavoastră în cameră, în Aripa de Sud?

Anne și-a scotocit în memorie și a dat aprobator din cap.

— Da, probabil că da.

Respirația i-a revenit la normal.

— Și atunci, cum vă explicați că ați fost văzută în fața carului la 03:15 dimineața?

Camera a început să se învârtească în jurul ei, iar Anne s-a prins cu mâinile de masă și s-a străduit să vorbească cu calm.

— Ce? a zis ea. Cine m-a văzut?

— Câțiva oameni. Ce căutați la car la ora trei dimineața?

Capul i se mișca dintr-o parte în alta – nu, nu și iarăși nu.

— Nu-mi amintesc.

Replica a fost ca o gură de aer pentru ea.

— Să fim serioși! Memoria nu prea v-a jucat feste până acum.

Căutând cu disperare să-și amintească ce se întâmplase, Anne s-a întrebat ce Dumnezeu făcuse, ce zisese, unde fusese…

— Am fost… să înot.

— Pe ploaia aia torențială? Haideți, Anne Snapphane! Dacă tot vreți

să minți, măcar minți-mă cu cap.

Spusele detectivului vădeau milă.

— Nu-mi amintesc, a zis ea, simțind că o năpădesc lacrimile.

S-a uitat în sus și le-a lăsat să curgă. Nu-și recunoștea vocea.

A vorbit pe un ton stins și oscilatoriu:

— Nu-mi amintesc! Vă rog să mă credeți! Băusem cam mult, probabil că am greșit drumul sau ceva de genul ăsta. Voiam să merg în Aripa de Sud, dar bănuiesc că am apucat altă cale. N-am făcut-o eu!

•

Annikăi îi era cald. Așteptarea o neliniștea. Razele soarelui străpungeau frunzișul prin toată desimea lui și vântul nu adia deloc. Oile, mirosind a lână și a fecale, s-au adunat în jurul jurnaliștilor. Ea s-a dat la o parte, ferindu-se atât de animale, cât și de colegi. Situația o afecta într-un mod inexplicabil.

După plecarea Marianei și a lui Bambi, parada martorilor a încetat. Ceilalți jurnaliști nu păreau deranjați de asta. Rezemați de zid și așezați pe pietre, stăteau cu toții la taclale.

Annika s-a dus până la Grajduri și a dat să deschidă ușa. Era încuiată. Apoi, s-a așezat pe trepte și a respirat adânc de câteva ori, încercând să prindă o gură din aerul rece adus de briză. După un moment de ezitare, a scos iar telefonul din geantă. „Nu aveți… niciun mesaj.” Dezamăgită, a înghițit în sec. Evident că nu avea timp s-o sune, fiind atât de ocupat cu copiii și cu multe alte lucruri.

— Ai cunoscut-o?

Confuză, Annika a ridicat privirea și, nevăzând nimic de soare, a dus mâna la ochi. Era Bosse, reporterul care lucra pentru celălalt mare tabloid suedez.

— Ăăă, a spus ea, neștiind ce să răspundă.

A lăsat mâna în jos și a țâțâit. Parcă-și amintea că dăduse odată nas în nas cu Michelle Carlsson, în timpul serviciului. Ori poate că era numai ceva ce-i povestise. Sau poate ceva ce văzuse la televizor.

— Nu, a zis Annika într-un final către silueta neagră. Nu-mi amintesc s-o fi cunoscut. Dar o știu pe Anne Snapphane, una dintre colegele ei, plus că am trecut de câteva ori și pe la sediul lor de la Zero TV. E ca și cum aș fi cunoscut-o.

Bosse a oftat, s-a așezat alături fără să-i ceară voie și a întins picioarele.

— Știu ce zici, a spus el. Și eu m-am întâlnit de câteva ori cu Karin Bellhorn la dineuri și la tot felul de evenimente și mi-a povestit multe despre Michelle. Mi-a zis, de pildă, că se împăca tare greu cu popularitatea ei. Că o măcina pe dinăuntru. Că era instabilă, foarte sensibilă și că plângea des. Că înflorea dintr-odată când se plimbau camerele prin jurul ei și când i se acorda atenție.

— Destul de trist, a zis Annika. Nici succesul ăsta nu-i așa mare

lucru.

Reporterul de la celălalt ziar a luat un băț mic și a început să deseneze în praful de pe treptele de piatră.

— Suntem cu toții la fel, să știi. Ne bucurăm pentru vedete când izbutesc aproape la fel de mult ca atunci când dau greș.

— Iese cineva! a zis Annika.

S-au ridicat. Ca la un semnal, fotografii au dus aparatele la ochi și și-au ascuțit privirea, în timp ce Annika și Bosse au scos carnețelele și pixurile. Stefan Axelsson era înalt, zvelt și blond, iar prin barba țepoasă i se zăreau din când în când fire albe de păr. Precaută, Annika s-a apropiat de directorul tehnic, fiind urmată de restul grupului. De vreme ce nu s-a arătat nimeni dispus să discute cu el – toți stăteau efectiv lângă el, fixându-l cu privirea –, Annika a făcut un pas în față, s-a prezentat și i-a adresat o întrebare inofensivă.

— Lasă-mă-n pace, s-a revoltat el, având ochii roșii și fruntea lucioasă. Lăsați-o în pace!

— Ăsta-i Axelsson, nu-i așa? a întrebat Bosse.

— Da, umblă vorba că e cam nemernic, a zis Annika privindu-l pe bărbat, care se urcase la volanul Saabului și pornise la drum. Dar cică e foarte bun în meseria lui.

Celălalt reporter a dat din cap.

Nici nu s-a așezat bine praful pe drum, că s-a văzut un alt martor coborând dealul. Barbara Hanson nu avea nevoie de nicio prezentare. L-a sărutat pe Bertil Strand pe ambii obraji și a comentat în gura mare că a avut un pat foarte incomod, că polițiștii sunt arătoși și că vremea fusese înfricoșătoare.

— Dumnezeule mare! a zis Bosse. Așa face întotdeauna?

Annika s-a rezumat la a-și da ochii peste cap.

După un minut, și-a făcut apariția Carl Wennergren. Annika l-a ochit încă de foarte departe.

— Nu-ți bate capul cu ăsta, i-a zis în șoaptă lui Bosse. Am încercat să discut ieri cu el, dar n-a vrut să-mi spună nimic, cu toate că suntem aproape colegi de birou în redacția de știri.

— Ieri? a zis reporterul, surprins. Cum ai reușit să faci asta?

Annika și-a pecetluit buzele cu degetul și a zâmbit. Carl Wennergren s-a urcat în BMW și a plecat. Reporterii nici măcar nu s-au sinchisit să i se adreseze.

— Uite că mai vine unu'! a zis Bosse, făcând semn cu mâna. Deși era foarte departe și deși nu-l cunoscuse niciodată personal, Annika l-a recunoscut pe directorul executiv de la TV Plus. Se afișa mereu pe la petreceri cu echipa și apărea în reclame ca să-și promoveze postul. Era faimosul Nemuritor, cel fără de moarte.

A trecut numaidecât peste cordon; avea părul lucios, un costum impecabil și niciun bagaj. Annika s-a alăturat celorlalți reporteri,

apropiindu-se de el și anticipând, intuitiv, o situație neplăcută.

Bărbatul încerca să pară încrezător și relaxat, dar zâmbetul lui nu oglindea întocmai ce simțea. Sub bronz, era palid, iar nesomnul îi sculptase riduri adânci în dreptul ochilor.

— Aș vrea să încep prin a spune că situația de față e cu adevărat tragică pentru TV Plus, a zis el, înainte ca oamenii de presă să apuce să-l întrebe ceva.

Micul grup de reporteri și de fotografi s-a strâns încet în jurul lui, atenți la neașteptata conferință de presă ce era acompaniată de behăitul oilor.

— Firește, această pierdere teribilă o să ne afecteze postul de televiziune. Michelle Carlsson era unul dintre cei mai prețuiți colaboratori ai noștri, a zis Nemuritorul, pipăind o foaie mototolită pe care o ținea în mână. Ca notă personală, a adăugat el, țin să precizez că Michelle mi-a fost o foarte bună, dar foarte bună prietenă și că am apreciat-o mereu pentru… căldura ei extraordinară și pentru… competența ei profesională remarcabilă. S-a clătinat pe picioare, a făcut o pauză și s-a uitat rapid peste notițe. Lăsând foaia de hârtie în jos, a ridicat privirea și și-a umezit buzele, iar apoi a vorbit din nou:

— Noi, cei de la TV Plus, vom prețui și vom onora amintirea lui Michelle, a continuat el pe un glas care țintea la păsări și la coroanele copacilor. Istoria va arăta că a fost una dintre marile personalități ale vremurilor noastre. Emisiunile ei vor dăinui, fiind o moștenire lăsată generațiilor viitoare de telespectatori și de colaboratori TV. O moștenire pe care noi, cei de la TV Plus, o s-o ocrotim, și vă promit că nu oricum, ci cu multă seriozitate.

— Dumnezeule, i-a șoptit Bosse Annikăi. Două aripi îi mai lipsesc acum!

Jurnalista s-a mușcat de buză. Efectul combinat al discursului bombastic al directorului televiziunii și al exteriorului înmiresmat o făcea să chicotească.

— Ce-o să se întâmple cu emisiunea pe care ați filmat-o săptămâna asta? a întrebat femeia de la televiziunea națională.

— Uite în sfârșit pe cineva care-și cunoaște bine prioritățile! a zis reporterul de la tabloidul rival, apropiindu-se de Annika. Mai înainte de orice – trebuie să știe ea repede ce-o să se întâmple cu emisiunea!

Annika era cât pe ce să izbucnească în râs. S-a întors și și-a pus mâinile la gură. Nemuritorul, care tocmai răspundea la o întrebare, a fost distras și s-a uitat spre ea.

— E ceva de… Ce e așa de amuzant? a întrebat el, săgetând mulțimea cu privirea.

— Îmi cer scuze, a răspuns Annika, străduindu-se din răsputeri să se abțină. Mi-am înghițit guma.

Minciuna cu adevărat deplorabilă l-a făcut pe Bosse să se cutremure

de râs. S-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat de mulțime. Annika s-a uitat în sus, la copaci, cuprinzând cu privirea culorile lor limpezi și strălucitoare. Totul părea cât se poate de fals, era un spectacol, un reality show ieftin.

— Seria asta de emisiuni reprezintă ediția specială de vară, a spus Nemuritorul, a cărui siluetă se reflecta argintie pe suprafața lacului. Intenționam să le folosim ca să concurăm cu stațiile terestre, dar și cu televiziunile ce emit prin satelit.

— O să le difuzați? Și dacă da, când? a persistat femeia.

Nemuritorul și-a șters mica mustață de năduful care i se formase deasupra buzei superioare.

— Nu pot să vă dau niciun răspuns acum, a zis el. Firește, mai întâi trebuie să mă consult cu biroul central din Londra, precum și să stabilesc politica noastră cu privire la comemorarea lui Michelle. Difuzarea emisiunii *Petrecere de vară la castel* face parte din strategia noastră și, prin urmare, o să-i acordăm atenția cuvenită.

Bărbatul a aruncat iar o privire peste foaia pe care o ținea în mână. Asudase tot pe față, iar bretonul dat cu ceară i se pleoștise. Dintr-odată, Annika l-a văzut așa cum era de fapt – livid și tensionat, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Cum faceți față situației? s-a auzit rostind.

El a ridicat privirea, fără să se uite la nimeni în mod deosebit.

— Ultimele zile au fost grele rău, a zis el. Cu adevărat grele. E în pericol întregul viitor al postului.

— Ca să fiu sinceră, mă refeream la starea dumneavoastră personală, a zis Annika. Cum percepeți faptul că Michelle Carlsson a fost ucisă în timp ce realiza o emisiune pentru dumneavoastră?

Nemuritorul a mototolit foaia cu notițe, transformând-o într-o minge, a îndesat-o în buzunar și s-a îndreptat cu pași mari spre mașină. Fotografii l-au urmat îndeaproape, făcându-l s-o ia aproape la fugă. Annika a rămas la locul ei, privindu-l cum se urcă în vehicul. Bărbatul a mai zăbovit o vreme acolo, prăbușit pe volan.

— Dacă ai impresia că el se simte rău, de tipul *ăsta* ce mai zici? a spus Bosse făcând un semn peste umărul ei.

Pe deal în jos venea un bărbat scund și destul de corpolent, cu părul rar. Avea gura căzută, buzele crăpate și lucioase și făcea mișcări convulsive, aproape clătinându-se pe picioare. Annika i-a simțit nesfârșita disperare și deznădejdea.

— Bietul de el, a spus reporterul de lângă ea.

Sebastian Follin își aplicase niște lentile închise la culoare peste ochelarii obișnuiți cu rame de metal, pe care îi avea la ochi. Era mohorât, fără pic de culoare în obraji și tras la față. L-au văzut croindu-și drum până la parcare, oarecum inconștient de tot ce se afla în jur. Jurnaliștii l-au lăsat să ajungă la mașină. Prima care i s-a

adresat a fost echipa televiziunii naționale. Însă bărbatul n-a auzit întrebarea și a privit confuz în jur, înspăimântat de reporteri și de fotografi.

— Ce e? a zis el. Ce vreți de la mine?

— Bănuiesc că sunteți conștient că vom scrie despre Michelle în ediția de mâine, a zis Annika îndreptându-se spre el, întinzându-i mâna și prezentându-se.

Bărbatul avea mâna flască, rece și umedă.

— Pur și simplu, nu înțeleg, a zis el. Nu mă pot obișnui cu gândul că nu mai e printre noi.

— Ați lucrat mulți ani cu Michelle, nu-i așa?

Annika a simțit că ceilalți jurnaliști erau numai ochi și urechi, că așteptau nerăbdători să audă cuvintele care aveau să iasă pe buzele tremurânde ale bărbatului.

— Era a mea, a zis Follin. Prima mea clientă. Formam o echipă. Eu am făcut-o vedetă.

Annika a dat din cap și a încercat să dibuiască privirea bărbatului dincolo de negura ochelarilor de soare. Ochii i-au alunecat pe suprafața lacului.

— Cum v-ați întâlnit?

Sebastian Follin a respirat grăbit de câteva ori, încă evitând să se uite spre ea.

— La Asociația Națională a Drumurilor, a zis el. În Departamentul de relații publice din Växjö. Eram director acolo și aveam nevoie de cineva care să prezinte…

S-a oprit din vorbit, iar din colțul gurii i s-a prelins un strop de salivă. Annika a simțit un fior de neliniște trecându-i peste șira spinării.

— Deci ați angajat-o pentru o prezentare?

Follin a înclinat capul numaidecât și s-a șters cu mare viteză la gură. Apoi, a apucat servieta mai strâns.

— Era extraordinară, a zis el. A susținut cea mai bună conferință de presă pe care am avut-o vreodată. Era amuzantă, spirituală, frumoasă – oamenii i-au sorbit fiecare cuvânt. A fost magic!

Apoi a dat aprobator din cap, pentru a-și confirma spusele.

— A fost magic! Iar la sfârșit, am întrebat-o cum de a reușit să fie așa de bună, iar ea a râs. Așa era ea. Naturală. Și dup-aia, am chemat-o la toate evenimentele noastre.

Bărbatul a înghițit în sec.

— Unde ați descoperit-o? a întrebat Annika.

— Lucra ca ghid pe un tren turistic, în Gränna, și era recepționeră la Gyllene Uttern. Asta… acum vreo cinci ani.

— Ați stat mult timp alături de ea, a zis Annika.

— Tot timpul, a răspuns Follin, uitându-se pentru prima oară la ea.

Dincolo de lentilele închise la culoare, Annika a dibuit niște ochi mici, de un albastru deschis.

— Aveați legături în televiziune?

— Cumnată-mea a lucrat la Zero. Prin ea am negociat primul contract de prezentatoare al lui Michelle. A devenit celebră peste noapte!

Conștientă de adevărul spuselor lui, Annika a dat aprobator din cap.

— Ce alți clienți ați mai avut? a întrebat femeia de la televiziunea națională.

Sebastian Follin a rămas perplex și a îndreptat capul spre ea, făcând o mișcare spasmodică.

— Poftim…?!

— Sunteți manager, nu-i așa? Vă ocupați numai de vedete TV sau mai aveți și alți clienți?

Bărbatul s-a încruntat, iar ridurile din jurul gurii s-au strâns.

— De la ce televiziune sunteți? a întrebat el, de data asta pe un ton strident.

Femeia a menționat numele postului național de știri.

— În cazul ăsta, refuz să vă răspund, a zis el, întorcându-se brusc pe călcâie și deschizând ușa de la mașina lui americană, model sport.

Era cât pe ce să intre în zid când a părăsit parcarea, cu scârțâit de roți.

•

Când a intrat în biroul de știri, Torstensson era palid și buhăit la față. Renunțase la portul tradițional; îmbrăcase o pereche de pantaloni călduroși și o maletă. Ca întotdeauna, părea că nu-și are locul printre atâtea calculatoare și buletine de știri. Nervos, săgeta biroul și personalul cu privirea. Schyman l-a văzut prin peretele de sticlă și i s-a părut că era slăbit și confuz. A bătut în retragere, simțind o oarecare milă pentru el.

Nu pot să fac asta, și-a zis. *Nu poți să te porți așa cu oamenii.*

Apoi, s-a uitat la personalul din redacție: redactori și reporteri, fotografi și editori foto, oameni ce refăceau articole și corectori, redactori de știri și cei din tura de noapte. Se îndoia că Torstensson știa cine era și ce făcea fiecare.

Redactorul-șef l-a zărit cu coada ochiului dincolo de peretele de sticlă și s-a apropiat scrâșnind din dinți de biroul lui din colț.

— Vreau să aud o explicație! a zis el. Ce pui la cale?

Schyman s-a ridicat de la birou și, ocolindu-l pe redactorul-șef, a închis ușa de sticlă. Torstensson avea față de om umilit, în hainele lui lejere și lăbărțate, părând chiar mai mic decât în costumul voluminos pe care-l purta în mod obișnuit.

— Încerc să pun ziarul pe roate! a răspuns Schyman.

Stătea cu spatele la ușă, forțându-l, astfel, pe celălalt bărbat să stea

cu fața la redacție și să îndure privirile curioase ale colegilor care șușoteau între ei.

— Și ce rost are să-l bagi în asta pe președinte? A rămas cu impresia că eu am aprobat folosirea numelor și a fotografiilor oamenilor ălora.

Redactorul-șef avea buzele livide și uscate. Se exprima greu, de parcă vorbele i-ar fi cauzat durere.

Schyman l-a privit preț de câteva secunde, evaluându-i dorința de a isca o ceartă.

— Era de datoria ta să aprobi asta, a zis Schyman. Nu-i așa? Numai că n-am putut sub nicio formă să dăm de tine ieri, deși am sunat la toate numerele posibile și imposibile. Iar pe tine te-a durut în cot, aveai o grămadă de mesaje de la birou, dar nu te-ai sinchisit să suni pe nimeni. Măcar ai citit știrile de ieri?

— Era ziua mea liberă, a zis Torstensson, simțind că ia foc.

Redactorul-șef adjunct l-a privit fix pe șeful lui, peste măsură de uimit. Incompetența și incapacitatea lui Torstensson de a-și asuma responsabilități întreceau orice limită.

— Cum e posibil să spui așa ceva? a spus Anders Schyman. Oamenii care lucrează aici au nevoie de un manager pe care să se poată baza la greu! Trebuie să lucrăm ca o echipă!

Nesigur pe el, Torstensson și-a umezit buzele.

— Ce vrea să însemne asta?

Anders Schyman a trecut pe lângă redactorul-șef și s-a așezat iar la birou.

— Barbara Hanson a fost la Yxtaholm când s-a tras ultima emisiune cu Michelle, a zis el, uitându-se cu atenție la șeful lui. Poți să-mi spui ce căuta acolo?

Între sprâncenele lui Torstensson a apărut o cută. Bărbatul și-a încrucișat brațele și s-a întors cu fața la administratorul delegat.

— A vrut să scrie ea despre eveniment. Doar e meseria ei, ai uitat?

Anders Schyman s-a abținut să reacționeze în vreun fel și n-a făcut decât să se uite la omul din fața lui.

— Am rugat-o în mod expres pe Barbara Hanson să n-o mai hărțuiască pe Michelle. Știi prea bine!

— Dar nu hărțuia pe nimeni, s-a apărat Torstensson, lăsându-și greutatea corpului pe celălalt picior. A scris despre o persoană publică, iar celebritățile sunt învățate cu asta.

— A scris, da, dar trebuie să ai și niște limite, a zis Schyman. Iar Barbara Hanson a întrecut de mult limita!

— Te contrazic! a răspuns redactorul-șef.

Pe neașteptate, Anders Schyman s-a simțit dezgustat de tot, având același sentiment de epuizare totală care-l stăpânise de câteva ori în ultimele zile.

Nu sunt în stare, și-a zis în gând. *Nici nu vreau să mă agit.*

— Barbara Hanson e unul dintre cei mai cunoscuți și mai respectați reporteri ai noștri, a zis Torstensson. E renumită pentru rubricile ei îndrăznețe și tăioase, sunt ceva aparte…

— Să nu care cumva să îndrăznești să-mi spui tu mie ce scriem în tabloid! a intervenit Schyman, luând foc. Barbara Hanson e o membră leneșă, răsfățată și alcoolică a familiei care deține tabloidul și de asta îi permiți să se comporte cum o taie capul!

Redactorul-șef a rămas cu gura căscată. Puținul sânge care-i mai colora chipul s-a retras în stomac.

— Dumnezeule, tu vorbești serios?! a zis el, uimit.

— Ei, păi parcă vorbeam pe șleau despre colegii noștri, nu-i așa? Pe Hasse, de la Departamentul de sport, l-ai făcut șofer betiv, iar pe Annika Bengtzon ai acuzat-o de omor prin imprudență. Barbara Hanson ce are, e mai specială decât ei și trebuie s-o menajăm?

— N-am de gând să te mai ascult, a zis redactorul-șef, văzându-se la ananghie, și s-a întors imediat pe călcâie, cu fața la ușă.

Anders Schyman s-a ridicat în picioare.

— Unde pleci? Măcar lasă-ne și nouă un număr de telefon la care să te găsim. Poți să-l lași pe biroul lui Tore Bank.

S-a uitat la Torstensson, așa cum stătea el cu spatele cocârjat, acoperit de cămașa subțire de bumbac. Coloana vertebrală era proeminentă ca o șină de cale ferată. Când s-a întors, în sfârșit, la el, avea fața roșie de furie.

— Nu plec nicăieri! a zis el. O să-mi petrec noaptea aici, cu jurnaliștii!!!

Directorul l-a privit în ochi, încercând să vadă dincolo de adâncimile lor tulburi.

O să sară la ceartă, și-a dat seama Schyman. *N-o să se dea bătut. Chiar mă așteptam la altceva*?

— Ești liber să pleci acasă acum, a zis Torstensson în timp ce a deschis ușa.

— Mai am câteva ziare de răsfoit, a răspuns Schyman.

— Lasă, că poți să le răsfoiești și altă dată.

— Ce vrea să însemne asta? Mă dai afară?

Schyman s-a lăsat cu greu pe un scaun, s-a rezemat de spătar, și-a pus mâinile la ceafă și, fără ca măcar să clipească, l-a țintuit pe Torstensson cu privirea. Nemaiscoțând niciun cuvânt, redactorul-șef a închis ușa după el.

•

Karin Bellhorn l-a sărutat pe rivalul Annikăi, Bosse, pe ambii obraji, ținându-l, în același timp, de mâini, iar apoi a făcut un semn cu capul și spre Annika.

— Urâtă rău treaba asta, a zis Bosse.

Producătoarea TV era albă la față și avea cearcăne pronunțate la

ochi. Își prinsese părul într-un coc slab în creștetul capului, fixându-l cu o clamă purpurie de plastic. Purta un pulover care se încheia în față și cu buzunare, o bluză încrețită, o pereche de pantaloni largi cu model exotic.

— Partea și mai urâtă, a zis ea cu glas domol, e că răul plutea, parcă, în aer. Ultimele patru zile au fost îngrozitoare.

— Ne poți da mai multe detalii? a întrebat Bosse, aruncând o privire spre Annika.

Producătoarea și-a tras geanta în față, a scormonit prin ea și a reușit să găsească o pereche de ochelari și un pachet de țigări mototolit. Și-a pus ochelarii și, cu ajutorul brichetei lui Bosse, și-a aprins o țigară, trăgând cu sete din ea în timp ce admira lacul.

— Frumos loc, nu-i așa? a zis ea, dând afară câteva fire de fum.

Fumul părea să fi fost absorbit de mucoasa pulmonară.

Annika și Bosse au dat aprobator din cap. Era, cu adevărat, un loc frumos. A început să bată o briză ușoară, iar frunzele copacilor au scos un foșnet delicat și razele soarelui s-au furișat dansând printre ele. Pe suprafața lacului Långsjön au lunecat încet câteva reflexii, iar oile au behăit.

— Regret amarnic ce s-a întâmplat cu Michelle, a zis Karin Bellhorn cu glas domol și privind în depărtare, spre celălalt țărm. N-am văzut-o niciodată mai stresată ca în timpul filmărilor ăstora.

— Lucrați de mult cu Michelle? a întrebat Annika, cu gura ușor uscată.

Producătoarea TV părea să fie o persoană care impunea respect.

Karin Bellhorn le-a aruncat o privirea amândurora peste umăr. Ținea țigara între degete, aproape de buze și zâmbea în mod obosit.

— Când și când, de patru ani încoace, a răspuns ea. Am văzut-o devenind celebră și apunând…

Țintuită locului, femeia s-a uitat iar în depărtare, dincolo de lac.

— Oamenii se schimbă când sunt expuși, a zis ea. E ca un drog, te prinde. Odată ce ai simțit gustul faimei, ai face orice să fii și mai faimos.

— Nu e valabil pentru toată lumea, a intervenit Annika. Sunt mulți care aleg să nu fie în lumina reflectoarelor.

Producătoarea i-a privit iar peste umăr, zâmbind cu tristețe.

— Adevărat, dar și retragerea asta are simptomele ei, a contracarat ea. Totul are un preț. Faima e un fel de rană a sufletului – chiar dacă se vindecă, îți rămân cicatrici. Orice om care cunoaște câtuși de puțin faima se molipsește de ea ca de râie – nu-i mai dă pace.

— Și avea și Michelle cicatrici dintr-astea? a întrebat Bosse.

Femeii i-a mijit o lacrimă în colțul unui ochi, lăsând-o să se rostogolească nestingherită pe lângă ureche și pe gât.

— Era toată o rană imensă și sângerândă, a zis Karin Bellhorn foarte

încet. Dar vă rog să nu scrieți despre asta! Mai lăsați-i un strop de demnitate.

Annika și Bosse au dat, amândoi, aprobator din cap, incapabili să zică ceva.

— Atunci, spune-ne ceva despre care să putem scrie, a zis Bosse.

Karin Bellhorn a scuturat țigara o dată și a scos un oftat adânc.

— Sesiunea asta de filmări a fost un dezastru total, să știți de la mine. În parte, din cauza ploii. Când lumea e permanent udă până-n măduva oaselor, își pierde cumpătul. Dar n-a fost numai ploaia de vină. Emisiunea avea o miză mare pentru TV Plus, erau mulți bani în joc, era vorba despre prestigiu și putea s-o propulseze sau s-o dea jos pe Michelle în carieră.

— Cum s-a descurcat? a întrebat Annika.

Producătoarea a tras un ultim fum gri-albăstrui, a stins țigara de talpa pantofului și a pus mucul în buzunar.

— S-a descurcat fabulos, a zis ea cu glas domol, întorcându-se spre ei și dându-și ochelarii jos. Mai bine ca oricând! Emisiunea părea să fie făcută pentru cineva cu personalitatea ei, trebuia să arate cât de inteligentă e și chiar a reușit. Dacă o să fie difuzată emisiunea la TV Plus, criticii lui Michelle vor trebui să înghită hapul. Era de o inteligență remarcabilă și era foarte competentă ca reporter. A avut o prestație magnifică! Cred că, în timp, ar fi ajuns o vedetă de talie internațională…

Karin Bellhorn s-a oprit din vorbit și a lăsat capul în jos.

— Scuzați-mă, a zis ea, mi-e foarte greu.

Annika s-a uitat cu coada ochiului la reporterul de lângă ea și a remarcat că o cerceta atent pe producătoare, luând aminte la fiecare cuvânt și expresie de-ale ei.

— Ce s-a întâmplat în noaptea crimei? a întrebat Annika. Din câte am aflat, a fost o ceartă destul de violentă la Grajduri.

Producătoarea și-a scos o altă țigară pe care acum și-a aprins-o singură, iar apoi a tras cu lăcomie nicotina în piept.

— N-am fost acolo, a răspuns ea, de data asta tăios.

— Cine a descoperit cadavrul?

— Ce contează?

Annika a ridicat din umeri.

Karin Bellhorn a privit-o cu ochi strălucitori și transparenți, misterioși. A tras câteva fumuri din țigară, apoi a răspuns:

— Eu l-am descoperit, a zis. Erau și alții în jur. De pildă, prietena ta Anne, apoi Sebastian, Bambi și Mariana.

— Și Gunnar, a completat Annika. Bănuiesc că a trebuit să descuie ușa. Ce căutați cu toții acolo?

Producătoarea s-a uitat din nou insistent la Annika, iar apoi a izbucnit în râs.

— Bună întrebare, a zis ea. Ce căutam cu toții acolo? Ei bine, probabil că o căutam pe ea. Voiam, cu toții, să discutăm cu ea.

— Despre ce?

— Asta ne privește pe noi.

Karin a stins țigara, însă, de data asta, a lăsat mucul în iarbă.

— Numai bine, Bosse! a zis ea, trimițându-i un sărut, iar apoi s-a îndreptat spre mașină.

— Au ieșit nouă din unșpe, a zis Bosse în timp ce Karin Bellhorn și-a turat Volvo-ul alb și a pornit la drum.

— Deci au mai rămas Anne și neonazista, a zis Annika.

Cu ochi licărind, Bosse s-a întors spre ea.

— De unde știi că… a spus el. Deci Hannah asta e neonazistă? N-am citit nimic despre ea în ediția voastră de azi.

Annika a regretat că a fost așa de slobodă la vorbă.

Reporterul i-a citit spaima pe chip și a chicotit.

— Ei, oricum aș fi aflat.

•

Când și-a făcut apariția tânăra cu pricina, Annika și-a dat seama că reporterul avusese dreptate. Hannah Persson din Katrineholm nu făcea niciun secret din afilierea ei politică: avea un tatuaj cu o svastică chiar pe obraz!

— Ce ratată! a spus Bosse în șoaptă.

Annika și-a mijit ochii prin lumina care îi bătea direct în față și a încercat să studieze chipul fetei, dincolo de svastică și de machiajul exagerat cu fard negru.

Hannah din Katrineholm, n-ar trebui să te cunosc?

Apoi, și-a dat seama de trecerea implacabilă a timpului.

Când absolvise Annika liceul, Hannah nu avea mai mult de șapte ani. *E încă o copilă.*

Spre deosebire de ceilalți, Hannah părea foarte puțin afectată de șederea la castel. Mergea țopăind și admira priveliștea plină de curiozitate, apărată de inconștiența tipic adolescentină de a-și face griji pentru consecințele faptelor sale. Avea mimica unui om în expectativă și se deplasa cu stângăcie. Annika a remarcat o umbră de zâmbet pe chipul lui Hannah, în momentul în care a trecut peste banda alb cu albastru, și, din nu se știe ce motiv, a încercat o senzație de rău la stomac.

— Cât de bine ai cunoscut-o pe Michelle Carlsson? a întrebat femeia de la televiziunea națională.

Hannah Persson s-a oprit din mers, și-a suflecat o mânecă și a zâmbit cu jumătate de gură. Camera de luat vederi era la mai puțin de o jumătate de metru de ea. Annika s-a apropiat și ea ușor de martoră, observând că tânăra nazistă avea un semn pe frunte și o zgârietură pe gât.

— Am fost invitată la o emisiune, a zis ea cu glas cristalin ca sunetul de clopoței, care contrasta total cu aspectul ei fizic.

— Și cum ai ajuns acolo?

Limbajul trupului și tonul vocii reporterei ilustrau neîncrederea și lipsa de respect.

Reacția ei a nedumerit-o pe fată. Și-a trecut limba peste buze și a încercat să zâmbească în continuare.

— Păi, era o dezbatere, a zis ea. O dezbatere. Despre feminism și mai știu eu ce.

— Și de ce ai fost reținută? Ești suspectă?

Întrebările au ajuns la urechile fetei asemenea unor lovituri de bici, aspre și reci. Camerele de luat vederi au huruit în cor, la fel și dispozitivele fără fir.

Hannah Persson s-a dat cu o jumătate de pas în spate. Camera video a cuprins-o într-un cadru strâns și fetei a început să-i tremure bărbia.

— Poftim… De ce mă întrebați asta?

— Pentru că ai fost reținută mai mult decât ceilalți. Și vorbim totuși de o crimă, dacă nu știai. Ai fost acuzată de ceva?

Chipul fetei s-a întunecat. Teama a prins rădăcini și a persistat. Annika a văzut-o schimbându-se la față, trecând de la precauție la sfidare. Când a luat iar cuvântul, avea vocea schimbată; era cumva mai aspră, lăsând să se întrevadă faptul că se simțea cu adevărat jignită.

— Nenorocita! a zis ea. Nu mai am ce discuta cu tine!

Reportera s-a ținut tare pe poziții. A rotit microfonul imens ca pe o armă.

— Faci parte dintr-o organizație neonazistă?

Fata și-a aranjat părul și s-a îmbufnat, părând chiar mai tânără.

— Sunt secretara Partidului Nazist din Katrineholm, a spus ea cu fală.

Asta era! s-a gândit Annika. *Îi lipsea eticheta, acum e cineva.*

— Ce părere ai despre imigranți?

Fata și-a schimbat poziția, depărtându-și picioarele mai mult și părând mai impunătoare.

— Cred în supremația albilor, a zis ea.

— Înseamnă că ești de părere c-ar trebui să expulzăm toți imigranții din țară?

În ochii fetei a apărut un licăr, o reflexie a profunzimii lor obscure și distructive.

Încetează! s-a gândit Annika. *Nu faci decât să-ți sapi singură groapa și mai mult.*

— Cred că Suedia le aparține suedezilor, a zis ea.

— Crezi că imigranții trebuie extirpați? Michelle Carlsson a fost, și ea, tot imigrantă, nu-i așa?

Camera de luat vederi a huruit. Privirea fetei s-a întunecat pe de-a-ntregul. Când a vorbit, avea vocea delicată ca mătasea:

— Da?

Apoi s-a îndepărtat de camera video, a trecut de grupul mic de fotografi și reporteri și s-a dus la mașină. Annika a luat-o imediat în direcția opusă, pe lângă zid și a ajuns la Fiatul rablagit.

— De unde aveai pistolul? a întrebat-o pe fată în șoaptă.

Hannah Persson tocmai se pregătea să descuie mașina. S-a oprit brusc și s-a uitat surprinsă la Annika. Preț de câteva secunde, jurnalista n-a putut să citească nimic în privirea ei. Apoi, ochii fetei au prins viață și s-a înseninat la față.

— Annika! a zis ea. Annika Bengtzon! Te știu, ești din Hälleforsnäs, nu-i așa?!

A lăsat cheile în ușă și a făcut înconjurul mașinii, fluturând din brațe.

— De unde mă…? a zis Annika.

Adepta supremației albilor a râs.

— Cum adică de unde te știu? Toată lumea te cunoaște! Am auzit că te-a părăsit bărbatu'.

Annika a rămas mută de uimire. Cuvintele au lovit-o cu toată forța în plexul solar.

Fata s-a apropiat de ea. Annika s-a uitat insistent la zgârietura de pe gâtul ei.

— Ia spune, a zis fata în șoaptă, cu glasul ei pițigăiat, cum e să omori pe cineva?

Annika a simțit că se sufocă, asemenea unui pește pe uscat, și s-a dat instinctiv cu câțiva pași înapoi.

Hannah Persson s-a ținut după ea, privind-o cu ochi sticloși, ca un animal de pradă. Dinții păreau ascuțiți și îi mirosea gura.

— Hai, spune-mi. Întotdeauna am fost curioasă să știu. Ți-a fost greu? Ce ai simțit dup-aia?

Annika s-a lovit de zidul ce separa parcarea de restul locului. Se uita țintă la fată. Dintr-odată, a cuprins-o furia.

— Ce dracu' e cu tine? a țipat ea. Ești proastă sau ce ai?

Adepta supremației albilor s-a schimbat iar la față, întunecându-se.

— Nu te supăra, a zis ea, n-am vrut să fac mișto de tine. Pur și simplu, sunt curioasă să știu cum e și atât.

Hannah i-a aruncat Annikăi o privire aspră și s-a întors la mașină. Jurnalista a rămas locului. Inima îi bătea să-i sară din piept și simțea că pierde contactul fizic cu realitatea.

Pe nepusă masă, Bosse s-a aplecat asupra ei și i-a zis îngrijorat:

— Annika, ești bine?

A închis ochii preț de câteva secunde și a respirat pe gură, încercând să-și revină.

— Da, sunt bine, a zis ea. Am încercat să stau de vorbă cu fătuca asta nazistă, însă n-am avut cu cine.

— Hai, că iese Q.

Annika s-a uitat la amicul ei reporter și a citit în ochii lui o îngrijorare reală, fără nicio urmă de viclenie sau răutate. Apoi și-a ferit ochii. Ea, una, s-ar fi bucurat dacă rivalul ar fi pierdut un raport de presă.

Au plecat împreună spre canal.

De data asta, Q a trecut dincolo de bandă și s-a așezat la umbra unui stejar mare.

— Am terminat prima serie de interogatorii cu martorii care au fost găzduiți în castelul Yxtaholm în noaptea de 22 iunie, a zis el, privind cu atenție micul grup de jurnaliști. Ne-am făcut o imagine despre evoluția evenimentelor din noaptea cu pricina. Prin urmare, nu mai avem niciun motiv să-i reținem pe martori. După cum probabil că ați remarcat, cei mai mulți dintre ei au și plecat.

Toți, cu excepția Annei, și-a zis Annika, simțind un nod în stomac de îngrijorată ce era.

— Am stabilit ora morții. Michelle Carlsson a murit în intervalul două-patru dimineața, a continuat polițistul.

Vântul a încetat să mai bată și totul s-a cufundat în liniște.

— Având în vedere că doi martori au confirmat, separat, că au văzut-o afară pe la 02:30, intervalul poate fi redus și mai mult. Ne-am concentrat asupra evenimentelor care s-au petrecut în zona castelului și a dependințelor între orele 02:30 și 04:00.

A făcut o pauză și apoi a vorbit din nou:

— S-au întâmplat multe în timpul nopții respective. Știm că o mașină a plecat pe drumul de la castel imediat după trei dimineața. E vorba despre doi bărbați; l-am identificat atât pe șofer, cât și pe însoțitor. I-am interogat pe amândoi și niciunul nu este suspect, în nicio privință.

Jurnaliștii se agățau, plini de speranță, de fiecare cuvânt de-al lui.

— În acord cu descrierea făcută de un membru din presă prezent aici, la raport, a zis Q, uitându-se fix la Annika, arma crimei este un pistol care a fost adus la Yxtaholm de unul dintre martori. S-au găsit mai multe amprente pe armă, dar nu trimit către un atacator anume.

— E adevărat că arma a fost furată de la armată? a întrebat femeia de la televiziunea națională.

Q părea cu adevărat surprins.

— Armata suedeză nu folosește pistoale, a zis el. Arma crimei a fost adusă ilegal în Suedia.

— Cine e producătorul? a întrebat Bosse.

— E total necunoscut pe piața noastră, a zis polițistul. Aparent, e confecționată manual și provine din SUA. Firește, o să facem mai

multe cercetări pe tema asta, ca să vedem cum a ajuns arma în Suedia, însă asta fără legătură cu investigația crimei.

— Există vreun suspect?

Întrebarea pusă de echipa TV, evident.

— Avem câteva piste datorită dovezilor descoperite de legiști și informațiilor pe care ni le-au furnizat martorii, a zis Q.

— E cineva în pericol să fie arestat? a întrebat Bosse.

— Nu, cel puțin nu în momentul ăsta, dar orice e posibil. Avem certitudinea că o să descoperim criminalul.

— Unde se află John Essex azi?

Crăpând de curiozitate, vocea reporterei de la TV s-a auzit aproape ca un strigăt.

— E într-un turneu în Germania, a răspuns Q, cred că în seara asta cântă în Cologne. Mai aveți vreo întrebare?

— Au sosit, cumva, și alte vehicule la castel noaptea trecută? a întrebat Annika. Adică mașini, bărci sau alte tipuri de vehicule?

Polițistul a făcut ochii mici.

— Din câte știm noi, nu, n-a mai venit niciun vehicul, în afară de mașina despre care v-am zis deja.

— Credeți că ucigașul este unul dintre cei doisprezece oameni care au înnoptat la castel? a întrebat Annika, fără să-i pese că aveau să audă și ceilalți răspunsul polițistului.

Inspectorul a oftat, s-a sprijinit de trunchiul copacului și a dat să ia o țigară din pachetul pe care îl ținea în buzunarul de la cămașă.

— Nu excludem ipoteza asta, a zis el, cu maximă precauție și cu un licăr în priviri.

Annika s-a concentrat asupra expresiei pe care o vădeau ochii lui și a încercat să ghicească mesajul pe care-l ascundea privirea lui fixă și albastră. Vrea să scriem despre treaba asta, de asta face o asemenea mărturisire. *Vrea să răspândim vestea cum că unul dintre oaspeții de la castel s-ar putea să fie criminalul. E ca și cum am veni în întâmpinarea scopurilor sale, dar care ar fi acestea*?

Polițistul a simțit că era scrutat și s-a uitat la Annika. Și-a aprins țigara și a tras adânc din ea.

Și-a dat seama că nu mai era loc de nicio speculație. Fie era adevărat că unul dintre cei doisprezece martori era criminalul, fie voia să scape pe cineva de acuzația asta. Ori poate considera că ucigașul era cineva din afară, caz în care își dorea ca respectivul să capete un fals sentiment al securității.

Inspectorul i-a citit Annikăi gândurile imediat.

— Deci am terminat, a zis el. Ne pregătim să strângem și să ne întoarcem în Stockholm. De mâine încolo, sper să se ocupe reprezentanții noștri de presă de rapoartele astea.

— Și gata, asta e tot? a spus Bosse, pe un ton rugător.

Q s-a desprins de trunchiul copacului și a trecut dincolo de banda care izola zona. Oare gestul lui era unul de nepăsare sau de reținere? s-a întrebat Annika.

— La dracu, a zis Bosse. De la ăsta nu scoți nimic!

— Ba mai scoți. Eu, de pildă, nu știam nimic despre mașină și nici despre ora morții, a zis Annika.

Imediat ce a rostit acele cuvinte, a văzut-o pe Anne Snapphane ieșind din Aripa de Sud, cocârjată sub greutatea bagajului. A avut un sentiment extraordinar de ușurare. Pe nesimțite, a făcut câțiva pași spre cordonul poliției și a ridicat mâna în semn de salut. Numai că Anne n-a văzut-o. Se uita țintă în pământ și era aplecată de spate. Se părea că are un bagaj foarte greu.

— Să te ajut? a întrebat-o Annika în momentul în care a trecut pe sub bandă, albă la față și plină de sudoare.

Prietena ei și-a ridicat ochii din pământ. Avea gura întredeschisă și se uita speriată în jur.

— Am crezut c-ai plecat.

— Cum așa, să plec eu fără să aud ce are de zis fiecare?

Annika s-a uitat la prietena ei. Se schimbase; ceva în atitudinea ei era foarte diferit față de sâmbăta trecută, când ieșiseră împreună cu copiii Annikăi la o plimbare prin Djurgården. Avea părul foarte tern, cu toate că era proaspăt vopsit, și pielea părea să i se fi subțiat, devenind transparentă. Avea o privire speriată, iar umerii, aplecați într-un mod foarte evaziv sub povara genților.

— Ți-a fost greu, nu-i așa? a întrebat Anne.

Anne Snapphane n-a răspuns. A cercetat parcarea cu privirea.

— Și-acum, cum dracu ajung acasă?

Avea glasul stins și plat.

— Te duc eu, a zis Annika. Sunt cu Berit, cu mașina firmei. Te pot lăsa la gară dacă vrei să rămâi singură. Altfel, poți să vii cu mine, dar trebuie să trec mai întâi pe la mormântul bunică-mii. Și-apoi, te lăsăm acasă.

S-au pus amândouă serios pe treabă și au cărat bagajele Annei la mașina lui Berit. Predomina o tăcere fragilă. Anne s-a strecurat pe scaunul din față, a încuiat ușa și și-a acoperit fața cu mâinile.

Annika s-a dus până la Bertil Strand, care vorbea cu tehnicianul de sunet din echipa TV. Deși s-a postat în imediata lui apropiere, n-a reușit să se facă remarcată.

— Ne-am cam terminat treaba aici, nu-i așa? a zis ea, întrerupându-l.

Bertil Strand s-a oprit din râs și s-a întors spre ea.

— Te grăbești?

— Ne vedem la birou.

A dat aprobator din cap și a revenit la discuția cu tehnicianul de

sunet.

— Gata, pleci?

În spatele ei stătea Bosse, înalt și tot numai un zâmbet. L-a privit în ochi; erau atât de limpezi și de strălucitori, că a făcut instinctiv un pas înapoi, departe de căldura lui.

— În curând, da, a zis ea, neștiind de ce răspunsese astfel.

Ar fi putut să spună „da" sau „dar ce te interesează pe tine?".

Bărbatul încă zâmbea. A sorbit-o din ochi, făcând-o să aibă sentimentul unui dans pe care l-a simțit mai întâi în stomac, iar apoi urcând, îmbătător, în piept.

— Nu vrei să ieșim odată la o bere, în Stockholm?

Annika a clipit de câteva ori. Inima a început să-i fluture în piept ca aripile unei păsări. Când i-a răspuns, nu și-a recunoscut vocea:

— Sigur, de ce nu… Am putea să facem asta…

— Bine, atunci o să te sun.

S-a întors pe călcâie și s-a grăbit să ajungă la mașină. Respira atât de superficial, că de-abia simțea aerul trecând prin laringe.

Anne Snapphane stătea în mașină plângând. Annika s-a suit pe scaunul șoferului și s-a uitat la prietena ei, care era aplecată în față, cu mâinile sprijinite pe parbriz. Anne își odihnea capul pe torpedou și umerii îi tresăreau în spasme tăcute. Senzația neașteptată și confuză de mahmureală a dispărut în câteva secunde.

Annika a așezat cu blândețe o mână pe spatele Annei.

— O să fie bine, a zis ea. Ce-a fost mai rău a trecut.

•

Thomas s-a ridicat cu grijă din pat. Avea spatele înțepenit, dar a reușit să întindă cuvertura și să-i acopere pe copii. Spera că fiu-său, Kalle, nu udase patul în timpul somnului – nu mai suporta ideea de a spăla iar rufe. Fetița semăna foarte mult cu Annika, iar băiatul era identic cu el. Părul pufos al copiilor se zburlea în bătaia vântului care-și croia drum printre draperiile trase, iar corpurile lor, acoperite cum erau, semănau cu două umflături diforme. Disperat, Thomas a încercat să identifice sentimentele de iubire și legătura sufletească, de mândrie generală și de împlinire, dar îi scăpau, refuzând să se materializeze. Știa prea bine de ce, așa că a scrâșnit din dinți.

Îndoială.

Oare chiar meritau…?

S-a strecurat afară din cameră și a închis ușa încet, un curent de aer îngreunând procesul în ultimele zece secunde. A pășit cu grijă pe hol și a luat două scaune cu care a blocat accesul la scări.

— Holger? a strigat el încetișor spre bucătărie. Mamă?

Niciun răspuns.

Soarele aproape ardea. Suprafața mării părea acoperită cu cioburi de oglindă care azvârleau reflecții dureroase pentru ochii lui. Thomas

a luat-o la pas și a străbătut țărmul plin de pietre, ajungând pe un teren foarte moale la atingere, situat înaintea liniei de pământ de lângă apă. Când a văzut-o, era deja prea târziu să se mai întoarcă. Stătea pe o stâncă din apă, locul lor preferat, și-i zâmbea.

— Aici erai, a zis Eleonor. Se întreba lumea unde ai plecat.

Thomas s-a oprit și și-a dres glasul, stânjenit până la supărare.

— Am fost să-i culc pe copii, a zis el, conștient că Annika l-ar fi repezit auzind una ca asta.

Nu se cuvenea să te pui în pat cu copiii, ca să adoarmă. Citise ea într-o carte – copiii trebuiau să adoarmă singuri, în paturile lor.

Eleonor i-a făcut semn să se așeze lângă ea. Fără să se gândească la nimic, Thomas s-a așezat și a cuprins-o cu mâna așa cum avea obiceiul. Coapsele ei dezgolite le înfierbântau pe ale lui și a simțit un efluviu de sânge în zona vintrelor.

— Gällnö e un adevărat paradis pe pământ, a zis ea privind în larg, inconștientă de efectul pe care-l avea asupra lui.

Eleonor părea mult mai dulce decât își amintea el, părea mai înaltă și cu forme mai bine definite. Prin contrast, Annika i s-a părut, dintr-odată, scundă și dură.

— Nu ți-e dor de locul ăsta? a întrebat ea, privindu-l în ochi.

Diafragma lui Thomas s-a contractat. Respira din ce în ce mai greu și i-a interpretat cuvintele dincolo de ceea ce transmiteau.

— Nu știu, poate că mi-e, a zis el.

Eleonor s-a uitat iar în larg, punându-și mâinile la ochi și privind concentrată spre Hägerön.

— Ce nebuni sunt, uită-te la ei, înoată încoace. Îi vezi?

Thomas s-a prefăcut că se uită, prezența ei dându-i o stare de leșin. A ridicat un braț și a făcut cu mâna, lovindu-l din greșeală cu cotul peste nas. El s-a prins de nas și a rămas mut de durere, iar ea a râs.

— Nu-i așa că e simpatic Martin? Thomas, sunt atât de fericită! Nu te bucuri pentru mine?

Confuz și supărat, bărbatul a clipit, pentru a-și îndepărta lacrimile care-l trecuseră după ce fusese lovit în nas.

— Ne-am întâlnit la un dineu organizat de bancă pentru consultanții pe IT care se vor ocupa de noul nostru sistem de control. Martin e unul dintre parteneri.

Thomas și-a pipăit nasul. Nu sângera.

— Hai, nu mai face atâta caz, a zis Eleonor, râzând iar.

Apoi, și-a sumețit pantalonii deja scurți și a sărit în apă. Valurile îi clipoceau printre coapse în timp ce înainta atentă peste pietrele tăioase de pe fundul apei.

— S-a mutat în casă? a întrebat Thomas, preocupat, dintr-odată, de chestiuni funciare.

— Nu, a zis ea, zâmbind. Dar ne-am cumpărat un velier. E acostat în

portul din Torsviken.

— Ce model e? a întrebat el, încercând să pară politicos.

Eleonor și-a rotit gâtul cu o mișcare delicată, un capriciu de-al ei, prin care-și arăta mândria.

— 2001 Beneteau Oceanis 36 CECli, cu o carlingă echipată complet, cu un generator eolian, panouri solare, gruie de cauciuc, piese pentru echipament de navigare, copastie cu cabluri ajustabile, niște vele foarte mari, marca Swedish Albatross, și sistem de încălzire. Când l-am cumpărat, avea la bord o mie șapte sute cincizeci de mile nautice, adică o sută patruzeci de ore de mers efectiv.

Thomas a dat din cap. Era impresionat, dar încerca să ascundă asta.

— Și ce motor are?

— Un Volvo de treij'doi de cai-putere. De 20:40'.

— Și cât a costat?

Eleonor a revenit la mal, s-a șters de apă pe picioare, s-a încălțat cu sandalele și l-a privit cu coada ochiului.

— Am luat-o la mâna a doua.

I-a făcut un semn să spună suma.

— Un milion trei sute de coroane suedeze, a zis ea.

Thomas a izbucnit în râs, deși își propusese să se abțină indiferent de răspuns.

— Un milion trei sute? a întrebat. Cam vrea să se afișeze!

Bucuria i-a pierit brusc, fapt transmis și de limbajul ei corporal. S-a bosumflat, apărându-i o bărbie dublă.

— Nici măcar nu-ți place să ieși în larg, a spus Thomas.

Eleonor s-a uitat condescendent la el.

— Depinde în compania cui mă aflu, a zis ea. Tu mă criticai tot timpul.

Femeia i-a întors spatele și a luat-o pe faleză, îndreptându-se spre casă. Thomas și-a înghițit replica. Nu, *nu te criticam, pur și simplu nu voiai să înveți nimic niciodată.* Dar și-a dat seama imediat că ea avea dreptate; că fusese neînțelegător, supărându-se de fiecare dată când i se făcea rău de mare și găsind că slăbiciunea ei era iritantă.

Thomas a văzut-o luând ceva de pe verandă și dând zor către Hemfladen. Făcea cu mâna la mai multe capete care se bălăngăneau deasupra apei. Gândul care i-a trecut prin minte imediat i-a provocat o durere ascuțită în plămâni.

E prea bună pentru mine.

•

Tore Brand a bătut în ușa de sticlă.

— Ți-ai blocat opțiunea de a fi sunat, a zis el pe un ton dezaprobator, după ce Anders Schyman a deschis ușa glisantă.

— Știu, și am un motiv bun pentru asta, a susținut administratorul delegat.

— Te caută poliția. Vor să discute ceva cu tine.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, paznicul s-a întors pe călcâie și s-a întors la biroul lui de la intrare. Frica și-a încleștat ghearele în intestinele lui Anders, care a avut aceeași senzație pe care o are orice om când se trezește cu poliția la ușă – se întreba dacă făcuse ceva rău și încerca disperat și în van să găsească o explicație.

Era o femeie.

— Vă sun de la Departamentul de Sechestru, a zis ea, pentru a vă anunța că procurorul a ridicat sechestrul de pe bunurile dumneavoastră. Aveți numărul?

Anders Schyman și-a dres glasul.

— Mă tem că e o greșeală, a zis el. Nu avem niciun bun pus sub sechestru.

— Nu, nu aveți, dar noi avem. Avem camere întregi pline cu tot felul de lucruri. Așa că puteți să veniți să vă luați bunurile.

S-a rezemat de speteaza scaunului și s-a frecat cu mâinile la ochi.

— Sincer să fiu, nu înțeleg nimic.

— Potrivit inventarului, bunul acesta a fost reținut în timpul investigării crimei de la castelul Yxtaholm.

Schyman a auzit un foșnet de hârtii.

— E un aparat foto, a zis femeia, și nu are nicio relevanță pentru caz. Procurora e nerăbdătoare să returneze toate bunurile sechestrate cât mai curând cu putință. Nu vrem să ținem chestia asta aici cât e vara de lungă!

— Și ziceți că e al nostru?

— Vă rog să veniți să-l ridicați cât mai repede cu putință. Mergeți la birourile noastre din strada Bergsgatan, numărul 52, spuneți care e scopul vizitei și apoi o să trebuiască să semnați pentru predarea bunului.

Redactorul-șef adjunct a notat adresa într-un registru.

— Sunteți sigură că nu mai aveți nevoie de el?

— Absolut, am făcut copii după toate pozele care ni s-au părut relevante.

Schyman i-a mulțumit femeii și a închis, rămânând cu mâna pe receptor.

Apoi l-a chemat pe Tore Brand și l-a rugat să se ducă repede să ia aparatul foto.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, portarul și-a făcut apariția în biroul lui, ținând în mână obiectul sechestrat. Era pus într-o pungă de plastic sigilată și avea o etichetă pusă de poliție, pe care erau trecute un cod, un număr de înregistrare, numele cazului și un număr de serie. După ce a rupt punga, Anders a luat obiectul în mână și l-a cântărit; era mic, compact și greu. Un aparat foto digital, având pe spate o plăcuță pe care scria că obiectul era proprietatea

Departamentului foto de la *Kvällspressen*. A apăsat butonul de pornire – dispozitivul a revenit la viață scoțând un sunet metalic, iar pe ecranul lui portocaliu a apărut cuvântul „Salut!”.

I-a studiat butoanele. Aparatul părea simplu de folosit. Deși nu ținuse niciodată vreunul în mână, participase la ședința la care fusese luată decizia de a cumpăra câteva astfel de modele pentru Departamentul foto. Nu era foarte diferit de un aparat foto obișnuit, singura diferență majoră era că pozele erau stocate pe un dispozitiv asemănător cu o dischetă, și nu pe film. Marele avantaj era că fotografiile nu mai necesitau procesare; puteai să le vizualizezi imediat.

Anders Schyman a selectat o fotografie și a apărut prima imagine. Înfățișa o femeie tânără care, după cum i s-a părut bărbatului, era prietenă cu Annika. Râdea și ținea o bere în mână, având o privire ușor tulbure. Un bărbat pe care nu l-a recunoscut scotea limba la aparat. În poza următoare apărea Carl Wennergren așezat într-un fotoliu, cu picioarele sprijinite sus, pe masă.

A înaintat din poză în poză, toate fiind făcute la o petrecere. Cu câteva clipe înainte să închidă aparatul, s-a răzgândit subit.

Fotografia numărul șaptesprezece înfățișa doi oameni care făceau sex pe masă, într-o poziție care nu putea fi catalogată altfel decât avansată. Se vedea clar cine erau cei doi: Michelle Carlsson și John Essex. Preț de câteva secunde, Anders Schyman s-a uitat neîncrezător la fotografie, iar apoi a trecut la următoarea. Deși lumina și focalizarea nu erau bune, redactorul-șef adjunct a înțeles limpede că cei doi schimbaseră poziția. În fotografia următoare, Michelle stătea aplecată pe masă, iar bărbatul, în spatele ei.

Ar trebui să mă excit, s-a gândit Anders Schyman, surprins că nu avea nicio zvâcnire. *Pozele astea ar trebui să aibă un efect asupra mea, într-un fel sau altul.*

S-a uitat rapid și peste celelalte poze. Toate erau întunecoase și, într-o oarecare măsură, focalizate prost. Fuseseră făcute pe ascuns. În unele fotografii se vedea, în partea dreaptă, tocul unei uși albe. Era clar că fotograful se ascunsese într-o cameră sau într-un loc învecinat.

În fotografia cu numărul treizeci și doi, se distingea forma unei alte persoane. În colțul din stânga se vedea o siluetă întunecoasă, iar cuplul de pe masă își schimbase iar poziția. În fotografia cu numărul patruzeci, silueta era surprinsă mai de aproape, iar în cadrul următor, Anders Schyman și-a dat seama cine era.

Era Mariana von Berlitz, iubita lui Carl Wennergren. Făcuse ore suplimentare în tura de noapte din prima vară în care se angajase el la ziar.

Ținea în mână un pistol mare.

Lui Anders Schyman i s-a ridicat părul de pe ceafă. Dumnezeule,

simțea nevoia să se ridice în picioare, nu-i venea să-și creadă ochilor. Aparatul începuse să-i ardă mâinile – de parcă ar fi asistat la crimă.

Cu mâini ușor tremurânde, a trecut la următoarea fotografie și a dat cu ochii de aceeași prietenă cherchelită a Annikăi Bengtzon. O luase de la început. S-a mai uitat de câteva ori la fotografii, asigurându-se că nu-i scăpase nimic.

Schyman a privit în gol către redacție. Nu se uita nimeni înspre biroul lui: toată lumea lucra pentru companie sau, cine știe, în beneficiu propriu.

Ce trebuia să facă cu fotografiile?

Potrivit poliției, nu aveau nicio relevanță pentru caz…

Nu, s-a corectat el, *aparatul este cel care n-are nicio relevanță pentru caz. După fotografii au făcut copii.*

Întrebarea care-l neliniștea era logică: cine fusese fotograful?

Din câte știa Schyman, nimeni nu raportase că i s-ar fi furat aparatul, ceea ce însemna că fotograful era cineva din personalul tabloidului.

Altfel spus: să fi fost Barbara Hanson sau Carl Wennergren?

Ce dracu' avea să facă cu aparatul foto?

L-a pus pe birou, un bloc de metal cu potențial exploziv. S-a legănat puțin în scaun, apoi s-a concentrat asupra liniilor strălucitoare care conturau aparatul, nemaivăzând nimic clar în fundal.

Fotografiile erau prețioase; probabil că erau ultimele în care apărea Michelle Carlsson în viață. Nici nu se punea problema să le publice. Dacă le-ar fi predat celor din redacție, ar fi fost ca și cum le-ar fi lipit peste tot prin piața Sergels Torg. Să le șteargă ar fi fost o adevărată crimă în materie de jurnalism.

Schyman s-a lăsat în scaun și și-a dus o mână la ochi. A rămas așa până a reușit să ia o hotărâre. A deschis al doilea sertar de sus, a îndesat aparatul acolo, peste tot felul de cleme, și l-a încuiat.

După ce a închis sertarul cu o bufnitură, s-a așternut o liniște care i-a răsunat în cap. N-avea decât să rămână acolo – era incapabil să găsească momentan o altă soluție. A închis ochii preț de câteva secunde, apoi a cercetat iar situația din redacție și s-a oprit asupra lui Torstensson.

Redactorul-șef stătea la biroul corespondentului pe probleme externe, părând absent și nelalocul lui.

N-are ce căuta aici, printre noi, și-a zis Schyman, surprins de certitudinea gândului respectiv.

•

Annikăi i s-a scurs tot sângele din încheieturi când a apucat volanul.

— Vrei să conduc eu? a întrebat-o Anne Snapphane.

Annika a dat din cap și și-a plimbat privirea pe deasupra lacului. Litoralul urma drumul precum își urmează o pisică stăpâna în timpul

unei plimbări prin pădure, îndepărtându-se din când în când, dar niciodată prea mult, abătându-se cine știe pe unde, dar mereu prezentă și aproape de casă.

Au oprit la benzinăria Statoil din Flen și Annika a cumpărat un buchet de flori învelit într-o folie de plastic, la un preț de 39,50 de coroane. Apoi a predat cheile de la cameră la motelul de peste drum și s-a îndreptat spre Mellösa și Hällesfornäs.

Zona rurală abunda în vegetația de început de vară, cu prospețimea ei minunată de dinainte să se dezlănțuie o adevărată orgie de clorofilă, care avea să contopească diferitele tonuri de verde într-unul singur: cel al saturației. Tăcerea care învăluia mașina era apăsătoare, dar plăcută și, totodată, prietenoasă. Anne încetase din plâns, acum își ținea mâinile libere și avea sinusurile umflate. Privea în gol pe fereastră, lăsându-se legănată de mașină și condusă spre casă.

Annika înainta intuitiv pe drum, fără să se gândească anticipat în ce parte s-o ia. Cunoștea și drumul, și zona ca-n palmă; fiecare curbă, fiecare piatră și fiecare clădire îi erau la fel de familiare ca și cum le-ar fi zărit zilnic, chit că ploua sau că era soare, ori că dogorea sau ningea – era drumul pe care mersese cu ani în urmă la școală, avea puncte de referință pe care și le fixase încă din copilărie; era locul în care crescuse.

— Când ai dus ultima oară flori la mormânt? a întrebat-o Anne pe un ton domol, deloc tensionat.

Annika a înghițit în sec.

— A trecut mult de-atunci. Eram însărcinată cu Ellen.

A cotit spre Harpsund, a trecut peste calea ferată și a luat-o în sus, spre satul vechi unde, în vârf de deal, trona o biserică. Apoi, la semnul care interzicea staționarea, a luat-o la stânga și a parcat lângă un șir de pini. A rămas nemișcată câteva minute, apoi a înhățat buchetul care se ofilise din cauza căldurii și a ieșit afară, înfruntând dogoarea.

Impresionanta biserică albă se afla pe partea stângă. Annika a văzut doi bătrâni care, ajutându-se de bastoane, înaintau încet pe lângă mormintele vechi. Aripa nouă a cimitirului se afla pe un deal, în fața lacului, împrejmuit de pini și de mesteceni ale căror frunze foșneau în vânt. Scârțâitul pașilor care înaintau pe poteca de pietriș spărgea liniștea din jur. Annika se deplasa cu atenție, mergând aproape tiptil. Își plimba privirea pe pietrele de mormânt, cu inscripții de nume ale unor suedezi de mult uitați, arendași și fermieri cu nume de familie devenite onorabile între timp, precum Andersson, Petersson, Johansson și Eriksson. Când a ajuns în dreptul treptelor, a ezitat, apoi a inspirat adânc de trei ori, privind cum soarele se juca de-a șoarecele și pisica cu litoralul.

E tare frumos aici, bunico, și-a zis Annika în gând. *Ești bine aici, simt eu.*

A coborât cele cinci trepte, ajungând la nivelul următor, iar apoi a luat-o la stânga, lăsând în urmă zona cu stropitori, vaze de plastic și coșuri de gunoi și trecând de mormântul unui soldat de douăzeci și unu de ani care murise pe frontul finlandez, pe malul râului Svir, luptând pentru eliberarea țărilor nordice. Și apoi a văzut piatra de mormânt din granit roșiatic cu tente gri, lucioasă și inscripționată cu litere aurii: Sofia Katarina. Alături de bătrână se odihnea bunicul, soțul ei. Annika a îngenuncheat și iarba moale i-a mângâiat picioarele. A preferat să nu pună florile în vază, ci să le așeze direct pe mormânt, așa învelite în plastic cum erau.

Sunt sigură că așa ți-ai fi dorit să fac, și-a zis în gând.

Vocea bunicii rezona în sufletul ei cu același timbru tânăr și vibrant ca atunci când era în viață: *E bine să fii în stare să te întreții singură, trebuie să ai o slujbă. Annika, tu auzi ce-ți spun, să nu te lași niciodată în baza bărbatului, contând pe el să-ți asigure pâinea de zi cu zi. Ia-ți o slujbă.*

— Am o fetiță, a șoptit Annika. Acum, am doi copii.

Următorul gând nu l-a mai rostit cu voce tare.

Știu că nu ți-ar fi plăcut să rămân necăsătorită.

S-a străduit să spună o rugăciune: *Tatăl nostru Carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta…* Dar ruga s-a stins de la sine, fiind înlocuită de foșnetul mestecenilor, de freamătul delicat al plopilor și de mersul sacadat al trenului care se îndrepta spre Eskilstuna.

Mi-e dor de tine, bunico… Îmi lipsești în fiecare zi. Am nevoie de tine. Îmi lipsește dragostea ta, simt că am sufletul gol.

Sub povara durerii și a milei de sine, ochii Annikăi s-au umplut de lacrimi. Și le-a șters numaidecât și s-a îndepărtat repede de mormânt.

— Ai timp să facem un mic ocol? a întrebat-o pe prietena ei imediat ce a urcat în mașină.

Anne Snapphane stătea cu capul sprijinit pe tetieră și își ținea ochii închiși.

— Fă cum vrei, mi-e totuna.

S-au îndepărtat de biserică. Annika a cotit la stânga pe drumul ce șerpuia pe lângă căbănuțele din bârne, lăsând în urmă porți, hambare, verande împrejmuite cu geamuri și tractoare.

Imediat ce au ieșit din sat, drumul de țară a dezvăluit treptat, treptat peisajul, în mișcări văluroase, cu hotarele vechilor proprietăți. La marginea pădurii erau cuibărite bordeie cu scânduri albe, iar soarele licărea în ferestrele de sticlă făcute manual. De îndată ce au ajuns la drumul ce ducea spre casa de vară a prim-ministrului, au pătruns într-o pădure întunecoasă și răcoroasă. Apoi, peisajul a făcut loc lacului Harpsund, cu faimoasa lui barcă, cea cu care se plimbau mai-marii statului. Conacul, cu un stil arhitectural inspirat din

vremurile regelui Karl al XII-lea al Suediei, era dincolo de drum. După mașinile cu geamuri fumurii și păzite de gărzi, care erau postate în față, era limpede că prim-ministrul se afla acolo. Annika a redus viteza, privind locul cu încântare.

— Bunica a fost intendentă aici.

Anne Snapphane a dat liniștită din cap.

Și-au croit drum cu atenție pe strada sinuoasă ce ducea spre Granhed, iar apoi spre pădurea umbroasă de pe marginea lacului Hosjön.

— Am ajuns în Lyckebo, a zis Annika, indicând un loc mai proeminent de pe țărm.

Fermierul rărise șirurile de copaci și lacul se vedea din stradă.

— Bordeiul bunică-mii. Mă rog, de fapt, a aparținut de Harpsund. Ea doar l-a luat cu chirie. Iar acum, uite ce-a ajuns, o cocioabă părăsită!

S-au apropiat de Hällesfornäs. Annika a încetinit și a simțit că-i crește pulsul.

— Casa copilăriei tale, a zis Anne Snapphane, îndreptându-se în scaun.

Annika a dat aprobator din cap. Simțea că i se strânge gâtul. Cotind la dreapta, au ajuns în dreptul turnătoriei de fontă, ruginită și acoperită de funingine. Ipsosul era căzut pe alocuri, iar ferestrele mari erau căptușite cu bârne. A oprit în dreptul porții și al gardului de sârmă ghimpată și s-a uitat la grămezile de gunoaie și la fațada descompusă a construcțiilor.

— Ăla e furnalul? a întrebat Anne.

Annika a dat iar aprobator din cap și și-a ferit privirea, deloc dornică să vadă burlanul care, pe vremuri, scosese fum și flăcări din hăul furnalului. Asfaltul de la picioarele ei era găunos și peticit, hârtoapele fiind încă pline cu apă.

În momentul în care a ieșit din mașină, nu avea niciun plan. A făcut câțiva pași pe deal în sus. O pală de vânt a adus cu ea un iz de fum vechi și de deșeuri industriale, de mult uitat. Vântul a devenit tăios și înăbușitor, biciuind-o peste ochi.

Când a venit și Anne lângă ea, Annika i-a făcut un semn.

— Zona aia se numește „Dealul Țiganilor”. Acolo locuiesc maică-mea și soru-mea.

Clădirile împrăștiate pe dealul de deasupra, mici și neștiute de nimeni, construite în anii patruzeci și zugrăvite în roșu, înconjurate de buruieni și de piese obișnuite de mobilier de plastic, aveau, toate, vedere spre turnătorie. Vântul bătea în spirale în dreptul lor, mângâind pereții exteriori și tencuiala căzută. În anii șaizeci, locul fusese plin de copii, dar, între timp, multe case fuseseră abandonate și nu se mai zărea nici picior de om. Annika și Anne au ascultat liniștea

asupritoare. Au văzut un fazan alergând și au auzit o muzică venind din depărtare.

— Tu unde stăteai?

Annika a privit în sus, la casele scăldate în lumina soarelui, în care iarna înghețai de frig și vara nu puteai respira de căldură. Apoi a tras adânc aer în piept, hotărând să-și exteriorizeze suferința.

Numai că n-a putut.

În dreapta nu mai exista decât trotuarul crăpat, iar în stânga drumului se zăreau doar păpădii aproape trecute.

— Să mergem, a zis ea, întorcându-se pe neașteptate și luând-o înapoi spre mașină.

După ce Anne Snapphane și-a ocupat locul, Annika a băgat în viteza întâi și a urcat dealul, amintindu-și de primul moment în care fusese acolo, când îl întâlnise pe Thomas, și și-a dat seama că se mutase cineva în vechiul ei apartament. Și-a adus aminte de sentimentele ei confuze de tristețe și eliberare. Încheiase un capitol, de-acum avea altcineva grijă de ce fusese al ei pe vremuri.

— Eu am stat în apartamentul ăla. Unde se vede fereastra aia cu abajurul croșetat.

Annika a făcut un semn spre locul cu pricina și a simțit că visează. Oare chiar locuise acolo? Geamurile erau curate ca lacrima și la fereastră se vedeau flori pestrițe. Realitatea aceea era a altcuiva, făcea parte din viața altcuiva.

— Am văzut și locuri mai vesele ca ăsta, a comentat Anne Snapphane.

Annika a luat-o la dreapta, a trecut de biserică și a ajuns la supermarketul Co-op, în fața căruia staționau mai multe biciclete. La intrare erau ghivece mari pline cu pansele și cu gălbenele; florile fluturau în bătaia vântului, iar coloritul lor țipător parcă cerea atenție înainte să le apună vremea.

— Aici lucrează maică-ta, nu-i așa?

— Da sau, cel puțin, aici lucra ultima dată când am vorbit cu ea la telefon, a zis Annika, luându-și privirea de la flori.

A condus prin localitate, trecând de *Folkets Hus*, centrul comunitar, de terenul miniatural de golf, de sanatoriu, de magazinul cu corpuri de iluminat și de gară. Annika s-a uitat de jur-împrejur și și-a amintit. A recunoscut casele adormite și copacii înclinați, dogoarea asfaltului și dalele din pavaj. A recunoscut și strada largă ce tăia orașul pe din două, stradă care altădată o speria. Acum, i s-a părut îngustă și scurtă. Strada mare, pe care trebuia s-o treci întotdeauna cu maximă precauție, până în clasa a patra n-avusese curaj s-o traverseze.

Anne își pierduse deja interesul; stătea cu capul sprijinit pe geam și avea ochii închiși.

Au trecut de gară și de intersecția de lângă Hållsta, iar apoi au lăsat

în urmă casa lui Erlandsson. Annika a băgat în viteza a patra.

Imediat ce s-a făcut nevăzut, orașul a încetat să existe. Sentimentul fragil al Annikăi, că era prinsă în trecut, a explodat ca un balon; a dispărut și a fost dat uitării. Annika avea deja altele pe cap.

Thomas n-o sunase deloc. În locurile apăsătoare unde copilărise, nu se gândea deloc la ea. Copiii își stabileau propriile lor puncte de referință fără s-o ia în seamă și pe ea. Nu era importantă.

— Nu vrei să te măriți cu Mehmed? a întrebat Annika.

Anne Snapphane a ridicat privirea, buimăcită și, totodată, uimită.

— Să mă mărit? Ești nebună? De ce m-aș mărita?

— Păi, aveți un copil împreună.

— Fii serioasă, nici măcar nu stăm în aceeași casă. Dar ce ți-a venit să întrebi asta, are legătură cu bunică-ta, cumva?

Annika a ridicat geamul până sus, închizându-l.

— Eu vreau să mă mărit cu Thomas, a zis ea. Chiar vreau.

— De ce?

A ridicat din umeri și a pus frână în momentul în care a văzut o căprioară la marginea pădurii. Apoi a accelerat iarăși.

— Ca să vadă lumea că formăm un cuplu.

— Căsătoriți sau nu, tot sunteți un cuplu. Te-a terminat bârfa aia, nu-i așa?

— Poate.

Au tăcut. Ventilatorul propulsa în sus mirosul de mașină nouă. Pădurea din jur a fost redusă la un verde încețoșat pe măsură ce goneau pe stradă.

— Cum a fost? a întrebat Annika cu glas domol.

Anne Snapphane s-a uitat preț de câteva secunde pe geamul din partea ei.

— Îngrozitor, a spus ea în cele din urmă. Sinceră să fiu, cam de rahat.

— Care-i partea cea mai rea?

Anne s-a uitat iar pe fereastră.

— Sentimentul de vinovăție, a zis ea. Mi se pare că e numai vina mea. Și suspiciunea.

Apoi s-a întors spre Annika și i-a cercetat fața din profil.

— La un moment dat, am crezut că o să mă aresteze. Că mă bănuiesc pe mine.

Annika i-a aruncat Annei o privire aspră.

— Cum să crezi una ca asta?

Anne Snapphane a tras adânc aer în piept, umplându-și plămânii cu determinare.

— Pe arma crimei erau amprentele mele.

— Dumnezeule mare, a exclamat Annika. Cum e posibil?

— Pentru că am luat pistolul ăla nenorocit în mână. Dar toți au

făcut asta.

Anne Snapphane s-a uitat la Annika.

— În caz că te-am băgat la bănuieli, să știi că n-am omorât-o eu.

— Dumnezeule, departe de mine să gândesc așa ceva!

Au ajuns în dreptul localității Bäckåsen și au cotit la dreapta, spre Malmoköping.

— Am auzit că filmările au decurs cam nasol, a zis Annika.

Anne Snapphane a înghițit în sec.

— Auzi, tu, să ajung animatoare și redactor, a zis ea. Înjositor! Meritam să fiu promovată, dar exact înainte de seria asta de emisiuni, am fost retrogradată.

— Dar știi bine de ce, a intervenit Annika. N-a fost nimic personal, a fost o chestiune de reducere a cheltuielilor.

— Fac parte din personalul de redacție de ani de zile. Trebuia să devin producătoare, nu responsabilă de platou, la dracu! Mai bine-mi dădeam demisia primăvara trecută. Stai să vezi ce trebuie să fac cât e săptămâna de lungă – etichetez casetele, scot minutele, denumesc fișe și multe alte porcării dintr-astea. O nebunie curată, nu alta. Slavă Domnului că a reținut poliția echipa zilele astea!

— Hei, știi ce, eu am poftă de ceva dulce, a zis Annika. Tu nu?

Au oprit la benzinăria din Malmoköping și au cumpărat câteva ziare, o cola și o jumătate de kilogram de dulciuri.

— Crezi că or să difuzeze toate episoadele? a întrebat Annika în timp ce ieșeau pe strada ce ducea la Strängnäs.

— Eu așa cred, a zis Anne Snapphane terminând de supt o caramea cu gust de lemn-dulce, numită *häxvrål*, „vrăjitoarele înfiorătoare”. Mi-e greu să cred că o să renunțe TV Plus la așa o comoară. Dar Nemuritorul ce-a zis?

— Că trebuie să se consulte cu cei de la biroul central din Londra și să stabilească politica privind comemorarea lui Michelle, plus multe alte bagatele dintr-astea.

Anne Snapphane a oftat și și-a trecut mâinile prin păr.

— Numai prostii vorbește, n-am mai văzut așa ceva! Auzi, să se consulte cu biroul central… E un mototol, nu e-n stare să miște un deget fără să ceară voie la Londra. Știi că, în noaptea când a murit, a dat-o afară?

Mută de uimire, Annika s-a uitat fix la Anne.

— El a dat-o afară?

Roțile de pe partea dreaptă au alunecat în afara carosabilului și Annika a fost nevoită să rotească zdravăn de volan ca să redreseze mașina.

— Ușurel! Cică era prea bătrână – luni a împlinit treij’patru de ani.

Annika a apăsat mai domol pe pedala de accelerație, speriată de șanțul aflat în imediata lor vecinătate.

— Ipocritul! „Colega noastră cea mai de preț” – pe dracu’! Pot să scriu despre toate astea?

— Da, dar să nu mă citezi pe mine. E o informație la mâna a doua. Vezi dacă găsești pe cineva să-ți confirme asta.

Și-au continuat drumul în liniște. Annika ținea volanul strâns cu ambele mâini, având sticla de cola între coapse, ca un penis în erecție. Razele oblice ale soarelui se furișau până la ea printre frunzele copacilor, obstrucționându-i, când și când, vederea ochiului stâng. A tras apărătoarea de soare peste geamul lateral și și-a îndreptat privirea spre prietena ei. Anne Snapphane era ademenită de peisaj, dar concentrată, de fapt, asupra a ceea ce se petrecea în interiorul ei. Annika și-a dat seama la ce se gândea Anne.

— Mariana a zis ceva de un documentar, a spus ea cu glas domol. Se pare că Michelle făcea un film despre viața ei, produs de propria companie. Știi ceva despre asta?

Anne Snapphane a clipit de câteva ori.

— Pe asta s-au certat toată săptămâna. Mulți au zis că ajunsese să nu-și mai vadă lungul nasului. Una era să facă cineva un film documentar despre viața ei și alta era să-l facă chiar ea. Unii s-au opus, dar n-au fost mulți. Evident că, printre ei, s-au numărat și Sebastian Follin și Bambi. Ce e așa greșit în a trage foloase de pe propria-ți celebritate? De ce era mai nimerit să vină altul cu inițiativa?

— Tu ce crezi? a întrebat Annika, încruntându-se din cauza razelor care dansau pe fața ei.

Anne Snapphane a băgat mâna în punga cu dulciuri, oscilând între un peștișor gumos și gustos cu gust de lemn-dulce și un inel cu aromă de cola.

— E cam aiurea să-ți aduci un omagiu singur, a zis ea. Din punct de vedere jurnalistic, chestia asta n-are niciun pic de credibilitate. Cine ar fi îndrăznit s-o critice?

— Dar chiar avea de gând să facă un film autobiografic? a întrebat Annika. Poate că avea să fie realizat de un producător independent, iar compania ei de producție trebuia numai să-l lanseze…

Anne a băgat o caramea în gură și a început să mestece la ea.

— Și dac-ar fi fost așa, ce?! a zis ea în cele din urmă, țâțâind din dinți ca să îndepărteze gustul de lemn-dulce și de conservanți. Esențial e că avea de gând să facă și să scoată pe piață un film autobiografic, ca să se îmbogățească de pe urma faptului că era faimoasă. Nu ți se pare jenant?

Annika a încetinit când au trecut de Bjömdammen, zărind o colibă care găzduia o cafenea, unde oamenii puteau poposi ca să-și ia o cafea și niște bunătăți făcute în casă, numai bune de savurat pe malul lacului din apropiere.

— De ce zici că e jenant? a întrebat ea. Dacă apelase la un

producător independent care nu se ploconea în fața ei, n-avea de ce să aibă probleme, chit că filmul era produs de compania ei. Indiferent de persoana publică aflată într-o situație asemănătoare, celor din interior le-ar fi imposibil să scrie despre treaba asta.

— Nu e deloc totuna, a zis Anne.

— Ba da, este, a contrazis-o Annika. Să ne gândim, de pildă, la familia care deține *Kvällspressen.* Pe lângă faptul că deține cel mai important tabloid, mai are și cea mai mare rețea de TV, ca să nu mai zic de radiouri și de companiile de internet. Să zicem că ar închide ziarul – nu-i așa că televiziunea sau celelalte mijloace de informare ar putea să scrie despre asta?

— Pur și simplu, tu nu pricepi, nu-i așa? a zis Anne Snapphane.

Au încheiat conversația, însă tăcerea care a urmat a fost foarte apăsătoare, așa că Annika a încercat să prindă un post de radio, însă n-a dat decât peste niște paraziți.

— Ia zi, ce e cu tipul ăsta, Sebastian Follin? a întrebat ea.

Anne Snapphane a râs obosit și a pus punga cu dulciuri la picioare.

— Of, Doamne… a zis ea. Dintre toți oamenii inutili de pe pământul ăsta…

Annika s-a uitat întrebător la prietena ei.

— Dar parcă ai zis că făcea management pentru Michelle.

— Sebastian Follin lua bani în calitate de cel mai aprig susținător al lui Michelle. Meseria lui era să fie mereu pe fază, să fluture un steguleț pe care scria: „Michelle e cea mai tare”.

Anne a fluturat prin aer un steag închipuit.

— Cum așa?

Anne Snapphane a dat din cap.

— Bănuiesc că de asta avea nevoie Michelle. Nu se mai sătura de aplauze. Meseria lui Sebastian Follin era să se asigure că primește o supradoză.

Au râs amândouă scurt și meditativ.

— Pe cine a mai reprezentat?

Anne a oftat și și-a sprijinit iar capul de tetieră.

— Habar n-am, n-am auzit să mai vorbească și de altcineva.

După ce au trecut de uzina din Länna, Annika a cotit la dreapta, luând-o pe scurtătura ce trecea pe lângă Åkers Styckebruk, vechea fabrică de muniție, iar apoi, pe un drum îngust și plin de serpentine.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Michelle față în față? a întrebat Anne Snapphane.

Annika a dat din cap.

— Nu cred. Dar mă simt ca și cum aș fi cunoscut-o. Mi-ai vorbit foarte mult despre ea de-a lungul timpului. Plus că s-a scris așa de mult despre ea…

— Dar pe Karin ai întâlnit-o. Karin Bellhorn. Mai ții minte, la

petrecerea de Crăciun. Ea ce ți-a zis?

Annika a stat puțin pe gânduri.

— Părea foarte obosită și mâhnită. A zis ceva despre faimă, că are un efect ciudat asupra oamenilor, că provoacă dependență la fel ca drogurile. Și că odată ce ai gustat din ea, ai face orice să fii și mai faimos.

Anne Snapphane a dat din cap.

— Știe ea ce știe. A făcut și ea emisiuni prin anii șaptezeci.

— Serios? a zis Annika. Adică a fost cumva un fel de echivalent hippy al lui Michelle?

Anne a afișat un zâmbet reținut.

— Nu chiar, dar a fost și ea criticată și bârfită. Pe atunci o chema Andersson. Asta înainte să se mărite cu rockerul ăla din Anglia, Steven Bellhorn, și să plece din țară.

— Așa el a zis Annika. N-au divorțat la câțiva ani dup-aia?

— Ba da. El a fugit cu o blondă de douăj'trei de ani. Unii zic că n-a reușit niciodată să-l uite. Dar ea ce ți-a mai spus?

— Că a fi faimos e totuna cu a avea o rană în suflet. Că rănile se vindecă, dar rămân cicatrici. Și că orice om care a fost faimos s-a molipsit de asta ca de râie, că nu e chip să mai scape de ea. Zicea că Michelle era asemenea unei răni sângerânde. Așa e?

Anne Snapphane n-a răspuns. A stat liniștită la locul ei, uitându-se la autostrada pe care înainta mașina.

— I-ai văzut pe toți? a întrebat ea cu interes. Pe fătuca aia neonazistă? Pe Mariana? Pe Wennergren? Pe Stefan?

Annika a înghițit în sec.

Anne a săgetat-o cu o privire perplexă.

— Neonazista aia, a zis Annika, tare aiurită mai e. Mă cunoștea și a fost tare neplăcută întâlnirea noastră.

— Cum adică?

Annika mai degrabă gâfâia decât respira. Și-a amintit de chipul transfigurat al fetei.

Ca un animal de pradă ce a scos colții. *Cum e să ucizi pe cineva*? *Spune-mi. M-am întrebat întotdeauna cum o fi. A fost greu*? *Cum te-ai simțit dup-aia*?

— Cică a auzit ea că m-a părăsit Thomas. Cu Mariana și Wennergren n-am vorbit, au plecat imediat. La fel și Axelsson. Bambi Rosenberg s-a dat puțin în spectacol, cu toate că părea cu adevărat devastată.

— Michelle era biletul ei de trecere către toate premierele speciale, a comentat Anne Snapphane. Evident că e devastată!

— Bine, dar presupun că de-acum poate să-și facă și singură rost de invitații, nu-i așa? a intervenit Annika.

Anne s-a uitat afară pe geam și nu a răspuns. Puhoiul de mașini de

pe autostradă se mișca anevoios și neregulat. De kilometri întregi, în spatele lor se afla o familie într-o dubiță. O fetiță care avea în jur de doi ani le făcea întruna cu mâna.

— Gunnar Antonsson, a zis Annika în momentul în care s-au îndepărtat de dubiță, nu era prea important, nu-i așa?

— Ce vrei să zici?

— Karin a zis că toată lumea uita de el. Iar Gunnar nu părea să se includă în grupul oamenilor din media.

— Evident că nu, doar e șofer și inginer. Dar era simpatic. Și-și face treaba bine. Dar cu Stefan Axelsson ai vorbit?

— Am încercat, a zis Annika. Era limpede că n-avea chef de vorbă. Ce părere avea despre Michelle?

— Au avut o aventură, a zis Anne Snapphane. Scurtă, cu câțiva ani în urmă. Iar când i-au pus capăt, el a început să se poarte dur cu ea. Cu cine ai mai vorbit?

— Cu toți, în afară de John Essex.

— Și, la ce concluzie ai ajuns?

Annika a dat din cap și a tăcut preț de câteva momente bune.

— Sinceră să fiu, nu știu ce să zic.

— Crezi că ucigașul e unul dintre noi?

Pauză.

— Probabil.

— Dar cine?

S-a lăsat liniștea. Mașinile din jur au frânat și au rămas pe loc. Ajunseseră în Södertälje, punctul de intersecție al autostrăzilor care mergeau spre sud și spre vest. În ambele direcții se zăreau nenumărate benzi.

— Tu nu, a zis Annika în timp ce așteptau în aerul poluat. Și nici Gunnar, cred eu. Poate fi oricine dintre ceilalți.

•

Redacția de știri era luminată intens și redactorii de noapte erau hiperactivi după somnul de peste zi. Luau câte o gură de cafea, râdeau, dădeau telefoane și jucau pinball pe calculatoare. Erau în toiul ultimului joc, căci apoi trebuiau să treacă serios la treabă, deschizând Quark Express-ul și desăvârșind arta marginilor netede.

Annika n-a dat peste niciun paznic, chiar și acvariul lui Schyman era gol. Probabil că era în vreo ședință, ocupându-se de treburile de peste zi. S-a îndreptat spre biroul ei și și-a scos laptopul. Și-a sprijinit fruntea cu mâinile și a inspirat adânc de câteva ori, apoi a pornit robotul telefonic – niciun mesaj. Mobilul, la fel – nu aveți… niciun mesaj.

Potrivit planului inițial, aveau să se întoarcă acasă în ziua următoare, după ce se termina *Cenușăreasa*, adică aveau să ajungă înainte de șase seara. A luat telefonul mobil de pe birou și a format

numărul lui Thomas. A intrat mesageria vocală și Annika a ascultat o voce străină, simțind cum i se strânge pieptul. A închis fără să zică nimic și a scos agenda telefonică din geantă, căutând numărul de telefon de la reședința socrilor. Oricât se străduise să memoreze combinația de cifre, Annika nu reușise niciodată să țină minte numărul cu pricina, în ciuda faptului că avea, în general, o memorie bună a chipurilor oamenilor. A pus mâna pe receptor, însă nu l-a ridicat. A simțit că o furnică degetele.

E la plimbare pe malul mării, la apus, și nu-i e dor de mine deloc.

Annika a sărit de pe scaun și s-a dus la automatul de cafea, dând uitării imaginile cu soarele arzând și cu plaja scăldată în nuanțe albăstrii. A apăsat pe butonul din dreptul cafelei celei mai puternice. Rezemată de perete, a dat licoarea fierbinte pe gât în jos, în timp ce se uita la liniile ascuțite din redacția de știri, auzind ecoul sunetelor și al râsetelor celorlalți, și a încercat să-și controleze respirația, pentru a alunga tremuratul generat de sentimentul de singurătate care o cuprinsese.

N-o să te iert niciodată pentru asta! *Să te ia naiba*!

A mototolit paharul de plastic în mâini, iar marginile lui ascuțite i-au perforat pielea. Annika a făcut cale întoarsă până la birou, cu ochii în pământ.

Despre ce avea să scrie?

Cu carnețelul și cu pixul în mână, a schițat structura articolului.

Unul dintre articole trebuia, fără doar și poate, să relateze ultimele ore din viața lui Michelle.

Annika a oftat. Era imposibil să descrie adevăratul curs al evenimentelor fără s-o lezeze pe decedată; din cale-afară de beată, Michelle Carlsson stârnise isterii, țipase la colegii ei și făcuse paradă aproape dezbrăcată, învârtind un pistol pe deget. Fusese concediată și, drept urmare, îl dăduse afară pe managerul ei. Cu alte cuvinte, își pierduse controlul în aproape toate privințele.

Dincolo de toate acestea, Annika trebuia cumva să facă referire la acele evenimente – știa că erau importante într-un fel sau altul. Moartea lui Michelle Carlsson era o chestiune de interes public, la fel ca viața ei, de altfel. Mai devreme sau mai târziu, scandalurile tot aveau să iasă la iveală. Chiar dacă presa suedeză s-ar fi abținut să-i spele rufele în public, tabloidele britanice aveau să fie nemiloase, mai ales că era implicat și John Essex în poveste.

Annika și-a notat câteva lucruri și a continuat.

Certurile. Problema din timpul înregistrărilor. Erau, toate, ușor de relatat.

Vehiculul misterios care sosise la castel la ora când e posibil să fi fost comisă crima, probabil ca să-l ia pe John Essex. Și asta era ușor.

Martorii fuseseră puși în libertate, dar era de așteptat să fie chemați

la interogatorii ulterioare.

Problema asta era mai delicată. Annika și-a dus pixul la gură, mestecându-i capătul, și a cumpănit puțin situația.

Nu avea decât vorbele încifrate ale lui Q: „Nu excludem nici această posibilitate”.

Și totuși, asta nu înseamnă nimic, și-a zis Annika în gând. Sau, cine știe, poate voise să zică: criminalul poate fi oricare dintre ei ori niciunul.

— Bengtzon!

A sărit de pe scaun și și-a ridicat privirea din agendă.

Redactorul-șef adjunct stătea în ușa acvariului său făcându-i semn cu mâna. Și-a luat agenda și listele și s-a îndreptat spre biroul din colț.

— Închide ușa! a zis Anders Schyman și s-a așezat pe scaun, în zgomot de scârțâituri.

Annika l-a analizat. Șeful părea enervat și supărat. Avea gulerul pătat și marginile ochilor conturate cu roșu.

— N-am apucat să discut cu Berit despre toate subiectele, a zis ea, dar mi-am notat câteva idei de bază…

— Lasă, că despre asta poți să discuți și cu băieții de la biroul de știri, a zis Schyman, întrerupând-o; tonul lui scotea la iveală o oboseală cronică.

Annika s-a oprit în mijlocul propoziției.

Redactorul-șef adjunct zăcea prăbușit în scaun, cu mâinile la ochi.

— S-a întâmplat ceva?

Schyman s-a aplecat numaidecât în față, lăsându-și brațele să cadă cu zgomot pe tăblie.

— Ești aici la începutul săptămânii viitoare? a întrebat el.

Annika n-a știut ce să zică.

— De ce întrebați?

— Păi, ai muncit tot weekendul. Când îți iei liber?

— Cât de curând. O să-mi iau o săptămână întreagă…

Administratorul delegat a făcut un gest de nepăsare cu o mână, iar pe cealaltă a dus-o la frunte.

— S-ar putea să am nevoie de tine luni, într-o problemă foarte delicată. Să nu vorbești cu nimeni despre asta, nici măcar cu Berit.

Surprinderea i-a dat Annikăi fiori pe șira spinării, niște fiori ca bulele din băuturile carbogazoase, forțând-o să se așeze pe scaun și să se aplece în față.

— Dar ce s-a întâmplat?

Annika s-a uitat atent la șeful ei, încercând să-și dea seama ce se ascundea dincolo de barba lui stufoasă și de ochii lui obosiți.

— Unde mergem? Redactorii de la biroul de știri nu știu nimic despre asta?

— Nu mergem nicăieri, a zis Schyman. E vorba despre o chestiune

personală și vreau să mă ajuți.

Neștiind ce să mai creadă, Annika s-a lăsat pe spate în scaun.

— Sper să nu rămân fără familie după ce-o mai fac și pe-asta, a zis ea. Dacă tot e să vă fac o favoare dumneavoastră personal, poate ați putea să…

— Bine, lasă atunci, a zis el. Văd eu cum mă descurc. Du-te și scrie-ți articolele!

Schyman s-a aplecat peste ziarele de pe birou, semnalând că discuția era ca și încheiată. Annika s-a uitat iarăși atent la șeful ei. Părea foarte stresat – avea niște cearcăne imense sub ochi și șiroaie întregi de transpirație la subraț. Îl mai văzuse și altă dată extenuat, dar niciodată ca acum.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nimic, i-a retezat-o el iarăși.

Annika a ridicat capul și a aruncat o privire prin redacție. Trupa din biroul de știri revenise, dar mai era cineva cu ei, un bărbat scund și în vârstă, îmbrăcat în haine comode, care răsfoia o revistă.

— Dumnezeule! a zis ea. Ce caută Torstensson aici tocmai azi, de Sânziene?

Schyman n-a răspuns. A fixat ziarele cu privirea, însă fără a le citi.

— Se pare că nu fac numai eu ore suplimentare pe-aici, a zis Annika în șoaptă. Păi, de vreme ce Sjölander e în New York, trebuie să-mi potrivesc programul cu al redactorului de știri sau cu al redactorului-șef adjunct. Dacă vrei să vin luni la muncă, o să vin.

Încăperea a fost cuprinsă de liniște.

— Ascultați, a zis Annika, crima asta e problematică. Prietena mea cea mai bună se numără printre suspecți. Credeți că asta mă descalifică într-un fel?

— Cum anume?

Se vădeau oboseala și dezinteresul.

Annika a ezitat, uitându-se la degetele ei cu care a apucat manșeta cămășii.

— Credeți că e posibil să fiu imparțială în scris? Dacă prietena mea ar fi criminala? Ce-ar trebui să fac?

Annika a ridicat privirea către Schyman.

— Doi dintre reporterii mei sunt suspecți, a zis administratorul delegat pe un ton resemnat. Nu-mi permit să mai renunț și la al treilea.

— Da, dar nu e prea etic, e ca atunci când a căzut avocatul Jesus Alcalà de la Amnesty International, a zis ea, dându-și seama că devenise evazivă.

Anders Schyman s-a ridicat de pe scaun.

— Am și eu câțiva prieteni vechi care sunt suspecți în cazul ăsta, a zis el. Karin Bellhorn. Am lucrat împreună o perioadă scurtă în echipa

de știri de la postul național de televiziune.

Annika a ridicat, surprinsă, din sprâncene. Câți ani să fi avut Schyman?

— Și cum era Karin pe atunci?

Schyman s-a lăsat cu toată greutatea în scaun, rezemându-se de spătar, și s-a uitat prin servietă.

— Bine informată, a zis el. Curajoasă. Numai că n-a prea plăcut-o camera.

Annika a clipit de uimire.

— Care cameră?

— Camera de luat vederi. Era înnebunită să apară pe sticlă. Și eu am fost afectat de căderea ei, dar acum lumea, oricum a uitat.

Schyman a căzut pe gânduri și a început să bată cu pixul pe marginea tăbliei.

— Circulau niște zvonuri despre ea, a zis el. Ceva legat de ultimele ei zile la lucru. Nu știu dacă au fost adevărate sau nu.

Se uita în continuare la bibliotecă, dar se gândea la ceva ce numai el știa.

Annika a așteptat în tăcere.

— Karin a pus în circulație o scrisoare de dragoste de la un prezentator TV către o practicantă de la birou. În vremurile alea, trebuia să semnezi pentru fiecare copie pe care-o făceai, iar Karin fusese singura care se aflase în zonă cu o noapte înainte să se întâmple asta. În ziua următoare, toată lumea a primit în căsuța poștală o copie după scrisoarea aia. Karin a jurat că n-a fost mâna ei, dar au existat surse care au susținut că n-avea cine altcineva să fie.

Annika a făcut câteva însemnări.

— Ce s-a întâmplat cu prezentatorul?

— Se umflase tot în pene.

— Și practicanta?

— Ea a fost dată afară imediat.

Simțind că se enervează, Annika s-a ridicat de pe scaun.

— Evident, a zis ea. Pentru femei se aplică alte reguli! Și să știi că nu cred o iotă din povestea asta – oamenii fac ei ce fac și le doboară pe femeile de succes.

— Oho, dar ce feministă ești! a zis Anders Schyman.

Annikăi i s-a părut că a luat-o puțin în derâdere.

— Cum altfel aș putea fi, doar îmi merge mintea, nu? a răspuns ea.

•

Odată ce Annika Bengtzon a închis ușa glisantă de sticlă după ea, Anders Schyman a scos aerul afară din plămâni cu un oftat puternic. Avea să-l ajute. Și fără să pună întrebări. Firește că i-ar fi înțeles planul și ar fi fost discretă. Pentru prima dată în ziua aceea, a simțit o oarecare mulțumire de sine. Deși fusese cam iritată și se dovedise

oarecum lipsită de tact, Annika Bengtzon era cea mai în măsură să-l ajute cu planul lui.

S-a ridicat, s-a îndreptat spre ușa de sticlă și a aruncat o privire prin redacție, către biroul unde se așezase Torstensson, exact în miezul lucrurilor, și totuși, singur. Conversațiile îi treceau fugar pe la urechi. Schyman a văzut cum treceau subiectele de la un redactor la altul și, apoi, la redactorul de noapte, de la reporteri la editorul foto, de la corectori la cei ce rescriau articolele – un flux organic asemănător valurilor, unor oscilații delicate ce exercitau mai multă forță decât puteai percepe cu ochiul liber. În mijlocul apelor, redactorul-șef era ca un pilon înfipt în fundul mării, rigid și static, făcut din cu totul alt material. Nu era afectat de râsete și de urgențe; era incapabil să contribuie la discuții supraîncărcate de adrenalină sau având un oarecare grad de complexitate. Își ridica privirea din când în când, vădind mereu aceeași lipsă de pătrundere. Era extrem de vulnerabil, iar Schyman a fost copleșit de o senzație intensă și reală de compasiune.

Poate că lucrurile vor sfârși totuși bine, s-a gândit el. E mult prea neinformat, aste e tot. E bine că e aici acum, e un semn bun, poate c-o să înceapă să colaboreze cu noi.

Anders Schyman a avut o clipă de ezitare, apoi a descuiat ușa. S-a întors la birou, s-a așezat și a desfăcut sertarul de deasupra. I-a analizat conținutul – practic, era mai mult gol decât plin. În sertar se afla numai un dosar roșu, care, din câte se vedea, fusese mânuit cu multă stângăcie: era planul lui pentru situații neprevăzute, armamentul de folosit în caz de război etic și moral. Asemenea antraxului sau iperitei, materialul depozitat acolo de luni sau chiar ani întregi era arma lui jurnalistică pentru distrugere în masă. Era riscant, dacă nu chiar periculos să-l folosească. Dacă-l făcea public, putea să aibă aceeași reacție ca un război biologic, contaminându-l și pe el.

Nu trebuie să iau nicio decizie în noaptea asta, și-a zis Schyman.

Cu toate acestea, a luat dosarul în mână și l-a măsurat. Era destul de subțire.

I-a dat drumul și a aterizat pe birou; nicio problemă, materialul devenea periculos numai în momentul în care intra în contact cu ceilalți jurnaliști. A scos elasticul și a dat la iveală hârtiile fotocopiate pe carton cu mașina de fălțuit. Și-a trecut degetele peste prima copie. Hârtia era uscată și dură. Minutele ședințelor de consiliu din ultimii trei ani. Evident că nu aveau ce să caute la el, nu avea voie nici măcar să le citească. Era interzis să pătrundă în încăperea unde se țineau ședințele conduse de familia care deținea tabloidul.

Dar Torstensson avea acces acolo. Redactorul-șef participa la ședințele consiliului director și putea să coopteze un membru să vină cu el. N-avea drept de vot, dar i se permitea să participe la ședințe ca

să înainteze informațiile relevante și să se implice în discuții. Așa se explica faptul că primise una dintre puținele copii după minute, documente pe care ar fi trebuit să le pună la loc sigur, sigilându-le. Numai că nu făcuse așa. Torstensson le-a pus într-o mapă și le-a etichetat drept „minutele ședințelor consiliului director". Schyman făcuse descoperirea într-o noapte pe când se afla în drum spre casă. Îndreptându-se spre garaj, a simțit nevoia imperioasă de a merge la baie și a intrat în cea mai apropiată toaletă. Când a ieșit de acolo, a văzut că era fix lângă biroul spațios al redactorului-șef și, fără să mai stea pe gânduri, s-a îndreptat spre ușă și a apăsat clanța. Era deschis. Pășind cu mare grijă, a pătruns în încăperea întunecoasă și a închis ușa după el.

Schyman a inspectat locul preț de o oră întreagă. A analizat fiecare act, ziar și revistă, fiecare morman de hârtii și a aruncat un ochi chiar și pe posturile memorate pe TV. Mapa cu minutele se afla într-un dulap din spatele biroului. Lipsit de orice temere, a făcut copii după fiecare pagină din dosar, precum și după câteva ziare, pe care, mai târziu, le-a aruncat.

Dar a păstrat minutele. Din clipa aia, de fiecare dată când lucra până târziu, ceea ce i se întâmpla destul de des, se ducea să verifice biroul redactorului-șef, uneori găsindu-l încuiat. Dar nu întotdeauna. Ori de câte ori avea ocazia, făcea copii după tot ce credea el că trebuie să știe, adică aproape după tot ce găsea. În prezent, deținea toate actele care aveau relevanță pentru viitorul tabloidului.

Oare sunt impertinent? s-a gândit el în timp ce răsfoia minutele. *Oare de ce simt că sunt responsabil pentru prosperitatea tabloidului*?

Pentru că știu care-s manevrele, și-a răspuns el. *Văd ce se întâmplă. Mă pricep să analizez lucrurile din jur și să estimez consecințele. De asta și lucrez aici. Sunt obligat să acționez pe baza propriilor convingeri, chiar dacă asta înseamnă să mă apăr făcând publice anumite lucruri.*

Unele minute erau îndoite în colț. Schyman le-a scos afară. Două seturi de minute și nimic mai mult.

Primul set se referea la apartament. Cu optsprezece luni în urmă, Torstensson solicitase să fie inclus în consiliul director al companiei imobiliare deținute de partid. După cum reieșea din minute, ceilalți membri ai consiliului nu se opuseseră cererii. Reprezentatul sindical, a cărui prezență la întruniri era tolerată numai pentru că așa prevedea legea, protestase, fapt care, desigur, era notat în document. Considera că era nepotrivită învestirea în funcția respectivă a unui om care lucra în presă și care avea sarcina de a promova libertatea presei și de a-i urmări pe cei aflați la putere. Așadar, nu se cuvenea ca un redactor-șef să aibă un angajament politic de o asemenea natură.

După ce citise minutele respective, Anders Schyman contactase Oficiul de Patente și Mărci Înregistrate, ca să-i pună la dispoziție o

listă cu membrii consiliului director al companiei imobiliare. După cum bănuise, Torstensson acceptase funcția, iar Schyman notase acest lucru cu litere mari pe marginea foii.

După circa un an de zile, o femeie în vârstă și foarte distrată îl sunase pe Schyman. Voise, de fapt, să discute cu redactorul-șef, dar, de vreme ce el nu era disponibil, centralistul îi făcuse legătura cu administratorul delegat.

Femeia s-a prezentat – sonoritatea numelui ei de familie părea a o încadra în mica aristocrație – și i-a relatat o poveste destul de incoerentă: înainte vreme, locuise într-un apartament de trei camere de pe strada Floragatan din distinsul cartier Östermalm din Suedia. Era un apartament în care se mutase împreună cu soțul ei imediat după căsătorie, în 1945, adică la sfârșitul războiului – Ce vremuri, mai țineți minte? Cum adică nu mai ținea minte?! Mă rog, ideea era că bărbatu-său se stinsese din viață – durerea era înfiorătoare, de-a dreptul înfiorătoare – și, acum, se vedea aruncată în stradă, era obligată să se mute, lucru de asemenea înspăimântător. Proprietarul renovase clădirea și îi propusese să se mute într-un alt apartament – dar oare era legal?

Ușor enervat, Schyman nu se arătase prea interesat de istorisirea ei până n-a venit vorba de numele proprietarului – compania imobiliară a partidului. Motivul pentru care îl sunase pe Torstensson era că fiul lui intrase în posesia apartamentului respectiv, iar ea se mutase cu sarsanalele la periferia orașului, în Skärholmen. Și nu voia deloc să locuiască acolo, erau prea mulți străini în zonă și toată lumea știe că sunt, cu toții, niște teroriști agresivi. Plus că arhitectura locului era înspăimântătoare. De vreme ce fusese forțată să cumpere un apartament cu utilități comune în Östermalm, se simțea îndreptățită să fie despăgubită de compania imobiliară.

Schyman o supusese pe bătrână unui interogatoriu contradictoriu și ajunsese la concluzia că spune adevărul. Fiul lui Torstensson figura ca locatar la adresa respectivă chiar cu două luni înainte să primească telefon de la femeie. Plus că apartamentul era situat la același etaj. Ba mai mult, clădirea urma să fie transformată într-un supermarket, iar fiul lui Torstensson era președintele asociației.

Poate că informațiile astea erau suficiente, s-a gândit Schyman, oftând. Dar nu erau. A răsfoit hârtiile pe care le adunase la un loc și le-a cântărit valoarea. Nu, povestea bătrânei nu era de ajuns. În termeni jurnalistici, nu era ceea ce-i trebuia lui. De ce i-ar fi părut cuiva rău de o rasistă plină de bani din clasa de sus, care avea posibilități să-și ia un apartament nou? Desigur, atitudinea lui Torstensson era de blamat din punct de vedere moral. Îi permisese fiului său să depășească orice limită, trecând peste nenumărați oameni plini de speranță care așteptau să-și ia o casă în Stockholm. Dar

Torstensson avea să-l susțină cu orice chip, iar dacă nu-și dădea demisia sau nu era concediat, chiar dacă asta presupunea multe proteste, afacerea nu putea decât să dăuneze tabloidului, în loc să-l salveze.

Trebuia să-l aibă la mână cu o chestiune mai murdară.

O modalitate de a scăpa de Torstensson era să lase tabloidul la voia întâmplării, să facă o greșeală care să fie condamnată de toată lumea. În cazul ăsta, consiliul director avea să-i acorde un vot de blam. Dar Schyman nu putea face una ca asta. Misiunea lui primară era să salveze ziarul, iar nu să-l nimicească pe Torstensson. Ideea era să țintească în redactorul-șef fără să rănească pe nimeni altcineva, iar asta îngreuna lucrurile și necesita o precizie mai mare de acțiune.

Schyman nu voia să producă daune colaterale. Plus că, probabil, avea să fie dat afară și el dacă erau probleme cu publicația.

Deci n-avea altă soluție decât tranzacția la bursă, cu care avea să-l ajute Annika.

Schyman a scos hârtiile așezate jos de tot: un set de minute, un comunicat de presă și două tăieturi din ziarul financiar *Veckans Affärer*.

Prima tăietură cuprindea un inventar al corporațiilor din media controlate de familia care deține *Kvällspressen*, subliniind totodată conexiunile financiare dintre diversele companii. Practic, toate erau conectate între ele într-un fel sau altul. Grupul corporatist includea ziare, periodice, posturi de radio și de televiziune, servicii de internet și fabrici care produceau scutece, absorbante și alte lucruri.

În marele grafic ce privea grupul corporatist, *Kvällspressen* era reprezentat printr-un calup albastru și modest. Momentan, publicația figura în chenar, dar, în caz de colaps economic și de restrângere drastică a fondurilor pentru publicitate, calupul avea să se reducă. De vreme ce tirajul nu dădea semne de creștere, tabloidul trăia din banii încasați pe reclame. Însă exista un risc major ca acel calup albastru să dispară cât de curând din grafic.

Schyman a analizat imaginile, mai ales pe cele din colțul din stânga jos și din secțiunea New Media. Articolul fusese publicat în vremuri bune, când se întrevedeau șanse de reușită și posibilitățile erau nenumărate. Mândra navă amiral a familiei care străbătea apele erei digitale se numea Global Future – compania lor de internet cu profil digitalo-tehnologic, o echipă de consultanți care trebuia să facă afaceri cu Piața și să pună bazele Viitorului. Tabloidul *Kvällspressen* era un simplu calup albastru în genealogia firmei Global Future. Ar fi trebuit să beneficieze, la un moment dat, de un site inovator, care să câștige bătălia din spațiul virtual și să propulseze tabloidul în lumea de mâine. Un plan dat uitării. *Kvällspressen* avea același site vechi – cu câteva știri și câteva recomandări TV. Rivalul lui, pe de altă parte,

avea cel mai prestigios portal din Europa.

Schyman a oftat amarnic, simțindu-se răpus de oboseală. S-a rezemat de spătar, s-a frecat la ochi și a potrivit în minte piesele puzzle-ului.

În general, afacerile familiei erau găzduite de companii publice, precum Global Future, iar oferta publică inițială de vânzare de acțiuni fusese o afacere costisitoare și chiar puțin prematură. Familia își dorise să fie pe valul tehnic, să plutească pe apele ce aduceau bursa mondială la niveluri imposibil de rivalizat. Ce era rău în asta? Piața vorbea și decidea, indiferent că lua sau nu cineva aminte la ea. Pe vremea aceea, Global Future era o cometă importantă pentru bursa din Stockholm. Președintele era un tânăr cu inițiativă, care avea legături politice cu partidul. El trasa direcția pe care să o urmeze în viitor, apărea la diverse emisiuni TV, participa la seminare și ținea conferințe pe tema „Promisiuni de viitor", arătând cum avea să evolueze lumea după implementarea tehnologiei cu bandă largă, când gospodăriile virtuale aveau să devină realitate.

Cu toate acestea, compania n-a fost niciodată profitabilă. Și totuși, cota mare de piață făcea parte din Viitor, iar în timp câștigurile companiei respective urmau să fie extraordinare pentru mulți. Prin contrast cu alte companii bazate pe capital de risc, precum boo.com și Framfab, compania-mamă avea să asigure stabilitatea celor de la Global Future.

Torstensson era fascinat de idee. Vorbise cu un entuziasm exacerbat despre „The Future" și promovase mai multe serii de articole care vorbeau despre Promisiunile de Viitor, ajutând la creșterea cotei companiilor de internet, inclusiv a celor de la Global Future. Prevederile generoase din contract îi permiteau lui Torstensson să intre pe piață încă de la început, motiv pentru care cumpărase acțiuni importante la compania respectivă. Schyman condamnase ideea, dar departamentul care se ocupa cu promovarea pe internet a tabloidului urma să fie format și întreținut de Global Future, fapt care l-a scăpat pe Torstensson din încurcătură. Ce vină avea redactorul-șef că avea încredere în propriul proiect?

În perioada de vârf a tehnologiei, când piața a urcat vertiginos, deși fără baze reale, Torstensson era evaziv cu privire la câți bani făcuse afiliindu-se de la bun început cu Global Future. Schyman estima că obținuse circa cinci milioane de coroane suedeze, o nimica toată pentru vremea aceea, dar o adevărată avere pentru un om obișnuit.

A luat minutele din data de 27 iunie de anul trecut și s-a oprit asupra uneia îndoite la colț. O citise de multe ori, chinuindu-se să-i pătrundă înțelesul. Era un rezumat al ședinței ținute chiar înainte de vară, când președintele îl informase pe Torstensson că n-o să mai participe la proiectul digital al tabloidului. Că, de atunci încolo,

fiecare ziar și periodic independent din cadrul grupului avea să fie răspunzător din punct de vedere financiar pentru propriile inițiative din cadrul noilor media. Se preconiza un avertisment serios în raportul financiar cu privire la profitul celor de la Global Future, care avea să fie făcut public în al doilea trimestru al anului.

Schyman a lăsat minuta din mână și a luat comunicatul de presă din data de 20 iulie.

Deși acest fapt contrasta puternic cu previziunile financiare făcute anterior, Global Future încă nu producea profit. De fapt, compania o ducea mai rău ca oricând, pierderile depășindu-le cu mult pe cele afișate în rapoartele financiare precedente. Problema în sine n-ar fi avut de ce să alarmeze piața – numai că existau câteva prevederi neclare în contract.

Cea mai mare diferență în cursa dintre Global Future și alte companii bazate pe capital de risc consta în următorul lucru: compania-mamă acceptase să aloce fonduri companiei atâta vreme cât – și aici era șmecheria – aceasta făcea profituri în cel de-al treilea trimestru, care urma să vină. Toți cei care se informaseră bine erau conștienți de consecințele acestei clauze și s-au debarasat de propriile acțiuni, conducând astfel la scăderea cotei cu 28% în ziua de joi 20 iulie cu un an în urmă. Cota de vârf de 412,50 de coroane suedeze a scăzut până la 297, iar ăsta era de-abia începutul.

După trei luni, compania-mamă a anunțat că se află în imposibilitatea de a mai susține Global Future din punct de vedere financiar, întrucât compania respectivă avea datorii imense. În toamnă, cota la bursă a ajuns, practic, la fund, însumând 59 de coroane suedeze la începutul noului an.

Și nu era singura companie de internet care se confrunta cu un asemenea scenariu dramatic. Cotele altor companii erau evaluate la o mie de coroane per acțiune. După colapsul final, au ajuns la pragul de mai puțin de o coroană, adică la optzeci de øre{2}. Însă nu declinul era frapant, ci tranzacția descrisă într-o altă tăietură din *Veckans Affärer*, care prezenta o problemă.

Sau, cine știe, poate reprezenta chiar o soluție, s-a gândit Anders Schyman pe când lâncezea cu privirea asupra datei când fusese scris articolul: 27 februarie anul curent. A cercetat coloanele lungi, lista cu oameni influenți și cu acțiunile pe care le deținea fiecare.

Uite-l: Torstensson, redactor-șef la *Kvällspressen*, deținea următoarele: zero acțiuni.

Le vânduse pe toate.

Era vorba despre un extras din ultimul anuar al Registraturii Titlurilor de Valoare. Cândva înainte de sfârșitul anului, Torstensson se debarasase de circa zece mii de acțiuni pe care le avea la Global Future.

Dar când anume?

Schyman progresase într-atât cu cercetarea pe această temă, încât știa că tranzacția nu fusese raportată la Consiliul Director de Supraveghere a Finanțelor. Pe de altă parte, nu avea de ce să fie înregistrată acolo. Torstensson nu era obligat să raporteze tranzacția cu pricina.

Și totuși, problema nu-i dădea pace.

Își vânduse Torstensson acțiunile prea devreme?

Chestiunea asta îl măcina de o bună perioadă, dar Schyman nu reușise să-i dea de cap mai departe. Dacă ar fi mers la Registratura Titlurilor de Valoare, ar fi trebuit să prezinte cartea de identitate, iar numele lui avea să fie trecut în registrul de acolo. Ar fi lăsat o urmă ușor de depistat și de urmat. Trebuia să pună pe altcineva să facă cercetări, un reporter deja obișnuit să caute prin dosare.

Cu un gest hotărât, a strâns documentele laolaltă, le-a numărat, le-a îndosariat și apoi le-a vârât iarăși în sertarul de sus, verificând apoi să fie încuiat cu cheia.

Apoi, Schyman s-a rezemat de spătar și, uitându-se prin peretele de sticlă, a analizat echipa din redacție. Se legăna încet în scaun, fiind mult mai liniștit decât pe parcursul întregii zile.

Nu trebuie să iau decizia asta chiar acum.

Duminică, 24 iunie

Dragi cititori, e timpul să vă faceți comozi, căci o să vă spun o poveste strașnică! Sărbătoarea de Sânziene de anul acesta a fost cea mai urâtă dintre toate – imaginați-vă cum e să pui pe tine cea mai frumoasă rochie de vară și cele mai frumoase sandale, ca să iei parte la o emisiune excepțională, iar ulterior, lucrurile să ia o turnură total neașteptată. Te duci frumos la înregistrări și, pardon de expresie, îți dai seama că situația e de căcat. Micuța noastră împrăștiată eclipsa tot, prefăcându-se că moderează conversația, și când se termină în sfârșit totul și oftezi ușurat, savurând o șampanie în cinstea faptului că ai trecut cu bine și de asta, se iscă iadul pe pământ! N-am mai văzut niciodată atâtea intrigi – n-am reușit să închid un ochi, pentru că toți țipau ca niște apucați, dar jur că n-am auzit nicio împușcătură…

V-ați prins, dragi cititori, am nimerit în mijlocul așa-zisei Crime de Sânziene, cum îi spun hienele de aici, din redacție. Ca să vezi, Michelle Carlsson a fost împușcată într-un vehicul parcat sub fereastra dormitorului meu! Habar n-am ce căuta acolo, poate avea de gând să plece – nu c-ar fi fost în stare, pentru că, din câte-am văzut eu, băuse cu nemiluita în noaptea aia. Ori poate că nu putea nici ea să doarmă, de vreme ce pernele și așternuturile de la castel erau atât de puțin confortabile…

— Ce dracu' vrea să însemne asta? a întrebat Anne Snapphane, dând drumul ziarului care a căzut, îndoindu-se, pe cuvertură.

Mehmed și-a dat jos pantalonii și chiloții și s-a băgat iarăși în pat lângă ea.

— Se vede treaba că Schyman n-o să aibă o zi prea liniștită, a zis el, trecându-și limba peste sfârcul Annei.

Ea i-a dat una ușor peste cap și a luat ziarul în mână pentru a doua oară.

— Dar asta denotă o lipsă totală de judecată, a zis ea. E, pur și simplu, dezgustător. Cum dracu' e posibil să scape nenorocita aia după una ca asta?

— Mda, n-are nicio logică, a aprobat-o bărbatul, odihnindu-și capul pe pieptul ei.

— Vorbesc serios, a continuat Anne, asta nu se cheamă calomnie la adresa unei persoane decedate? Sau ceva de genu'…

— Eh, e cam greu să fii acuzat de așa ceva, a zis Mehmed, ridicându-și capul și privind-o în ochi.

Ea și-a pus mâinile pe părul lui negru și lucios și s-a plimbat cu degetul pe marginea mandibulei sale țepoase, declanșând o

binecunoscută dorință.

— De ce?

— Capitolul privind calomnia și insulta, articolul patru. „Referitor la acțiunea ofensatoare la adresa rudelor directe sau indirecte ale persoanei decedate, privitor la data la care individul respectiv era încă în viață și la alte circumstanțe, este permisă încălcarea ordinii publice.” Nu avea nicio rudă, nu-i așa?

— Ba da, pe maică-sa, prostituata letonă, a zis Anne Snapphane în șoaptă, mișcându-se sub el.

Bărbatul a intrat în ea cu ușurință. Au rămas o clipă așa, fără să se miște, respirându-și unul altuia aerul și schimbând priviri amețitoare.

— Oh, Doamne, a gemut ea încet, cambrându-se de spate și închizând ochii, simțind întreaga greutate a trupului său.

L-a lăsat să o pătrundă încet și delicat.

— Mami! Ia uite!

Mișcările lor de-abia perceptibile, de care erau aproape inconștienți, s-au întrerupt imediat. Anne a simțit un miros stringent de ziar, iar când a deschis ochii a zărit exact fotografia care însoțea articolul Annikăi Bengtzon.

— Ce e, scumpa mea? a întrebat ea, împingând ziarul într-o parte și ridicând capul de pe pernă.

— Citește carte, a rugat-o fetița în vârstă de doi anișori, punând pe spatele lui taică-său cartea cu povestea despre Max și olița lui.

Mehmed a lăsat capul în jos și și-a frecat nasul de gâtul Annei. Respirația lui încinsă a alunecat pe sub cearșafuri, făcând-o să i se ridice puful de pe ceafă.

— Mai încolo – acum, mami și tati se odihnesc.

— Nu-i nicio problemă, a zis el cu glas domol, aproape de urechea ei. De-o săptămână te tot roagă să-i citești. Lasă, că avem timp dup-aia pentru noi.

Anne i-a dat una peste spatele lat și a înghițit în sec.

— Iubita, ai mâncat de dimineață? Ți-a făcut tati sendviș?

— Tati seniș, a confirmat fata urcându-se în patul lor dublu.

Mehmed s-a dezlipit de Anne, lăsând un gol imens în apropierea ei, urmat apoi de căldură și de o dorință leneșă.

— Miranda, a zis Anne Snapphane. Miranda Izol, hai și dă-i mamei un pupic!

Fetița, cu părul ei brunet și cârlionțat și cu ochii negri, s-a cuibărit lângă maică-sa precum o pisică înfrigurată lângă un calorifer.

— Mami! a zis ea. Mami!

Anne a cuprins-o pe copilă în brațe și a legănat-o ușor.

— Ți-a fost dor de mami, nu-i așa?

Fetița a dat aprobator din cap.

— Dar te-ai simțit bine și cu tati, sunt sigură!

Încă un gest aprobator.

Anne Snapphane a tras cuvertura peste ea și peste fiică-sa. În întuneric, aerul se confunda cu mirosul trupurilor lor. A simțit că s-a înclinat salteaua când s-au lăsat arcurile de pe partea în care stătea Mehmed și l-a auzit îndreptându-se către ușă, în picioarele goale.

— Vrei cafea?

— Da, te rog, a răspuns ea pe un ton gutural.

— Mergem casă?

Anne a dibuit conturul capului cu cârlionți al fetiței și a mângâiat-o pe creștetul care a transpirat imediat.

— Suntem acasă. Suntem acasă la tati.

Copila s-a cuibărit mai bine în brațele maică-sii și și-a trecut mâinile prin părul ei.

— Azi o să rămâi cu tati. Mami are de muncă, iar apoi o să mergem împreună la Lidingö. Ce zici, ți-ar plăcea? Să mergem acasă, la căruciorul tău de păpuși?

Fata a început să dea din mâini ca să-și facă aer, iar Anne a dat cuvertura la o parte. Aerul din dormitor a lovit-o ca un curent rece, umed și pătrunzător. A luat-o cu fiori.

— Văd că mă tot sună Schyman pe mobil, a zis Mehmed aducându-i cafeaua și punând-o pe noptieră – era cu lapte și fără zahăr.

Fetița a sărit jos din pat și Anne s-a ridicat în capul oaselor, rezemându-se iarăși de perne.

— Ce vrea?

A luat ceașca de porțelan și și-a cuprins-o în mâini, ca să se încălzească.

Mehmed s-a așezat lângă ea și a mângâiat-o pe coapse.

— Vrea să știe cât timp a lucrat echipa noastră în sezonul estival.

— De ce?

— Habar n-am, mi-a trimis un mesaj. E bună cafeaua?

Privindu-l peste buza ceștii, Anne i-a zâmbit.

— Știi cumva dacă s-a întâmplat ceva la ziar? a întrebat el.

— Și dac-ar fi așa, de ce ți-ar spune Schyman ție? a zis Anne.

Mehmed Izol, gazdă și producător al celui mai bun program de știri de la postul public de televiziune din Suedia, și-a plimbat mâna în sus pe coapsele Annei.

•

Berit Hamrin a trântit ziarul pe biroul Annikăi. De-abia putea respira și era roșie la față.

— Ai citit editorialul Barbarei?

Annika a băgat în gură ultima bucată dintr-o gogoașă cu gem presărată cu zahăr pudră, după care s-a lins pe degete și a luat ziarul în mână.

V-ați prins, dragi cititori, am nimerit în mijlocul așa-zisei Crime de

Sânziene, cum îi spun hienele de aici, din redacție.

— Ce dracu'…? a exclamat Annika, înghițind delicatesa uleioasă. Cine a aprobat așa ceva?

— Asta m-am întrebat și eu! a zis Berit, cocoțându-se pe biroul Annikăi, încă având pe ea impermeabilul. Se întâmplă ceva. Altfel, de ce-ar sta Torstensson aici peste noapte?

Annika s-a șters la gură cu un șervețel vechi și și-a amintit de rugămintea ciudată pe care i-o înaintase Schyman în particular.

— Mare greșeală c-au adus-o înapoi din Lisabona, a afirmat Berit, analizând iarăși editorialul Barbarei Hanson. Măcar acolo era inofensivă!

— În Lisabona n-a făcut nimic altceva decât să crească facturile, a zis Annika.

Berit Hamrin s-a ridicat și și-a dat geaca jos.

— S-ar putea să ne coste mult mai mult dacă o lăsăm să scrie ce-o taie capul! Dumnezeule, asta e insultă curată! Dar de restul articolelor ce zici?

Annika a luat exemplarul ei din *Kvällspressen* și l-a deschis la pagina cu știri. Asistate de Jansson, redactorul de noapte, ea și Berit puseseră secțiunea la punct cu o noapte în urmă. Torstensson stătuse alături, părând preocupat și jenat, iar prezența lui îi făcuse să vorbească încet și să se abțină de la ironii. Articolele finale ieșiseră mai mult sau mai puțin conform planului inițial: ultimele ore din viața lui Michelle, problematica sesiune de filmare, șoferul și pasagerul misterioși, plus articolul despre suspecți, la fel de înșelător ca mersul pe sârmă, care purta titlul „Se strânge lațul". Pe celelalte pagini se puteau citi reacțiile oamenilor de divertisment, o discuție despre viitorul televiziunii și speculații cu privire la eventuala difuzare a emisiunii *Petrecere de vară la castel.* Berit și Annika analizaseră pe îndelete fiecare material, redactaseră fiecare bucățică de text, așa că toate articolele lor purtau semnătura amândurora.

— Arată bine, a zis Annika.

— Ia dă pagina! a spus Berit.

Departamentul de divertisment trimisese o echipă în Cologne ca să facă un articol despre concertul lui John Essex. Reușiseră să-i facă o poză în timp ce se pregătea să intre în limuzina parcată în fața hotelului, dar nu apucaseră să-i pună nicio întrebare.

Annika a analizat fotografia: gesturile controlate ale bărbatului, chipurile necunoscute ale fetelor din mulțime, neclare atât din cauza distanței, cât și a fervorii lor, jungla de mâini întinse spre star, țipetele mute.

Fotografia, iluminată din spate și neclară, era sugestivă și, în același timp, stridentă și expresivă. În mintea Annikăi și-au făcut loc tot felul de întrebări.

Cum poate să trăiască așa? Oare cu ce suplinește lipsa de intimitate? Cât sunt dispuși oamenii să plătească pentru a fi acceptați?

— Cine a făcut poza asta? a întrebat ea.

— Un tip nou care lucrează din când în când pentru Departamentul de divertisment. Îl cheamă Henriksson. Ai vorbit cu Q?

— Acum mă gândeam să-l sun.

Berit Hamrin s-a ridicat, și-a luat geaca, ziarul și geanta și s-a îndreptat spre biroul ei, aflat la o mică distanță de cel al Annikăi.

Annika a luat tabloidul rival, l-a răsfoit, trecând peste editorial și peste paginile de cultură, și a ajuns la secțiunea de știri, de la paginile șase și șapte. I-a zărit imediat fotografia și numele.

Bosse, părând serios și cu câțiva ani mai tânăr decât era în realitate, se uita la ea din pagina tabloidului. Și-a amintit de căldura și de vârtejurile pe care le simțise.

A înlăturat senzația și a luat receptorul în mână, formând numărul pe care-l știa pe de rost.

I-a răspuns polițistul.

— Unde ai fost ieri? s-a trezit ea întrebând. Te-am sunat toată noaptea ca o nebună!

S-a auzit un bârâit pe fir, iar apoi un foșnet încet care venea de undeva de la distanță.

— Sunt cam ocupat. Ce vrei?

Dându-și seama că nu știa prea bine ce să-l întrebe, Annika s-a scărpinat în cap, apoi și-a răsfoit notițele.

— Mă interesează investigația legiștilor, a zis ea. Ați găsit o grămadă de amprente pe armă, nu-i așa?

— Da, doar ți-am zis ieri.

Și-a mușcat buza.

— Câte sunt, mai exact?

— Niciuna care să poată fi atribuită unui atacator anume.

— Ați identificat toate amprentele, toate doișpe?

O pauză de câteva secunde în care s-a auzit șuierul vântului.

— De fapt, sunt treișpe, a zis el.

Annika a făcut ochii mari.

— Ați găsit și amprentele lui Michelle? E posibil să se fi sinucis?

— Ne-am gândit și noi la asta, a zis el pe un ton sec. Dar dovezile indică opusul. N-a lăsat nicio scrisoare, n-a zis nimic nimănui cum că s-ar sinucide. Tindem să credem că altcineva a apăsat pe trăgaci.

— Cine?

El a râs, dar mai mult a tristețe.

— Înainte să mă întrebi chestii de genul ăsta, mai bine te gândești de două ori.

Annika a tăcut și s-a uitat iar prin notițe.

— Dar despre armă ce-ați aflat? a întrebat ea.

— Repet, ți-am zis ieri.

— Da, știu, e o armă mare și cu multe zorzoane. E veche?

— Nu, e nouă.

— Deci e o copie, dar după ce?

— Nu știu. Varianta originală nu era letală. Avea țeava găurită, iar fata căreia i-a aparținut n-a fost prea amabilă.

— Ce-a zis?

— Nimic. O s-o aducem iar la secție. Am trimis deja o patrulă după ea.

Surprinsă, Annika a ridicat din sprânceană și și-a notat informațiile respective.

— Aveți de gând s-o arestați pe mica nazistă?

— Exact!

— Pentru omucidere?

— Pentru posesie ilegală de armă. Nu te pripi!

— O s-o cercetați în stare de arest?

— N-aș zice, dar nu se știe niciodată.

Annika a făcut o pauză scurtă, apoi a întrebat:

— E unul dintre ei, nu-i așa, unul dintre ei doișpe?

Polițistul a tăcut.

— Mă rog, sigur nu e vorba despre Anne Snapphane și despre Gunnar Antonsson, a zis ea.

— Crezi că-mi arde de joacă acum? O luăm pe ghicite?

Conexiunea slabă a acoperit sarcasmul ce se vădea în tonul lui. Annika n-avea de gând să-l lase să scape așa ușor.

— Ai zis ieri că ți-ai format o imagine despre evenimente…

— Așa e.

— Și că unul dintre ei minte. Despre cine e vorba?

— Măcar de-ar fi așa de simplu, a zis el. Fiecare minte într-o privință. Toți au pretins că nu s-au atins de pistol, de exemplu. Și de ce ești așa de sigură că Snapphane și Antonsson n-ar fi putut face una ca asta?

— Chiar vrei să știi sau faci iar pe sarcasticul?

L-a auzit aprinzându-și o țigară, trăgând un fum și apoi oftând.

— Hai, zi! a spus el, dând fumul afară, fapt care în urechea Annikăi a căpătat valențele unei rafale de vânt.

— Păi, pe Anne o cunosc prea bine, a zis Annika. N-ar face în veci una ca asta. Iar Gunnar Antonsson e prea… scrupulos.

— Aha, a zis polițistul, fără să-și mai ascundă ironia. Și pe cine zici tu să mai tăiem de pe listă?

— Pe nazistă, a zis Annika. Habar n-are ce înseamnă să omori un om, deși și-ar dori să știe.

— De unde știi asta?

Vocea polițistului devenise gravă.

— Ce dai ca să-ți spun?

Detectivul a tras iarăși din țigară și a dat fumul afară cu zgomot. Se părea că se plimbă de colo-colo, trăgând din când în când din țigară și calculându-și următoarea mișcare.

— Michelle Carlsson a murit în urma împușcăturii în cap, a zis el. Nu prezintă nicio altă leziune pe corp. Avea spermă în vagin. Dar nu există indicii cum c-ar fi fost vreo luptă cât s-a aflat în studioul mobil. Am găsit urme de lichid vaginal și pe armă. Ce te face să crezi că Hannah Persson e nevinovată?

Annika a înghețat în scaun, simțindu-și capul și spatele acoperite de o pojghiță de gheață.

— Am auzit eu bine?! Ai găsit urme de lichid vaginal și pe armă?

— Da, și pe țeavă, și pe mâner. E imposibil, din punct de vedere anatomic, să-și fi introdus pistolul în întregime în vagin, așa că bănuiesc că l-a introdus din diferite unghiuri, fie ea, fie altcineva.

— Și… în timpul ăsta… era încărcat?

— Din câte ne-am dat noi seama, da, a fost.

Annika a simțit ceva în stomac, având o senzație de greață. Și-a dus mâna la frunte și a deschis gura ca să poată respira mai ușor.

— Dezgustător, a spus ea.

— Să revenim la Hannah Petersson, a îndemnat-o Q.

Annika și-a închis ochii, și-a dus mâna la frunte și a început să respire cu gura deschisă.

— Alo? a strigat polițistul. Mai ești pe fir?

Annika și-a dres glasul.

— S-a năpustit asupra mea în parcare și m-a întrebat cum e să omori pe cineva.

— Te știa?

— Evident. M-a întrebat dacă mi-a fost greu, ce-am simțit apoi și tot așa. Pe urmă, mi-a zis că se întrebase dintotdeauna cum e să omori pe cineva.

— Poate voia să facă o comparație?

— Nu, a zis Annika, era curioasă. Nu știa cum e. Jonglase cu ideea, dar nu avusese curaj s-o pună în aplicare. Sunt sigură că așa e.

— Chestia asta despre lichidul vaginal n-o să dea bine într-un ziar de familie ca *Kvällspressen*, a zis Q.

— Depinde cum formulezi ideea, l-a asigurat Annika, apoi conversația s-a încheiat.

A rămas cu receptorul în mână preț de câteva secunde, încercând să-și alunge sentimentul de dezgust.

— Ei, cum a mers? a întrebat-o Berit de la biroul ei.

Annika a pus receptorul în furcă.

— Hai să bem o cafea!

•

Bambi Rosenberg își croia drum cu grijă pe deal în sus, spre birourile televiziunii Zero. Pietrele ascuțite care-i lunecau sub picioare o înțepau prin pielea subțire a ghetelor ce-i treceau de glezne.

Blugii o jenau. Se îngrășase.

Drumul era anevoios, așa că s-a oprit. Până și să respire i se părea anevoios, întreaga viață i se părea anevoioasă. A cercetat cu privirea șirul de ferestre de la etajul al treilea, încercând să depisteze fereastra de la biroul lui Michelle. Însă n-a reușit din cauza cerului înnorat.

Acum, nu mai avea pe nimeni care s-o înțeleagă.

Îi era imposibil să scape de sentimentul ăsta interior. Era ca și cum i l-ar fi băgat cineva cu forța pe gât în jos, unde rămăsese înțepenit, motiv pentru care simțea nevoia să vomite.

Rămăsese iarăși singură. Of, Doamne, era iar pe cont propriu, nu mai avea pe nimeni aproape, absolut pe nimeni.

O rafală de vânt rece a biciuit-o pe Bambi în zona stomacului, făcând-o să-și strângă pe corp geaca de piele.

Cum avea să reziste fără Michelle?

Acum, totul avea să fie la fel ca înainte.

Avea să se simtă singură și vulnerabilă, urma să-și înece amarul în băutură și să se lase pipăită de prea multe mâini. Exact ca pe vremuri.

S-a grăbit să urce dealul, împiedicându-se din când în când.

Ușa era grea de parcă ar fi fost căptușită cu dale de piatră. Bambi a trebuit să-și înfigă tocurile în pământ ca să reușească s-o deschidă. Dar i-a alunecat un picior, iar breteaua genții s-a lăsat în jos pe umăr. Apoi, geanta a izbit-o în genunchi și i s-a deschis clapa. Rimelul, luciul de buze, un baton de ciocolată și caramel și câteva tampoane s-au răspândit, toate, pe prundiș. Bambi a simțit că o înțeapă ochii de la plâns. Un tampon a căzut într-o baltă mică și s-a făcut de patru ori mai mare decât era la început, așa că l-a lăsat acolo.

Lui Bambi nu-i plăcuse niciodată postul Zero de televiziune.

A luat liftul, deși ar fi fost de preferat să urce pe scări. *Trebuie să te menții în formă, să începi să gândești.* Auzea vocea lui Michelle, un ecou fantomatic sub lumina fluorescentă. *Nu sări peste masa de prânz, că-ți dereglezi metabolismul. Uită de chipsuri, nu conțin decât grăsimi și carbohidrați. Faci celulită pe coapse și sunt sigură că nu vrei asta*!

S-a îndreptat cu băgare de seamă spre redacție. Era dezolantă și nu se zărea nici țipenie de om, numai calculatoare și hârțogărie, praf și pete de cafea. S-a oprit în pragul ușii. Trebuia să fie cineva pe acolo, că doar erau toate luminile aprinse, așa că a ciulit urechile. Aparatul de aer condiționat era pornit, bâzâind și răspândind răcoare, dar n-a auzit niciun alt zgomot în afara lui.

Bambi s-a îndreptat numaidecât spre biroul lui Michelle.

Imediat ce a ajuns în salon, l-a văzut așa cum stătea, întors cu spatele la ea. O geacă gri și scurtă îi acoperea formele dolofane.

Fluxul de adrenalină a luat-o pe sus.

— Ce pui la cale?

Sebastian Follin a ridicat privirea spre ea. Avea fruntea plină cu broboane lucioase de sudoare și părul țeapăn, pentru că stătuse aplecat.

— Oh, tu erai…

S-a întors și și-a văzut de treabă în continuare, scoțând niște hârtii din sertarul de jos – dosarele lui Michelle.

Bambi Rosenberg s-a îndreptat spre birou, punându-și mâinile într-un gest protector peste grămada de foi de pe tăblie și l-a împins la o parte pe Sebastian Follin.

— Astea-s lucrurile lui Michelle! Ce ai de gând să faci cu ele?

— Poliția s-a uitat deja peste toate. Au luat tot ce era de luat. Restul îmi aparține mie.

Bambi s-a uitat fix la locul în care se întrevedea un început de chelie.

— Nu, nu-ți aparțin ție deloc! a zis ea. Astea-s lucrurile lui Michelle, bunurile ei personale. N-ai niciun drept să te atingi de ele!

Făcând un efort considerabil, managerul s-a ridicat de pe scaun, ținându-se de spate cu mâna stângă.

— Hai, iubito, a zis el pe un ton care vădea urme de reproș și arcuindu-și sprâncenele. Materialele astea țin de afacerile lui Michelle și, de vreme ce eu sunt responsabil pentru afacerile ei, e de datoria mea să mă asigur că nu ajunge nimic pe mâini greșite.

— Minți, a protestat Bambi Rosenberg. Nu există o asemenea clauză în contract! Nu ești împuternicit să te ocupi de bunurile ei după deces.

Trăsăturile bărbatului s-au contorsionat. Și-a umflat pieptul, părând chiar mai scund și mai îndesat. Părul i-a intrat în ochi, care au devenit foarte mici în spatele ochelarilor. Bărbatul a ridicat mâinile.

— Ieși! a zis el printre dinți. Tai-o de-aici! Eu sunt șeful acum!

Bambi Rosenberg a clipit de câteva ori, observând agresivitatea bărbatului, dar nereușind s-o recepteze propriu-zis.

— Ești nebun! a zis ea. Nu mai ai nicio treabă cu Michelle, te-a dat afară joia trecută.

Sebastian Follin a simțit ceva ce i-a înăsprit și mai tare trăsăturile. A devenit foarte sever.

— Ce-ai zis?

Vocea i se transformase într-un șuierat.

— Așa mi-a zis ea și mi-a zis că ți-a spus și ție. Iar cuvântul ei e literă de lege…

Sebastian Follin era complet nemișcat. Bambi își vedea reflecția în ochelarii lui.

Dintr-odată, și-a dat seama ce semnificație aveau vorbele ei.

— Tu ai fost, a zis ea. Tu ai ucis-o! Ea îți asigura traiul, fără ea s-ar

fi ales praful de tine. Și te-a dat afară. Dacă ar fi trăit, în dimineața următoare ai fi rămas fără slujbă. Iar acum, că e moartă, ai impresia că poți profita la nesfârșit de pe urma ei…

Ghiontul a venit, parcă, de nicăieri, lovind-o pe Bambi în dreptul umărului, exact deasupra axilei, și făcând-o să se dea câțiva pași în spate, moment în care a țipat.

— Ce dracu' crezi că faci, nebunule?

— Taci din gură! a zbierat Sebastian Follin, îndreptându-se spre ea și blocând-o cu toată greutatea corpului, neputând să-și țină capul mai sus de nivelul decolteului și luptându-se să ajungă cu mâinile la gâtul ei.

Firave, tocurile lui Bambi Rosenberg au devenit totuna cu mocheta care acoperea întreaga încăpere. Femeia s-a prăbușit la podea, mușcându-și limba în momentul în care a dat cu capul de peretele de sticlă. Managerul se urcase peste ea. Se zbătea să respire și a reușit să scoată un țipăt.

— Taci din gură, târfă mică ce ești…

Of, Doamne, o să mor. Cum a omorât-o pe Michelle, o să mă omoare și pe mine, o să murim amândouă de mâna aceluiași om…

— Ajutor!!! E nebun, vrea să mă omoare…!

Bambi a reușit să-și elibereze o mână și l-a zgâriat pe Follin pe fața lui pufoasă, cu unghiile ei false, bucurându-se de fiecare scrijelitură pe care i-o făcea.

— Ce dracu' crezi că faci?

În pragul ușii s-a ivit uimită, Mariana von Berlitz.

— Ajutor! a reușit Bambi să zică. Mă sugrumă!

Presiunea care-i apăsa trupul a dispărut, dar ea zăcea pe jos amețită. Sebastian Follin s-a ridicat numaidecât în picioare, și-a aranjat părul și a încercat să respire cât mai normal cu putință.

— M-a făcut criminal! a zis el, arătând cu degetul înspre Bambi. E o acuză nedreaptă – m-a amenințat!

Șocată și cu dureri prin tot corpul, Bambi Rosenberg a izbucnit în lacrimi. A căutat ceva pe care să se sprijine, dar n-a găsit nimic.

— Voia să fure lucrurile lui Michelle! Spune-i că nu are niciun drept să umble prin ele!

A văzut-o pe Mariana von Berlitz intrând, prudentă, în cameră, mergând la distanță de nebun, și s-a apropiat de birou.

— Nu aveți voie să luați nimic de aici! a zis redactorul. Toate lucrurile de aici aparțin postului Zero TV.

Bambi s-a ridicat cu chiu cu vai, în picioare. Managerul a deschis gura să zică ceva, ducând mâna instinctiv la obrazul care-l ustura.

— Sânge… a exclamat el. Dumnezeule, sângerez!

Pentru a-și valida spusele, a întins mâna mai întâi spre Bambi și apoi spre Mariana. În mod inconștient, Bambi a făcut câțiva pași în

spate și a văzut că și redactoarea a avut aceeași reacție.

— Nu aveți voie să luați nimic de pe biroul ăsta! a repetat ea. Eu sunt șefa aici, iar lucrurile astea aparțin companiei.

Furia lui Bambi a sporit cu vârf și-ndesat. Era turbată.

— Ba nu aparțin companiei! s-a auzit răcnind și a observat că-i tremurau mâinile. N-aveți niciunul niciun drept asupra bunurilor lui Michelle! Eu sunt cea pe care a rugat-o ca, în caz de ceva, să aibă grijă de lucrurile ei. Știu ce aveți de gând. N-o să puneți mâna pe nimic!

Bărbatul și femeia mai în vârstă au privit-o dintr-odată pe Bambi cu alți ochi – aroganți, suspicioși și cu o oarecare precauție.

— Ți-a zis ea asta ție? a spus Mariana von Berlitz. De ce dracu' te-ar fi rugat pe tine să ai grijă de lucrurile ei?

Mută de uimire, Bambi s-a uita fix la femeia din fața ei. Făcea pe proasta sau ce?

— Dar pe cine altcineva ar fi putut să roage?

— Orice-ar fi, documentarul e al meu, a zis Sebastian Follin. Documentarul autobiografic al lui Michelle e al meu. Am și acte care dovedesc asta!

Mariana s-a îndreptat de spate și s-a întors spre manager.

— Hai nu mai spune! a zis ea. Din câte știu eu, drepturile de proprietate le revin celor de la TV Plus.

Bambi se uita când la unul, când la altul și a simțit că începe să se miște încăperea cu ea.

— Te înșeli, a zis Sebastian Follin. N-au apucat să semneze actele și, potrivit contractului meu, ca manager al ei, documentarul ajunge în jurisdicția mea.

— Michelle a întocmit o scrisoare de intenție către televiziune. Nu poți să treci cu vederea…

— Nu are nicio valoare din punct de vedere legal.

Bambi Rosenberg a simțit nevoia să se așeze, așa că s-a afundat în scaunul de birou al lui Michelle și a făcut abstracție de cearta care se desfășura peste capul ei.

Promit, și-a zis ea în gând, *că o să am grijă de tine. O să vezi, totul o să decurgă bine.*

•

Nedormit și palid la față, Torstensson a intrat în redacție îmbrăcat în haina de la un costum, dar nu și cu pantalonii corespunzători. N-a remarcat nimeni că s-a oprit în fața biroului de știri, uitându-se de jur-împrejur după un scaun, timp în care l-a zărit cu coada ochiului pe Spike, cu receptorul lipit de ureche, dar și pe redactorul de zi, care se juca pe calculator. Apoi, s-a îndreptat spre biroul la care stătea corespondentul pe afaceri externe. Era cu nervii la pământ, aproape pus pe harță.

Ce-l ține aici? s-a întrebat Schyman din acvariul lui, șezând într-o

poziție din care îl vedea în voie.

Sigur nu principiile jurnalistice, nu după ele se conduce.

Poate că-i place să aibă influență asupra chestiunilor care ajung la public. Sau poate că-i place să aibă o poziție de putere. Să fie, oare, îmboldit de recunoașterea pe care i-o oferă familia ce deține tabloidul? Ori poate de salariu, de eventualele oportunități spre politică, de recunoașterea lui în Clubul Rotary?

Redactorul-șef a pus pe birou câteva ziare și o ceașcă de porțelan plină cu cafea, a tras scaunul și s-a așezat. Spike se uita la el cu coada ochiului, dar nu s-a sinchisit să pună receptorul în furcă și nici să-și dea picioarele jos de pe birou.

Schyman a format numărul de interior de la biroul corespondentului pe afaceri externe și l-a văzut pe Torstensson sărind în sus.

— Poți să vii până la mine-n birou? l-a întrebat Schyman pe redactorul-șef.

Torstensson a acceptat și s-a îndreptat cu pași sfidători spre locul stabilit.

— Ce vrei?

Defensiv și suspicios, redactorul-șef s-a postat în ușă.

— Până acum, am primit trei telefoane care ne acuză de calomnie și ne amenință că vom fi dați în judecată, pentru ce-am publicat în ediția de azi, a zis Schyman, așezându-se la birou.

Torstensson și-a încrucișat brațele la piept.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Sunt sigur că știi prea bine unde bat, a zis administratorul delegat. Nu sunt de acord cu decizia ta, dar, desigur, o respect. Iei tu legătura cu familia lui Michelle Carlsson sau vrei să aștepți până când o s-o facă avocatul, de voie, de nevoie?

Schyman i-a întins câteva foi. Redactorul-șef nu le-a luat.

— Să crezi tu că mă sperii eu așa ușor, a zis Torstensson. Te cunosc, știu ce ai de gând.

Anders Schyman a lăsat mâna în jos pe lângă corp și a scos un oftat adânc.

— Păcat că am ajuns în situația asta, a zis el.

— Da, păcat, a zis Torstensson, făcând cale întoarsă spre biroul corespondentului pe afaceri externe.

Privindu-l cum se îndepărta, Schyman i-a studiat spatele, părul subțire și umerii foarte lăsați.

Prost mai judecă unii, și-a zis el în gând, și nu făcea deloc referire la publicarea editorialului de prost-gust al Barbarei Hanson.

Cum a reușit el să intre în afacerea asta fără armele potrivite?

Schyman a luat iar receptorul în mână și a format numărul de interior de la biroul Annikăi Bengtzon.

— Du-te la arhiva ziarului, i-a zis el reporterei când a răspuns la

apel. Ne vedem acolo în cinci minute!

S-a afundat iarăși în scaun, a descuiat sertarul de jos și a scos dosarul-antrax. L-a băgat numaidecât în servietă. Apoi și-a luat haina, a ieșit din încăpere și s-a dus spre garaj.

— Dacă e ceva, să mă suni pe mobil, a zis el trecând pe lângă Spike. Mă duc la masă.

Redactorul de știri a ridicat degetul mare în semn de aprobare. Schyman a ieșit din redacție pe ușa principală și, în drum spre garaj, s-a întâlnit cu Bertil Strand și l-a salutat. Imediat ce l-a zărit pe fotograf intrând în clădirea de birouri, Schyman a schimbat direcția și s-a îndreptat spre intrarea de la cafenea, a deschis ușa cu cartela și a luat liftul până la etajul al doilea. Holul lung era scufundat într-un întuneric albăstrui, luminat difuz de câteva neoane fluorescente, care clipeau intermitent tocmai din celălalt capăt al culoarului.

Annika Bengtzon stătea așezată cu spatele la perete, exact în fața ușii care ducea la arhivă.

— Poliția o s-o aresteze pe pușlanca aia neonazistă, din Katrineholm, a spus ea.

— Hai să intrăm și să ne așezăm, a spus Schyman, înaintând către următoarea ușă.

— Unde e Carl Wennergren? a întrebat Annika, venind în urma lui. A plecat în vacanță mai devreme cu o săptămână?

— L-am trimis acasă. E și așa destul de rău că unul dintre suspecți împroașcă cu noroi ziarul nostru.

— L-am văzut la Grajduri, a spus jurnalista. În camera făcută vraiște despre care am scris. Părea să caute ceva. A zis ceva în legătură cu asta?

— Era vorba despre un aparat foto, a spus Schyman. Poliția l-a returnat deja. Nu e relevant pentru investigație.

Annika și-a ridicat privirea spre el și în ochii ei aproape că se citea dezamăgirea.

I-a izbit un iz de praf și de soluție pentru developare, un curent de aer rece venind dinspre cartoteci și în care dansau mii de figuri. Luminate din spate de lumina ce pătrundea printr-o fereastră aflată într-un capăt îndepărtat al încăperii, se vedeau dulapurile cu sertare etichetate într-un stil atât de criptic, încât un profan nu ar fi reușit niciodată să găsească ceea ce caută.

— E vorba despre o neregulă făcută de cineva din interior, a spus administratorul delegat, așezându-se la o masă din lemn vechi de lângă ferestre și scoțând din servieta sa dosarul roșu.

Jurnalista s-a așezat, în tăcere, de cealaltă parte a mesei, pe fața ei citindu-se interesul și nedumerirea.

— O serie considerabilă de acțiuni ale unei firme de IT au fost vândute în timpul celui de-al doilea trimestru al anului trecut, a

continuat el și a dat la o parte elasticul care lega dosarul. Aș vrea să afli când a fost efectuată această tranzacție, data exactă.

— N-o să fie prea greu, a spus Annika Bengtzon. Astfel de tranzacții sunt, de obicei, declarate Consiliului de Supraveghere Financiară.

— E un caz ceva mai complicat, a explicat Anders Schyman, ținând în mână minutele, articolele de ziar și comunicatele de presă. Persoana în chestiune nu a fost obligată să declare tranzacțiile pe care le-a efectuat, nu era membru al consiliului și nici nu făcea parte din conducerea firmei la care avea investite acțiunile, așa că tranzacțiile sale nu au fost înregistrate niciodată.

— Atunci, care e problema? a întrebat jurnalista.

Administratorul delegat i-a aruncat femeii o privire îngrijorată.

Dumnezeule, s-a gândit el. *La ce mi-a stat capul*? *Mă poate distruge, poate să se ridice, să plece și să facă în așa fel încât să fiu concediat înainte de ora prânzului.*

S-a simțit copleșit de disperare, de această senzație de neputință care, de la o vreme, părea să nu-l mai părăsească.

— Nu știu, a spus el, lăsându-se pe spate și frecându-se la ochi. Nu știu cum să explic.

— Are de-a face cu Torstensson, nu-i așa? a întrebat Annika. Lasă ca ziarul să se ducă de râpă și nu știți cum să-l opriți. E vorba despre vreo șmecherie mai veche pe care-a făcut-o și pe care eu s-o aduc la suprafață?

Anders Schyman nu și-a mai ținut respirația, expirând lung, într-un oftat amplificat de suprafața de metal a dulapurilor.

— Da' văd că-ți place să le zici lucrurilor pe nume, a spus el. Pot să am încredere în tine?

— Depinde, a răspuns ea.

Schyman a ezitat o clipă.

— Ai dreptate, a spus el. Torstensson trebuie să plece, și nu o s-o facă de bunăvoie.

— Dar cei din consiliu? a spus Annika. Nu pot ei să-i facă vânt?

Schyman a clătinat din cap.

— Herman Wennergren iese din calcul. Dacă vrem să scăpăm de el, trebuie s-o facem pe cont propriu.

— Cum?

I-a arătat minutele de la ședința de anul trecut, de pe 27 iunie, care arătau clar că membrii consiliului director de la *Kvällspressen* fuseseră înștiințați dinainte cu privire la iminentul avertisment referitor la profitul celor de la Global Future. Potrivit minutelor, Torstensson luase parte la ședință în calitate de membru ales de comun acord. Cândva pe parcursul următoarelor șase luni, Torstensson își vânduse acțiunile.

— Bine, bine, dar ăsta nu e neapărat un delict, a zis Annika.

— Așa e, a recunoscut Schyman. Dar poate fi, în funcție de când a fost efectuată tranzacția. Dacă s-a debarasat de acțiuni înainte să fie făcută publică informația asta, se face vinovat de comerț de bursă ilicit.

— Chiar dacă nu făcea parte din consiliul director al companiei?

— Dacă un taximetrist aude o conversație în spate, în mașina lui, și se folosește de cele auzite ca să scoată profit la bursă, poate fi acuzat de comerț de bursă ilicit.

— Și totuși, e greu să dovedești una ca asta, a intervenit reportera, pe o voce cam aspră.

— Ar trebui să fie ușor. Poți să verifici o chestie pentru mine?

În expectativă și având o oarecare presimțire rea, Annika l-a studiat cu privirea pe Schyman.

— Și dacă aflu ceva, ce fac? Scriu un articol pentru ediția de mâine?

El nu s-a putut abține să zâmbească.

— Nu chiar. Trebuie doar să-mi dai mie de veste.

— Deci care-i data minune?

— Raportul pentru al doilea trimestru, care cuprinde un avertisment de profit, a fost făcut public anul trecut pe 20 iulie.

Annika a scos un pix și o foaie de hârtie din buzunarul de la spate și și-a notat informațiile.

— Așadar, orice tranzacție de vânzare efectuată în intervalul 27 iunie și 20 iulie ar indica faptul că Torstensson a exploatat informații confidențiale privind veniturile slabe ale celor de la Global Future, a zis ea, punând lucrurile cap la cap.

Din ce în ce mai scârbit de situație, Schyman a oftat.

— De fapt, e mai rău de-atât. Știa că familia urma să renunțe la proiect sau, altfel spus, că organizația era, în orice caz, inutilă.

Annika și-a mai notat câteva lucruri și a băgat hârtiuța la loc în buzunar.

— Și de ce trebuie să fac eu asta?

— Dacă aș investiga eu situația, aș risca să fiu descoperit, a zis el. Și nu-mi permit să risc.

— Registratura Titlurilor de Valoare, a zis ea. Dacă mergi acolo, te trec în registru, așa e?

— Da, de acolo trebuie să începi, dar nu sunt sigur că o să găsești ce căutăm. Trebuie să cauți peste tot până dai de o pistă.

— Și de ce trebuie să mă ocup eu de asta?

Schyman și-a umezit buzele și și-a ales cuvintele cu mare atenție.

— Pentru că nu există prea mulți reporteri la ziar care să fie în stare să afle informația asta.

Annika a scos un sunet – nu era niciun râs propriu-zis, dar niciun fornăit.

— Plus că eu sunt cel mai ușor de convins, așa e?

Schyman a zâmbit reținut.

— Ei, dacă asta crezi tu, înseamnă că ai o părere tare ciudată despre tine. Știi de ce te-am ales?

— Nu, nu știu, a zis ea ridicându-se de pe scaun și scuturându-și pantalonii de praf. De ce?

— Pentru că gândim la fel, a zis el.

Declarația a luat-o pe nepregătite și pe fața ei s-a văzut clar uimirea care a cuprins-o. Apoi s-a adunat și a zis pe tonul ei zeflemitor:

— Aș putea să iau asta ca pe un atac la integritatea mea, s-a eschivat Annika. Sau ca pe o recunoaștere a capacităților mele. Așa că rămân la ultima variantă. Bănuiesc că o să vreți să păstrați documentele?

Schyman a ușuit-o, simțindu-și gâtul uscat ca praful.

Când a ajuns în dreptul ușii, Annika s-a întors pe neașteptate, părând ca o copilă delicată.

— Aaa, mi-am adus aminte de aparatul lui Wennergren, a zis ea. Ce s-a întâmplat cu el?

Dintr-odată, Anders Schyman și-a amintit de greutatea și de marginile lui lucioase.

— A fost sechestrat, a zis el. Și apoi, înapoiat.

Annika a rămas la locul ei, cu mâna dreaptă pe clanță.

— Unde e?

— De ce?

— Are fotografii?

A avut iarăși aceeași senzație de amorțeală care-l cuprinsese când se uitase la fotografiile cu scenele de sex. În sinea lui, era la fel de rușinat ca un voaior. S-a scuturat, încercând să alunge sentimentul neplăcut.

— Hai, du-te tu întâi! a zis el. Să vii în biroul meu dup-aia!

•

După cinci minute, Annika l-a văzut pe Schyman intrând triumfal pe ușa principală. A așteptat să-și dea jos geaca, să se așeze la birou și să deschidă ziarul, iar apoi s-a ridicat de la locul ei. S-a îndreptat cu pași repezi spre acvariu și a bătut discret la ușă. El i-a făcut semn să intre.

— Mă numesc Bengtzon, a zis ea, lăsând ușa întredeschisă. Annika Bengtzon. Sunt de-a dreptul zguduită. Aparatul e aici?

Anders Schyman a privit-o cu ezitare.

Ea și-a simțit gura uscată.

— Închide ușa, a zis el în cele din urmă, iar apoi a descuiat sertarele de la birou.

A scos afară un dispozitiv lucios ce arăta mai degrabă ca un walkman decât ca un aparat foto. Un bip a semnalat faptul că era pornit, iar Schyman s-a uitat să vadă dacă funcționa. Apoi, fără niciun cuvânt, i l-a înmânat Annikăi.

Ecranul era luminat de undeva dinăuntru. Anne Snapphane, vizibil

distrată, i-a zâmbit direct în față.

— Cum mă uit la poze? a întrebat ea, iar redactorul-șef adjunct i-a arătat pe ce buton să apese.

A făcut întocmai. Bip, limba lui Sebastian Follin. Annika a făcut o grimasă. Bip, Carl Wennergren rânjind în salonul de la Grajduri, înainte ca acesta să fie vandalizat.

— Toate pozele sunt cu bețivi dintr-ăștia? a întrebat Annika, aruncând un ochi spre administratorul delegat.

— Uită-te la poza șaiș'pe și la următoarea, a zis el.

A derulat fotografiile – bip, bip, bip, apoi a rămas cu gura căscată și a simțit furnicături între coapse.

Michelle Carlsson și John Essex și-o trăgeau pe masă. Picioare, coapse uleioase și fese albe. Fascinată, s-a uitat la ele preț de câteva secunde, iar apoi a trecut la următoarea fotografie. Bip.

Annikăi a început să-i bată inima nebunește și s-a încins între picioare. Ținând gura întredeschisă, s-a uitat în continuare pe fotografii, bip, bip, din ce în ce mai conștientă de fiorul pe care-l simțea între coapse.

Stânjenită de reacția ei, a ridicat privirea spre Schyman.

— Dumnezeule, a zis ea pe un ton afectat. Zău că nu mă așteptam la asta!

— Uită-te mai departe, a zis șeful fluturând mâna.

A încercat să privească pozele din altă perspectivă. Erau din ce în ce mai începătoșate. Se părea că fotograful nu mai reușise să țină aparatul drept.

— Probabil că stătea pitit în bucătărie, a zis ea, scuturându-se de senzația încercată.

Anders Schyman a făcut un semn circular cu mâna.

Când a ajuns la ultima fotografie, Annika a rămas iar cu gura căscată.

Mariana von Berlitz ținea în mână arma crimei.

— Dumnezeule mare! a zis ea. Cu asta ce ne mai facem?

Schyman s-a ridicat și s-a dus spre Annika, a luat aparatul, l-a oprit și l-a băgat înapoi în sertar. Apoi, l-a încuiat.

— Nu știu, a zis el. Fotografiile sunt unice și de mare efect. Trebuie folosite cu cap.

Annikăi i-a picat fața.

— Sper că glumiți! a exclamat ea, clipind. Cum adică, vreți să le publicați?

Redactorul-șef adjunct s-a așezat pe scaun.

— Nu știu ce să fac, a zis el. Încă nu m-am hotărât.

Annika s-a revoltat și, de furie, s-a făcut roșie la față.

— Ce dracu' înseamnă asta? a insistat ea. Aveți impresia că *Kvällspressen* e o revistă porno sau ce?

— Fotografiile au și alte merite în afară de asta, s-a apărat Schyman imediat, împreunându-și mâinile.

Surprinsă de remarcă, Annika și-a ridicat mâinile exasperată.

— Cum ar fi? Că sigur nu e vorba despre încadrare și de iluminare. Cum e posibil să vă treacă prin cap să le publicați?

— Sincronizarea e un merit, a zis el. Au fost făcute la momentul potrivit. Cele două vedete sunt împreună – ea e moartă, iar el, suspect. Ca să fiu sincer, e o realizare uimitoare!

Annika s-a dat în spate, spre ușă.

— Fotografii porno făcute pe furiș, a zis ea. Credeți că există vreo acuză mai mare ca asta la adresa integrității victimei? V-ar conveni să publice cineva niște poze ca asta după ce-ați fi ucis?

Annika s-a uitat la el cu uimire și îndoială.

Mai întâi, o pusese să facă pe spioana.

Acum, asta.

— Și cu Mariana cum rămâne? a zis ea. Poliția ce-a zis?

— Nu știu.

Gândurile și reacțiile lor s-au electrocutat câteva secunde.

— Ascultați la mine, a zis ea, deschizând ușa pe jumătate și coborând tonul. Nu mă interesează în ce v-ați băgat, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă pierdeți dreapta judecată.

Annika s-a întors la birou. A observat că-i tremurau mâinile. Prin fața ochilor ei se perindau dansând indivizii din poze: sex, beție și împușcături. Era stânjenită de reacția ei.

După ce s-a tolănit în scaun, a ridicat privirea și l-a văzut pe administratorul delegat trântind ușa la perete și îndreptându-se spre Pelle Oscarsson, editorul foto.

— Auzi, fă-mi o favoare și șterge fotografiile astea! l-a auzit ea spunând.

Apoi, uitându-se la Schyman cu coada ochiului, l-a văzut punând aparatul foto pe biroul editorului foto.

— Ce să fac?!! a zis Pelle, ținând ochii în ecranul din față, cu vocea parțial acoperită de ventilatorul de la calculator.

Annika s-a ridicat repede în picioare, prefăcându-se că trebuie să meargă urgent la baie.

— Sunt numai prostii și nu vreau să circule prin redacție, a zis Anders Schyman când Annika tocmai trecea pe lângă el.

A săgetat-o cu o privire aspră.

Editorul foto, neînțelegând mare lucru, s-a ridicat de la locul lui.

— E urgent? Că sunt ocupat cu niște grafice…

— Scapă cât mai repede de ele, a zis Anders Schyman, uitându-se la Annika înainte să intre în biroul său.

Consternată, ea și-a văzut de drum. Avea palmele fleașcă.

•

— Cafea?

Anne Snapphane a dat din cap în semn că nu, iar Sebastian Follin și-a turnat o ceașcă de cafea pentru el. Anne a remarcat că avea două zgârieturi pe obraz, însă nu părea să fie deranjat de asta. Devastarea pe care o constatase la el după comiterea crimei începuse să dispară. În locul ei își făcea loc determinarea: avea o sarcină de rezolvat, o memorie de onorat.

Așa viață, așa moarte, s-a gândit ea.

— Următoare mișcare e vitală! a șoptit Follin pe un ton încrezător, aplecându-se spre ea, peste cafeaua fierbinte care i-a aburit lentilele.

Anne s-a dat puțin în spate.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să protejezi brandul. Oamenii vor să se folosească de numele lui Michelle Carlsson ca să facă bani, dar chestiunile astea trebuie manipulate cu demnitate și supravegheate pe termen lung.

Incapabilă să pătrundă înțelesul vorbelor lui, Anne l-a fixat pe manager cu privirea.

— Tu auzi ce zici? a întrebat ea pe un ton ascuțit și mult prea ridicat. Vorbești despre ea ca despre un logotip.

Follin a cedat nervos. Buza de jos a început să-i tremure.

— Eu vreau doar să fie bine, a zis el.

— Bine pentru cine? a zis Anne, simțindu-se dintr-odată nelalocul ei.

Și-a luat ochii de la el, cercetând încăperea, pereții de sticlă și redacția de dincolo de ei.

Karin Bellhorn stătea pe canapeaua de lângă biroul ei. Aplecată în față, discuta în șoaptă cu Mariana von Berlitz și cu Stefan Axelsson. Anne Snapphane a pornit degrabă înspre ei. Era palidă la față, știa prea bine.

— Nu știu, mie tot nu-mi vine să cred că nu mai e, le-a zis Mariana celor doi în momentul în care s-a înfățișat Anne lângă canapea. Parcă și aud genericul emisiunii, iar apoi o văd apărând cu mersul ei săltăreț, mai slabă ca oricând și cu un look nou. Închipuiți-vă ce rating ar avea!

Anne Snapphane s-a uitat șocată la colega ei.

— Sper că glumești, s-a pomenit zicând.

— Ce? a zis Mariana. Nu pot să spun că mă simt ca la *Camera ascunsă*!

Anne și-a dat seama că dădea întruna din gură, că nu putea și nici nu voia să se oprească din vorbit.

— Nici măcar acum, când e moartă, nu poți să-i dai pace? Probabil c-ai urât-o foarte mult că era acolo, pe sticlă, unde ai fi vrut să ajungi și tu.

Mariana von Berlitz s-a albit la față.

— Ce… ce vrei să spui cu asta? Tu nu ești normală la cap?

Anne Snapphane a remarcat că toată lumea își îndreptase atenția asupra ei. Dincolo de misterul evident cum că nu țipase, cuvintele ei pluteau încă în aer, uimindu-i pe toți prin sinceritatea lor. Sângele i-a dat năvală în piept și apoi în gâtlej, făcând-o să-i ardă obrajii.

— Lașo, de ce nu recunoști? Mereu ai fost invidioasă pe Michelle!

Mariana s-a ridicat în picioare. Tremura și, ca să-și mențină echilibrul, s-a sprijinit de brațul canapelei.

— Am cunoscut-o pe Michelle cu mult timp înaintea ta, a zis ea pe un ton aspru. Și țin să-ți spun că rezervele mele în privința ei se bazează pe cu totul alte motive.

— Nu te mai preface! Nici eu nu sunt mai brează decât tine. Ani de zile, n-am dat doi bani pe Michelle pentru că ea, și nu eu, a primit slujba și a apărut pe sticlă, a continuat Anne, nemaioprindu-se din vorbit. Însă tu n-ai fost nici măcar luată în calcul pentru asta. De asta ești mereu așa de condescendentă? Pentru că eu am fost în cursă?

— Există o grămadă de lucruri mai importante ca a apărea pe sticlă, a subliniat Mariana von Berlitz, și apoi s-a așezat. Veșnicia, de exemplu, iar Michelle Carlsson n-a făcut decât să pericliteze șansele celorlalți oameni de a-și găsi un rost în viață.

Anne Snapphane nu s-a putut abține să pufnească:

— Dumnezeule mare, a exclamat ea, ți se pare că Michelle i-a furat clienții lui Dumnezeu?

Mariana n-a luat blasfemia în seamă.

— Cred că e de neconceput ca oamenii ca Michelle Carlsson să fie promovați drept exemple demne de urmat de către femeile tinere, a zis ea. Ce-a făcut ea bun? La cât de bine am cunoscut-o eu, n-a făcut decât să tragă după ea în mocirlă numeroși alți oameni.

— Și crezi că tu ești un exemplu mai bun? Ca om care-i judecă pe ceilalți doar pentru că te crezi superioară? Pentru că „te-ai născut la conac” sau poate pentru că te bucuri de sprijinul Sfântului Duh?

— Eu nu judec pe nimeni. Asta rămâne în seama Domnului.

Deși a rostit ultimele vorbe pe un ton aspru, Mariana von Berlitz avea o privire speriată. Anne Snapphane știa că avea dreptate: adevărul fusese cel care năruise căptușeala care o proteja de ofense pe cealaltă femeie. Însă asta a făcut-o pe Anne să devină și mai impetuoasă:

— Orice-ai zice tu despre Dumnezeu, nu e rău deloc să ai aproape câțiva oameni din echipa lui de PR, a bâiguit ea, fiind pe punctul de a izbucni în plâns.

— Bine zis, mai ales dacă e vorba despre tine, i-a zis Stefan Axelsson pe neașteptate Annei. Te lauzi în stânga și-n dreapta cu spiritul tău liber, te crezi emancipată și, când colo, ești mai conservatoare decât noi toți.

Furia s-a năpustit asupra Annei ca un potop năvalnic.

— Ce dracu' vrei să zici cu asta?

— Te fălești cu relația ta liberă, cu faptul că împarți același pat cu iubitul tău, că aveți un copil împreună, și asta fără să fiți legați prin nimic oficial, faci pe femeia model și lași presa de scandal să-ți intre în casă…

Sălbăticia atacului respectiv a făcut-o pe Anne să gândească limpede, realizând conexiuni care-i scăpaseră mai devreme.

— Căcat, a zis ea, făcând ochii mari. Și tu crăpi de invidie, nu-i așa? Ești invidios pe Mehmed, că apare la TV, dar te deranjează și că am apărut în ediția specială de duminică, unde am fost dată drept exemplu pentru viața mea modernă de familie. Bietul de tine…

— Mintea aia îngustă a ta a cam luat-o razna, a zis el. Eu vorbesc aici de datorii, obligații, de ce trebuie să faci pentru a nu-i dezamăgi pe cei din jur…

— Ai fost îndrăgostit de Michelle, a murmurat Anne, dându-se mai aproape de el. Ai vrut să-ți lași nevasta și copiii pentru ea, nu-i așa? Dar Michelle ți-a râs în nas. Ea nu voia decât s-o respecți, să n-o mai iei peste picior când erați în studio, așa că a făcut ce știa ea mai bine, ți-a tras-o, iar apoi te-a învârtit pe degetele ei mici. Numai că s-a stricat treaba, nu-i așa? Te-ai îndrăgostit de ea. Nevastă-ta știe? Ea ce părerea are despre asta?

Axelsson se făcuse livid la față și o privea cu ochi sticloși.

— Asta nu e… N-a fost deloc așa!

— Serios? Atunci de ce ești așa de amărât? Îmi porți pică pentru un articol de trei coloane în *Kvällspressen* și îl invidiezi pe Mehmed că prezintă o emisiune de știri. Are studii de jurnalism și de drept și a obținut o grămadă de premii ca jurnalist. Și știi asta la fel de bine ca mine…

— Ia ascultă aici! a țipat Axelsson, ridicându-se cu așa o forță că i s-a deformat osatura lungă și subțire. Te-am văzut! Te-am văzut dând târcoale carului la 03:15! Ce dracu' căutai tu acolo?

Incapabilă să scoată o vorbă și să respire, Anne Snapphane s-a uitat țintă la Stefan Axelsson.

— Dar tu unde erai? Ce făceai tu la ora aia? a întrebat ea.

Directorul tehnic a ridicat mâinile în aer.

— Potoliți-vă odată! a zis Karin Bellhorn pe un ton poruncitor. Gata, ajunge! Hai să ne liniștim, că vorbește gura fără noi. Hai să lăsăm investigația în mâinile poliției. Nu ne-ajută cu nimic să intrăm la bănuieli și să aruncăm vina de la unul la altul. De acord?

Fiecare s-a uitat în altă parte; unul a fixat podeaua, altul s-a uitat pe geam, în tavan sau pe pereți.

— Azi trebuie să fim calmi, să discutăm despre parastasul care-o să aibă loc marți și să vedem cum împărțim treburile între noi. Pentru

început, simte cineva nevoia să meargă la un psiholog? La un terapeut sau la un consilier?

S-au liniștit cu toții. Îmbrăcat într-un costum gri și ținând o ceașcă de cafea în mână, Sebastian Follin se proptise în ușa care dădea în salon. Mariana von Berlitz, îmbrăcată într-o rochie roșie și îndrăzneață, era în imediata apropiere a canapelei. Stefan Axelsson, în blugi cu hanorac, transpirase abundent la subraț. Iar Anne devenea din ce în ce mai lividă la față.

— Nimeni? Nu trebuie să vă fie rușine. Eu cred c-o să cer sfatul unuia…

Producătoarea a închis ochii preț de câteva clipe și, cu un gest făcut din obișnuință, inconștient, și-a dat părul pe spate. Anne, având mintea încețoșată de la încercarea impetuoasă de a da adevărul la iveală, s-a uitat atent la ea o vreme. Și-a dat seama că era mai machiată decât de obicei. Sub fondul de ten, pielea lui Karin era lipsită de culoare. Și avea ochii atât de umflați, că n-ar fi putut ascunde asta oricât s-ar fi machiat.

E terminată, și-a zis Anne. *Pare să fie mai rău decât oricare dintre noi.*

— Dar tu cum poți să te porți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? a zis ea.

Karin a înghițit în sec și s-a străduit să zâmbească.

— Tocmai ce-am zis că o să cer ajutor…

— Taci din gură! a țipat Anne, desfăcându-și brațele violent și lovind ceașca lui Sebastian Follin, care s-a izbit de perete și s-a făcut țăndări. Michelle e moartă! Zace pe o targă în biroul legistului, care o ciopârțește – și probabil că unul dintre noi e vinovat pentru asta!

A urmat o liniște asurzitoare. Atmosfera din jur a devenit glacială. În încăpere se auzea numai cafeaua picurând a lui Sebastian Follin. Cuvintele, date în sfârșit la iveală, pluteau în aer.

Criminalul putea fi oricare dintre ei.

— Ați început fără mine?

Nemuritorul își croia drum de la lift până la ei. Era proaspăt îmbăiat și-și legăna servieta.

— Am luat legătura cu cei de la Londra și iată ce-am stabilit.

A zâmbit, s-a așezat pe un scaun de birou, a pus servieta în poală și, după două clicuri simultane, a desfăcut-o. A scos niște foi, a închis-o la loc cu zgomot și a așezat teancul de hârtii peste ea.

— O să începem cu un show lung în amintirea lui Michelle, a continuat el, vorbind pe un ton scăzut, și totuși, relaxat. O să difuzăm filmulețe din întreaga ei carieră, declarații de la diverși, o să apară și prieteni de-ai ei care o să vorbească despre cât de implicată era… în ce-o fi fost implicată. O să dureze mult, o să invităm oameni de divertisment, actori, poate o să recite cineva o poezie, două, ori poate o să includem și o piesă scurtă de teatru… Ideea e să dăm pe post

numai reclame cu care Michelle ar fi fost de acord. Karin, ce zici, oare John Essex o vrea să apară în show?

Atmosfera era tensionată. Directorul executiv de la TV Plus s-a oprit din vorbit. Fondul de ten n-a mai reușit să mascheze adevărata textură a feței lui Karin. Niciunul nu îndrăznea să-i privească pe ceilalți în ochi. Aveau umerii rigizi și gâturile uscate.

— Nemuritorule, cine a scornit toate astea? a zis Karin pe un ton moale. Mahărul din Londra?

Nemuritorului i-a pierit zâmbetul de pe buze, dar nu de tot.

— Vreau doar să mergem înainte, a zis el. Trebuie să începem de undeva.

— Te cam pripești, a zis Karin, ridicându-se și legănându-și trupul voluptuos în direcția șefului. Am discutat și noi despre asta – fiecare a zis ce a gândit, cum o vede pe Michelle. Tu ce părere ai?

Nemuritorului i-a dispărut zâmbetul de tot, vădind un chip la fel de vulnerabil ca în ziua anterioară. Era plin de broboane de sudoare pe frunte și avea bretonul ud.

— Despre ce?

— Despre Michelle! a zis Karin Bellhorn cu uimire în glas.

— Hai, calmează-te, a spus el. Evident că nu vreau decât să fie bine.

— Omul ăsta a dat-o afară pe Michelle, le-a zis Karin Bellhorn celorlalți, arătându-l pe Nemuritor cu degetul și privindu-i în ochi, pe rând pe colegii ei. A dat-o afară după ce s-au terminat filmările la ultima emisiune și acum se poartă ca și cum habar n-are de asta!

Mariana von Berlitz s-a ridicat încet de pe scaun, țintuindu-l pe Nemuritor cu privirea.

— Abia acum înțeleg, a zis ea. De asta intenționa Michelle să spună că…

— Taci din gură! a țipat Nemuritorul, dând să se ridice.

Dar n-a putut din cauza servietei pe care o ținea în poală.

— Intenționa să spună că ați avut o aventură, a continuat Mariana fără nicio jenă. Și știm cu toții ce s-ar fi ales de tine în clipa aia!

Liniștea a învăluit iarăși grupul, însă, de data aceasta, s-a dovedit chiar mai apăsătoare ca prima dată. Nemuritorul fusese promovat odată cu plecarea neașteptată a fostului director executiv. Motivul plecării lui era că fusese prins de o mulțime de oameni întreținând relații sexuale cu una dintre vedetele de televiziune la o petrecere de Crăciun.

Anne Snapphane s-a uitat la părul uleios al directorului executiv și și-a dat seama că era chinuit, că tenul lui palid scotea la iveală teama de a fi descoperit.

— A mințit! a izbutit el să zică. N-aș fi fost niciodată în stare să…

— Nu mai contează, a zis Mariana cu indiferență în glas. Ar fi dat totul în vileag în presă și s-ar fi ales praful de tine!

•

Pe partea interioară a geamurilor de la bucătărie se prelingea umezeala. Cartofii pentru prânzul de duminică clocoteau de zor și nu-i trecuse nimănui prin cap să dea focul mai încet.

Thomas s-a grăbit spre aragaz, însă era prea târziu. A tras repede oala de pe ochiul încins și a luat capacul. Apa se evaporase aproape în întregime, iar cartofii noi și pufoși erau arși parțial și lipiți de fundul vasului. A înjurat în șoaptă. Evident că ceilalți aveau să dea vina pe el.

— Vai de mine! Thomas, ce se întâmplă?

Sprijinindu-se puternic în baston, maică-sa a intrat șchiopătând în bucătărie. De când era așa de ocupată cu copiii și cu toate celelalte, îl acuza prin învăluire.

— A pus cineva niște cartofi la fiert și a uitat de ei, a zis Thomas, râcâind oala și aruncând resturile la gunoi. Mai avem cartofi?

— Da, dar n-o să fie gata la timp, s-a lamentat maică-sa, cufundându-se apăsat într-un scaun de lângă masă. Pui tu masa?

— Sigur, a răspuns el, băgând capul pe ușa de la cămară și ochind o pungă de cartofiori noi și aurii.

I-a pus sub jet de apă rece, i-a râcâit și apoi i-a îndesat în oală.

— Câți suntem?

— Eleonor și Martin au plecat, dar Sverker nu. Copiii unde sunt?

— Sunt cu Holger, se plimbă cu barca.

— Dumnezeule, ești sigur că sunt cu Holger? Au veste de salvare?

Îngrijorată, femeia a ridicat mâinile în aer. Thomas s-a străduit să-și păstreze cumpătul.

— Da, mamă, sunt cu Holger, stai liniștită. Ce farfurii să pun pe masă?

— Setul ăla făcut în India de Est, că doar e vară. Dar la friptură te-ai uitat? Sper că nu-s mai mult de șaptej'cinci de grade în cuptor!

— Bine, mamă, mă uit acum…

A luat o mănușă de gătit, a deschis ușa de la cuptor și a văzut că termometrul dinăuntru arăta nouăzeci și două de grade.

— Gata, e bine, a zis el rotind brusc de rotiță și udând termometrul cu puțină apă rece. Să fac și un sos pentru carne?

— Da, dragul meu, te rog. Și fă și o salată…

Thomas a scos friptura din tavă ca să se răcească puțin. Părțile arse puteau fi îndepărtate. Apoi, a pus apă în vasul de gătit și a transferat într-o tigaie grăsimea pe care și-o lăsase carnea, a adăugat niște smântână și niște amidon de porumb, ca să se îngroașe sosul și, în final, a pus supa de carne de vită, cimbru și usturoi.

— Da' ce bine ai învățat să gătești, Thomas, a zis maică-sa.

— Știam dinainte, a zis el alegând câteva legume din frigider.

Maică-sa n-a zis nimic. L-a studiat cu atenție de la locul ei.

— Îmi pare rău că nu pot să-ți fiu mai de ajutor, i-a zis ea lui

Thomas, care punea ulei de măsline în salată.

— Aproape am terminat, a răspuns Thomas.

— Mă refeream la altceva, știi bine.

El a oftat ușor și a lăsat jos sticla de ulei.

— Mamă, sunt bine, mă descurc, a zis el.

Bătrâna a dat ușor din cap.

— Thomas, băiatul meu care trebuie să facă totul numai cum vrea el, a zis ea. Uneori mă tem că o să clachezi.

Cu nivelul adrenalinei în continuă creștere, Thomas a trântit sticla de oțet balsamic pe masă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, a spus bătrâna degrabă. Mi se pare doar că ai prea multe pe cap, copiii, apartamentul și cine știe câte altele… Apropo, cum mai e cu slujba, o să rămâi în continuare acolo?

Thomas și-a pus mâinile pe tăblie, simțind răceala marmurei până în antebrațe. Respira din ce în ce mai rapid.

— Nu știu, dar probabil c-o să aflu săptămâna ce vine.

— Dar nu ți se pare ciudat că nu te anunță mai din timp? a zis maică-sa indignată. Oamenii trebuie să știe ce-i așteaptă în viitor. Mai ales când au o familie.

Thomas n-ar fi trebuit să se supere. Bătrâna părea să fie politicoasă și susținătoare, numai că el știa că nu-i așa.

— Ultimul lucru la care vreau să mă gândesc acum e c-o să rămân fără slujbă, a zis el pe un ton mai degrabă rezervat, punând pe masă vasul cu sos.

— Și din ce-o să trăiești?

Glasul ei tremurător exprima mult mai mult decât teama că nu va avea suficienți bani.

— Ei, mamă, a spus el pe un ton vesel, poate c-o să mă rezum la un post de contabil-șef pe asistență socială. N-ar fi rău deloc, nu-i așa?

Știa că pe maică-sa ar fi încântat-o să-l vadă din nou cu o slujbă sigură, mai ales în prosperul Vaxholm, în calitate de director financiar, adică omul care se ocupa de finanțele publice.

— Știi bine că e greu să te angajezi pe un post dintr-ăsta, a zis maică-sa pe un ton ușor indignat.

Thomas a râs.

— Habar n-ai tu ce oferte mi s-au făcut!

— Nu te mai preface, Thomas!

A simțit o arsură pe dinăuntru, cauzată de multiplele proteste blestemate de la care se abținuse, și a devenit dintr-odată livid. Trântind zgomotos farfuria cu friptură pe masă, Thomas a țipat:

— Sunt mulțumit cu viața mea! Îmi iubesc copiii și o iubesc pe Annika. E o femeie adevărată, nu o fufă ofilită și bătrână ca Eleonor…

— Vezi cum vorbești! a zis maică-sa șocată.

— Cum adică? a răcnit el. Tu nu te gândești niciodată la ce spui, zici tot ce-ți trece prin minte. Te-ai gândit vreodată că pe Annika o afectează foarte mult șicanele tale? Că s-a săturat s-o tot compari cu Eleonor? Sau să pui în oglindă apartamentul nostru cu casa ta? Ori să-ți dai cu părerea despre unde ne facem concediile? Până și pe copii îi critici – nici ei nu sunt destul de buni pentru tine, nu? Pentru că sunt ai Annikăi, și nu ai lui Eleonor. Ia ascultă bine la mine! Eleonor n-a vrut copii! Niciodată! Dacă aș fi rămas cu ea, n-aș fi fost niciodată tată și nici tu bunică…

Maică-sa s-a albit la față. Culoarea din obraji devenise cadaverică și, încercând să se ridice, femeia a dus mâinile la piept.

— Mai bine… a zis ea pe un ton prefăcut, mai bine… m-aș întinde puțin…

Thomas a prins-o cu mâinile pe după talie în timp ce dădea să se prăbușească la podea.

— Holger! a țipat el. Holger!

— Ce zbieri, mă, așa? a zis frate-său din hol.

Holger a băgat capul pe ușa de la bucătărie, a apreciat imediat gravitatea situației și s-a apropiat de maică-sa. Cei doi au luat-o în brațe și au dus-o în sufragerie, unde au așezat-o pe canapea. Partenerul lui Holger, Sverker, de profesie medic, s-a aplecat deasupra ei și i-a verificat pulsul și respirația.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Păi… ne-am certat, a zis Thomas, ameținând dintr-odată și simțind că mai are puțin și leșină.

Maică-sa a ridicat o mână în aer și a făcut un gest. Mișca nervos din pleoape și gemea.

— Data viitoare, fii cu băgare de seamă! a zis Sverker, fără să încerce măcar să-și arate dezaprobarea.

Thomas a trecut pe lângă copii și a ieșit afară, în ploaie.

•

Receptorul era ud de la transpirație. Annika și-a șters urechea între două apeluri.

— Nu zic că nu era deșteaptă. Dimpotrivă. Mi s-a părut mai degrabă agitată, poate puțin prea gălăgioasă. Însă nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să adere la mișcarea asta care susține supremația albilor.

Annika făcea însemnări în timp ce-o asculta pe profesoara din liceu a lui Hannah Persson descriind-o pe fată: rădăcini familiale solide, frate-său care devenise neonazist, incapacitatea tinerei de a se concentra și de a socializa, motiv pentru care se izolase de celelalte fete.

— Cred că voia să i se acorde atenție, a zis profesoara. Voia să fie băgată în seamă și să aibă parte de o reacție din partea celorlalți,

pentru că, știți cum e, când nu ești iubit, ai face orice să fii admirat; când nu ești admirat, ai pretenția să fii respectat; când nu ești respectat, vrei să fii temut…

— Asta nu-i o scuză pentru evoluția ei, a zis Annika.

— Nu, nu e, a fost de acord profesoara. Dar poate fi o explicație.

Colegele de clasă ale lui Hannah Persson nu au fost la fel de generoase și conversațiile Annikăi cu ele s-au dovedit mai puțin plăcute.

— Anostă, a zis o persoană.

— Avea mare nevoie de afecțiune. Părea o momâie. Era foarte singuratică, nimeni nu vorbea cu ea – avea un comportament care-i ținea pe toți departe de ea.

Un fost coleg de clasă a descalificat-o direct, numind-o proastă.

— Urâtă de-ngheață apele, a zis altul.

— Un ghimpe-n coastă, a declarat o colegă de clasă.

Annika a cercetat fotografia de grup făcută în clasa a noua, singura peste care izbutiseră să dea cei din redacție. Hannah era o fetiță gârbovită, care afișa un zâmbet strengăresc și o privire speriată. A comparat fotografia cu cea pe care o făcuse Bertil Strand cu o zi în urmă; în câțiva ani, chipul lui Hannah se definise bine și vădea personalitate. Dacă n-ar fi avut svastica aceea care o desfigura, ar fi fost chiar drăguță. Era înaltă și avea o privire provocatoare.

Măcar acum are și ea o identitate, s-a gândit Annika. *E mai bine decât să te simți al nimănui.*

Deși studiase multe materii în liceu, renunțase la școală înainte de examenul de absolvire. În prezent, era secretara Partidului Nazist din Katrineholm. Figura ca locatară la aceeași adresă cu maică-sa, dar probabil că nu locuia acolo. Nu știa nimeni să aibă vreun iubit. Și, prin cine știe ce mijloace, izbutise să intre în posesia unui pistol care imita un model vechi de armă fabricată în Statele Unite.

Berit terminase prezentarea despre mișcarea neonazistă din Suedia actuală și, citind un fax pe care-l ținea în mână, s-a îndreptat spre Annika.

— TV Plus a trimis o invitație la conferința de presă și la evenimentul de comemorare a lui Michelle Carlsson, din ziua de marți 26 iulie, organizate în sala de conferințe de la televiziunea Zero. O să ne pună la curent cu difuzarea emisiunii *Petrecere de vară la castel* și a altor emisiuni realizate de Michelle Carlsson de-a lungul carierei sale jurnalistice. Evenimentul o să fie difuzat *live* pe TV Plus.

Annika a dat ochii peste cap.

— Am vorbit cu procurora, a zis Berit, lăsând faxul în jos. Ridică sechestrul de pe car și de pe echipamentul TV – camere de luat vederi, casete și tot tacâmul.

— Când?

— În seara asta sau mâine-dimineață.

— Atunci, ar fi bine să dau o fugă până la amicul Gunnar Antonsson, a zis Annika.

Berit a dat aprobator din cap.

— Te duci la ceremonia de comemorare?

Annika s-a întins și a căscat.

— N-ar strica. Tu îți iei liber mâine?

Privind-o cu ochi obosiți, Berit a zâmbit și i-a înmânat faxul.

— Da de unde?!… În noaptea asta, plec spre Berlin ca să-i iau o declarație lui John Essex. Deși nu știu cum o să izbutesc. Tabloidele britanice au răspândit bine povestea, iar dacă până mai ieri nu s-a ferit de nimic, acum sigur o face.

Annika a luat faxul și s-a uitat la colega ei. După o clipă de ezitare, i-a zis:

— Șantajează-l, i-a sugerat.

Berit s-a uitat la ea.

— Da, el îmi acordă un interviu, iar eu nu suflu o vorbă despre felul în care a folosit pistolul ăla.

— Crezi că el…?

Tăcerea, contaminată de vorbele nerostite, s-a lăsat asupra lor.

— Ai auzit ce poze a făcut Carl Wennergren? a întrebat Annika în șoaptă.

Berit s-a uitat nedumerită la ea.

— Nu, despre ce poze vorbești?

— Mai ții minte când ți-am zis că încerca să găsească ceva la Grajduri? Ei bine, își căuta aparatul foto. Am văzut pozele de pe el. Michelle Carlsson și John Essex făcând sex în toate pozițiile posibile, pe la spate, frontal, de sus, de jos.

Nevenindu-i să creadă, Berit a făcut ochii mari și a întrebat:

— A mai aflat cineva de ele?

— Nu știu, a zis Annika. Bănuiesc că nu știe nimeni nimic de ele, în afară de mine și de Schyman.

S-au uitat una la alta, cântărind situația.

— Având în vedere că fanii lui au de la doișpe ani în sus, a continuat Annika în șoaptă, imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă am scrie despre pistol și am publica pozele alea. L-am nenoroci, sunt sigură!

— Dar ziarul nostru n-ar publica niciodată… a zis Berit.

— Da, dar el nu știe asta, a intervenit Annika.

Tăcerea s-a lăsat iar asupra lor.

— Când a făcut Carl fotografiile alea? a întrebat Berit.

— La Grajduri, pe furiș.

Berit a dat ușor din cap, iar Annika și-a urcat picioarele pe birou.

— Cu cine te duci în Germania?

— Mă întâlnesc în Frankfurt cu Henriksson, tipu' cel nou.

Annika s-a lăsat pe spate în scaun și și-a privit colega îndreptându-se spre ieșirea din redacție. A văzut-o schimbând câteva cuvinte cu Spike, râzând și bătându-l pe umăr pe Pelle, fotograful, și mulțumindu-i lui Tore Brand în drum spre ieșire. Berit i s-a părut foarte hotărâtă și sinceră, calmă și bine integrată în colectiv.

De douăzeci și trei de ani era căsătorită cu același bărbat, s-a gândit Annika. Cum rezista? Cum își găsea liniștea și siguranța, de unde știa că a făcut alegerea corectă? Cum de reușea să creadă nestrămutat în puterea dragostei?

•

Anne Snapphane s-a îndreptat numaidecât spre ieșire. Voia cu orice preț să iasă afară din redacție, să n-o mai audă pe Karin Bellhorn, așa că și-a încordat umerii, în speranța că avea s-o reducă la tăcere.

Inutil.

— Anne, așteaptă-mă puțin. Nu durează mult.

S-a oprit la jumătatea pasului, lăsând umerii în jos și oftând. S-a întors cu mare efort și a văzut-o pe Karin Bellhorn făcându-i un semn cu mâna. Mariana von Berlitz și Sebastian Follin se îndreptau și ei spre salon.

— Trebuie să plec acasă, a zis Anne. S-o iau pe Miranda de la grădiniță.

Mințea.

— Hai c-am pus la punct câteva lucruri bune azi, nu-i așa? a zis producătoarea. Avem planul pentru tot sezonul, am stabilit și ceremonia, am trimis și comunicatul… Ședința asta a mers tare bine, pe cuvânt!

Cum nu i-a răspuns nimeni, Karin Bellhorn a hotărât să treacă direct la subiect:

— A mai rămas să discutăm despre bunurile lui Michelle, a zis ea peste umăr, punându-și o ceașcă de cafea.

Anne Snapphane a rămas demonstrativ în ușă, rezemându-se de toc, cu geaca în continuare pe ea. Producătoarea s-a făcut comodă la bufet, a pornit ventilatorul și și-a aprins o țigară.

— De dimineață, când am ajuns la muncă, v-am găsit în birou la Michelle, certându-vă, i-a zis ea Annei. Motiv pentru care țin să vă aduc la cunoștință câteva lucruri.

Mariana și-a tras un scaun și s-a așezat de cealaltă parte a ușii. Sebastian Follin își făcea de lucru cu ceașca de cafea.

— În momentul de față, nimeni n-are voie să se atingă de lucrurile lui Michelle. Am angajat un avocat care să se uite peste toate contractele și să vadă exact cine și ce drepturi are, cine deține drepturile de proprietate asupra materialelor ei, cine o să beneficieze financiar de pe urma folosirii materialelor publicate anterior, a celor

noi și a redifuzărilor. Pe lângă asta, avocatul o să treacă în revistă și bunurile ei de preț, o să se intereseze dacă a lăsat vreun testament și cine sunt moștenitorii de drept.

— Și de ce trebuie să plătim noi un avocat ca să facă bilanțul unor afaceri care-o privesc pe ea, personal? a întrebat Mariana pe un ton totuși ascuțit, în ciuda oboselii pe care o resimțea.

Karin Bellhorn a tras adânc din țigară și apoi a eliminat înspre ventilator un fir subțire de fum.

— O să-ți oprim din salariul tău, a zis Karin cu un zâmbet șters.

Mariana și-a încrețit buzele.

— Orice-ar fi, documentarul e al meu! a zis Sebastian Follin.

— Să vedem mai întâi ce zice avocatul, a spus producătoarea.

Managerul și-a terminat cafeaua dintr-o înghițitură, a pus ceașca pe bufet și și-a înhățat servieta.

— Eu trebuie să plec, am o întâlnire, a zis el îndreptându-se spre ieșire. Mi-a părut bine de revedere!

Nu i-a răspuns nimeni. Anne s-a ridicat în picioare, ca să-l vadă ieșind pe ușă, iar între timp lui Karin Bellhorn i-a sunat mobilul.

— Numai puțin, le-a zis ea Marianei și Annei, în timp ce se uita pe ecranul telefonului. Trebuie să răspund, dar apoi vreau să vorbesc ceva important cu voi. Vin imediat.

A dispărut în fumoar, lăsând în urmă o dâră de fum ca o eșarfă subțire de mătase.

Încăperea a fost învăluită într-o liniște apăsătoare. Anne Snapphane a oftat zgomotos, iar apoi s-a cocoțat pe o masă, sprijinindu-și bărbia în palmă. Mariana von Berlitz a început să-și aranjeze de zor rochia roșie, dar n-a putut îndura liniștea pentru multă vreme.

— Habar n-ai tu prin câte-am trecut eu din cauza lui Michelle, a zis ea într-un final.

Anne nu i-a răspuns, preferând să se concentreze asupra dârei de fum pe care o lăsase Karin și care stătea să se disipeze.

— Până să apară ea, făceam tot felul de lucruri interesante în liceu, a continuat Mariana. Tinerii aderau la societăți muzicale, la trupe de teatru, la mișcarea ce promova cumpătarea, câteva partide politice erau reprezentate de asociații de tineret, în plus erau active și câteva organizații creștine. Dar, când a venit Michelle, s-a dus totul de râpă!

Anne Snapphane i-a aruncat Marianei o privire aspră, după care s-a chinuit să localizeze iarăși vălul gri de fum, dar acesta dispăruse.

— Unde bați? a zis ea. Să înțeleg că Michelle ți-a năruit universul mic și ordonat?

— Michelle n-a fost niciodată o amenințare pentru universul meu, a spus Mariana von Berlitz pe un ton plin de convingere. Dar nu erau toți la fel de puternici ca mine!

Anne a oftat zgomotos și a întins gâtul să vadă ce făcea Karin în

fumoar.

— Când a venit la noi la liceu, eram într-a zecea, a continuat Mariana, pe un ton colorat de o nostalgie răsuflată. Michelle Carlsson fuma, bea și organiza serate dansante. Din câte știu eu, a avut pe puțin patru prieteni în doi ani.

Anne Snapphane a dat ochii peste cap.

— Scutește-mă de detaliile astea, a zis ea. N-am poftă să te ascult!

Mariana von Berlitz s-a înroșit în obraji, iar apoi s-a îndreptat de spate.

— Și de ce, mă rog? Acum nu mai vrei să auzi adevărul?! Că înainte de ședință te arătai așa de interesată de el! Michelle nu avea nici pic de clasă, habar n-avea ce-i aia morală. Umbla de colo-colo și le vorbea băieților nou-veniți despre metode contraceptive. A avut o influență proastă asupra întregii clase. Elevii nu mai erau interesați de societăți și de cluburi – începuseră să meargă în baruri, în discoteci și la jocuri de hochei. Michelle le-a schimbat percepția asupra a ceea ce era considerat acceptabil și respectabil. Oamenii ca ea, cu o influență așa de mare asupra celorlalți, sunt un pericol pentru societate!

Anne deja nu mai avea stare.

— Aberezi! a zis ea. Era un copil normal, iar tu o descrii de parcă ar fi fost dracu în persoană.

Mariana a rămas la locul ei, ridicând puțin din cap.

— Eu zic că lumea trebuie să aibă o bază de valori comune care, spre binele societății, ar trebui păstrate. E de neconceput, ba chiar periculos, să transformi pe cineva ca Michelle într-un model pentru ceilalți.

— Termină odată cu prostiile astea, a zis Anne Snapphane.

Apoi s-a aplecat să-și ia geanta.

Mariana von Berlitz s-a ridicat în picioare.

— În locul tău, aș fi cu băgare de seamă, a zis ea. Nu te văd prea bine, cu obiceiul ăsta al tău de a-ți bate joc de Dumnezeu, cum ai făcut mai devreme.

De furie, Anne a simțit o zvâcnire în cap, care, la fel ca mai înainte, ștergea liniile de legătură dintre lucruri și îi distorsiona realitatea.

— Ce vrei să spui? Că o să mă omoare și pe mine?

A făcut un pas înspre Mariana.

— Știi ce? a zis ea. Te compătimesc. Ți-au împuiat capul cu tot felul de prostii. Dumnezeul tău e unul singur, Iehova, un vechi zeu tribal de-al evreilor. Știi că se povestește c-ar fi locuit într-un vulcan? El a fost numai unul dintre zei – au existat și zeități masculine și feminine. Numai că de ei nu-și mai amintește nimeni, la fel cum nu-și mai amintește nimeni nici de vulcan.

— Nu mai fi așa sigură de tine, a zis Mariana, bătând în retragere.

— Iehova a fost transformat în Dumnezeu și-n Allah, devenind un

zeu atotputernic, și asta numai pentru că transformarea servea de minune scopului societății orientale axate pe patriarhat. Toate zeitățile feminine au fost demolate, iar femeile, transformate în sclave. În numele zeului tău tribal, am fost privați de bucurie și de sexualitate, iar tu *sărbătorești* asta, nu-i așa?

— Ai grijă! a amenințat-o Mariana von Berlitz.

Dar Anne nu-și putea stăvili furia.

— Ce faci, mă amenințăi? Ce, mi-a venit și mie rândul? Vrei să scapi și de mine, să mai ștergi de pe suprafața pământului încă o târfă nenorocită de speță joasă?

Karin Bellhorn a închis ușa fumoarului și, ținându-și celularul în mână, a zorit pasul spre ele.

— Nu vă certați! Asta voiam, de fapt, să vă spun, a zis ea.

Anne și-a pus geanta pe umăr și a ieșit din redacție fără să mai scoată o vorbă.

•

Annika și-a pus din nou tălpile pe podea. Și-a adunat lucrurile, a trimis articolele și și-a luat geaca pe ea.

— Rămâne ca redactorii de noapte să adauge detaliile din interogatoriul pe care i l-a luat poliția neonazistei, i-a zis ea lui Spike, de-abia începetinind pasul în drum spre ieșire. Spune-le să ia legătura cu poliția, să vadă dacă au mai aflat ceva. Dacă e ceva, sună-mă pe mobil…

— De ce nu răspunzi la telefon? a întrebat-o Tore Brand pe un ton iritat, când a trecut prin holul de lângă redacție.

— Pentru că sunt în fața ta, vezi bine, a zis Annika. Ce e?

— Te caută cineva, a zis bărbatul, făcând un semn înspre canapea.

Annikăi i-a luat câteva secunde până să-l recunoască pe individ.

— Sebastian Follin, a zis ea. Cu ce vă pot ajuta?

Managerul s-a ridicat numaidecât, și-a așezat ochelarii pe nas și i-a întins mâna. Annika a apucat-o delicat, amintindu-și de atingerea lui umedă și fără vlagă.

— Încântat de cunoștință, a zis bărbatul. Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

— Știți, eu tocmai plecam, a zis Annika, retrăgându-și mâna.

— Aaa, și eu care credeam că jurnaliștii vor să afle adevărul, a zis Follin. De asta am venit aici, să vă spun cum au decurs lucrurile în realitate.

Annika l-a privit neîncrezătoare, incapabilă să-și dea seama dacă prezența lui o irita sau o încânta.

— Vă ascult, desigur. Să ne așezăm, a zis ea.

Și-a dat geaca jos și s-a tolănit pe canapea, remarcând că Tore Brand a deschis un ziar și și-a ciulit urechile.

— Pentru început, țin să vă aduc la cunoștință că, începând de azi,

eu o să mă ocup de tot ce o privește pe Michelle, a zis managerul în timp ce s-a așezat iarăși pe canapea. Dacă aveți întrebări cu privire la activitățile sau la bunurile ei, cu mine trebuie să vorbiți.

Politicoasă, Annika și-a scos carnețelul și pixul și le-a așezat în poală.

— Ce părere aveți despre filmările pentru *Petrecere de vară la castel*? a întrebat ea, ca să schimbe subiectul.

— Au decurs excelent, a zis Sebastian Follin. Mă rog, exceptând vremea, dar ce să facem? Emisiunea ni s-a potrivit ca o mănușă – la asta ne pricepem cel mai bine, la divertisment pentru familie, presărat cu secvențe serioase de jurnalism, care să prindă la publicul larg. Nu ne întrece nimeni la asta!

Annika și-a coborât privirea, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Înseamnă că ați primit o adevărată lovitură, a zis ea, ca să sondeze terenul, iar apoi și-a deschis carnețelul.

— A fost îngrozitor, a zis Follin, ștergându-și sprânceana cu un șervețel. Când pierzi pe neașteptate pe cineva apropiat, rămâi șocat pe viață. Asta ca să nu mai zic de celelalte probleme, de oamenii care vor să profite de pe urma ei. Dar o să am eu grijă de drepturile noastre.

Annika s-a concentrat și l-a cercetat pe bărbat mai îndeaproape. Ochii lui terni își recăpătaseră licărul, iar tenul devenise rozaliu. Își revenise destul de repede.

— Și cum se face că lucrurile acestea cad în grija dumneavoastră?

Luat prin surprindere, Follin a clipit.

— Am format o echipă, a zis el. Doar sunt managerul ei. Ba, mai mult, am fost prieteni buni, ne-am sprijinit la nevoie. Am format o echipă, a repetat el, un cuplu, noi doi împotriva lumii. Cum aș putea s-o las baltă tocmai acum?!

— Cum așa? Parcă Bambi Rosenberg era cea mai bună prietenă a lui Michelle, a zis Annika.

Bărbatul s-a schimbat la față. S-a apropiat de Annika, fixând-o cu privirea și asaltând-o cu respirația lui care mirosea a cafea.

— Să aveți grijă cu Bambi Rosenberg, i-a zis managerul în șoaptă, făcând ochii mari. Posibil să încerce să vă contacteze, dar, atenție mare, că nu e de încredere. Nu e deloc de încredere!

Annika s-a dat înapoi, ferindu-se de mirosul greu de cafea, dar a continuat să-l privească în ochi.

— Cum adică nu e de încredere? a întrebat ea pe un ton calm.

Bărbatul s-a apropiat și mai mult de Annika și, ridicând vocea, a zis:

— Gândiți-vă. De ce-ar fi vrut Michelle să se asocieze cu o pierdevară ca ea? a zis Follin. Mă îndoiesc că aveau ceva în comun. Talentul lui Michelle era înnăscut, sincer și unic. Bambi Rosenberg e o parașută ordinară cu silicoane, care a vrut să profite de pe urma lui Michelle. Am încercat să-i deschid ochii, dar n-a vrut să mă asculte.

Simțindu-se din ce în ce mai incomod, Annika s-a rezemat de canapea. În încercarea de a schimba subiectul, a zis:

— Se pare că s-a lăsat cu scandal în ultima noapte de la castel.

— Un parazit, asta e! O târfă care se ține de tine ca scaiul! Dar gata, de acum documentarul e al meu și al nimănui altcuiva. Am și acte care dovedesc asta.

Annika s-a uitat țintă la Follin, simțind că devine din ce în ce mai neliniștită.

— Despre ce documentar vorbiți? Cel pe care-l făcea Michelle?

— Mă mai gândesc dacă să-i las sau nu pe cei de la TV Plus să-l difuzeze. Mai sunt și alții interesați de el și treaba mea e să am grijă de bunurile lui Michelle și să ajung la cea mai bună înțelegere pentru noi doi.

— Dar parcă înțelesesem că a renunțat la serviciile dumneavoastră, a zis Annika, așteptând să vadă reacția bărbatului.

Și ce reacție! Follin s-a oprit numaidecât din vorbit de parcă ar fi primit o palmă peste față. Cu gura deschisă, părând că dă să spună ceva, se chinuia să respire normal.

— Dac-ați ști câte-am îndurat, a zis el, ținându-și spatele țeapăn. Uneori nu era chip să te înțelegi cu Michelle – la câteva secunde după ce ajungeam la o înțelegere, se răzgândea radical și se alegea praful de tot, iar eu trebuia s-o iau de la capăt. Era capricioasă, iresponsabilă ca un copil. Nu știa decât să dea ordine!

S-a lăsat pe spate și, pițigăindu-și vocea, a început s-o imite pe Michelle.

— „Nu-mi miroase a bine, Sebastian. Vezi ce faci cu treaba asta, Sebastian. Nu pot să accept așa ceva, Sebastian…”

Follin s-a apropiat iarăși de Annika.

— Ca să nu mai zic de bărbați, a zis el printre dinți. Trebuia să mă ocup de tot în urma ei. Numai eu știu ce făcea cu adevărat!

În încercarea de a-și ascunde surprinderea, Annika s-a uitat fix la manager.

— Am înțeles, a zis ea. Dar de împușcat, cine a împușcat-o?

Follin a întors capul. Lumina fluorescentă din hol s-a reflectat în lentilele lui, făcându-l să semene cu o insectă. La biroul de primire s-a auzit un telefon sunând insistent. Tore Brand nu s-a sinchisit să răspundă. Era nerăbdător să audă răspunsul lui Follin.

— Cineva care se săturase până peste cap, a zis el.

Și-a înhățat haina și servieta, iar apoi, cu umerii căzuți, s-a ridicat și s-a îndreptat spre scări.

Tore Brand a întins mâna după receptor.

•

Apartamentul nu se curățase de la sine în weekend.

Annika a scos pungile de gunoi din coșuri și a deschis ferestrele ca

să se aerisească până ce avea să coboare ea cu gunoiul să-l arunce în containerele din curte.

A uitat de muncă și de agitația din redacție, iar impresiile urâte pe care i le lăsase Sebastian Follin s-au disipat și au fost alungate din mintea ei.

În bucătărie, pe aragaz, se afla o farfurie cu rămășițe de cereale uscate, pe care le lăsaseră copiii la micul dejun. Deși se ținuse să pună vasul la înmuiat peste noapte, Annika uitase complet – nu mai avusese energie pentru așa ceva.

Lăsând mizeria să mai dospească un pic, Annika a zăbovit în pragul ușii ce dădea în camera copiilor, încercând să ordoneze mental lucrurile pe care le vedea: pătuțul lui Ellen așezat pe colț, patul lui Kalle cu grilaj de siguranță, așezat la fereastră, mirosul dulce-acrișor, laptele praf și scutecele murdare. Copiii, lumina ochilor ei, menirea oricărui om de pe pământ. Încăperea a fost străbătută în șoaptă de o boare rîncedă ce a trântit ușa de la dormitor.

Annika a întors capul, și-a rezemat fruntea de tocul ușii și a tras aer în piept, apoi l-a dat afară.

O să meargă, a zis ea. *N-are cum altfel.*

Pe urmă, s-a adunat și s-a automotivat – munca era partea ușoară a vieții.

După o oră, dezastrul aproape că dispăruse. Jucăriile fuseseră așezate la locul lor, în mașina de spălat zăceau o grămadă de haine, dușumeaua fusese curățată cu ajutorul unui aspirator, iar chiuveta supraîncărcată se golise în clinchet de porțelan. Annika s-a dus până la supermarket și a cumpărat lapte, unt, ouă, ceapă verde, pâine, pește și bunătăți la conservă. Întrucât nu luase destui bani la ea, a luat o parte din cumpărături pe datorie.

În timp urca scările cu sacoșele în mână, a auzit soneria telefonului. A lăsat numaidecât cumpărăturile jos, spărgând ouăle și, cu mâini tremurânde, s-a grăbit să descuie ușa.

— Pot să trec pe la tine?

Annika stătea jos, cu capul sprijinit într-o mână, cu obrajii arzând și tremurând de dezamăgită ce era.

— Firește, i-a zis ea Annei Snapphane.

— Pari cam tristă – s-a întâmplat ceva?

Annika a dat să râdă.

— Aaa, nimic, doar că am crezut că e Thomas.

— Îmi pare rău, a zis Anne. Hai că-ți aduc niște prăjiturele cu ciocolată.

Thomas n-o sunase nici măcar o dată peste weekend. Habar n-avea la ce oră urma să ajungă acasă. Prin corp i-a răsunat ca un ecou sentimentul neputinței și întreaga ei ființă a fost redusă la tăcere din cauza lipsei de comunicare dintre ei doi. Dorul de copii o sufoca.

Annika s-a ridicat și a pus alimentele în frigider. O durea toată carnea, de parcă tocmai s-ar fi întors, extenuată, de la sală. A pregătit cafeaua cu gesturi mecanice. Pe retină i-a alunecat rapid imaginea lui Bosse, reporterul de la tabloidul rival. Și-a amintit de bunătatea lui curată.

Sunetul soneriei a penetrat senzația plăcută.

Anne Snapphane i-a întins Annikăi punga cu prăjiturele și apoi s-a întins pe canapea cu mișcări nesigure și lipsite de vlagă.

— N-am băut nimic, dar zici că-s mahmură. Nasoală treabă, zău așa!

Annika a turnat cafeaua în cești și a pus pe masă o cutie cu lapte.

— Am avut o ședință la muncă, a zis Anne, întinzându-se după lapte. Chestia asta a scos tot ce era mai rău din noi.

Femeile stăteau una lângă alta pe canapea, cu ceștile de cafea în mână, adulmecând licoarea aburindă.

— A fost nasol, nu? a zis Annika, luând o gură de cafea.

— Mariana a fost tot timpul cam habotnică, dar nu mi-am imaginat niciodată, până azi, că e atât de a naibii de fundamentalistă. M-a speriat! Nemuritorul are sensibilitatea și inteligența unui tanc, Follin e nebun, iar Karin e mămoasă, face pe grijulia cu noi.

— A trecut Sebastian Follin pe la noi pe la birou azi, a zis Annika. Acum, la sfârșitul zilei. Nu știu ce vrea.

Anne a pufnit:

— Se dă important, a zis ea. Să dea sfoară-n țară că Michelle trăiește acum prin el.

Annika a amestecat în cafea și s-a uitat pe geam. Lumina cenușie absorbea toată culoarea împrejurimilor.

— Unu' dintre voi a omorât-o, n-are cum altfel, a zis ea.

Anne Snapphane a tras adânc aer în piept, iar apoi a scos un oftat care aducea mai degrabă cu un suspin.

— De ce comit oamenii crime? Oare altfel nu știu să-și vadă de viață?

Annika a scufundat lingura în ceașca de cafea.

— Pentru putere, a zis ea. Oamenii comit crime pentru a deveni puternici, orice-ar înțelege ei prin asta. Pentru a avea putere asupra unui individ sau a unei familii întregi, pentru a se bucura de puterea pe care o asigură banii sau influența politică… Așa a fost dintotdeauna – lupta pentru putere e cauza principală a crimelor.

— Invidia, a zis Anne. Invidia față de ceva care aparține altcuiva. Sentimentul de nedreptate. Cain și Abel.

— Da, și astea țin tot de lupta pentru putere, a zis Annika, încă privind lumina cenușie. Dacă nu pot să am ce ai tu, n-o să mai ai nici tu. Să iei viața cuiva e manifestarea extremă a puterii. Punct.

— Și cu asta, basta, a spus Anne. Michelle Carlsson dispare de pe sticlă.

— Așa… îți ziceam că a venit Sebastian Follin la mine la birou, a spus Annika, dând să scoată lingura afară din ceașcă. L-am întrebat cine a împușcat-o pe Michelle și mi-a zis că trebuie să fi fost cineva care s-a săturat până peste cap. La cine crezi că se referea?

Anne a ridicat din umeri.

— La oricine, cred eu.

— Știi că au arestat-o pe neonazistă?

— Când?

— Azi-dimineață. Dar nu a omorât-o ea.

— Da, și eu zic la fel, a zis Anne.

Au rămas o clipă în tăcere. Cafeaua își răspândea căldura și efectul liniștitor asupra simțurilor lezate ale Annikăi.

— Te duci marți la ceremonia de comemorare? a întrebat ea în timp ce își sprijinea picioarele pe măsuță, cuibărindu-se în perne.

Anne Snapphane a dat din cap, a luat încet o gură mare de cafea și apoi a rămas cu ceașca în mână.

— În seara asta o să ne parvină casetele ținute sub sechestru și trebuie să trec prin ele, ca să scot minutele. E o treabă migăloasă și-o să-mi ia câteva zile bune.

Annika a închis ochii și a dus mâna la frunte.

— Thomas n-a dat niciun telefon de vineri încoace.

Anne a luat o gură dintr-o bomboană cu migdale și ciocolată.

— Să-nțeleg că voiai să te sune?

— Firește!

— Dar ai muncit zi și noapte. Crezi c-ai fi avut timp să stai la taifas cu el?

— Îmi făceam! Nu știu nici măcar când ajunge acasă.

— Ei, treaba asta nu-mi miroase a bine. Vrea să te țină pe jar?

Annika a oftat și a pus ceașca jos, pe dușumea.

— Mă rog, a zis ea. Până la urmă, e vina mea. Vineri l-am scos din sărite mai rău decât oricând.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Anne a făcut ochii mari și s-a oprit din mestecat.

— Sper că glumești!

— Ți se pare că-mi arde de glume?!

Annika a bătut în retragere și s-a afundat mai tare în pernuțele de pe canapea.

— Nu e vina ta că Thomas își iese din fire. E inadmisibil să gândești așa! Sunt de acord, are tot dreptul să-și iasă din fire, dar asta nu înseamnă că e vina ta.

Annika era șocată. Mai avea puțin și ajungea cu spatele în perete.

— Păi, eu sunt cea care l-a supărat.

— Annika, a zis Anne Snapphane pe un ton grav, apropiindu-se de ea. Încetează, că mă sperii cu gândurile tale. Nu ești tu responsabilă

pentru sentimentele lui Thomas. Ce-i cu tine, vrei să câștigi vreun premiu pentru sadomasochism, de te învinovățești atâta?

Încăperea s-a golit de aer. Annika se străduia să respire.

— Suntem responsabili unul de altul, s-a apărat ea.

— Măi, Annika, nu înțeleg de ce îl tot cocoloșești atâta pe Thomas, că nu ești deloc o pămpăloaică în alte situații. Așa știi tu să te porți cu bărbații?

Annika respira greu. Și-a tras picioarele aproape de corp și le-a cuprins cu brațele.

— Ah, bine că luași poziția asta de copil neputincios, a zis Anne Snapphane. Hai, mai bine ia o prăjitură acum, cât sunt proaspete.

Anne i-a întins prietenei sale o prăjitură pe care Annika a luat-o în mână cu un gest mecanic, pentru ca apoi s-o bage în gură și s-o mestece fără să-i simtă gustul.

— Ce înseamnă „cocoloșeală”? a întrebat ea, scăpând pe jos câteva firimituri de aluat și migdale coapte.

— Thomas e conștient de cum o să fie traiul vostru împreună. Trebuie să-ți reintri în drepturi. Te-ai transformat în umbra lui, alergi de colo-colo și trudești ca o roabă, îngrijindu-te de toate. Înțeleg, ai avut concediu de maternitate, dar gata, de-acum ai revenit la muncă și nu se mai poate așa!

— Ei, hai că exagerezi!

Annika de-abia avea forță să protesteze.

— Așa ți se pare ție?

Anne a desfăcut brațele și a zis:

— Tu chiar nu-ți dai seama că ești o comoară la casa omului?! Thomas ar trebui să fie mai mult decât recunoscător că a pus mâna pe tine. Ar trebui să-ți aducă flori în fiecare zi, să te îmbrățișeze și să sară-n sus de bucurie. Și să te satisfacă zdravăn… așa, ca desert!

Annikăi îi venea să râdă. Căldura râsului ce dospea înăuntrul ei a relaxat-o și a făcut-o să revină cu picioarele pe dușumea.

— Dacă zici tu…

— Aaa, să nu uit, ai idee ce pune Schyman la cale?

Anne Snapphane s-a lăsat pe spate, clefăind la a doua prăjitură. Mușchii Annikăi s-au încordat la loc.

— Ce? a zis ea. De ce întrebi?

— L-a sunat pe Mehmed ca să-l întrebe cât o să mai prezinte știrile vara asta.

Frântura de informație a făcut clic în mintea Annikăi asemenea potului celui mare la un aparat de jocuri de noroc. Și-a dat seama de șmecherie și a zâmbit. *Nemernicul, ce viclean e el…*

Vasăzică, ăsta e asul lui din mânecă.

•

Anders Schyman aproape că simțea tensiunea din redacție,

electricitatea din aer. Era prea multă liniște; iar Spike era înconjurat de mult prea mulți oameni. I-a studiat cu coada ochiului în timp ce se îndrepta spre acvariu. Carl Wennergren era și el acolo, ceea ce însemna că nu luase în calcul rugămintea pe care i-o înaintase, de a-și lua concediu mai devreme decât intenționa. Schyman și-a dat haina jos și a scuturat-o de câteva ori înainte s-o pună în cuier. Se plimbase câteva ore bune pe malul lacului Mälaren. Nici nu se punea problema să meargă acasă cu vaporul; imediat ce se făcea vară, drumurile care duceau spre litoral se aglomerau weekend de weekend, iar mașinile înaintau la fel de leneș ca acțiunile de protest ale fermierilor francezi.

Și-a scos pantofii uzi din picioare și și-a dat seama că nu mai avea nicio pereche de încălțăminte la birou. A găsit o pereche de șosete uscate într-un dulap cu acte. Erau mai bune decât nimic.

După aceea, Schyman a cercetat mai bine grupul adunat în jurul biroului, luând seama la expresiile de încântare și de nerăbdare de pe chipurile bărbaților. Numai Torstensson se afla la distanță, așezat relaxat la biroul corespondentului străin, unde răsfoia plictisit un ziar.

Schyman a oftat, a deschis ușa și s-a îndreptat către grup. Bărbații și-au ațintit privirile spre el, vădind simultan o reacție scurtă de nesiguranță.

— Wennergren și-a descoperit o vocație nouă, a zis Spike rânjind. De-acu' face fotografii porno. Nu trebuie decât să învețe să le încadreze.

Cu ochii ușor sticloși, bărbații au nechezat în cor.

— Ia să văd și eu ce e pe ecranul ăla, a zis Schyman.

Imaginea de pe calculator era subexpusă și granuloasă, dar se vedea destul de clar ce înfățișa: un bărbat și o femeie care făceau sex pe masă.

— Michelle Carlsson și John Essex, a zis Spike. Sunt pozele făcute de Wennergren în noaptea crimei.

Exaltarea care-i colora vocea provenea din două surse: fascinația jurnalistului în fața exclusivității asupra unor chestiuni macabre și doza de sexualitate libidinoasă a bărbatului din el.

Liniștea era palpabilă. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Anders Schyman. Până și Torstensson renunțase să mai răsfoiască ziarul, cu toate că nu ridicase privirea spre administratorul delegat. Schyman a încercat să-i cântărească gândurile și sentimentele, în speranța de a-i estima supărarea.

— Ce caută fotografia asta în calculatorul din redacție? a întrebat el, controlându-și tonul vocii.

— Nu e în calculator, a zis Spike. E pe discheta lui Wennergren.

— Atunci, scoate-o afară! a spus Schyman. Și dă-o-ncoace imediat!

— Asta s-o crezi tu! a intervenit Wennergren. E a mea!

Administratorul delegat s-a uitat la reporter: zâmbea indolent, cu

părul lui blond și des și cu umerii lați – era un adevărat exemplu pentru ceilalți. Și-a dat seama imediat că reporterii din jur le țineau partea lui Wennergren și lui Spike. De asemenea, era conștient că Torstensson era și el tot de partea lor, deși nu înțelegea exact ce-l împingea spre asta.

— Scoate discheta! a zis Schyman, ridicând tonul. Și asta înainte să aibă cineva inspirația să pună pozele pe server. Porcăriile astea ne mai lipseau din sistem!

Liniștea s-a intensificat.

— Nu, zău? a zis Wennergren, aparent în joacă, dar, de fapt, cu o agresivitate care stătea să izbucnească. Am putea să le publicăm pe o pagină secretă a site-ului nostru de doi bani și apoi să trimitem linkul la întâmplare către câțiva hackeri. Pentru prima dată în istorie, o să avem și noi un site mai vizitat decât al tabloidului rival. Nici nu ne-ar lua mult să facem asta, câteva ore și gata!

Gurile celorlalți s-au contractat și umerii s-au scuturat. Situația li se părea amuzantă.

— Și ce, ai vrea s-o fac eu? a întrebat Schyman pe un ton rece.

Spike a oftat afectat, a scos discheta și i-a dat-o lui Carl Wennergren.

— Singurul care are drept de decizie în chestiunea asta e redactorul-șef, l-a provocat Spike.

Pierzându-și rațiunea, Schyman s-a năpustit înainte.

— Sunt niște porcării!!! a răcnit el, lovind cu ambele mâini în biroul redactorului de știri. Ori ai impresia că lucrezi la o revistă porno?! Pentru că, dacă-i așa, ești liber să-ți iei catrafusele și să te cari!

Foșnetul agitat pe care l-a scos ziarul din mâinile lui Torstensson a zgâriat suprafața liniștii tăioase. Nemaiputând să scoată o vorbă, Spike a clipit de câteva ori.

— Vezi cum vorbești! a izbutit el să zică, dându-și picioarele jos de pe tăblie și întorcându-se cu fața în altă parte.

— Wennergren! a zis Schyman. În biroul meu, acum!

A așteptat ca reporterul să se ridice de pe scaun. Apoi, s-a străduit să se îndrepte încet spre birou.

— De ce ești la muncă? a întrebat el în timp ce a închis ușa în urma lui Carl Wennergren.

— Trebuie să scriu un articol despre uciderea lui Michelle Carlsson, a zis Wennergren pe un ton oarecum încrezător, dar fără a-și da aere.

Anders Schyman se uita la bărbatul tânăr din fața lui, susținându-i privirea insistentă, palidă și evazivă. Liniștea s-a intensificat, iar Carl Wennergren a mișcat ușor din umeri.

— Ba n-o să scrii niciun rând, a răspuns Schyman, conștient și, totodată, deloc mulțumit de tensiunea pe care o vădea glasul lui. Cât durează ancheta și ești vizat ca martor, n-ai ce căuta în redacție.

— Cum adică? Barbara de ce are dreptul să scrie despre peripețiile prin care-a trecut și eu nu?

În mintea lui Anders Schyman s-a aprins o scânteie care a trezit la viață o masă de gânduri schimbătoare ce căpătaseră o amploare înspăimântătoare, din cauza oboselii și a stresului.

— Da' unde te crezi tu, mă, la o afurisită de grădiniță? Auzi la el, Barbara poate să scrie… Dumnezeule mare!

Și-a pus mâinile la ochi și s-a întors cu spatele. Își ieșise din fire, își pierduse autoritatea. S-a străduit să respire calm și să-și recapete luciditatea. Apoi s-a întors din nou spre reporter și a remarcat că avea nasul și obrajii palizi.

— În clipa asta, Sjölander e în avion, traversează Atlanticul, a zis administratorul delegat pe un ton grav. Mâine o să-ți ia un interviu în calitate de martor, în exact aceleași condiții în care o să-i interogheze și pe ceilalți oameni de la castel. Evident, poți să accepți sau să refuzi. Cât privește articolul final, nu e treaba ta! Clar?

Privirea lui Wennergren și-a pierdut vitalitatea – ochii lui vădeau o expresie total necunoscută lui Anders Schyman. I se năruise o speranță – Carl dobândise o nouă înțelegere asupra vieții, una de care fusese străin până atunci.

— Despre ce interviu e vorba? a reușit el să întrebe.

— Reporterul o să facă dezvăluiri despre noaptea crimei de la castel, a zis Schyman, sleit dintr-odată de puteri, de a trebuit să se așeze pe scaun.

— Dar asta o să mă facă să par un molâu, a zis Carl Wennergren.

— Dar n-ai făcut și tu o grămadă de articole dintr-astea? l-a întrebat Schyman.

Îndreptându-se spre ieșire, reporterul a tras de ușa glisantă și apoi s-a oprit.

Hotărât să-l înfrunte pe Schyman, s-a întors cu fața spre el și i-a aruncat o privire sfidătoare și plină de milă.

— Strict informativ, a zis el, uitându-se țintă la administratorul delegat, să știi că am văzut-o pe Barbara dând târcoale carului puțin înainte de trei dimineața. Poate că ea a omorât-o pe Michelle. Vrei să zic și asta în interviu?

— Pozele astea n-au ce căuta pe calculatoarele din redacție, a zis Schyman.

Carl Wennergren a ieșit din încăpere, închizând încet ușa în urma lui, iar apoi s-a aventurat spre marea de oameni care împrejmuia biroul de știri.

Anders Schyman ținea șosetele ude într-o mână și în cealaltă, foarfeca pe care o scosese din sertar. Cu mișcări metodice și ferindu-și mâinile de privirile celorlalți, a făcut șosetele franjuri.

•

Primul gând pe care l-a avut Annika în momentul în care și-a văzut copiii a fost că erau mai luminoși la chip. Aveau ochii migdalați: ai lui Kalle exprimau bucuria revederii, iar ai lui Ellen reflectau un sentiment de trădare specific unui copil de un an. Aveau trupurile calde, moi și, totodată, tari, și vădeau un miros distinct. Așezată pe pardoseala din hol, Annika și-a îmbrățișat copiii și, cu lacrimi în ochi, a început să-i legene.

— Mă ajuți și pe mine cu bagajele?

Thomas îi vorbise pe un ton poruncitor și insensibil.

Annika le-a dat numaidecât drumul copiilor și s-a îndreptat spre lift, cărând în casă rucsacurile, geanta de plajă, căruciorul, sacii de dormit și păturile.

— Haideți la masă! Sper să nu se fi răcit mâncarea, a zis ea, închizând ușa.

Încă nu știa cum să se poarte – nici cu micuții care se agățau de picioarele ei și nici cu bărbatul care se întorsese acasă, la ea și la viața lor împreună.

Atmosfera din timpul cinei a fost puțin apăsătoare; copiii erau din cale-afară de obosiți și de tensionați, iar Thomas încă evita s-o privească în ochi pe Annika. Cât s-a dus ea să-i culce pe cei mici, Thomas se tolănise pe canapea să se uite la un film la televizor. Annika s-a așezat lângă el, aproape și totuși atât de departe de el.

A reușit să vorbească abia după ce s-au băgat în pat. Stăteau unul lângă altul, cu ochii ațintiți în tavan.

— Cum a fost?

El a înghițit în sec.

— M-au întrebat de ce n-ai venit și tu.

— Și maică-ta ce-a zis?

— Să știi că nu e chiar așa îngustă la minte cum crezi tu, a zis Thomas. Îl acceptă pe Sverker, zice că e ginerele ei. Sincer să fiu, m-a cam impresionat cu asta. Oricât ar bârfi oamenii pe la spatele ei, ea ține capul sus!

Annika a simțit lacrimi fierbinți în ochi și a înghițit în sec ca să le oprească.

— Da, știu, a șoptit ea. Dar asta e cu atât mai rău, nu pricepi? Nu e nici snoabă, nici habotnică. Pur și simplu, nu mă acceptă. Ai idee cât de dureros e să știi asta?

Lacrimile, grele și sărate, i-au șiroit pe obraji, rostogolindu-se și dispărând în urechile ei.

— E dezamăgită, atâta tot, a zis Thomas fără s-o privească în ochi. Eleonor e pentru ea ca o fiică – mai vorbesc și-acum de câteva ori pe săptămână la telefon. Dar relația lor n-are nicio legătură cu tine. Trebuie să le iei așa cum sunt.

— Îi pare rău că ești cu mine, a zis Annika cu glas domol, uitându-

se în continuare la tavan.

Thomas a pufnit:

— Ei, rahat! Pur și simplu, are alt sistem de valori. Pentru ea, o casă e mai frumoasă decât un apartament, să fii director financiar în domeniul asistenței sociale e mai bine decât să te ocupi cu studiul cazurilor de ajutorare socială. Și, desigur, e mai de vază să fii bancher decât jurnalist. Dar părerile ei sunt părerile ei și gata! Până la urmă, trăim într-o țară liberă.

Thomas s-a întors cu spatele la ea. Annika s-a uitat la umerii lui. Lacrimile îi curgeau încet pe pernă.

— Vreau să ne căsătorim, a zis ea în șoaptă.

El a tăcut.

— Să ne cununăm în biserică, a continuat ea. Să am pe cap un voal alb, cu copiii alături…

Thomas și-a dat la o parte cuverturile. Avea spatele rigid și, pe fundalul acelei nopți frumoase de vară, se dovedea dezaprobator, lăsând-o pe Annika rănită și tânjind după o reacție din partea lui.

— Thomas! Te rog!

Glasul ascuțit și subțire al Annikăi a penetrat aerul, vădind o așteptare anxioasă după un răspuns care întârzia. S-a eliberat cu efort din așternuturile răcoroase și încurcate în jurul trupului ei și l-a urmat pe Thomas prin beznă până în bucătărie. Când a aprins lumina, a zărit-o stând goală și tremurând în pragul ușii.

— Te vede lumea, a zis Thomas, așezat la masă și îmbrăcat doar în halat, cu un ziar în mâini.

— De ce nu vrei să te însori cu mine?

Bărbatul a ridicat privirea spre ea. Era lipsit de orice reacție.

— Am mai fost însurat și, crede-mă, asta nu schimbă lucrurile cu nimic.

— Dar le schimbă pentru mine.

— De ce? a zis el, dând scaunul mai în spate. Pentru că o să poți publica o poză de la nuntă în *Katrineholms-Kuriren?*

Annika a înlemnit, clipind și încercând să alunge palma verbală pe care o primise peste față.

— Tot ce fac e pentru tine, a zis ea.

Thomas s-a ridicat și s-a îndreptat spre ea. Era din cale-afară de furios. Annika a făcut un pas în spate – având, deodată, o altă imagine și un alt chip în fața ochilor. A auzit ecoul propriei voci, al vorbelor pe care le rostise adineauri – „Tot ce fac e pentru tine” – și a simțit furia arzând în ochii lui Thomas.

S-a întors pe călcâie și a fugit, încercând să găsească o cale de scăpare prin beznă. Panica i s-a răsfrânt în urechea stângă asemenea unui țipăt ascuțit.

— Vrei să ai un inel pe deget? Asta e? Se poate aranja, cumpărăm

unul mâine.

S-a întors și a început să fugă prin întuneric, simțind în urechea stângă cum o îmboldește panica.

— Annika!

În spate, a auzit glasul lui obosit și inexpresiv.

— Annika, iartă-mă. Annie, vino, te rog!

Bărbatul a cuprins-o cu mâinile pe după umeri, respirându-i în ceafă.

— Iartă-mă, n-am vrut…

Annika a făcut ochii mari și s-a uitat, lividă, la perete.

Am mai auzit asta. Am mai trecut o dată prin asta. Și-am iertat, și-am iertat și-am tot iertat…

S-a zbătut să iasă din îmbrățișarea lui, a înhățat o pătură și o pernă și a luat-o la pas spre camera copiilor.

— Unde pleci?

— Treaba mea!

Luni, 25 iunie

Complexul care găzduia Registratura Titlurilor de Valoare se afla în spatele pieței Sergels Torg, pe o stradă frecventată des de prostituate. Datând din anii șaptezeci, clădirea era acum acoperită de oglinzi și avea ziduri de beton prevăzute cu ornamente. După ce a intrat în complex, Annika s-a oprit să-și strângă umbrela. Atmosfera îngrozitor de oficială i-a lăsat o senzație de disconfort; contrasta foarte puternic cu motivul pentru care se afla acolo. Nu venise în interes jurnalistic – practic, era o băgăcioasă, o spioană, poate chiar o trădătoare.

Ușor agitată, Annika s-a îndreptat spre scările rulante. Odată ajunsă la etajul al doilea, a dat cu ochii de o grădină artificială deasupra căreia, la vreo douăzeci de metri, se afla un plafon de sticlă. A admirat fântânile de mozaic și dalele de marmură din podea și a cercetat pasarela delimitată prin torțe albe și stilizate, înconjurată de birouri cu tencuială maro făcută din ghips. Annika a clipit în încercarea de a-și alunga gândurile înnegurate. Nereușind, și-a îndreptat privirea spre cerul care se zărea prin plafon, sesizând câteva șuvoaie subțiri de apă pe care aproape că le-a simțit pe propria piele.

E o procedură standard și nimic mai mult, n-am de ce să-mi fac griji.

Biroul de primire se afla pe partea stângă a holului. Așternându-și un zâmbet pe față, Annika s-a prezentat. Și-a spus numele, codul numeric personal și numărul propriu de identificare. Datele au fost notate într-un registru mare. Cât a zăbovit recepționera să facă însemnările respective, Annika s-a uitat cu coada ochiului în registru, să vadă numele vizitatorilor anteriori și a recunoscut un reporter de la ziarul financiar *Veckans Affärer*.

— Calculatoarele sunt acolo, pe dreapta. Vă rog să mă chemați dacă aveți nevoie de ajutor.

Două ecrane plate marca Phillips bâzâiau pe fundalul unei călătorii eterne prin univers. Annika și-a așezat geaca, geanta și umbrela jos, pe podea, între două scaune. A apăsat tasta enter și pe ecran au apărut două iconuri mici. Când a făcut clic pe cel intitulat Registru de acțiuni, în fața ochilor i-a apărut un formular de completat cu: numele emitentului, numărul personal de identificare sau codul unic de înregistrare, pentru companii, și numele proprietarului.

În căsuța cu emitentul a tastat Global Future, iar la proprietar a trecut numele lui Torstensson. Peste prima fereastră a apărut imediat o alta, cu un antet care zicea „rezultatele căutării după proprietăți publice”.

N-a apărut nicio informație.

— Mă scuzați, i-a zis Annika recepționerei. Puteți să mă ajutați și pe mine să caut ceva în baza de date?

Femeia s-a aplecat peste birou și a spus ceva ce Annika n-a înțeles pe deplin.

Reportera se uita la ecranul calculatorului și s-a gândit să vadă câți dintre membrii familiei care deținea *Kvällsposten* aveau acțiuni și la MTG, compania rivală.

A găsit trei.

Pe chipul Annikăi a apărut un zâmbet confuz.

— Hai că te descurci foarte bine, a zis un bărbat aflat în spatele ei.

Annikăi i-a sărit inima din piept. Mocheta era așa de groasă, că nu-l auzise deloc pe tip apropiindu-se.

— Aaa, bună! a zis ea. Cum funcționează… chestia asta?

Bărbatul i-a zâmbit. Licărul din ochii lui a făcut-o să se înroșească în obraji.

— Registrul de acțiuni e actualizat la fiecare șase luni, a zis el. Versiunea pe care o ai tu aici reprezintă evidența proprietăților publice din data de 31 decembrie anul trecut.

Annika a clipit de câteva ori. Nu făcea nimic necinstit, doar scopul misiunii ei era de așa natură.

— Și cum pot afla data exactă la care a fost vândut un anumit pachet de acțiuni? a întrebat ea.

— Nu poți, a zis bărbatul, zâmbind în continuare. Tranzacțiile sunt comunicate după o jumătate de an.

— Deci nu știe nimeni de ele? a zis Annika, simțindu-se pe de o parte ușurată, iar pe de altă parte obligată să insiste asupra chestiunii.

— Ba da, trebuie să știe cineva, a zis el. Noi înregistrăm toate tranzacțiile care depășesc cinci sute de loturi. La trei zile după efectuarea tranzacției, modificările sunt luate în evidență.

— Doar că informația nu e la dispoziția publicului general.

Bărbatul o privea insinuant. Ochii lui spuneau cu totul altceva față de jargonul funcționăresc care-i ieșea de pe buze.

— Noi facem analize – un serviciu destinat companiilor care execută operațiuni de reconciliere sau anumitor emitenți străini, cu scopul de a putea analiza structura proprietăților companiilor lor. Printre altele, pot vedea zilnic actualizările cu privire la acționarii înregistrați direct.

Annika a coborât privirea.

— Cu alte cuvinte, contra unei sume de bani, pot vedea cine le cumpără și le vinde acțiunile.

— Exact, au posibilitatea să urmărească evoluția tranzacțiilor pe care le luăm în evidență.

— Însă eu n-am cum să beneficiez de serviciul ăsta, nu-i așa?

Annika i-a furat bărbatului o privire și l-a văzut dând dezaprobator din cap. Apoi, s-a uitat la chica lui deasă, la umerii lați și la pantalonii largi și kaki.

— Am înțeles, a zis ea, ajungând cu ochii în dreptul pantofilor. Să

zicem că vreau să aflu o dată exactă, de vara sau toamna trecută, la care a vândut un individ pachetul de acțiuni la o anumită companie. Cum fac?

Annika a dat iarăși ochi în ochi cu bărbatul, fiind surprinsă și intimidată de duioșia lor.

— Păi, de ce nu-l întrebi pe el?

Annika i-a zâmbit.

— Știi, eu, de felul meu, sunt o tipă mai individualistă, a zis ea.

— Se vede, a răspuns bărbatul, rânjind.

Avea dinții albi și puțin strâmbi.

— Altfel, poți să iei legătura cu compania. Mă îndoiesc c-o să afli ceva, dar cine știe?!

— Și de cine să întreb?

— Cere cu consilierul directorului financiar sau cu persoana responsabilă de relațiile cu investitorii. Doar că majoritatea companiilor nu au un angajat care să se ocupe exclusiv de chestiile astea; de regulă, ajung în grija unui administrator sau a unui funcționar oarecare.

Annika s-a ridicat, și-a pus pelerina de ploaie, a înhățat geanta și umbrela de pe jos și, aflându-se într-un spațiu strâmt, a sfârșit prin a se apropia mult prea mult de bărbatul de lângă ea.

— Mersi, a bâiguit ea.

— Cu plăcere, a zis el. Dacă mai ai vreodată nevoie de ajutor, dă-mi de veste…

Bărbatul a lăsat propoziția în suspans și i-a înmânat Annikăi o carte de vizită, fără să-i facă loc să treacă. Întâlnindu-i privirea din nou, ea a fost afectată într-un mod foarte straniu de interesul pe care-l afișa bărbatul. În timp ce a luat cartea de vizită, a râs forțat. Încerca să scape de senzația respectivă.

— Bine, așa o să fac!

•

Annika a zăbovit o vreme sub acoperișul de la intrare. Se simțea asaltată de zgomotele orașului: anvelopele șuierau pe asfaltul alunecos, șuvoaiele de apă se îndreptau în goană spre canale, iar motoarele pulsau necontenit. Annika a îndesat umbrela în geantă și a ieșit afară, în ploaie. Picurii călduți o mângâiau pe față și pe păr în timp ce se îndrepta spre gura de metrou. Gazele de eșapament acopereau strada ca o negură înțepătoare și cenușie de care n-aveai cum să te ferești. Dezgustată, Annika a oprit un taxi, i-a spus șoferului s-o ducă la Zero TV și apoi s-a așezat comod pe scaunul din spate, tapisat cu piele. Geamurile fumurii ascundeau strada de privirea ei, protejând-o împotriva urâțeniei de afară.

Nu trebuie să trăiesc așa. Merit mai mult.

Annika a închis ochii. Corpul și hainele păstrau încă mirosul

copiilor: tenta ușor acră lăsată de Ellen de la iaurtul cu cereale pe care îl consumase la micul dejun și izul mai pregnant lăsat de Kalle, care mâncase pâine și brânză. Mâinile păstrau și ele, senzația dată de atingerea părului moale și a obrajilor calzi ai copiilor.

De dimineață, îi dusese la grădiniță. Ellen se adaptase incredibil de ușor la mediul respectiv. Kalle, în schimb, se dovedise mai problematic – când îi dusese pentru prima dată la grădiniță, Kalle era mai mare decât Ellen, mai conștient de lumea din jur. Annika rămăsese de câteva ori plângând de o parte a ușii, în timp ce fiul ei suspina de partea cealaltă.

Și-a alungat gândurile. Copiii erau pe mâini bune. Creșele erau o adevărată binecuvântare; ce bine-ar fi fost să fi existat și pe vremea copilăriei sale!

Cum în ziua cu pricina ea fusese cea care-i dusese pe copii la grădiniță, lui Thomas îi revenea responsabilitatea să se ducă să-i ia. Își propuseseră amândoi să-i lase cât mai puțin timp acolo, luându-i, în general, la ora trei, cel târziu la patru. Prin urmare, făceau cu rândul – unul rămânea la muncă până târziu, iar celălalt se ducea după copii, recuperând, astfel, timpul pierdut.

Ce însemna timp pierdut, s-a întrebat Annika. A simțit o durere în corp, de dorul copiilor. A deschis ochii, a scrutat suprafața plumburie a golfului Riddarfjärden și a înghițit în sec.

Lumina cenușie a dispărut imediat ce au intrat în tunelul Söderleden. Dincolo de geamurile fumurii, zidurile vechi și negre de granit s-au perindat fulgerător prin fața ochilor ei.

Pot să o duc la capăt, s-a gândit ea. *Totul o să fie bine.*

Locul unde lucra Anne Snapphane se afla într-o zonă comercială din sudul orașului, aproape de pistele de schi din Hammarby, unde se înălța arena olimpică. Annika a achitat cursa cu cardul de credit și a vârât bonul în portofel, în speranța că tabloidul avea să-i deconteze suma.

Poarta din fața ei marca limitele exterioare ale complexului care găzduia televiziunea, format din mai multe clădiri gri de beton, care de-abia se zăreau prin ceață. În stânga erau niște clădiri simple, ca niște hangare, ce adăposteau carele de transmisiune. A trecut de platformele de încărcare și de paleții de lemn, iar apoi a zărit intrarea.

Înăuntru erau rânduri întregi de vehicule vopsite în aceeași culoare – alb, cu logouri stridente –, dar de diferite forme și modele. Doi oameni încărcau o dubă micuță. I-au aruncat o privire scurtă când au văzut-o ridicând mâna să-i salute.

Cel mai mare vehicul era parcat aproape la capătul celălalt. Pe un astfel de fundal de interior și comparativ cu celelalte vehicule, carul de transmisiune cu numărul cinci părea cu adevărat uriaș. S-a apropiat încet de el, auzind ecoul pașilor pe măsură ce înainta pe pavimentul

din beton. Carul TV era înconjurat de grămezi întregi de echipamente tehnice, unele fiind împachetate în cutii de metal, cu etichete pe care scria Sony BVP, Cam B Obl, suport pentru stabilizat camera numărul doi.

Partea din stânga a carului fusese prelungită, la fel ca în timpul filmărilor de la Yxtaholm. În cabina de montaj se ajungea urcând pe aceleași trepte metalice prevăzute cu găurele.

— Hei, e cineva aici? Gunnar…?

Directorul de operații tehnice a scos capul pe culoar. Annika a urcat o treaptă și a zâmbit.

— Bună ziua, sunt eu, Annika Bengtzon – dacă mă mai țineți minte. V-am lăsat la gară, în Flen. Pot să intru?

Gunnar Antonsson a părăsit ungherul tihnit unde lucra, și-a șters mâinile pe pantaloni și a ieșit afară s-o salute.

— Sigur, a zis el. Intrați, vă rog!

I-a întins mâna, care era caldă și uscată, și a salutat-o cu un gest ferm.

— Apropo, vă mulțumesc că m-ați dus până la gară. La cinșpe minute dup-aia, a și venit trenul!

Annika i-a zâmbit, iar apoi a cercetat împrejurimile și a ridicat din sprâncene.

— Impresionant! a zis ea.

Nu mai avea deloc sentimentul că se află într-un vehicul. În fața ei stătea un birou foarte dotat din punct de vedere tehnic și amenajat cu bun-gust. Echipamentul electronic bâzâia încet în acel univers izolat, alcătuit din luminițe care pâlpâiau și din monitoare ce emiteau un freamăt necontenit.

Bărbatul s-a luminat de îndată la față. Parcă înviase.

— Vreți să vă arăt locul?

Annika a dat aprobator din cap, oarecum stânjenită de curiozitatea ei bolnăvicioasă.

Oare unde o fi fost găsită? *O fi curățat locul*?

— Aici sunt posturile de dormit, a zis bărbatul deschizând brațele larg și indicând un colțișor pe dreapta.

Înaintând, Annika a trecut pe lângă o fereastră cu draperii, situată pe o latură, și pe cealaltă a văzut un mare tablou de distribuție. A aruncat o privire prin încăperea micuță și a dat din cap în semn că înțelegea despre ce e vorba.

— Și aici ce vine?

Cu o mișcare amplă din mână, Gunnar Antonsson a arătat înspre ecrane, regulatoare și tastaturi.

— UCC-urile, a zis el. Unitățile de control pentru camere, pe care le folosesc editorii. Astea coordonează camerele de luat vederi, ajustează deschiderea diafragmei și tot așa.

Apoi s-a întors și a continuat.

— Linia tehnologică, a zis el, deschizând o ușă din dreapta.

Annika s-a uitat înăuntru, zărind o sumedenie de cabluri.

— Totul e pus în rack-uri de 48,3 centimetri, a zis el. Asta e dimensiunea standard.

Când s-a dat Annika din drum, Gunnar a închis ușa. Privirea ei s-a oprit apoi pe celălalt perete, acoperit cu hărți și cu diagrame de cablare.

— Aici se face decupaj, a zis bărbatul, trecând deja la următorul ungher. Adică montajul și alte chestii ce țin de decupaj. Asta e aparatura de redare beta și beta-digitală, astea sunt dispozitivele de redare VHS pentru benzi-ghid și aici sunt profiler-urile…

Annika și-a luat ochii de pe liniile subțiri și roșii ale diagramelor și a trecut degrabă mai departe.

— Acu' doi ani, când am dotat carul ăsta, stocarea informațiilor pe hard disk părea de domeniul SF-ului, a continuat Gunnar Antonsson. Dar iată că între timp a devenit realitate. Așa că a trebuit să desfacem toate rack-urile și să punem profiler-urile aici, jos.

A indicat un spațiu de sub o consolă compactă de editare, iar apoi s-a aplecat după un cablu. Annika și-a dres glasul:

— Mă scuzați, dar astea la ce folosesc?

Bărbatul, care pornise deja spre secțiunea următoare, s-a oprit și a privit-o cu surprindere.

— La decupaj, a zis el. Aici se montează emisiunea.

— Și cum se face montajul? a insistat Annika. Pe casete propriu-zise sau pe calculator?

— Să înțeleg că n-ați lucrat deloc în televiziune, a zis bărbatul, aruncându-i o privire întrebătoare.

Annika a dat să zâmbească.

— Nu, n-am lucrat. Prefer să lucrez cu cuvintele. Mi se pare mai ușoară munca la ziar.

Gunnar a făcut o pauză și a privit-o cercetător în timp ce bobina cablul pe un inel îngust.

— De ce scriați atâta despre Michelle?

Annika s-a făcut roșie în obraji. A încercat să răspundă pe un ton optimist.

— Păi, era o persoană publică foarte incitantă. Un aliaj nemaiîntâlnit de farmec și controversă. Evident că asta intriga presa.

Cu o expresie la fel de întrebătoare pe chip, Gunnar Antonsson a dat drumul cablului.

— Dar de ce avea mereu întâietate în fața altora?

Annika a tușit, reușind să-i evite privirea.

— Michelle sporea vânzările ziarelor, a zis ea. Bănuiesc că la asta se reducea totul. Sinceră să fiu, nu știu dacă e vorba despre întâietate

aici, cât de faptul că articolele despre ea erau comerciale. La fel era și cu emisiunile ei de pe TV Plus. Avea priză la public, era genul de om care ieșea în evidență. Oamenilor le plăcea s-o vadă pe sticlă, să citească chestii despre ea…

Gunnar Antonsson a deschis o ușă metalică și a pus cablul la locul lui.

— Înregistrările trebuie să fie de calitate, a zis el, trecând mai departe. Motiv pentru care azi folosim casete beta și beta-digitale. Adică tot un fel de casete video, dar de alt format, și imaginea e mai bună. În timpul filmărilor cu Michelle, am folosit, pentru orice eventualitate, patru dispozitive deodată – în caz că se strica vreo casetă sau mai știu eu ce. Mai bine te asiguri de la început decât să-ți pară rău mai apoi. Dar n-am folosit profiler-urile – adică înregistrarea computerizată. Casetele video normale, VHS, sunt folosite numai pentru benzile-ghid.

Annika l-a urmat, studiindu-i capul de la spate. Avea părul grizonant, cu fir subțire și aranjat cu dibăcie.

— Ce e aia o bandă-ghid?

Bărbatul a ridicat o sprânceană și a zis:

— Una îi revine prezentatorului – Michelle ținea să vadă întotdeauna cum ieșea filmarea –, una, producătorului și o alta, redactorului. Ideea e să nu faci copii după benzile beta. Editorul poate să utilizeze minutele.

Annika a analizat grămada de aparate de înregistrare, monitoare și microfoane cu zeci de marcaje galbene – magnetoscopul 08, magnetoscopul 07 și tot așa. Era din ce în ce mai confuză.

— Uau! a zis ea. Dar multe lucruri mai aveți aici!

— Absolut! a aprobat Gunnar, întorcându-se cu spatele și îndreptându-se către zona de producție.

Culoarul s-a deschis spre o cabină de montaj asemănătoare cu cele în care o văzuse pe Anne lucrând. Un perete întreg era acoperit de monitoare ce afișau imagini de pe diverse camere video, iar mai departe se vedeau butoane, lămpi, panouri de control, microfoane și un monitor mare pentru proiectarea imaginii. Pereții erau căptușiți cu un material alb cu albastru, cu model, tăbliile și pavimentul erau laminate cu o folie gri, iar lambriurile erau făcute din plăci de lemn rotunjite, de culoare vișinie; mâna Annikăi a trecut pe deasupra granulației.

— A fost găsită între ralanti și pupitrul de montaj.

Annika a luat mâna de pe lambriuri și s-a uitat în jos, la dușumea, în direcția în care privea și Gunnar: un loc îngust dintre pupitrele de producție din față și din spate, aflat chiar în fața scaunului pe care stătea directorul tehnic. La nivelul podelei se vedea o trapă cu mânere lucioase și striații metalice.

— Între pupitrul de montaj și… ce?

Tehnicianul s-a îndreptat de spate și a pus o mână pe pupitrul din spate.

— Tipu' care operează ralantiul stă aici… Așa se numește mașinăria, ralanti. Iar pupitrul din față se numește pupitru de montaj: aici stă toată echipa, editorul, directorul tehnic, scenarista, inginerul de grafică…

— Și în ce parte avea capul?

Gunnar și-a încrucișat brațele protector peste pântec, ca o frunză de smochin, și s-a legănat ușor înainte și înapoi pe călcâie.

— Lângă perete, a zis el într-un final, făcând un semn cu capul înspre un colț mic din partea cealaltă a încăperii. Picioarele îi erau aici, de cele două părți ale trapei. Și avea brațele ridicate așa.

Bărbatul și-a ridicat brațele la fel ca gangsterii din filme când îi prinde poliția.

— Capul – mai bine zis, ce mai rămăsese din el – era rezemat de șipca aia…

Gunnar a coborât brațele pe lângă corp și s-a îndreptat spre compartimentul aflat în capătul cel mai îndepărtat al carului.

— Aici e studioul de sunet. Astea sunt comutatoarele, mufele și pupitrul dublu ce controlează nouăzeci și șase de canale, cu o capacitate de două ori mai mare decât vedeți aici, și totul funcționează digital…

Gunnar Antonsson îi arăta obiectele pe rând, fiind generos în detalii. Annika știa că așa reacționau, de obicei, oamenii în stare de șoc. Avea gura uscată, dar l-a urmat în continuare, încercând să țină minte diverse cuvinte: mufe, canale, digital.

— Acolo e aparatura de radiorecepție pentru microfoanele fără fir, un sistem ce asigură comunicarea dintre cei din car și oamenii de afară, cum sunt, de exemplu, cameramanii, proiectanții și reporterii…

Gunnar a tăcut. Ajunseseră în cel mai întunecat colț al carului.

— Cum vă simțiți? Vă e greu, nu-i așa? a întrebat Annika cu glas domol.

Gunnar Antonsson a coborât privirea în podea și și-a trecut o mână prin păr.

— Mi-e greu… da… a zis el. Mă simt straniu. Uneori mă întreb, din senin, dacă… dacă mai există ceva…

A tăcut iar și a săgetat-o cu privirea.

— Dacă mai există ceva din Michelle? a întrebat Annika.

— Au curățat totul pe îndelete, a zis el repede, dându-se în spate.

— Depinde de dumneavoastră, să știți, a zis Annika. Dacă vreți să-i simțiți prezența, probabil că o să rămână în continuare alături de dumneavoastră. Dar dacă vreți să vă lase în pace, cred că o să vă asculte și o să vă înțeleagă alegerea.

— Îi plăcea mult aici, în car, a spus Gunnar. E bine-venită.

Annika a zâmbit.

— Înseamnă că o să aibă cine să vă țină de urât până în Danemarca. Când plecați?

Bărbatul a oftat ușurat.

— Mâine după-masă. Aș fi vrut să merg la ceremonia de comemorare, dar m-am răzgândit.

Gunnar Antonsson s-a uitat la ceas și s-a frecat pe stomac.

— Aș bea o cafea, a zis el. Vreți și dumneavoastră una?

Annika a zâmbit.

•

Thomas a zăbovit o vreme înainte să intre în biroul administratorului. Transpirase în palme și îl deranja gulerul de la cămașă. De când lucra la Asociația Suedeză a Autorităților Locale, se dezvățase să poarte cravată. Dar azi își pusese una, reamintindu-și cât de incomodă era.

A ascultat cu atenție la ușă și i s-a părut că aude mai multe voci.

În momentul în care și-a dat seama că făcea un lucru urât și că putea să-l vadă oricine, a ridicat mâna și a bătut ferm în ușa placată cu furnir de mesteacăn.

O voce ascuțită și surprinsă i-a zis să intre.

Thomas a deschis ușa și a fost întâmpinat de o aromă de cafea și de prăjituri. S-a făcut dintr-odată alb la față.

— Ce vrei?

Administratorul secției de îngrijire și asistență sanitară familială era în ședință cu negociatorul-șef și cu administratorul Departamentului de dezvoltare. Alături, o secretară făcea însemnări. Deloc primitori, oamenii și-au îndreptat, cu toții, ochii spre el. Îi întrerupsese.

— Îmi cer scuze, a zis Thomas, n-am știut că…

Văzându-l atât de stânjenit, toți cei din încăpere, în afară de șeful lui, s-au concentrat din nou asupra documentelor pe care le aveau în față.

— S-a întâmplat ceva?

Șeful i se adresase pe un ton nepoliticos și expeditiv.

— E în regulă, revin mai încolo, a zis Thomas, închizând ușa încet în urma lui.

A rămas o vreme pe culoarul de la etajul al nouălea, simțind că devenea tot mai roșu la față.

Ar fi trebuit să prevadă că așa o să se întâmple.

După ce avea să ia o hotărâre, managementul urma să-l contacteze. Era de neconceput să le forțeze mâna întrebându-i dacă luaseră deja o decizie.

Thomas nu primise niciun fel de feedback pentru proiectul pe asistență socială de care se ocupase, dar, de vreme ce, cu fiecare

prelungire, fusese delegat să lucreze în continuare la el, presupunea că cei de la conducere erau satisfăcuți de munca lui. În ultimii trei ani și jumătate, cercetase probleme precum sărăcia, mizeria, sentimentul de vinovăție, satisfacția și devierea socială, încercând să vină cu soluții de diminuare a neajunsurilor respective, în ciuda faptului că nu prea existau bani pentru asta.

Spera însă să ajungă mai sus. De-acum, avea calificarea necesară să treacă la planul regional. Din câte-și putea da el seama, sarcina de trasare a dezvoltării viitoare a diferitelor regiuni din Suedia avea să-i revină fie lui, fie unei femei de la Federația Consiliilor Județene ale Suediei, care se ocupase timp de trei ani de problema respectivă. După cum demonstrau faptele și cifrele, femeia avea un avantaj mare în fața lui. Însă partea bună era că Thomas cunoștea dedesubturile asociației – plus că lucra deja acolo.

La capătul celălalt al culoarului a apărut o femeie mai în vârstă de la o altă secție. Văzând-o, Thomas a pornit degrabă spre biroul lui. S-a așezat tremurând pe scaun, iar când l-a tras mai aproape de tăblie, a auzit roțile scârțâind.

A dat cu ochii de un grafic care era prins cu o agrafă de o schiță de evaluare. Era conștient că nu terminase încă raportul interimar, dar nu mai trăia cu grija lui. Dacă managementul n-avea să-i mai dea nimic de muncă, trebuia să se mulțumească cu analiza aceea neconcludentă. Iar dacă primea de lucru, avea să termine și raportul. A strâns hârtiile de pe tăblie și le-a pus într-un dosar albastru pe care l-a băgat într-un dulap din spatele biroului.

Thomas a cercetat încăperea: dulapuri tipic scandinave, făcute din lemn de mesteacăn deschis la culoare, materiale gri-albăstrui și o mochetă bleumarin care acoperea podeaua din lemn de esență tare. Poate că n-avea să mai stea mult pe-acolo. Contractul expira pe 30 iunie, așa că vineri putea să fie ultima lui zi de muncă.

A tras adânc aer în piept și a încercat să alunge senzația de amețeală, sentimentul că era înghițit de un vârtej de eșec. A dat la o parte părul care-i intra în ochi și a ales să se concentreze asupra unor lucruri mai practice.

N-avea prea multe de strâns.

În cazul în care nu se opunea nimeni, tot ce trebuia să ia cu el erau dosarele și materialele de lucru. Ghivecele cu flori de pe pervaz erau ale companiei, la fel și mobila, tablourile, calculatoarele și celelalte dispozitive tehnice. Thomas nu adusese niciun obiect personal la birou – nici măcar o schiță în creion, o felicitare sau o fotografie cu Annika și cu copiii.

Cu ce mai rămânea dacă își pierdea slujba?

Viața lui Thomas se schimbase sub toate aspectele din ziua în care, în urmă cu trei ani și jumătate, fusese luat cu mașina de către Annika

de la vechea lui casă din Vaxholm. Nu o urmase neapărat în mod conștient, ci alesese, mai degrabă, cea mai ușoară cale de scăpare. Annika îi deschisese o portiță prin care el, nerăbdător să evadeze, se hazardase spre necunoscut.

Nu avusese nicio țintă, voise numai să lase în urmă trecutul.

Nu fusese cinstit nici cu Annika și nici cu Eleonor.

I se părea de nesuportat să știe că fosta soție îl înlocuise cu un alt bărbat.

Martin e unul dintre parteneri. Nu te bucuri pentru mine? *Thomas*, *sunt atât de fericită*!

Apucând strâns marginea tăbliei, a respirat adânc de câteva ori.

Dacă își pierdea slujba, cu ce mai rămânea?

Thomas și-a îndreptat ochii spre fereastră și a văzut cimitirul și curtea bisericii St Mary's din Mariakyrkan: terenul saturat de apă era traversat de rânduri întregi de cruci din granit gri și de pietre mortuare pe suprafața cărora se încrucișau șiroaie mici de apă de ploaie. Senzația de autocompătimire i-a produs o durere în piept.

Nu așa voia să trăiască.

— Uitați corespondența dumneavoastră!

Thomas a fost surprins de anunțul făcut pe un ton vesel.

— Haideți că mai e puțin, a zis poștașul cu entuziasm, înmânându-i o legătură mică de scrisori. Săptămâna viitoare plec în concediu. Dumneavoastră când plecați?

— Tot săptămâna viitoare, a zis Thomas cu jumătate de gură, în timp ce a luat scrisorile.

Din cale-afară de ocupat, poștașul a dispărut la fel de repede cum intrase pe ușă, lăsându-l pe Thomas nedumerit, cu ochii ațintiți asupra teancului de plicuri de Manila. A apucat stiletul cu o mișcare mecanică și a deschis un plic. Foaia cuprindea informații pe care le solicitase celor din orașul nordic Pajala, cu privire la implementarea ajutoarelor sociale. Următoarea scrisoare era, de fapt, o înștiințare internă prin care angajații erau invitați să meargă vineri în Humlegården, să joace *pétanque*{3}. Apoi a urmat statul de plată, neschimbat de la o lună la alta.

Următorul plic era mai gros și mai lucios. S-a uitat pe verso. Fusese trimis din Vaxholm. În colțul din dreapta sus avea o emblemă mare cu însemnele IG, iar mai jos, un rând de caractere asiatice, urmat de câteva cuvinte în engleză:

Institutul de Economie Globală.

A pipăit plicul cu mâna, încercând să-i aprecieze grosimea: peste un centimetru.

Era o scrisoare neașteptată.

Thomas a desfăcut plicul dintr-o singură mișcare, folosindu-se de degete, nu de stilet.

Pe tăblie a aterizat un dosar cu documente scrise în engleză:

> *Adunarea Internațională a Liderilor Noii Generații a fost fondată de Institutul de Economie Globală și de Fundația Coreea cu scopul de a facilita întâlnirea tinerilor lideri coreeni de talie internațională cu omonimii lor din toată lumea, să se cunoască mai bine, în vederea unei colaborări viitoare…*

S-a uitat rapid peste următoarele pagini.

Înfruntând noi provocări – prânz oficial

Adresă: *Adunarea Internațională a Liderilor Noii Generații*, *Seul*, *Coreea de Sud*

Ce naiba…?

Apoi a dat peste scrisoarea de intenție.

Stimate domn Samuelsson, a citit el, parcurgând scrisoarea degrabă până la capăt.

Institutul avea extraordinara onoare de a-l invita să reprezinte Suedia în cadrul Adunării Internaționale a Liderilor Noii Generații, în Seul, Coreea de Sud, în perioada 2-12 septembrie anul curent. La adunare avea să participe câte un reprezentant din partea fiecăreia dintre cele șaisprezece țări selectate, împreună cu șaisprezece tineri remarcabili din Coreea de Sud. Institutul și Fundația Coreea aveau să acopere cheltuielile de călătorie, cazarea și masa, sponsorizând, de asemenea, și seminare, excursii și tururi orientative prin fabrici mari. Din păcate, termenul-limită se apropia vertiginos, motiv pentru care i se solicita să răspundă cel târziu joi 26 iunie.

Thomas a lăsat scrisoarea jos. Ce fel de glumă mai era și asta?

A răsfoit numaidecât și restul hârtiilor, găsind la urmă o scrisoare redactată de mână.

Aaa, el era!

Kim Sung-Yoon, înaintașul din vechea echipă din Åkersberga. Sung-Yoon, fiul ambasadorului sud-coreean, juca hochei pe gheață. Thomas, căpitanul echipei, se asigurase că avea să se numere printre participanți.

Thomas s-a uitat la literele mărunte.

Să fiu al naibii! Uitase total de Kim Sung-Yoon!

Dar coreeanul nu uitase deloc *de el*.

Thomas a pus scrisoarea pe tăblie, s-a uitat iarăși spre cimitir și și-a amintit de vremurile de altădată: Sung-Yoon, un tip scund și voios, ai cărui ochi se făceau mici de tot când râdea. Petrecuseră mult timp împreună în decursul unui an sau chiar mai bine. Thomas îl învățase pe Sung-Yoon ce-i aia beție. Firește, ambasadorul se supărase și-i interzisese lui Thomas să mai aibă de-a face cu fiu-său – dar tinerii îl ignoraseră.

După terminarea carierei diplomatice a tatălui, familia lui Kim revenise în Coreea de Sud. Sung-Yoon se angajase la compania care organizase Jocurile Olimpice din Seul în 1988. Trecuseră deja vreo șapte-opt ani de când Thomas pierduse legătura cu el.

Thomas a luat din nou scrisoarea în mâini și s-a minunat de conținutul în suedeză, scris foarte corect.

Se părea că, în prezent, Sung-Yoon era subsecretar de stat în cadrul Departamentului de Sport și Atletism din Seul. El îl propusese pe Thomas ca reprezentant al Suediei la Adunarea Internațională a Liderilor Noii Generații.

Sung-Yoon urma să ia și el parte la simpozion, fiind unul dintre cei șaisprezece delegați sud-coreeni, și spera să se întâlnească și să depene amintiri împreună.

Thomas a întors scrisoarea pe verso. Hârtia era imaculată. S-a uitat peste celelalte foi: sugestii de companii aeriene, un program preliminar pentru cele zece zile pe care urma să le petreacă în Coreea, sfaturi vestimentare pentru diferite evenimente – haine lejere pentru tururile de orientare, fără blugi în Panmunjon. Un tur prin fabricile Hyundai și Samsung, o excursie prin tunelele de sub zona demilitarizată din dreptul Paralelei treizeci și opt{4}, întâlniri cu președintele Coreii, un prânz cu secretarul trezoreriei, o cină cu ministrul apărării, prelegeri susținute de diverși profesori și de un câștigător al Premiului Nobel.

Nu-mi vine să cred, s-a gândit Thomas, simțind nevoia să ia o gură de aer.

S-a ridicat de pe scaun, și-a luat tichetele de masă și a pornit. Când s-a deschis ușa de la biroului șefului, Thomas aștepta liftul. Cei trei administratori au ieșit din încăpere. Văzându-l pe Thomas, șeful s-a oprit și din mers, și din râs.

— Aaa, ce bine c-am dat de tine, a zis el pe un ton voios. Pentru ce mă căutai mai devreme?

Thomas s-a îndreptat de spate, s-a făcut că bagă mâna după ceva în buzunarul de la geacă și apoi a spus pe un ton calm și informativ:

— Aaa, voiam să vă anunț ceva, a zis el. Am fost invitat să reprezint Suedia la o adunare internațională a liderilor, care are loc în toamna aceasta la Seul. Așa că o să fiu plecat din localitate în primele două săptămâni din septembrie. Sunt conștient că e posibil ca plecarea mea să nu vă încurce cu nimic, dar voiam totuși să vă anunț.

Grupul încremenise. Toate privirile erau îndreptate asupra lui.

— O adunare a liderilor, zici. Despre ce adunare e vorba?

Șeful nu mai vădea niciun pic de jovialitate în privire. Își pierduse verva.

— Adunarea Internațională a Liderilor Noii Generații, ajunsă deja la a patra ediție, a zis Thomas. E organizată de Institutul pentru

Economie Globală și de Fundația Coreea. Ați auzit de ei?

Liftul a scos un clinchet ascuțit și ușile s-au deschis. Thomas a urcat în ascensor.

— Mai coboară cineva? s-a adresat el administratorilor.

Bărbații au dat din cap, iar Thomas a ridicat mâna dreaptă și i-a salutat înainte să apuce să se închidă ușile. Cușca a început să coboare și Thomas și-a rezemat capul de perete. *Să fiu al naibii*, și-a zis el iarăși. *La fix s-a nimerit*!

•

Grămada de saci de gunoi mai avea puțin și ajungea până-n tavan, ridicându-se asemenea unei tranșee pline cu saci de nisip și blocând intrarea în cabina de decupaj.

— Ești aici? a întrebat Annika cu glas domol, căutând o crăpătură prin care să vadă înăuntru.

În loc de răspuns, a auzit un vaiet care răzbătea de după grămada de saci.

— Vezi în dreapta. E un loc de trecere pe lângă rack-urile cu monitoare.

Annika și-a lăsat geanta și geaca în prag, iar apoi și-a croit drum printre cablurile și cordoanele de alimentare electrică. Aerul din încăpere era pe măsura unei cabine de decupaj: mai avea puțin și crăpa de uscat ce era, iar mocheta care acoperea pavimentul din colț în colț era așa de încărcat cu electricitate statică, încât Annikăi i s-a făcut părul măciucă. Atmosfera era prăfoasă și cenușie. Ecranele și becurile economice răspândeau în jur o lumină albăstruie și scânteietoare.

— Ce-s astea? a întrebat Annika, arătând înspre saci.

— Materialele pentru emisiune care-au fost sechestrate. Arată grozav, nu? Așa ni le-a adus poliția – în halul ăsta, după cum vezi.

Annika s-a uitat la sacul pe jumătate gol aflat la picioarele Annei. Casetele video de diferite formate stăteau de-a valma alături de desfășurătoare și alte nimicuri.

— Și ce trebuie să faci cu ele?

— Le fac inventarul, le pun pe categorii și apoi le așez la locul lor. Trebuie să scot minutele pentru fiecare casetă în parte, ca să putem începe decupajul, și suntem în criză de timp. Așa cum am stabilit inițial, o să difuzăm emisiunea începând de sâmbătă, dar abia mâine o să se facă anunțul oficial.

— Dumnezeule, dar Michelle nici măcar n-a fost înmormântată! a exclamat Annika.

— Asta să i-o zici baștanului din Londra, nu mie, că eu știu prea bine, a zis Anne Snapphane.

Apoi a apăsat butonul de ejectare al pupitrului portabil de decupaj pe care-l ținea în poală, a luat caseta în mâna dreaptă și cu cea stângă

a vârât înăuntru una nouă. În timp ce mașinăria citea materialul, Anne a scris ceva pe o etichetă adezivă, a lipit-o bine pe caseta de-abia ejectată și apoi a pus-o într-o cutie. În clipa imediat următoare, monitorul a început să pâlpâie și pe ecranul din fața lor a apărut Michelle Carlsson.

Uimite de claritatea imaginii, cele două prietene au tăcut. O vedeau pe femeia care acum era moartă emoționată și gata să înceapă emisiunea, părând că ascultă indicațiile primite în cască.

— Nu, e mai bine să intre anarhistele la început, a zis ea în lavalieră, adresându-i-se cuiva din cabina de montaj și răspunzând, probabil, la o întrebare care era stocată pe o altă casetă din cine știe ce sac.

Femeia a rămas în lumina reflectoarelor. O specialistă în machiaj a venit să-i cerceteze fața îndeaproape. Michelle n-o remarcase, asculta absorbită vocea celui care-i vorbea prin cască.

— Mai întâi intră anarhistele, apoi nazista – vreau un cadru strâns, luat din stânga, să se vadă mare svastica de pe obraz.

Specialista în machiaj i-a trecut ușor peste frunte un puf roz de pudrat, apoi a luat o pensulă și i-a conturat sprâncenele și, în cele din urmă, s-a retras.

— Bine, a zis Michelle, dând din cap și mormăind un „mulțumesc” către machieuză. Apoi a dat din mână, și-a așezat casca în urechi, s-a întors pe călcâie la patruzeci și cinci de grade și s-a uitat absentă în camera de luat vederi.

Annika i-a cercetat privirea goală și a simțit o contracție în piept. În profunzimea ochilor lui Michelle nu se citeau nicio bucurie, nicio satisfacție. Avea o privire total absentă, care nu vădea nimic în afară de disperare și de un distrugător sentiment de obligație.

Michelle Carlsson a dat iarăși din cap, a făcut un pas în spate și a aprins lumina din interiorul sufletului ei.

Transformarea a fost bruscă, fabuloasă și dramatică. Femeia s-a schimbat imediat la față: privirea i s-a umplut de viață, scânteind, iar prin sticlă răzbătea o oarecare căldură ce le-a cuprins pe Anne și pe Annika ca într-o îmbrățișare, făcându-le să zâmbească.

— Bine v-am regăsit la *Petrecere de vară la castel*! a zis Michelle Carlsson pe un ton dulce ca mierea, cu părul mătăsos și cu privirea ei cristalină. Ei bine, iată-ne ajunși și în ultima seară de vară petrecută aici, la castelul Yxtaholm, din Sörmland. Invitații din această…

S-a oprit și a dus mâna la ureche. Căldura din ecran a dispărut.

— Am înțeles, a zis ea. Doi-zece, doi-zece, mă auzi? Doi-zece…

— Ce casetă e asta? a întrebat Annika.

— Bănuiesc că e caseta cu ultimul episod, trasă cu camera doi, a zis Anne Snapphane, derulând înregistrarea.

Coloana sonoră s-a transformat într-o vorbire păsărească, iar vocile

țipau la fel ca rățoiul Donald. Pe ecran au apărut două dungi, iar oamenii au început să se miște pe repede înainte, asemenea vedetelor din filmele mute. Annika a rămas cu privirea ațintită asupra ecranului, total fascinată de caleidoscopul realității care se desfășura în fața ei.

— Mda, a zis Anne Snapphane după câteva minute. A fost trasă cu camera doi.

A setat aparatul la o viteză mai mare de derulare și pe ecran au apărut șapte dungi în loc de două. Zgomotele au devenit foarte ascuțite, transformându-se în adevărate pițigăieli care de-abia se distingeau.

Lăsând caseta să hârâie în continuare, Anne Snapphane s-a întins după o alta. A luat două casete în mână și le-a cântărit, apoi a ales una dintre ele. A rupt o etichetă și a așteptat să pornească noua casetă. Trei Michelle au început să râdă și să vorbească simultan de pe trei monitoare diferite. Invitații și membrii echipei care se zăreau în fundal o priveau absorbiți pe vedeta TV. Michelle zâmbea, strălucea, ridica ușor din sprânceană în timp ce asculta, îi primea călduros pe invitați și se mișca de colo-colo. Camera de luat vederi nu se dezlipea nicio clipă de ea: fiecare gest era esențial, fiecare expresie avea importanța ei.

— Extraordinar! a zis Annika. Absolut impresionant!

— Scrie și în Biblie, a zis Anne, răsfoind etichetele. În capitolul al patrulea din *Facerea.*

Cunoscând îndeaproape legăturile pe care le avusese Anne în copilărie cu Școala Luterană din cadrul Societății Evanghelice din Pitholm, Annika a tăcut, lăsând-o să continue.

— Mă refer la recunoaștere, a zis ea. E o nevoie primară a omului. Fără aprecierea și recunoașterea care ni se cuvin, suntem zdrobiți. E o condiție fundamentală a vieții.

— Ce facem, am revenit la pilda cu Cain și Abel?

— De fapt, la prima atestare documentară a unui motiv de crimă pe pământul nostru, a zis Anne Snapphane.

— Scuze, a zis Annika, dar nu știu prea multe despre chestia asta.

Anne și-a scos pantofii.

— Cain a fost agricultor și Abel, cioban. Amândoi îi aduceau jertfe Domnului: Cain, din roadele pământului, iar Abel, din miei nou-născuți. Dar Dumnezeu a primit doar jertfa lui Abel, nu și pe cea a lui Cain.

— Carevasăzică, Dumnezeu habar n-avea să-și educe copiii, a zis Annika.

— Exact. Și, după cum zice Biblia, Cain s-a mâniat văzând că Dumnezeu nu i-a primit jertfa. S-a mohorât. Iar Domnul, un bătrân sadic, i-a zis așa lui Cain: „Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta? Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de

nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruiește-l!”.

— Ce nemernic! a zis Annika. Mai întâi, se laudă că suntem egali în ochii Lui, că ne-a făcut după chipul și asemănarea Lui, iar apoi ne pune în diverse circumstanțe. Și când reacționăm la nedreptatea Lui, ne face morală!

— Abel se bucura de recunoașterea și de slava Domnului, a zis Anne, dar lui Cain nu-i rămânea decât să înghită în sec și să-și aștepte rândul la preamărire, timp în care, evident, trebuia să fie în continuare virtuos.

— Abel a primit toată recunoașterea Domnului, pe când Cain trebuia să-și vadă în continuare de muncă fără să se plângă, a zis Annika, rezumând spusele prietenei sale.

— Da și cred că știi prea bine continuarea, a zis Anne Snapphane, ducându-se în dreptul unui sac de lângă hard diskuri.

— Cain l-a ademenit pe Abel în sălbăticie și l-a ucis?

— Exact, a zis Anne, cu capul vârât în sac. Ține puțin casetele astea. Mersi! Dumnezeu a văzut tot – se pare că avea o cameră cu care spiona lumea –, așa că era conștient de ce făcuse Cain.

— Și cum l-a pedepsit?

— L-a izgonit de pe ogorul lui, nu l-a mai lăsat să cultive pământul. L-a condamnat la o viață de pribeag, Cain devenind un rătăcitor.

Anne Snapphane s-a așezat la loc pe scaun.

— Trebuie să te uiți la fiecare casetă în parte? a întrebat Annika, uimită.

— Ei, nu chiar, a zis Anne. Dar trebuie să văd ce segmente video sunt pe fiecare casetă, să le sortez și să mă asigur că nu conțin defecțiuni tehnice.

Imaginile au dispărut și, preț de câteva secunde, pe monitor a tronat întunericul; într-un final, dispozitivul s-a oprit. Anne Snapphane a oftat și a schimbat caseta cu aceeași precizie uluitoare de mai înainte, lipind o etichetă pe ultima pe care o scosese din aparat și punând-o la locul ei.

— Lui Dumnezeu nu I-a păsat de roadele muncii lui Cain, a zis Annika, cu glas domol.

— Păi da, e logic, că doar mieii sunt mai frumoși decât grânele! a intervenit Anne.

— Cain muncea ca un rob, ara și însămânța pământul, pigulea buruienile și avea grijă de recoltă, a zis Annika, imaginându-și un câmp pietros. Pe când Abel se odihnea, își mai făcea de lucru mestecând câte-un fir de iarbă, iar oile creșteau singure și se înmulțeau. Și iată că fratele, cu mieii lui cu tot, a fost cel care s-a bucurat de recunoașterea lui Dumnezeu. Iar Cain n-a putut să îndure una ca asta.

— Da, Domnul l-a văzut numai pe Abel, nu și pe Cain, a bâiguit Anne Snapphane.

— Extraordinar! a repetat Annika. Din cale-afară de impresionant! Auzi, ai poftă să mergem să mâncăm ceva?

Anne a făcut o grimasă.

— Nu mi-e foame, dar aș bea o cafea, să știi. Pune niște apă în filtru, vin și eu acum, stai să termin cu…

Annika și-a croit drum prin cămăruță, luând câteva guri sănătoase de aer imediat ce a ajuns în hol. S-a dus în salon și a pornit filtrul.

Salonul era, de fapt, un spațiu îngust delimitat prin pereți de sticlă, situat în mijlocul unei încăperi mari care găzduise pe vremuri o fabrică și în prezent devenise redacția televiziunii Zero. Pe un perete stăteau aliniate câteva dulapuri albe, iar sub ele se zăreau o plită de aragaz, un frigider, o chiuvetă și tăblia pe care era pus filtrul. Mirosul rânced și grețos din aer scotea la iveală faptul că ventilatorul nu funcționa foarte bine.

De partea cealaltă a pereților de sticlă se aflau birourile, calculatoarele, telefoanele și câteva canapele. Per total, birourile erau mai înghesuite decât în redacția de la *Kvällspressen*, iar femeile erau mai tinere și mai drăguțe. În general, nu făceau nimic mai mult decât să convingă diverși oameni să participe la emisiuni: erau tot timpul cu receptorul în mână, înduplecându-le pe VIP-uri să se implice în dezbateri televizate, lingușind oameni normali și casnici, ca să-i convingă să se lase umiliți de prezentatorul cine știe cărui talk-show sau concurs în vogă, sau flatându-i pe artiștii vremii ca să-și prezinte realizările în emisiunile lor, preferabil în exclusivitate.

Annika știa că una dintre vedetele postului, regele neoficial al talk-show-urilor naționale, lua interviuri doar în exclusivitate. Pe parcursul sezonului, vedetele invitate nu aveau voie să participe la nicio altă emisiune în afară de cea a „regelui” – asta era condiția, dacă-ți convenea, bine, dacă nu, tot bine! Trebuia să plătești un preț, dacă voiai să apari alături de cel mai bun. Și, da, femeile de la birouri se ocupau de asta, se asigurau că emisiunea merge înainte, găseau clovni dornici să apară pe sticlă…

— Ce bine! a zis Karin Bellhorn zărind filtrul de cafea. Nu ne-ar strica deloc un automat din ăla, dar cafeaua parcă are alt gust când o vezi picurând în cană, nu-i așa?

S-a îndreptat spre tăblie, a luat două cești de porțelan dintr-un dulap și pe una i-a dat-o Annikăi.

— Ai venit pe la Anne? a întrebat producătoarea în timp ce punea cafeaua în cești.

— Da, îi duc acum o cafea, a răspuns Annika, uitându-se după o cutie cu lapte.

— Reporterii sună întruna, a zis Karin Bellhorn, fixând-o pe Annika

cu privirea. Sper că ești conștientă că numai câțiva au ocazia să dea ochii cu toți suspecții, a zis ea.

Annika a simțit privirea aspră a femeii, o privire goală, dar arzătoare. Annika nu se mai simțea în largul ei și a început să se vânzolească.

— Vreți să plec?

Sprijinită de tăblie, cu brațele încrucișate peste pieptul voluptuos, Karin Bellhorn a luat o gură de cafea, a oftat și apoi s-a încovoiat de spate – era obosită.

— Nu, a zis ea. Din partea mea, poți să rămâi.

Annika a dat să zâmbească. Nu se simțea deloc în apele ei și a încercat să zică ceva.

— Știi… a spus producătoarea pe neașteptate. Tu ești o tipă care se face ușor remarcată.

Femeia nu intenționase deloc s-o lingușească, dar Annika s-a înroșit deodată și a coborât privirea.

— Nu știu cum se face, a continuat Karin Bellhorn, dar unii oameni au o chestie care-i scoate în evidență. Bine, asta ține, cumva, și de frumusețea fizică, dar e mai mult decât atât. Michelle nu era o frumusețe clasică, dar, cu toate astea, a avut un succes fenomenal pe TV.

Annika a dat din cap, amintindu-și de caseta din biroul Annei și de efectul pe care-l avea Michelle când se transforma, devenind vibrantă, plină de viață.

— E adevărat că o invidia toată lumea? a întrebat Annika.

Karin a săgetat-o pe Annika cu o privire ce vădea uimire.

— S-o invidieze? a zis ea. Mă rog, acuma depinde ce înțelegi prin asta. Toți oamenii care nu sunt mulțumiți de ce au vor mai mult. Și aici intră și vedetismul.

— De ce e lumea așa de ahtiată după asta? a întrebat Annika.

Karin Bellhorn a râs.

— Curioasă întrebare pentru o jurnalistă care lucrează în presă.

A pus ceașca pe tăblie.

— Bănuiesc că știi care-s principiile noastre de muncă, nu-i așa?

Annika a dat dezaprobator din cap.

— Faima înseamnă putere. Cu cât ești mai cunoscut, cu atât ești mai puternic. Devii stăpân pe un spațiu mai mare, câștigi teritoriu. De fapt, la asta se rezumă tot, la lupta pentru teritoriu, la alegerea partenerului.

Annika era nedumerită.

— Serios? Chiar credeți că e așa de simplu? a întrebat ea, uimită de brutalitatea frustă pe care o vădeau vorbele producătoarei.

Karin Bellhorn a ridicat din umeri și a schițat un zâmbet.

— Să știi că nu suntem cu mult mai avansați decât dinozaurii.

S-a uitat la propriile mâini.

— Am prezentat și eu odată o emisiune, a zis ea. Știai?

Annika a dat ezitant din cap.

— De divertisment?

— Da, prima emisiune de divertisment realizată în Suedia. Făceam parte și din echipa editorială. Chipurile, pe atunci totul decurgea lin și democratic, dar mă călcau în picioare în fiecare zi. Nu dădeau doi bani pe propunerile mele, dar erau mereu de acord cu temele de discuție propuse de bărbați.

Karin a schițat un zâmbet trist.

— Bănuiesc că știi și tu cum stă treaba. Lucrurile se schimbă mult mai greu decât ne imaginăm noi.

— Dar parcă apoi ați plecat din țară…

Karin a dus mâna la tâmplă ca și cum ar fi fost un pistol.

— Da, m-am măritat cu Steven, prilej cu care am primit mai multă atenție decât mi-aș fi dorit. N-a fost deloc plăcut. Pe-atunci, suedezii nici nu-și imaginau cât de faimos era Steven în Anglia. Reporterii de la tabloide nu se dezlipeau de sub fereastra dormitorului nostru.

Ceva din tonul producătoarei a făcut-o pe Annika s-o asculte cu mai mult interes. Vorbele erau aspre, dar tonul femeii vădea o mândrie controlată.

— Cred că v-ați simțit realmente hărțuită, a zis Annika.

Karin a oftat, ridicând o clipă din sprâncene, apoi a râs.

— A fost o experiență ciudată, ne știa aproape toată lumea, a zis ea. Ne confruntam cu tot felul de reacții din partea lor. Era greu chiar și atunci când ne priveau cu ochi buni. Ca să nu mai vorbesc despre momentele în care ne împroșcau cu noroi în articole. O chestie ca asta te secătuiește! Se alege praful de tine, ești proprietatea tuturor, toți te revendică. Pur și simplu, te epuizează, deși nu știu dacă ăsta e cel mai bun cuvânt – e ca și cum te-ar toca mărunt, mărunt și te-ar risipi în văzduh. E foarte greu să te aduni și să-ți vezi de viață.

Annika s-a uitat după Anne Snapphane, dar n-a văzut-o pe nicăieri.

— Presa era grămadă pe Michelle, a zis ea. Probabil că i-a fost foarte greu.

Karin a scos un pachet de țigări din buzunarul adânc al jachetei și l-a strâns gânditoare în mână.

— Mă rog, trebuie să recunoaștem că, în esența lor, bârfele și zvonurile răutăcioase sunt o sursă de divertisment. Ceea ce pentru un individ e o nedreptate insuportabilă, pentru ceilalți e, pur și simplu, o cale de a scăpa de greutățile de zi cu zi, în timp ce stau pe scaun la coafor. Trebuie să fim realiști, cu toate că bârfa poate răni cu adevărat. Mai ales dacă vizează pe cineva drag. Toți oamenii faimoși au un călcâi al lui Ahile comun: familia. Atacul la adresa familiei e devastator.

— Și totuși, când vor să iasă dintr-o situație neplăcută, vedetele invocă cel mai adesea suferința familiei, a contracarat Annika.

— Și da, și nu, a zis Karin Bellhorn, ducând țigara la buze. Știrile rău intenționate o să afecteze întotdeauna pe cineva din familie. Fie că vorbim de o mamă în vârstă sau de un copil neajutorat, va exista întotdeauna un apropiat al vedetei care va suferi. Așa că există și un sâmbure de adevăr cu privire la scuza asta legată de suferința familiei, care ție ți se pare răsuflată. Mai vrei cafea?

Annika a dat din cap.

— Hai la fumoar, la o țigară, a zis Karin, traversând redacția cu dificultate.

Annika a urmat-o, traversând și ea încăperea, apoi a pătruns într-un locșor îngust care duhnea a fum și oferea o priveliște amplă spre stadionul Victoria, terminat pe jumătate.

— Ce ziceți, o să-l termine până încep jocurile? a întrebat Annika, făcând un semn cu capul înspre arena olimpică.

— Categoric, a răspuns Karin Bellhorn, trăgând cu atâta sete din țigară, încât căile ei respiratorii aproape că au scos un țipăt. Mai au trei ani la dispoziție!

Nesigură de intențiile producătoarei și de rolul ei în raport cu ea, Annika n-a comentat remarca. De unde înainte o respinsese, Karin ajunsese să-i acorde încredere – și asta în numai opt minute și șapte secunde. Annika s-a uitat cercetător la producătoare, remarcându-i ridurile evidente din jurul gurii și degetele galbene de la nicotină care-i atingeau bărbia. Lumina cenușie de afară îi colora tenul într-o nuanță deloc naturală.

— Vă place ce faceți? a întrebat Annika.

Karin Bellhorn a ridicat ușor din umeri și a continuat să fixeze cu ochii un punct îndepărtat.

— Ne străduim să facem lucruri bune, a zis ea. Încercăm să expunem societatea din perspectiva femeii și nu văd nimic rău în asta.

— Nici măcar atunci când vă supuneți ordinelor mai-marilor? a întrebat Annika.

— Dacă stau bine să mă gândesc, ar trebui să fim recunoscători pentru mai-marii ăștia, a zis Karin, scuturând scrumul într-o scrumieră plină cu nisip. Dacă n-ar fi ei, n-ar mai exista nicio emisiune pentru tânărul public feminin. Trebuie să atragem atenția consumatorilor înainte să ajungă la vârsta de treizeci de ani; dup-aia, oamenii își schimbă și obiceiurile, și preferințele. Să luăm, de pildă, produsele pentru casă – în general, cele care le achiziționează sunt femeile, de asta reclamele li se adresează în special lor. Dacă te uiți la televiziunea națională, ai să vezi că reclamele lor sunt cele mai standardizate.

— Așa e, a zis Annika. Pe de altă parte, emisiunile comerciale de televiziune nu fac decât să umple pauza dintre reclame.

— Nu contează! a zis Karin Bellhorn. Atâta vreme cât avem posibilitatea să facem ceva cu sens, o s-o facem. Nu mai vorbesc de faptul că punem la bătaie locuri de muncă pentru femei, chit că în fața sau în spatele camerei de luat vederi.

— Da, dar din câte am înțeles, nu merge întotdeauna totul strună, a zis Annika. Se spune că Mariana von Berlitz și Michelle nu se înțelegeau prea bine.

— Nu se înțelegeau deloc, a spus Karin Bellhorn tăios, stingând prima țigară și aprinzând-o pe a doua. Situația era destul de tensionată. Mariana a venit la noi înaintea lui Michelle și nu s-a putut obișnui niciodată cu ideea că Michelle a reușit să ajungă atât de sus.

— Vasăzică, Mariana o invidia?

Producătoarea a tras aer adânc în piept și s-a uitat preț de câteva secunde la plafonul negru de fum.

— Nu musai pe ea, ca om. Era invidioasă mai degrabă pe succesul ei, a zis Karin, dând ușor din cap. Mariana a insistat să dea câteva probe TV, dar a ajuns la concluzia că nu era deloc potrivită pentru asta. N-a afectat-o prea tare. O deranja însă că Michelle avea mereu un cuvânt de spus în privința emisiunilor. Evident că, în calitate de prezentatoare, Michelle putea să intervină asupra desfășurătorului și să-i ceară producătorului să rearanjeze segmentele. Iar Mariana considera că Michelle nu avea cunoștințele sau experiența necesară pentru câtă autoritate deținea.

— Și așa era?

Karin Bellhorn a inhalat cu lăcomie o cantitate mare de nicotină, astfel încât la capătul țigării s-a format un segment mare de scrum care stătea să cadă.

— Nu, a zis ea în șoaptă. Firește că nu! Michelle avea o intuiție fantastică pentru efecte și temporizare. Mariana, pe de altă parte, nu se pricepe la chestiile astea, pur și simplu nu le are în sânge.

Annika a încercat să dea la o parte fumul de țigară.

— Dar despre Stefan Axelsson ce știți?

Producătoarea a privit-o pieziș pe Annika.

— Nu-l cunosc prea bine. E liber-profesionist.

— Dar parcă știam că a colaborat la aproape toate producțiile făcute de Zero TV în ultimii patru ani?

Karin Bellhorn a ridicat din umeri și Annika a abandonat subiectul.

— Dar despre Sebastian Follin?

Karin Bellhorn s-a tolănit într-un fotoliu și a dus o mână la bărbie.

— Înainte să se ocupe de Michelle, Sebastian Follin a fost consultant la Administrația Națională a Drumurilor, filiala din Växjö. Visul lui a fost s-o facă celebră pe Michelle: când a reușit, s-a declarat mulțumit. Firește, Michelle a rămas cu o pată pe cuget din cauza lui. Nu reușea să scape de senzația că-i era datoare. Indiferent de câți bani făcea

Sebastian de pe urma ei, Michelle simțea că era îndreptățit să primească mai mult de atât. Că avea dreptul la ea. Voia să fie în lumina reflectoarelor alături de ea. Sebastian nu se considera un simplu manager, se considera o prelungire a lui Michelle, o parte din ea.

— Are cumva probleme psihice sau ce? a întrebat Annika.

— Nu, nu are nicio problemă. Pur și simplu, ți-am expus lucrurile așa cum le văd eu. Oamenii faimoși pot să-i influențeze pe asociații lor, mai ales dacă se cunosc dinainte ca unul dintre ei să devină celebru. Când un grup demarează un proiect împreună, întotdeauna apar multe neînțelegeri, dacă unul dintre ei atinge masa critică.

Neînțelegând ce voia să spună Karin, Annika a clipit.

— Atinge masa critică?

Producătoarea a zâmbit din nou, ținând atent țigara între buze.

— Adică devine cineva, a zis ea. E recunoscut și aplaudat de public. Ca să înțelegi mai bine, să luăm domeniul muzical – de pildă, sunt trupele astea care își încep activitatea într-un garaj. Muncesc pe brânci ani întregi și dintr-odată ajung faimoși peste noapte. Însă cel care devine vedetă cu adevărat e interpretul. În general, trupele astea nu rezistă tocmai din cauza mecanismelor care controlează faima.

Annika a zâmbit.

— Cu cât ești mai cunoscut, cu atât ești mai puternic. Devii stăpân pe un spațiu mai mare, câștigi teritoriu. După cum bine ați zis mai înainte.

Karin a dat aprobator din cap.

— Un dezechilibru de distribuție, a zis ea.

— Ce clienți a mai avut Follin?

Producătoarea a tras cu sete din țigară și a așteptat tăcută să se absoarbă nicotina în organism.

— N-a mai avut niciun client, a zis ea, scoțând fumul afară. La început, a pretins că mai face management și pentru alții, dar minciuna a ieșit repede la suprafață. Cum să-ți spun ca să înțelegi? Pur și simplu, nu voia să ajungă mare, nu voia să-și dezvolte afacerea. Nu-l interesa decât să-și dea aere, atât.

Annika s-a îmbujorat și a schimbat tactica.

— Spuneți-mi, ce s-a întâmplat atunci, în ultima noapte la castel? a întrebat ea. De ce a luat-o razna la Grajduri?

Karin Bellhorn a privit-o tăios. A stins țigara și s-a ridicat în picioare.

— De unde-ai aflat asta?

Annika a avut o clipă de ezitare.

— Am fost acolo și era un dezastru de nedescris, i-a explicat ea. S-a enervat din cauza lui Michelle și a lui John Essex?

Femeia mai în vârstă a rămas cu gura căscată și s-a schimbat la față,

devenind lividă din dreptul frunții până jos, la bărbie. A pus o mână pe perete, ca să se sprijine.

— Ce? a zis ea. Ce spui?

Speriindu-se de reacția lui Karin, Annika a făcut un pas spre ea.

— Sunteți bine? Aveți nevoie de ajutor? Să mă duc să chem pe cineva?

Producătoarea a privit-o țintă pe Annika preț de câteva secunde. Apoi, a închis ochii și, treptat, i-a revenit culoarea în obraji.

— Nu, nu e grav, doar că mi-a scăzut tensiunea, a zis ea. Scuză-mă. Ce ziceai mai înainte?

— Am motive întemeiate să cred că Michelle și John Essex au făcut sex în ultima noapte petrecută la castel, a zis Annika. Credeți că Sebastian s-a enervat din cauză că era gelos?

Karin a închis ochii și a dus o mână la frunte.

— După scandal, Sebastian a rămas acolo, în mijlocul camerei devastate. L-am găsit culcat pe podea, cu ochii aproape să-i iasă din orbite – era absolut devastat.

— Din cauza lui John Essex?

Producătoarea a dat din cap, a oftat și a privit-o pe Annika cu ochi sticloși.

— Michelle îi spusese că intenționa să-i rezilieze contractul. Că nu mai voia să fie managerul ei. Iar el n-a putut îndura așa ceva – viața lui se ducea de râpă. Și, sinceră să fiu, îl înțeleg.

— În ce sens îl înțelegeți? Ce vreți să spuneți cu asta?

— Păi, avea să iasă din lumina reflectoarelor, avea să piardă până și puțina faimă pe care o dobândise. Efectiv, era alungat de pe teritoriul lui, era jecmănit. Fără Michelle, era un nimeni.

— Și credeți că cineva putea să reacționeze cu atâta disperare într-o situație ca asta?

Karin a fost zguduită de un râs aspru și huruitor, o reacție total necontrolată și atât de agresivă, încât Annika a bătut în retragere.

— Habar n-ai tu cât de disperat poți ajunge, a zis producătoarea, îndepărtându-se de perete și ieșind din încăperea ce duhnea a nicotină.

Annika a rămas nemișcată, urmărind-o cu privirea pe producătoare prin pereții de sticlă și respirând aerul apăsător și grețos din încăpere. O rămășiță din silueta fără formă a femeii străbătea fumoarul ca un ecou: materialele demodate, lipsa de prospețime.

Oamenii au reacții stranii când sunt stresați sau în stare de șoc, s-a gândit Annika.

Apoi, a zărit-o pe Anne Snapphane lângă filtrul de cafea.

— Unde-ai fost? a întrebat-o Anne în timp ce turna ultima gură de cafea într-o ceașcă galbenă decorată cu cerculețe.

— Am avut o discuție cu Karin.

Anne i-a mirosit hainele Annikăi și a strâmbat din nas când a simțit miros de țigară.

— Am crezut că face infarct, a zis Annika, uitându-se cu teamă înspre lifturi.

— Ieri mai aveam puțin și-o luam razna cu toții. Auzi, nu te supăra, trebuie să mă întorc la muncă, săptămâna asta am zis că stau mai mult cu Miranda și…

Annika s-a dus să-și ia pelerina de ploaie și geanta, iar apoi s-a îndreptat ușor către lift. În timp ce cabina își croia, huruind, drum în jos, jurnalista a simțit că avea mintea plină cu tot felul de impresii și totuși goală. Gândurile erau lipsite de orice legătură, ca un bâzâit de cuvinte învolburate.

•

Holul era ticsit de lume, dar Berit Hamrin l-a ochit imediat pe managerul de turneu al lui John Essex. Era așezat pe un scaun în fața șemineului și se legăna înainte și înapoi, făcându-și de lucru cu o sticlă de apă minerală franțuzească. Costumul italienesc pe care-l purta era puțin cam strâmt în dreptul taliei. Costumele Armani erau pentru sportivi, nu pentru oameni de afaceri.

Berit s-a dus degrabă lângă el, dar bărbatul s-a făcut că n-o vede.

— Mă bucur că v-ați făcut timp să ne vedem! a zis Berit, zâmbindu-i dulce, iar apoi și-a întins mâna pentru a o strânge pe a lui înainte ca el să apuce să se ferească.

Bărbatul s-a întors cu fața spre ea. Chipul lui lăsa să se vadă clar că era nervos și că o compătimea. A cercetat-o din cap până-n picioare, evaluându-i trupul de femeie trecută de prima tinerețe, apoi a tratat-o cu răceală.

— Sincer să fiu, nu înțeleg care-i rostul întâlnirii noastre, a zis el și s-a uitat spre ieșire, gata să plece.

Berit și-a ridicat puțin bărbia, dându-și seama că managerul căuta să-i zdruncine încrederea în sine, arătându-se respingător față de ea, în calitate de potențial obiect sexual.

— N-ar fi mai bine să mergem undeva ca să putem discuta în liniște? a întrebat ea.

Bărbatul n-a răspuns. S-a așezat pe o canapea de piele de lângă șemineu și a pus sticla de apă pe podea. Berit a ocolit un grup de oameni de afaceri germani și a luat loc lângă el. I-a pus în față un dosar mic și roz, de carton, pe care nu l-a deschis. Oamenii treceau șuierător pe lângă ei, vorbind încet și legănându-și servietele.

— Lucrez pentru un tabloid care o duce destul de rău, a zis Berit. Distribuția merge prost, veniturile din reclame scad întruna. Altfel spus, ni se cam epuizează resursele financiare, așa că angajații renunță la slujbe și reportajele sunt din ce în ce mai jalnice. Iar managementul e tare nerăbdător să schimbe cursul lucrurilor.

Managerul de turneu era pe punctul de a se ridica și a-și vedea de drum, nefiind deloc interesat de soarta unui tabloid amărât de la Polul Nord.

— Motiv pentru care, a continuat Berit pe un ton grav, țin neapărat să discut cu dumneavoastră despre o chestiune iminentă. Și aș aprecia foarte mult dacă am aborda problema ca niște profesioniști.

Bărbatul s-a uitat la ceas.

— Sincer să fiu, habar n-am de ce a insistat secretara mea să vin la întâlnirea asta, a zis el, pregătindu-se din nou să se ridice de pe canapea.

Însă Berit nu s-a mișcat de la locul ei, străduindu-se să-și mențină calmul.

— Pentru că ea și-a dat seama că e absolut necesar să discutăm despre consecințele pe care le poate avea publicarea materialelor de care dispune tabloidul la care lucrez eu.

Managerul de turneu s-a oprit imediat, rămânând suspendat la circa zece centimetri deasupra tapiseriei de piele a canapelei. De-abia atunci a conștientizat cu adevărat prezența lui Berit și faptul că-i avea la mână pe el și pe Essex.

S-a așezat ușor la loc, pe canapea.

— Firește că nu vrem să-i facem niciun rău domnului Essex, a zis Berit cu sinceritate în glas, aplecând capul puțin într-o parte. Dimpotrivă, tot ce vrem e să le destăinuim cititorilor noștri impresiile cu care a rămas după noaptea petrecută la castelul Yxtaholm.

— Nici nu se pune problema, a zis bărbatul. John e în toiul unui turneu mondial. N-are timp pentru lucruri dintr-astea. Și, oricum, a ales să facă abstracție de aventura aia nefericită.

Berit l-a cercetat pe bărbat, a observat că avea pete hepatice pe mâini și urme de la solar pe pielea de sub barbă. Nu se simțea deloc stânjenită sau vinovată pentru ceea ce urma să facă.

— Proastă alegere, a zis ea, cu atât mai mult cu cât nici noi, nici poliția din Suedia n-avem de gând să facem abstracție de întâmplarea cu pricina. Așa cum v-am spus deja, ziarul pentru care lucrez are datoria de a-și informa cititorii cu privire la chestiuni de interes general, cum este aceasta. Ca să nu mai zic că nu suntem deloc în poziția de a ne debarasa de materiale atractive din punct de vedere comercial doar așa, de dragul de a părea finuți.

Neîncrezător și totuși receptiv, managerul de turneu a clipit de câteva ori.

Berit a luat dosarul roz și l-a cântărit în mână.

— Ziarul la care lucrez deține fotografii cu John Essex și cu vedeta TV recent decedată, a zis ea, fluturând ușor dosarul prin fața lui.

— Serios? a întrebat bărbatul.

— Da, și sunt cu adevărat senzaționale, a zis Berit, uitându-se țintă

la managerul de turneu.

Bărbatul a săgetat încăperea cu privirea și s-a apropiat de ea, fără a avea intenția să se ia la harță cu ea. Respirația îi mirosea a tutun.

— Aaa, deci e vorba despre fotografii cu conținut sexual. Nu-i problemă! Lumea știe prea bine că John își face de cap.

— Da, fotografiile au, într-adevăr, conținut sexual. Dar asta nu e tot, mai deținem și o copie după analiza medico-legală a armei.

Pe managerul de turneu l-a cuprins teama. A adoptat o postură rigidă și a evitat să dea ochii cu Berit.

— N-a împușcat-o John.

Berit a ridicat din umeri.

— Tot ce e posibil, a zis ea. Cert e că a folosit pistolul, încărcat, în alte scopuri.

I-a acordat timp bărbatului să-i înregistreze bine spusele și să se prindă de aluzie.

— Vă referiți la perversiuni sexuale? a întrebat el pe un ton de confidențialitate.

— E puțin spus, credeți-mă, a răspuns Berit pe un ton la fel de secretos.

— Da' sunt siguri că a fost el?

— Păi, i-au găsit amprentele pe mucoasa vaginală. Dar și pe mâner, pe țeavă și pe trăgaci…

Managerul de turneu i-a făcut semn cu mâna să se oprească, apoi s-a rezemat de spătarul scund al canapelei și a urmărit cu privirea doi tineri îndrăgostiți care traversau holul.

— Nu e bine să discutăm aici despre asta, a zis el în șoaptă.

— Eu v-am prevenit! a zis Berit bucuroasă că-i ieșise planul.

•

Ploaia se oprise, iar pământul era rece și umed. Nămolul se scurgea încet pe drumul asfaltat, în direcția porții.

— Annika? Annika Bengtzon…?

De-abia ajunsese în stația de autobuz din fața complexului care găzduia televiziunea, când a auzit pe cineva strigând-o.

O femeie înainta degrabă pe deal în jos, la fel ca deversarea noroioasă, croindu-și drum cu atenție și împletindu-se din când în când în mers, din cauza botinelor cu toc înalt pe care le purta. Când s-a apropiat îndeajuns de mult de ea, Annika a recunoscut-o: era Bambi Rosenberg. Deși era machiată, se vedea clar că era trasă la față.

— Mamă, ce bine c-am dat de tine, a zis femeia fără suflare, apropiindu-se de Annika cu pași nesiguri. Știi cumva dacă se ține mâine la Zero TV vreo ceremonie de comemorare în cinstea lui Michelle?

Actrița de telenovele era din cale-afară de supărată. Îi tremura buza de jos și avea ruj pe dinți.

— Din câte am auzit eu, da, se ține, a zis Annika, încercând să realizeze un contact vizual cu femeia care o privea pătrunzător.

— Nu-mi vine să cred! Cum e posibil așa ceva?! Nu le trebuie autorizație, nimic?!

Tânăra era deranjată de ceva. Dădea întruna din mâini, își aranja părul cu frenezie și tot mișca din picioare.

— Nu cred, a răspuns Annika. Că doar a lucrat acolo.

— Uite cum își bat joc de ea doar ca să-și facă o reclamă ieftină și de senzație! N-a avut liniște nici cât a fost în viață, pentru c-au avut grijă ăia de la TV Plus și Sebastian Follin să n-o slăbească o clipită. Și uite că n-au de gând s-o lase în pace nici acum, după ce-a murit. O exploatează în ultimul hal!

Bambi avea pupilele așa de mari, că aproape că nu i se mai vedea irisul. Și-a umezit buzele și s-a ciupit de față.

— Ia zi, care-i problema, de fapt? a întrebat Annika. Că, până la urmă, televiziunea și Sebastian Follin n-au făcut decât să-i deschidă calea spre celebritate.

Bambi se apropiase foarte mult de ea. Respirația îi mirosea a acru.

— Toată viața ei, Michelle a încercat să fie pe măsura așteptărilor celor din jur. Dar pe ea n-a întrebat-o nimeni niciodată ce-și dorea și unde visa să ajungă.

— Ce vrei să spui, că a devenit vedetă TV fără voia ei? a zis Annika, pe un ton sarcastic.

— Aaa, nu, a zis Bambi Rosenberg. Michelle era perfect conștientă de drumul ei și avea chiar perioade scurte și din ce în ce mai dese în care era sigură că făcuse alegerea potrivită. Dar până și logica e amăgitoare. Sunt pe drumul cel bun, o să fiu faimoasă, adulată și bogată, ce-aș putea să cer mai mult de la viață?

— Vrei să spui că asta e amăgire curată?

Actrița a scos un suspin.

— Normal! În viață contează numai oamenii, iubirea și relațiile cu cei din jur.

Annika a simțit o iritare pe creier care a făcut-o să strâmbe din buze. Conștientă că gândea subiectiv, jurnalista s-a întrebat ce drept avea ea să catalogheze convingerile lui Bambi Rosenberg drept banalități.

— Cum ai cunoscut-o pe Michelle? a întrebat ea, încercând să-și tempereze aroganța.

Femeia a răspuns pe un ton firesc:

— Eram în Playa de las Americas. Amândouă singure și în concediu, numai că eu eram deja de o săptămână în zonă, când a venit ea. Michelle mi s-a părut foarte drăguță. Însă și destul de tristă.

Bambi s-a oprit din vorbit și s-a uitat la Annika.

— Vezi tu, pe atunci nu era celebră.

Annika a dat din cap și a încurajat-o să continue povestea.

— Vasăzică, v-ați împrietenit?

Bambi Rosenberg a dat aprobator din cap.

— Da, aveam aceleași visuri – ne doream amândouă să facem ceva în viață. După ce ne-am întors acasă, Mickey s-a angajat la Zero, iar eu am prins un contract de modelling. Eram la fel.

— Cum era Michelle?

— Super drăguță! Își dorea foarte mult să-i ajute pe oamenii cu neajunsuri. Dacă vedea la televizor vreun copil sărman, o apuca plânsul. Semna orice listă cu copii refugiați care cereau azil. Și eu făceam la fel.

Mironosițo ce ești, s-a gândit Annika, după care a luat hotărârea să joace dur.

— Înseamnă că nu te-a deranjat că Michelle a devenit o supervedetă, iar tu ai rămas o simplă actriță de telenovele?

Bambi a făcut niște ochi cât cepele.

— Cum să mă deranjeze?! Nici vorbă de așa ceva. Mickey lucra în jurnalism, eu, în domeniul actoriei. Mie nu-mi plac politica și prostiile de genul ăsta, eu mă simt bine jucând, exprimând emoții umane. Ne ajutam una pe alta.

— Vasăzică, Michelle *avea nevoie* de ajutor? Avea nevoie de ajutorul tău?

— Mickey avea multă nevoie de ajutor, avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. De cineva care s-o asculte, căruia să-i spună nimicuri de zi cu zi. Da' de câte ori nu m-a sunat cu noaptea în cap, pentru că nu putea să doarmă! Se simțea singură și avea nevoie să schimbe o vorbă cu cineva. Și uite că acum m-a ajuns și pe mine singurătatea.

Bambi Rosenberg a cotrobăit prin buzunarul de la geacă, a scos un șervețel și și-a suflat nasul, iar apoi s-a îndreptat cu pași nesiguri spre banca din stația de autobuz.

Annika s-a uitat de jur-împrejur și s-a concentrat asupra zgomotelor care veneau de dincolo de centrul comercial aflat în apropiere.

Nici urmă de autobuz.

— Era faimoasă, adulată și bogată, a zis Annika, îndreptându-se și ea către bancă, luând loc alături de Bambi și dând cu piciorul într-o păpădie care răsărise printr-o crăpătură din asfalt. Dar, în rest, cum se descurca? Cum stătea cu dragostea și cu relațiile?

— Erau cam rare în viața ei, a zis Bambi Rosenberg, dând la o parte o șuviță de păr care-i intra în ochi și aruncând șervețelul. Prieteni nu prea avea. Multe dintre amicele ei au lăsat-o baltă când și-a început cariera în televiziune; de invidioase ce erau, răspândeau tot felul de zvonuri urâte despre ea și o vorbeau de rău. După ce a ajuns celebră, multe au încercat să se apropie iar de Mickey. Se gudurau și le

curgeau balele în preajma ei, voiau să-i fie iar prietene. Însă, așa cum era de așteptat, le-a retezat-o din start. Cât privește prietenii noi, nu putea să aibă încredere în ei.

Actrița s-a oprit din vorbit și a rămas așa o vreme, uitându-se fix către stadionul aflat în spatele centrului comercial și pe care, evident, nu-l vedea.

— Și cu bărbații cum stătea?

Pieptul lui Bambi Rosenberg s-a aplecat sub povara unui oftat eliberat în mod involuntar.

— Putea să aibă orice bărbat voia.

Bambi s-a uitat la Annika. Actrița avea genele mult prea încărcate de rimel.

— Era normal să fie așa. Tot ce trebuia să facă era să aleagă. Cu toate astea, n-a reușit niciodată să pună mâna pe bărbatul pe care și l-a dorit cu adevărat.

— Cum așa?

Întrebarea s-a făcut auzită înainte ca Annika să apuce să cumpănească asupra ei. Și-a mușcat limba, conștientă totuși că voia foarte mult să audă răspunsul. Știa că-i sticleau ochii: era curioasă.

— Pentru că era însurat și avea copii. E vorba de Stefan Axelsson, directorul tehnic. Au avut o aventură scurtă acum câțiva ani, înainte ca Michelle să ajungă mare, și i-a fost foarte greu.

Annika a clipit și și-a amintit ce furios reacționase bărbatul și cum țipase: „Lasă-mă-n pace, lăsați-o în pace!”. Axelsson încerca, de fapt, s-o protejeze, chiar și după moarte.

— *El* a iubit-o?

Bambi n-a răspuns. Îi dăduseră lacrimile. Dincolo de liniștea care se așternuse între ele, Annika a auzit huruitul autobuzului care se apropia.

— Am avut și eu la un moment dat o aventură cu un bărbat însurat, a zis Annika, încercând să întrețină conversația.

— Serios? a zis Bambi Rosenberg, întorcându-se cu fața spre ea și făcând ochii mari. Și cum a evoluat?

— Am rămas însărcinată și s-a mutat cu mine, a zis Annika, simțind o urmă de mândrie în glas.

— V-ați căsătorit?

Mândria a dispărut ca prin minune.

— Nu, dar avem deja doi copii.

— Și Michelle a rămas însărcinată, a zis Bambi Rosenberg, uitându-se iarăși spre clădirea ce adăpostea complexul comercial. Stefan și-a ieșit din fire când a auzit una ca asta, îi striga întruna că trebuie să facă avort. După două săptămâni de plâns, a avortat. În ziua următoare, Stefan s-a întors la trei sute șaizeci de grade, a revenit la ea, i-a zis că-i mărturisise totul neveste-sii și că voia să rămână cu ea

și cu copilul. Însă era prea târziu, era prea târziu pentru ei doi. N-au reușit să treacă peste asta. Michelle nu și-a revenit niciodată.

Annika a văzut, dincolo de părul șuvițat profesionist al lui Bambi Rosenberg că autobuzul staționase.

— Îngrozitor, a zis Annika cu glas domol.

— Nu știu cu ce-a greșit Michelle ca să merite o viață atât de nenorocită, a zis actrița.

Autobuzul ticsit de oameni a oprit în stație și Annika a urcat în el. S-a strecurat printre cărucioarele cu copii și sacoșele cu alimente, a ochit un loc deasupra uneia dintre roțile din spate și a văzut-o pe Bambi Rosenberg dispărând din câmpul ei vizual pe măsură ce se îndepărta autobuzul.

Alcătuită din clădiri gri ce răsăreau din pământ asemenea unor ciuperci, zona comercială era mohorâtă. Annika a închis ochii preț de câteva secunde. Simțea un nod în stomac de la lacrimile pe care le reținuse și i s-a făcut imediat rău de la drum.

Cât ghinion. Câtă nedreptate. Spusele actriței de telenovele îi răsunau încă în minte:

Nu știu cu ce-a greșit Michelle. Ca să merite. O viață atât de nenorocită.

Putea să aibă un copil, putea să-l aibă pe bărbatul care-o iubea, putea să aibă un cămin și o familie.

Apoi, a avut o revelație.

Cum am eu.

A deschis ochii larg, ca să oprească valul de apă sărată generat de emoții.

Autobuzul a oprit într-o nouă stație. Un bătrân în vârstă și corpolent, care purta o tichie și o haină impermeabilă, și-a croit drum spre partea din spate a autobuzului și s-a așezat alături de Annika. Jurnalista și-a strâns pelerina pe lângă corp și s-a uitat afară, pe geam. Vântul a îmboldit ploaia, făcând-o să răpăie pe latura dinspre ea a autobuzului, desenând pe geam modele psihedelice din praf și negreală.

Bărbatul a căscat, a tușit și apoi și-a dres glasul. Annika s-a învelit și mai strâns cu pelerina de ploaie. A închis ochii și a văzut, ca într-un negativ, imaginea șiroaielor de ploaie care dansau în spatele pleoapelor ei. Șoferul se îndrepta spre Gullmarsplan. Hainele umede ale pasagerilor agitați se frecau între ele, iar Annika și-a ținut respirația, ca să nu mai simtă mirosul pe care-l emanau oamenii nespălați.

— Mă scuzați, a zis bărbatul de lângă ea pe un ton poruncitor. Pot să vă întreb ceva?

Față în față cu portocaliul semaforului, autobuzul s-a oprit brusc. Annika s-a prins numaidecât cu mâinile de scaunul din față, ca să nu se lase peste omul care tocmai i se adresase.

— Vă rog, a zis ea privindu-l întrebător după ce autobuzul s-a stabilizat.

— Am impresia că vă știu de undeva. De la televizor, nu-i așa? a zis bărbatul, afișând un zâmbet ce i-a descoperit dinții galbeni.

Annika s-a străduit să-i zâmbească și ea, dar a fost nevoită să se țină iarăși bine de scaunul din față, întrucât autobuzul a frânat brusc în dreptul intersecției de peste podul dintre Johanneshov și Nynäsvägen.

— Nu, a răspuns ea. Îmi pare rău, probabil că mă confundați.

— Dar vă recunosc, a insistat bărbatul. Parcă vă și văd stând pe canapeaua aia, lângă multe alte femei.

Annika a tras adânc aer în piept și a privit dincolo de Gullmarsplan.

— Îmi pare rău, a zis ea, apucând geanta ca să-i dea omului de înțeles că intenționa să coboare.

Bărbatului i s-a șters zâmbetul de pe față. A bombănit ceva de neînțeles și aproape că nici nu și-a dat picioarele la o parte, având pretenția ca Annika să treacă peste el. Ochii ei au oglindit deodată o furie aprigă.

— Ce dracu' înseamnă asta? Mișcă-te odată, nu vezi că vreau să ies?! a zis ea pe un ton ridicat și agresiv.

Luat prin surprindere, bărbatul a făcut ochii mari și s-a ridicat în picioare, ca să-i facă loc.

Annika a coborât pe ușa din spate și a dat piept cu vântul de afară. O rafală i-a dat la o parte pelerina și s-a furișat pe sub bluză, umezindu-i pielea. I-a permis vântului, preț de câteva secunde, să facă ce-l tăia capul, simțind cum i se face pielea de găină. A ridicat privirea spre structura de sticlă ce adăpostea gura de metrou, zărind pilonii de oțel vopsiți în roșu care împrejmuiau ușa transparentă. Nu voia să coboare la metrou, nu voia să se ducă la redacție.

S-a răzgândit și a luat-o spre chioșcul de ziare, ca să se adăpostească de vânt, iar apoi și-a scos mobilul din geantă. A sunat la Informații și a cerut numărul de la Global Future. Apoi, l-a format și a așteptat cu sufletul la gură să-i răspundă cineva.

— Aș vrea să vorbesc cu persoana responsabilă de relațiile cu investitorii, i-a zis ea centralistei.

— Nu mai există nimeni pe aici care să facă asta, i-a răspuns fata.

Annika s-a dat la o parte ca să-i facă loc unei bătrâne care mergea în baston.

— Ce nu mai există? Investitori sau o persoană care să coordoneze relațiile dintre ei?

Fata a chicotit.

— Niciuna, nici alta.

Annika a ochit un șir de scări în dreapta, în fața magazinului cu produse organice.

— Bine, atunci aș vrea să vorbesc cu directorul executiv.

— A fost concediat săptămâna trecută.

Ca să scape de ploaie, jurnalista a pornit degrabă pe scări în jos și s-a oprit pe palier.

— Păi, și mai e cineva pe-acolo în afară de dumneavoastră?

— Oarecum, a zis fata. Ce anume vă interesează?

În jur mirosea a pișat și a igrasie. Annika a înghițit în sec și a decis să-și încerce norocul.

— Aș vrea niște informații cu privire la o analiză pe care o face Registratura Titlurilor de Valoare pentru compania dumneavoastră…

— Eu sunt responsabilă de asta pe moment, a zis fata. Asta ca să vedeți și dumneavoastră cât de puțin importantă mai e funcția cu pricina. Să știți că nu ne merge prea bine.

Annika a dat cu piciorul în câteva cutii goale de suc strivite, apoi a izbit o sticlă goală de iaurt de băut și, în cele din urmă, a rămas cu privirea pironită asupra șinelor de metrou.

— Cât mai valorează acțiunile dumneavoastră în prezent?

— Ultima dată când am verificat, adică acum o jumătate de oră, aveau o cotă de 38,50 de mărci suedeze.

— Adică mai nimic, a zis Annika.

Fata de la celălalt capăt al firului a râs din nou, însă de data asta cu tristețe.

— Nu lucrați în domeniul afacerilor, nu-i așa?

În zgomot de frână, de o parte a peronului a oprit un metrou.

— Nu, nu sunt afaceristă, a zis Annika. Nu știu ce înseamnă jocurile de piață, însă se pare că există oameni care se cred mari investitori. Cum sunt cei care au falimentat compania pentru care lucrați. Caut informații despre o chestiune similară.

— Deci cu ce vă pot ajuta? a zis centralista, alias responsabila de relațiile cu investitorii, alias directorul executiv de la Global Future.

Din metroul acoperit cu tablă albastră a coborât o mulțime anostă cu hainele leoarcă, iar rezidenții din suburbiile sudice ale Stockholmului au încercuit-o pe Annika din toate părțile.

— Aș vrea să știu data exactă la care a fost făcută o anumită tranzacție cu acțiuni, a spus Annika cu glas domol.

— Nu am voie să divulg asemenea informații, a zis fata.

— Știu asta, a spus Annika. Departe de mine gândul să vă rog una ca asta. Pur și simplu, mi-am zis că e bine să vă spun ce m-ar interesa pe mine, în speranța că poate o să faceți ulterior niște cercetări așa, din curiozitate.

La capătul celălalt al firului nu s-a auzit nimic. Undeva în dreapta Annikăi, un metrou a intrat vâjâind în stație, zguduind peronul de beton.

— Dar care-i treaba cu chestia asta?

— E vorba despre o afacere făcută de cineva bine informat, însă nu

implică pe nimeni din comitetul executiv sau din departamentul dumneavoastră de management.

Metroul a oprit, puhoiul de oameni de pe peron a dispărut, iar în mintea Annikăi a răsunat o liniște deplină.

— Și când a avut loc?

— Anul trecut, chiar înainte să se facă raportul ăla dezastruos din al doilea pătrar…

— Aaa, ăla de pe 20 iulie. Și cine e autorul?

Annika a tras adânc și molcom aer în piept. Deasupra, un autobuz cu destinația Tyresö a pornit huruind la drum.

— Un tip pe nume Torstensson, a zis ea, aplecându-se mult peste mobil. A făcut o tranzacție măricică: 9 200 de acțiuni.

— Stați puțin.

Fata a rostit ultimele cuvinte în șoaptă.

Annika s-a uitat pe scări în sus. Graffiti și cablurile de înaltă tensiune care se băteau pe un schelet de oțel i-au amintit Annikăi de monștrii dintr-un videoclip de coșmar al celor de la Pink Floyd. Vântul a trecut șuierând prin tabla perforată, făcând cablurile să cânte. Annika asculta în receptor cu sufletul la gură.

— 9 200 de acțiuni, a zis femeia. Gata, am găsit!

Annika a închis ochii și a simțit cum îi crește pulsul, trecând dincolo de plafon.

— Pe ce dată?

— Pe 24 iulie.

A coborât bărbia, a strâns tare din ochi și și-a încleștat fălcile până i-au scrâșnit molarii.

— Bine, a zis ea. Vă mulțumesc foarte mult!

— Da’ sper că rămâne între noi.

— Evident! Fiți fără grijă.

Annika a închis și și-a îndreptat privirea spre stradă, zărind mai întâi toaletele ecologice și apoi camioanele, un val constant de tablă care se deplasa spre periferie. A tras adânc aer în piept de trei ori și l-a sunat pe Schyman.

— Ghinion, a zis ea. După cum reiese din analiza făcută de Registratura Titlurilor de Valoare, Torstensson a vândut acțiunile pe 24 iulie. Adică la patru zile după ce-a fost făcut public raportul.

La capătul celălalt al firului nu s-a auzit nimic. Annika s-a uitat la mobil.

— Alo?

— Ești sigură?

— Sunt cât se poate de sigură, a răspuns Annika.

— Bine… Mersi.

Dezamăgirea din sufletul lui Schyman a vlăguit legătura telefonică.

— Îmi pare rău, sincer, a zis ea, simțindu-se în mod inexplicabil

stânjenită.

— Nu-i nimic.

Schyman a închis. Cu obrajii arzând, Annika a închis telefonul de tot. Oare de ce lua așa de personal dezamăgirea șefului?

Și-a amintit de uimirea pe care o vădise Anne Snapphane când o întrebase pe Annika de ce nu avusese puterea să le ceară niciodată nimic bărbaților din viața ei.

Să fi fost și Schyman unul dintre ei? Să fi avut, oare, o relație ce se putea numi apropiată?

Annika a alungat gândul din minte, a pornit telefonul și a format un nou număr. S-a liniștit și a devenit serioasă, întrucât urma să aibă o conversație cu Q.

— Hannah Persson figurează ca locuind în casa maică-sii din Malmö, i-a zis ea polițistului după ce a răspuns la apel. Problema e că nu locuiește deloc acolo, ci undeva în Katrineholm. Acolo era când ați arestat-o, nu-i așa?

— Auzi, da' tu unde te crezi, la interogatoriu?

Annika i-a ignorat tonul zeflemitor.

— Din câte-am dedus eu, nu mai are prea mulți prieteni din copilărie, așa că mă gândesc că locuiește, probabil, cu unii dintre amicii ei naziști. E drept?

Q a râs pe înfundate.

— Continuă.

— Ideea e că stă într-un apartament cu amicii ei naziști…

— Ești pe-aproape, a zis inspectorul, întrerupând-o.

Annika s-a rezemat de peretele din spatele ei, observând prea târziu că cineva își șterse mucii pe el.

— La dracu, a înjurat ea, dându-se la o parte de pe suprafața mizerabilă.

— Ce?

— Aha, deci nu stă chiar într-un apartament. Da' unde, într-o cameră?… Aaa, stă în birourile Partidului Nazist? Cu amici cu tot, nu-i așa?

— Bingo! Însă, din câte știm noi, fără amici. Stă singură.

Mândră de ea, Annika a zâmbit.

— Am înțeles. Acu' să te văd, cam pe unde crezi tu că-s birourile astea?

Jurnalista a închis ochii, concentrându-se.

— Păi, nu sunt prea multe locuri prin Katrineholm în care să amplasezi sediul unui partid nazist fără să se prindă nimeni, a zis ea, gândind cu voce tare. Un loc bun ar fi pe undeva pe lângă Nävertorp, numai că zona e plină de imigranți. Nu cred că le-ar fi bine naziștilor acolo, că nu le-ar da rezidenții pace. Deci mă gândesc că trebuie să fie pe undeva prin est – da, sunt sigură: e în partea de est, nu-i așa?

— N-aș putea să-ți zic denumirea locală a cartierului, că nu știu.

— Mă rog, e vorba despre zona aia cu spitalul, cu multe apartamente jegoase situate la subsol și cu tot felul de magazine cu casete din alea ciudate. Pe vremea când lucram la un ziar local, am făcut un articol despre unul dintre ele, mai ferit de ochii lumii.

Detectivul i-a dat adresa.

— Da, exact cum am bănuit, e o adresă din est, a zis ea, rânjind. Mersi!

Annika a închis și a simțit iarăși mirosul de pișat și de igrasie, iar apoi și-a reamintit de cât de descumpănit era Anders Schyman.

Ar fi fost drăguț din partea ei să-l ajute cumva pe șeful ei.

•

Înjurăturile care-i împuiau capul lui Schyman s-au transformat într-un răcnet. Cum de m-am putut înșela așa de tare?! *Sigur și-a băgat dracu' coada aici.*

Acțiunile fuseseră vândute pe 24 iulie, la patru zile după ce a fost făcut public raportul. Torstensson nu se grăbise – nemernicul avea mâinile curate. Înjurăturile au sfârâit în mintea lui Schyman ca niște picături de grăsime ce cădeau pe cărbuni încinși, luând forma unor gânduri cât se poate de răutăcioase la adresa redactorului-șef:

Tipul fusese prea prost ca să priceapă ce discutaseră membrii consiliului director.

Fusese prea încuiat ca să folosească informațiile în scopul efectuării unei tranzacții ilicite.

Se temuse prea tare c-o să aibă probleme.

Nu îndrăznise să-i înșele pe ceilalți, întrucât le era loial.

Ori poate că era un om cinstit care, efectiv, refuzase să comită o infracțiune.

Ajungând la ultima concluzie, Anders Schyman n-a mai suportat: s-a ridicat, simțind nevoia să fugă de tot. Nodul care i s-a pus în piept îi îngreuna tot mai mult respirația. Ce făcuse? În ce belea se băgase? Ce declanșase și cât de gravă era problema? Oare avea să fie nevoit să-și dea demisia?

Schyman a privit prin ușa de sticlă. De partea cealaltă, redacția pulsa – era un organism viu ce trebuia susținut, hrănit și întreținut. Care dintre ei doi nu-și avea locul acolo – el sau Torstensson? Ce greșeală făcuse provocându-l pe redactorul-șef! De-abia acum realiza că se bazase mult prea mult pe dosarul-antrax. Nu mai avea niciun as în mânecă, nicio putere asupra redacției, nicio acoperire în fața consiliului director – rămăsese doar cu răutatea, abuzul de putere și decepția din sufletul lui. O singură armă avusese și el: denunțarea publică a fărădelegii, însă rămăsese fără muniție. Se epuizase toată odată cu liniștea ce se așternuse după ce-l sunase Annika. Era lipsit de apărare, scos din joc și vulnerabil.

Și-a încleștat pumnii cu putere și s-a uitat la Spike, care vorbea la telefon, ținându-și picioarele pe tăblie și întinzându-se după un pachet de țigări.

Dar de ce mă frământ atât? s-a gândit el. Pot să plec oricând, n-are decât să se aleagă praful de tabloid. Ce-mi pasă mie? Pot să revin la televiziune, să mă angajez într-un consiliu director sau să mă orientez spre tehnologia informației.

Schyman și-a înăbușit gândurile și și-a încordat coloana acoperită de materialul cămășii.

Gata, era sătul de tot. Ăsta era adevărul: nu mai putea continua așa. Îi era absolut imposibil să-l mai tolereze pe Torstensson ca șef și să mai persiste în frustrarea și antipatia pe care le simțea. N-avea niciun rost să-și prelungească agonia.

Anders Schyman s-a așezat la locul lui. Aerul era aproape irespirabil. Fruntea i s-a umplut de broboane de transpirație și mâinile au început să-i tremure. A scos contractul de muncă din sertar și a recitit punctele cinci și șapte. Potrivit prevederilor contractuale, putea să renunțe la slujbă încă din ziua respectivă, să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Tot ce trebuia să facă era să invoce un conflict de interese, să spună că întreținea activități concurente în același domeniu, al jurnalismului. Conducerea l-ar fi dat imediat afară pe ușă. Perioada petrecută la *Kvällspressen* avea să se estompeze în timp, devenind o paranteză, o scurtă notă de subsol din viața lui. S-a trezit întrebându-se ce avea să zică lumea despre el, ce adjective aveau să folosească ceilalți ca să-i descrie munca și personalitatea.

Iute la mânie. Arogant. Poate chiar snob, ignorant. Sigur aveau să-l facă ignorant – că tare le mai plăcea să-l agaseze cu terminologia tipografică! Aveau să-l acuze că nu e în stare să delege sarcini, că favorizează anumiți angajați – mai ales pe tipa aia, Bengtzon…

Schyman mai avea puțin și-și făcea și necrologul – mare noroc că a sunat telefonul! La auzul țârâitului, administratorul delegat a tresărit în scaun.

— Fiți atent, a zis Annika Bengtzon, mi-a venit o idee! Potrivit Registraturii Titlurilor de Valoare, pe 24 iulie acțiunile au intrat în proprietatea altcuiva. Corect?

Peste încăpere s-a lăsat o liniște deplină. Cu mișcări smucite, Schyman și-a desfăcut câțiva nasturi de la cămașă și și-a eliberat gâtul din strânsoarea gulerului.

— Mi-ai mai zis o dată asta! a răspuns el, ducând mâna la frunte.

— M-am gândit eu ce m-am gândit și apoi l-am sunat pe tipu' cu care m-am întâlnit de dimineață la Registratură și mi-a confirmat bănuiala!

Linia telefonică a cârâit, iar în curtea din spate s-a auzit un vuiet de vehicul.

— Ce bănuială? a zis el, de-abia reușind să articuleze cuvintele.

— Tranzacțiile se realizează în trei zile.

Schyman s-a îndoit de spate, abținându-se din răsputeri să nu se prăbușească cu capul pe suprafața biroului.

— Și ce dacă?! Tot nu ne ajută cu nimic, a zis el. Înseamnă că a făcut tranzacția pe 21.

— Durează trei zile lucrătoare, a zis Bengtzon. 24 iulie a picat într-o luni. Tranzacția a avut loc în săptămâna de dinainte, mai precis miercuri.

Timpul s-a oprit în loc. Liniștea a învăluit întreg pământul, iar vidul apărut din senin a răsunat țipător în mintea administratorului delegat. Anders Schyman a ridicat ochii și s-a uitat înspre redacție.

— Asta înseamnă că…

— Că Torstensson a vândut acțiunile pe 19 iulie, cu o zi înainte să fie făcut public raportul, a zis Annika Bengtzon. Și mai am o veste: am aflat unde locuiește nazista și m-am gândit că n-ar strica să-i fac o vizită. Ce ziceți?

Schyman își pierduse orice urmă de raționament deductiv. Era incapabil să se mai gândească și la altceva.

— Pe 19? Pe 19 iulie? Tu vorbești serios?

— Normal! Era perioada concediilor, așa că e posibil ca înregistrarea tranzacției să se fi făcut chiar mai târziu cu o zi, două. Dar un lucru e sigur: tranzacția a fost făcută cel mai târziu pe 19!

Ușurarea sufletească care i-a inundat lui Schyman organismul asemenea unei cascade asurzitoare l-a făcut să rămână cu gura căscată.

— Ești sută la sută sigură?

— Absolut! Acum, ia ziceți, cum rămâne cu nazista?

— Cu ce?

— Sunteți de acord să-i fac o vizită lui Hannah Persson în Katrineholm? I-au dat drumul în dimineața asta. Dacă iau trenul X2000, ajung în mai puțin de-o oră. Mă gândesc că nu strică să am o mică discuție cu ea despre viață și moarte.

Era așa de bucuros, că ar fi lăsat-o să plece și-n Hawaii.

— Da, du-te! a zis el.

Înconjurat de liniștea care învăluia încăperea, Schyman a fost cuprins de un sentiment de jubilare atât de puternic, că mai avea puțin și exploda. *Nenorocitu*'! Ce s-o mai fi bucurat el de ideea lui genială – ori poate că a fost așa de laș, încât n-a îndrăznit să miște un deget până-n ultima clipă.

Poate că Schyman n-avea să afle niciodată ce gândise Torstensson cu adevărat. A ridicat receptorul, a format numărul prezentatorului și producătorului buletinului de știri de la televiziunea publică, o emisiune axată pe reportaje de investigație, pe urmărirea îndeaproape

a alegerilor și pe divulgarea actelor de abuz de putere.

— Mehmed? Bună, ce faci? Aaa, sunt bine, mersi de întrebare. Exceptând chestia asta urâtă cu Michelle Carlsson… Aaa, nu, nu te-am sunat de-asta – vreau să-ți fac o propunere. Ai timp să ne vedem? Păi, e bine peste o juma' de oră?

Recăpătându-și forțele, Anders Schyman a făcut un gest scurt cu mâna stângă și s-a uitat la ceas.

— Excelent!

•

Anne Snapphane a oftat iarăși din toți rărunchii. Cum dracu' avea să treacă peste tot materialul ăla până-n weekend? Oricât de repede ar fi mers derularea, pur și simplu nu avea suficient timp fizic ca să vadă toate înregistrările.

Caseta beta din dispozitiv s-a oprit. A terminat de scris eticheta și a băgat o altă casetă.

În plus, Miranda stătea acum la ea acasă, așa că nu putea să rămână la muncă peste noapte.

O nouă casetă, un șablon al celui de-al doilea episod din serie, cumva inferior celorlalte. Anne a apăsat butonul de redare. Michelle arăta bine, dar invitații nu se ridicau la înălțimea ei. După ce a identificat episodul, Anne a setat aparatul pe opțiunea derulare, băgând caseta în viteză. Oarecum absentă, s-a uitat la personajele care țopăiau pe ecran și le-a ascultat vocile difuze ce răzbăteau până la ea ca niște chițăituri.

Anne era conștientă că era inutil să se plângă. Ocupa o poziție foarte joasă în ierarhia companiei și firește că putea fi înlocuită oricând. Știa prea bine că, dacă ar fi îndrăznit să facă o aluzie cât de mică la imposibilitatea de a-și termina sarcina la timp, nu avea să mai lucreze la următoarea producție.

Michelle nu trecuse niciodată prin asta. Ordinele ei, oricât de ciudate, erau respectate de toată lumea. Ba, mai mult, oamenii se plecau adânc în fața ei și o lingușeau.

Michelle nu suporta decorul verde. I se părea apăsător, zicea că îi ia tot oxigenul. Ea visa la o culoare mai relaxantă – poate bleu sau galben.

Odată cu schimbarea decorului, Michelle s-a ales cu un dușman nou – designerul de decor.

— Cioc-cioc!

Anne s-a uitat surprinsă spre ușă. În prag se afla Gunnar Antonsson, privind atent sacii cu casete.

— Aaa, bună! a zis Anne. Intră, intră! Sper să reușești să treci de…

Capul acoperit cu păr grizonant al bărbatului s-a aplecat peste monitoare. Gunnar era roșu la față – se chinuise puțin până să ajungă în cabina de decupaj.

— Of, a zis el, câte ai pe cap!

— Mie-mi spui, a zis Anne, ridicând din umeri. Crezi că am vreo șansă să termin?

— Ca întotdeauna, a zis Gunnar, așezându-se pe un dulap plin cu dosare. Ceea ce contează e că faci treabă bună!

Deși avea ochii roșii de oboseală, Anne a zâmbit. Era meticuloasă, la fel ca Gunnar, căruia nu-i scăpa niciodată nimic.

— Știi, a zis el, mă tot gândesc la o chestie căreia nu-i dau de cap.

Ceva din vocea lui a făcut-o pe Anne Snapphane să-l asculte cu atenție. L-a cercetat mai îndeaproape și a remarcat că avea pielea uscată și cearcăne la ochi.

— Când ai venit tu să mă trezești… a zis el, iar Anne Snapphane și-a dat seama imediat că făcea referire la întâmplarea pe care n-aveau s-o uite niciodată. Cine a bătut la ușă?

Adrenalina i-a inundat creierul, pregătindu-i organismul pentru atac sau pentru fugă.

— Eu. De ce?

Din vocea ei reieșea că bătea în retragere, dar Gunnar, absorbit de propria lui nesiguranță, n-a remarcat.

— Mai ții minte dacă era descuiat?

Caseta ajunsese la final și aparatul începuse s-o deruleze înapoi. Pălăvrăgeala rățoiului Donald a fost înlocuită de un scâncet electronic.

— Hmm, nu mai știu. De ce?

Gunnar Antonsson a început să se vânzolească, trecându-și nervos mâinile prin păr.

— Mă simt vinovat, a zis el. Sunt sigur că am încuiat carul în noaptea aia. Îl încui de fiecare dată și sunt convins că așa am făcut și joi. Dar nu mai știu dacă am încuiat și ușa de la camera mea – câteodată, o las deschisă, în caz că izbucnește vreun incendiu, și asta înseamnă că oricine putea să…

Văzându-l pe Gunnar atât de agitat, Anne s-a calmat. Omul nu venise să-i întindă o cursă, voia numai să-și dea seama în ce măsură era vinovat pentru tragica întâmplare.

— Of, Gunnar, a zis ea, aplecându-se în față și punându-i o mână pe genunchi. Nu ai de ce să te învino…

— Asta e! a zis el, întrerupând-o. Cineva a intrat în camera mea și a furat cheile de la car. Dumnezeule, am lăsat ușa descuiată, e numai vina mea!

— N-are cum, l-a contrazis Anne. Nu uita că tu ai descuiat carul dup-aia. Erai singurul care avea cheile, le țineai în buzunar, ca de obicei.

În loc de răspuns, bărbatul a clătinat scurt din cap. I-au dat lacrimile.

— Nu-i așa, a șoptit el. Nu erau acolo unde le țin de obicei. Erau în

buzunarul drept.

Afectată de durerea și disperarea bărbatului, Anne s-a uitat fix la el.

— Poftim? a zis ea.

— Cheile erau în buzunarul drept de la pantaloni, iar eu le țin mereu în cel stâng. Cineva a luat cheile și apoi le-a pus înapoi, închipuindu-și că n-o să remarce nimeni. De asta te-am întrebat dacă ușa era descuiată sau nu.

Anne Snapphane a închis ochii și a analizat amintirile tulburi care-i rămăseseră din noaptea cu pricina. Își amintea clar că bătuse la ușa de la camera lui Gunnar. O căutaseră pe Michelle peste tot, dar în zadar. Așa că se gândiseră că poate se ascundea în car. Și-a amintit că era furioasă, că voia foarte mult să se răzbune; nenorocita aia de Michelle trebuia să-i dea socoteală cu privire la câteva lucruri. Anne ciocănise la ușă și strigase: „Gunnar, trezește-te!”, încercând să se facă auzită dincolo de sforăitul lui zgomotos. Apoi încercase clanța, care se lăsase în jos, iar ușa se deschisese. În cameră mirosea îngrozitor, aerul era stătut și duhnea a transpirație, iar ocupantul încăperii era ghemuit sub cuvertura subțire.

— Da, îmi amintesc, era deschis! a zis Anne cu glas domol.

Gunnar a oftat din rărunchi. Însă era ușurat.

— Măcar m-am lămurit, a zis el, bătând-o peste umăr în timp ce se ridica în picioare. Anne, ești fată bună, să știi!

Apoi, s-a întors pe unde venise.

•

De o parte și de alta a străzii lungi și drepte se aflau multe blocuri cu trei etaje ridicate în anii patruzeci și cincizeci: din cărămidă galbenă, cu stuc gri și balcoane cu zăbrele de fier.

Vântul ce răspândea un miros grețos de umezeală a biciuit-o pe Annika peste față în timp ce trecea pe lângă un centru de reparații navale, apoi pe lângă un magazin de antene parabolice, un salon de bronzat care avea jaluzelele trase, un club de karate și un altul pentru oameni pasionați de machete.

Așa-zisa curte ce găzduia birourile Partidului Nazist nu se deosebea cu nimic de celelalte din jur: garaje din tablă, un tomberon mare, o bară pentru bătut covoare, locuri în care să agăți preîncălzitoare pentru motor, câțiva mesteceni ofiliți și o bucățică de asfalt peticit. Un șir de trepte ducea către o ușă metalică de la subsol. Annika a pășit atent pe pavimentul accidentat și a ciocănit tare în ușă. Niciun răspuns.

A apăsat pe clanță, să vadă dacă nu care cumva era descuiat. Ușa s-a deschis. De undeva din fundul încăperii se auzea o muzică – o piesă heavy metal prost înregistrată, o voce tânără și răgușită care striga: „Fight the system, fight the system, fight the system, knock it down, burn it to the ground, politicians don’t work for the people, they’re

only in it to rip us off, they're sticking it to us in the ass".

Annika a pătruns în mediul întunecos, simțind basul care o lovea în stomac, și și-a croit drum printr-un pasaj prăfos în care mirosea a mucegai. Mai jos, pe stânga, a zărit o ușă întredeschisă prin care răzbăteau unde de sunet și de lumină. Ușa de metal vopsită în negru era rece ca gheața. Scârțâitul ei a acoperit imnul închinat supremației albilor, iar tânăra dinăuntru a rămas cu gura căscată. Annika a intrat în cameră și s-a uitat în ochii negri ai fetei, care împietrise și era gata, gata s-o ia la fugă.

— Pot să intru? a strigat Annika, pentru ca vorbele ei să se facă auzite peste muzica dată tare.

Hannah Persson s-a adunat, s-a întors și a oprit boxele. Liniștea din cameră avea nuanța suprarealistă a unui răsunet asurzitor.

— Ce vrei? a zis ea, privind-o cu ochi sălbatici.

Plânsese. Avea ochii sticloși și pleoapele umflate.

— Să vorbesc puțin cu tine, a zis Annika.

— Despre ce?

Ostilitatea pe care o vădea Hannah Persson era mult prea forțată, deci deloc naturală. Annika a intrat în cameră și s-a uitat de jur-împrejur. Ferestrele erau închise și acoperite cu șindrile bătute în cuie, iar pe pereți erau lipite afișe cu mesaje propagandistice rasiste.

— Despre mai multe, a zis ea. Despre tine, despre alegerea ta de a fi nazistă, despre timpul petrecut în închisoare, despre cele întâmplate la Yxtaholm…

Annika se afla față în față cu Hannah Persson, iar când a privit-o cu atenție în ochi, și-a dat seama că băuse.

— Dacă mai ții tu minte, mi-ai pus la un moment dat o întrebare, a zis Annika pe un ton calm. Sunt dispusă să-ți răspund dacă vrei…

Fata și-a ferit puțin privirea și a făcut câțiva pași înapoi.

— Ce vrei să spui?

Annika și-a luat ochii de la ea și s-a îndreptat spre o bibliotecă în care se aflau câteva volume subțiri. A scos unul afară – *Destinul îngerilor*. Coperta din spate etala câteva întrebări incredibile: are o rasă, rasa nordică, dreptul să existe, să trăiască? Sunt nordicii îndreptățiți să pretindă condițiile necesare supraviețuirii?

— Ai citit-o? a întrebat Annika, ridicând cartea.

Văzând că nu primește niciun răspuns, a trecut la volumul următor. *Tratat despre rase*, scris de același autor și fiind, chipurile, o proclamație despre drepturile, puritatea și independența rasiale.

— E profund filosofică, a spus Hannah Persson.

— În ce sens?

— În sensul că arată ce se poate întâmpla cu o rasă în condiții de trai care o împing treptat spre degradare.

Fata prinsese viață. Pe obraji îi pâlpâiau două pete rumene. Ametită

de la băutură și totuși lucidă, s-a întors spre Annika.

— Și concluzia care e? a întrebat Annika.

— Că n-avem cum să ne lipsim de obligația de a alege. Avem noi, nordicii, dreptul să ne afirmăm caracteristicile rasiale unice? Avem dreptul să conștientizăm frumusețea fizică și spirituală a lumii care s-ar pierde pentru totdeauna dacă am fi lipsiți de condițiile necesare supraviețuirii?

Annika a fost șocată să audă acele afirmații rasiste ostentative. Caracterul lor putred a deranjat-o la fel de tare ca o suflare urât mirositoare.

— Bănuiesc că autorul răspunde afirmativ la întrebările astea, a zis ea.

Animalul de pradă, tânăra nazistă, a râs de groaza pe care o vădea Annika.

— Și nu oricum, ci în sânul unei culturi și al unei doctrine etice predominante care răspunde negativ, a zis fata, îndreptându-se spre Annika și luându-i cartea din mână.

— Te-ai întrebat vreodată cum se face că societatea nu răspunde la fel ca autorul?

Căzând pe gânduri, Hannah Persson a răsfoit cartea în mod reverențios, zâmbind în continuare forțat. Fata a ales un citat din carte pe care, în loc să-l citească pur și simplu cu voce tare, a preferat să-l intoneze:

„Din cauza mai multor factori neinspirați, variind de la altruism și generozitatea autosacrificiului la obiectivitate riscantă care pune interesele nonvitale ale celorlalți în fața nevoilor vitale ale propriului popor, nordicii își irosesc la propriu bogăția, cultura, civilizația, bunăstarea materială și prosperitatea naturală inerentă prin caracteristicile lor rasiale și genetice unice în planurile fizic, mental, estetic și spiritual”.

Hannah a închis cartea și a privit-o pe Annika în ochi.

— Abordarea unor chestiuni ca astea e considerată imorală, a continuat nazista, ascunzând superficial animalul de pradă din ea. Nord-europenii care încearcă să ridice problemele astea sunt defăimați și considerați malefici. Peste tot în Peninsula Scandinavă, media și instituțiile culturale și politice se opun activ intereselor vitale ale poporului nordic. Iar numărul mare de ignoranți ca tine grăbesc procesul de autodistrugere, de care, de altfel, nu ai nici cea mai vagă idee.

Fascinată, Annika a întrebat-o pe fată:

— Și ia zi, cum ai ajuns la concluziile astea?

Fata își recăpătă impertinența adolescentină, ridicând ușor din umeri.

— Să știi că am și eu un creier, cu toate că oamenii nu prea-și dau

seama de asta, a zis ea. Sunt în stare să gândesc pentru mine. Chipurile, în școală, profesorii trebuie să te învețe să gândești singur. Numai că, apoi, când reușești să faci asta cu adevărat, nu le mai convine. Suntem încurajați să ajungem la concluzii proprii, dar numai atâta vreme cât coincid cu ale celorlalți.

— De ce ai ales nazismul?

— Datorită unei supraviețuitoare din alea, a zis ea cu glas subțire și enervant, ducându-se să se așeze pe o saltea de lângă perete. A venit odată la noi la școală o hoașcă să ne arate niște fotografii alb-negru dintr-un lagăr de concentrare. Firește, erau îngrozitoare – toate fetele, în afară de mine, au plâns –, dar situația, per total, era cam incertă. N-am înțeles niciodată ce rol a avut bătrâna. Apoi s-a organizat o masă rotundă, dar nu s-a întâmplat mare lucru până când nu s-au apucat niște patrioți din primele rânduri să-i pună diverse întrebări.

Hannah Persson s-a rezemat de perete, și-a tras picioarele aproape și le-a cuprins cu brațele, iar apoi a pus capul pe genunchi.

— Chipurile, era „Săptămâna democrației" și trebuia s-o ascultăm pe supraviețuitoarea aia. Iar când s-au apucat patrioții să-i pună întrebări, directorul a sistat dezbaterea și i-a dat afară. Zi tu, asta e democrație?

Nazista se legăna înainte și înapoi cu mișcări smucite.

— Ba mai mult, *Katrineholms-Kuriren* a scris că patrioții iscaseră o răzmeriță în „Săptămâna democrației" și nu a fost deloc așa! Ziarul a mințit cu nerușinare! Am fost acolo – n-au iscat nicio răzmeriță, au vrut numai să ia parte la discuție, dar n-au avut nicio șansă!

Ochii ei mari vădeau o indignare neprefăcută.

— Patrioții ăștia… erau și ei elevi, ca tine?

— A fost o adunare deschisă ținută în auditoriul școlii. Participanții nu erau neapărat din interior.

Annika a pus tomul profund filosofic înapoi pe raft și a citit câteva alte titluri: *Amurgul zeilor nordici*, *Sturm 33*, *Tărâmul strămoșilor noștri și cum să-l protejăm.*

— Citești mult? a întrebat-o ea pe tânără.

— Multicel. Însă cărțile costă. La chioșcurile de ziare nu găsești versiuni broșate.

Hannah Persson a zâmbit formal, renunțând la mimica de animal de pradă.

— Atunci, în parcare, mi-ai pus o întrebare, mai ții minte? a zis Annika din nou, hotărâtă să continue, deși îi tremurau mâinile.

Fetei i-au sticlit ochii.

— Da, țin minte, a zis ea.

— Mi-am ucis iubitul, a zis Annika. L-am lovit în cap cu o țeavă. Și-a pierdut echilibrul și a căzut într-un furnal.

Hannah Persson o privea acum cu fascinație și cu nerăbdare.

— De ce l-ai omorât? a întrebat ea pe același ton copilăros pe care-i vorbise când zăboviseră lângă cordonul care împrejmuia castelul Yxtaholm.

— Pentru că altfel m-ar fi omorât el pe mine, a răspuns Annika. Ori muream eu, ori el.

A înghițit în sec cu putere.

— De fapt, a zis ea, l-am omorât pentru că mi-a ucis motanul.

Nazista a clipit, iar svastica de pe chip i s-a contractat.

— Nemernicu'! a zis ea. Cum să-ți omoare motanul?

— Da, l-a înjunghiat în stomac. Îl chema Whiskers.

— Dar de ce a făcut asta?

Vocea instabilă a lui Hannah Persson vădea o supărare aprigă.

— Pentru că s-a frecat de piciorul lui. Sau pentru că-l iubeam eu. Sau poate pentru că s-a nimerit să-i iasă în cale. Nu știu. Sven se enerva din orice. Nu-și dorea decât să aibă putere. Când nu avea, și-o însușea forțat.

Fata a dat din cap și a înghițit în sec.

— Așa făcea și rasa supremă, îi înrobea pe cei slabi. Și ce-ai simțit dup-aia?

Annika s-a străduit să respire normal.

— La început, n-am simțit mare lucru. Nu conștientizam ce… Dup-aia, m-am simțit îngrozitor luni la rând. Nu știu cum de-am rezistat. N-am știut de mine ani de zile. Viața nu avea culoare, vedeam totul în alb sau negru. N-aveam niciun rost.

— Da' ai regretat vreodată?

Annika s-a uitat fix la tânăra căreia-i licăreau ochii și a avut aceeași senzație de greață care o învăluise în parcarea de la Yxtaholm.

— În fiecare zi, a zis ea cu glas domol și aspru. N-a trecut zi fără să regret și-o să regret până-n ultima clipă a vieții mele.

— Și totuși, cei oprimați trebuie să știe să se apere.

— Ți-e milă de ei? Ți-e milă de cei oprimați?

Hannah a răspuns numaidecât, cu glas subțire:

— Normal că mi-e milă!

— Și cum se manifestă mila asta?

Fata a tresărit și s-a închis în sine.

— De ce ți-ai luat pistol? a întrebat Annika.

Tânăra nazistă a dat ochi în ochi cu jurnalista. Ochii fetei licăreau în continuare, numai că, de data asta, vădeau și încordare. A dat să spună ceva, dar s-a oprit. Annika a făcut presiuni.

— Pe cine intenționai să ucizi?

Hannah Persson a izbucnit în plâns și și-a mușcat buza de jos, căpătând înfățișarea unui copil nevinovat.

— Pe nimeni, a șoptit ea.

— Pe nimeni? Vrei să spui că te-ai chinuit atât să faci rost de un

pistol fără să ai niciun gând criminal?

Răspunsul de-abia s-a făcut auzit:

— Voiam să mă sinucid.

Annika s-a uitat șocată la fată. Hannah plângea cu bărbia înfiptă în piept și cu părul revărsat în poală. După ce s-a oprit din tremurat, a ridicat privirea care lăsa să se vadă în mod simultan, un gol sufletesc, imaturitate și cunoaștere.

— Iarna trecută am fost la un priveghi, a șoptit ea. La un băiat care fusese ucis de un grup de impostori etnici și, într-o după-amiază, ne-am adunat în gară, în semn de compasiune și respect față de el.

Nazista s-a îndreptat puțin de spate, și-a șters puțin lacrimile și s-a uitat spre fereastra pecetluită cu scânduri, având în ochi un licăr ce semăna cu flăcările torțelor de la priveghi.

— N-aveam steaguri și nici pancarte, aveam numai torțe și candele. Toate grupările naționale susțineau demonstrația și trimiseseră reprezentanți; a fost un eveniment de bun-gust, demn și realmente agreabil. Înaintam cu toții laolaltă, iar în fața procesiunii stătea familia băiatului. Am pus candelele și florile jos. A fost foarte trist. Am plâns întruna, dar mi-a făcut bine, înțelegi?

Fata s-a uitat la Annika; lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Îl deplângeam cu toții pe patriot. Îți dai seama cât de intensă a fost experiența asta?

Annika a dat aprobator din cap. Aproape că rămăsese fără glas, dar până la urmă și l-a dres.

— Da, a zis ea. Îmi închipui cum e. Și ai fi vrut să facă la fel și pentru tine?

Hannah a dat și ea din cap. Apoi au podidit-o lacrimile, plângând cu ușurința cu care plânge un om băut.

— De unde ai luat pistolul? a întrebat-o Annika peste câteva minute, pe un ton blând.

— L-am comandat prin poștă, l-am luat de la Mercenari. E o versiune după pistolul lor, realizată cu ocazia sărbătoririi a douăzeci și cinci de ani de luptă pentru libertate. A fost remodelat, originalul e folosit numai ca decorație.

— Și cum ai reușit să-l bagi în Suedia?

— Nu l-am băgat eu. L-a adus poșta, serviciile de curierat rapid internațional. Scria „CD-uri” pe colet.

— Le-ai zis asta polițiștilor?

După o clipă de ezitare, fata a dat din cap.

— Da, am scuipat tot.

— Păi și ce? a întrebat Annika. Poșta e de vină. Ai făcut bine!

Hannah Persson a chicotit și și-a șters lacrimile de tot.

— Acum, ia zi, ce s-a întâmplat la castel?

Hannah Persson a dat sfidător din cap.

— Indiferent de ce s-a întâmplat, a zis ea cu superioritatea omului care știe tot, ziarele au înțeles lucrurile pe dos. Erau beți cu toții și s-au luat la harță. Michelle Carlsson alerga goală de colo-colo și și-o trăgea peste tot cu starul ăla. Oamenii țipau și se loveau unii pe alții, iar ziarele n-au scris nimic despre asta.

— Să știi că ziarele nu publică tot ce află, i-a explicat Annika pe un ton serios.

— Da' de ce, dacă-i adevărat?

— Păi, au și ele o doză de integritate.

— Da, de integritatea voastră vă pasă, dar pe integritatea patrioților nu dați doi bani. Mereu scrieți de rău despre noi – mințiți cu nerușinare!

Cuvintele i-au ieșit pe gură în mod instinctiv. Nu aveau nimic agresiv. Annika a reușit să schițeze un zâmbet.

— Păi, hai, dacă zici că le știi pe toate, luminează-mă și pe mine!

— Vrei să auzi tot?

— Da, hai s-o luăm cu începutul. Cum ai ajuns la *Petrecere de vară la castel*?

— Au trimis un e-mail pe site-ul nostru, a zis ea. Eu mă ocup de site, așa că le-am răspuns. Voiau ca unul dintre noi să susțină o dezbatere cu un anarhist pe TV. Cel puțin așa au scris în e-mail. Ulterior, am văzut că invitaseră două anarhiste radicale feministe, care-s mai rele decât oricare…

— Și cum era atmosfera la castel când ai ajuns acolo?

— Lumea era destul de stresată. Erau toți uzi leoarcă – ploua cu găleata. M-au machiat, însă nu și pe obraji – voiau să se vadă tatuajul.

Nazista a rânjit, afișând un zâmbet de fetiță satisfăcută.

— Era și starul ăla acolo, John Essex. M-am întâlnit cu el în castel, avea o cameră la etajul al doilea.

— Ce căutai acolo?

Hannah Persson s-a făcut roșie ca racul.

— Eh, dădeam și eu o raită, nimic mai mult.

Annika a dat din cap. Probabil că fata se dusese să vadă dacă nu găsea ceva numai bun de șterpelit.

— Și ți-a plăcut să apari la televizor?

Fata a ridicat din umeri.

— Din păcate, m-am înșelat în privința lor, a zis ea. Nu voiau o dezbatere democratică, voiau numai să ne luăm la ceartă. Și fufele alea m-au atacat, uite…

Hannah a ridicat capul, ca să i se vadă bărbia. Din politețe, Annika a inspectat zgârietura pe jumătate vindecată.

— S-a iscat un adevărat scandal. Oamenii au venit în fugă spre noi, au oprit înregistrarea, tot!

— Când ai ieșit din emisie?

— Pe la 08:30. Ceilalți au rămas, însă eu trebuia să plec odată cu anarhistele. Doar că apoi nu s-a mai sinchisit nimeni că mai eram încă prin preajmă.

— Au plecat cu toții?

— Da, mai puțin starul pop. Trupa și ceilalți băieți au plecat, dar el pusese ochii pe Michelle Carlsson, așa că a rămas. Au mâncat și-au băut la ultimul etaj. Numai mâncare bună, m-am înfruptat și eu din ea.

— Au mâncat și ceilalți?

— Unii dintre ei. Cameramanul și inginerul de sunet s-au așezat, și ei, la o masă; au zăbovit mult acolo și apoi s-au despărțit. A rămas doar unul dintre ei, un tip scund și îndesat, cu o cămașă în carouri. Iar apoi, s-a dus în nu știu care aripă și a pierdut vremea uitându-se la televizor. Îl sâcâia lumea, că vorbea tare, zicea că nu înțelegea nimic din nu știu ce emisiune veche și proastă…

— Pe Michelle Carlsson ai văzut-o?

— Normal! Era acolo, cu noi. Nu s-a atins de mâncare, în schimb, a băut. Era ciudată și exagerat de sensibilă, tot căuta ceartă.

— Cu cine s-a certat?

— Mai întâi cu Anne, una dintre tipele care se ocupau de emisiune. S-au certat pentru bani, salarii, se contraziceau cu privire la cine merită să câștige mai mult. Bombăneau că nu e cinstit să faci mulți bani la bursă și alte chestii plictisitoare. Ziceai că se referă la ele, dar nu era deloc așa. În cele din urmă, tipa a luat foc și a început să țipe la Michelle, făcând-o avidă după bani. Am crezut c-o să se ia la bătaie, nu alta!

Mica nazistă își învârtea întruna părul după deget, privind în gol. Liniștea părea că se umple tot mai mult cu noaptea scandaloasă de la castel, care mai avea puțin și se muta în încăpere.

— A fost și reportera aia nenorocită acolo. A fost beată criță pe tot parcursul filmărilor și o numea în gura mare pe Michelle „împrăștiata noastră mică”. La un moment dat, Michelle s-a ridicat, s-a dus la ea și i-a zis ceva printre dinți.

Hannah Persson s-a ridicat, s-a îndepărtat puțin de saltea, și-a încruntat privirea ascunsă de breton și a imitat-o pe Michelle:

— „Nu te uiți la tine, fosilă grasă și bețivă ce ești, care nu știi să trăiești decât pe spinarea alor tăi?!”

S-a îndreptat de spate și a continuat:

— Și scârba aia s-a crizat și a aruncat cu vin în Michelle, direct spre cap, dar a ratat la milimetru. Apoi, a dat pe gât trei pahare de alcool, unu’ după altu’, și a leșinat pe canapea.

— Și Michelle ce-a făcut? a întrebat Annika, absorbită de spectacolul în derulare și imaginându-și scena din salon.

— A plecat, iar starul a urmat-o. Au mers în salonul din aripa în

care erau cazați cu toții și au făcut sex într-un fotoliu. Apoi au apărut și ceilalți, iar tipu' mai bătrân voia să se uite la televizor. Michelle și starul s-au dus cine știe unde. Bătrânu' ne reproșa întruna că făceam prea mult scandal și ne-am întors la castel.

— Și când le-ai arătat pistolul?

Fata i-a aruncat Annikăi o privire evazivă.

— Păi, bănuiesc că atunci, a zis ea. M-am dus la mașină, l-am luat și apoi a trecut din mână-n mână. Lumea era fascinată. Am încercat să le vorbesc de patrioți, dar nu m-au ascultat. Apoi a venit cineva din personal și ne-a zis că trebuie să încuie, așa că ne-am dus la Grajduri.

— Tu și mai cine?

Hannah a ridicat din umeri.

— Nu știu – eram vreo șase sau șapte fete și băieți, poate chiar opt. Și toți destul de beți. Michelle era cel mai rău, striga tot felul de lucruri și râdea în gura mare, ba a și plâns de câteva ori. La castel, o tipă, aia cu nume mai pompos, o făcuse de trei parale, spunând că toată viața lui Michelle gravita în jurul carierei, că era o îngâmfată și o insensibilă, iar apoi i-a zis…

Annika a reușit să vizualizeze Grajdurile și și-a imaginat-o pe Mariana lângă Michelle, ambele criță și extenuate.

— „Eu am fost prima aici, să știi", a zis Hannah, imitând-o pe Mariana von Berlitz. „Ai avut mereu noroc, deși habar n-ai pe ce lume trăiești și, culmea, mai ai și pretenția să fii respectată. Nu știi decât să-i stresezi pe oameni, iar ei te suportă, că, na, ești ditamai vedeta. Însă ești falsă, ești falsă până-n măduva oaselor, n-ai niciun pic de substanță! Noi, ăștialalți, îți dăm formă, noi îți creăm un rost, iar tu nu faci decât să te folosești de noi!"

— Și Michelle ce-a zis?

— I-a zis că vorbește gura fără ea, că habar n-are ce greutăți a îndurat ea și cât de stresată era. Apoi, tipa i-a mai zis ceva și Michelle i-a strigat că era un nimeni, o invidioasă și-o răzbunătoare și a trimis-o la origini.

Cu gândul la origini, nazista a rânjit.

— Și ceilalți cum au reacționat?

— Tipa cealaltă, Anne, s-a dat de partea Marianei. A imitat-o pe Anne:

— „Mai ții minte când ai făcut prima emisiune, *Divanul femeilor*? Mai ții minte că te-am învățat tot? Și apoi, când ai ajuns mare prezentatoare, n-ai mai avut ochi pentru mine. Te-ai folosit de mine și, dup-aia, m-ai dat la o parte. N-o să te iert niciodată pentru asta!"

— Și nu i-a luat nimeni apărarea lui Michelle?

— Ba da, blonda aia din *Promisiuni încălcate*.

— Bambi Rosenberg?

— Da. Urmărești filmul?

Annika a dat dezaprobator din cap.

— Eu mă uitam la el, dar acum nu mai am televizor. Oricum, Bambi joacă foarte bine, după părerea mea.

Da, și unde mai pui că e ariană, s-a gândit Annika, dar nu a dat glas gândului.

— Inițial, Bambi i-a sărit în ajutor, dar apoi a început să plângă și nici că s-a mai oprit.

Hannah Persson s-a așezat iar, prăbușindu-se ușor pe saltea și vădind o privire luminoasă și distantă. Annika aștepta; în ochii fetei juca o umbră.

— Cred că Bambi a luat ceva cu împrumut de la Michelle, bani sau chiar ceva mai valoros. „N-am de unde să ți-i dau înapoi", i-a zis Bambi. „Atunci nu-ți rămâne decât să le vinzi", s-a rățoit Michelle. S-au certat vreo oră pe chestia aia, strigându-și una alteia „târfă lacomă ce ești" și mai știu eu ce. Apoi Bambi a ieșit din încăpere.

Nazista s-a îndreptat de spate.

— Și mai era tipu' ăla înalt cu păr grizonant, a sărit și el să-i ia apărarea lui Michelle, însă mai târziu. Ea nu mai era acolo și ceilalți începuseră deja s-o caute.

— Când a plecat Michelle?

— După ce-a întors smintitu' ăla camera pe dos. Toți erau negri de supărare, formaseră bisericuțe și bombăneau între ei. De băut nu mai zic. Patrioții sunt nimic pe lângă ei…

Hannah a rânjit iar.

— Pistolul la cine era? a întrebat Annika.

Fetei i-au coborât colțurile gurii și și-a mușcat buza de sus. Reflecta la răspuns.

— Era pe-afară, a zis ea. La managerul ăla.

Annika a simțit că i se face pielea de pe ceafă ca de găină și s-a străduit să-și ascundă tremurul din voce.

— Asta pe la ce oră? Și ce făcea cu el?

— Păi, managerul stătea afară, în ploaie, lângă fereastra de la salon și se uita înăuntru.

— Și ce făcea cu pistolul?

Tânăra nazistă a ridicat din sprâncene cu indulgență.

— Să știi că nu-i un simplu pistol, e un revolver. Îl ținea în mână, dar a apărut tipa aia cu nume pompos și i l-a luat. Dup-aia, ea s-a dus înăuntru, a vorbit puțin cu câțiva oameni și, puțin mai încolo, a venit și managerul și a făcut vraiște tot pe-acolo.

Reușind, în sfârșit, să-și facă o imagine clară cu privire la cele întâmplate, Annika s-a uitat la fată.

— Da' de mașină știi ceva? Ce-i cu ea?

— A venit după starul ăla, că era terminat.

— Bun. Ai zis că au plecat cu toții s-o caute pe Michelle. De ce?

— Au avut o discuție în bucătăria uneia dintre aripi, a zis Hannah Persson. Doamna aia grasă, cum o cheamă?

— Karin. Producătoarea emisiunii.

— A povestit ce s-a întâmplat când a candidat Michelle pentru postul de prezentatoare. Anne și Michelle trebuiau să dea o probă de prompter, să vadă cum dădeau pe sticlă, postul urmând să-i revină uneia dintre ele. Faza e că Anne a întârziat o oră, așa că n-a avut când să se pregătească și n-au reușit s-o machieze.

Annika a dat aprobator din cap. Își amintea că Anne fusese din cale-afară de furioasă și de necăjită, că plânsese mult și-l blestemase pe idiotul care-i comunicase ora greșit.

— Bine, bine, dar ce treabă avea Michelle cu asta?

— Oho, și cum avea, a zis Hannah. În noaptea aia, grăsana i-a spus Annei ce se întâmplase cu adevărat. Michelle a fost cea care-a băgat bilețelul cu ora scrisă greșit în cutia poștală a Annei. Grăsana a mai zis c-a făcut-o intenționat, ca s-o scoată pe Anne din competiție. Iar ea, auzind una ca asta, a luat-o razna, a început să plângă și țipa întruna că o s-o strângă de gât pe fufa de Michelle…

Hannah Persson chicotea nervos și fără oprire. Annika a privit-o fix.

— Ești sigură c-a zis așa ceva?

Fata a dat aprobator din cap.

— Cu toții aveau ceva de împărțit cu Michelle, fiecare era supărat pe ea pentru ceva. Așa că au plecat s-o caute… și au găsit-o… cum au găsit-o…

Când spectrul lui Michelle a coborât asupra gândurilor celor două femei, sediul oficial al Partidului Nazist din Katrineholm a fost învăluit de un nor de liniște. Umbrele s-au prelungit pe pereți în sus, iar Annika s-a înfiorat. Pereții se strângeau și svasticile parcă stăteau să-i zgârie pielea. Dincolo de ferestrele pecetluite cu scânduri s-a auzit o mașină plecând în trombă, trecând chiar dincolo de capul ei și zguduind asfaltul.

S-a simțit deodată copleșită de întreaga situație. Nu mai avea putere să îndure.

— Ești de acord să scriu un articol despre tine pentru ediția de mâine? a întrebat Annika în timp ce se ridica în picioare, cu geanta în mână.

În ochii uimiți ai lui Hannah Persson se citea singurătatea.

— Pleci?

— Da, trebuie să mai ajung și pe-acasă. Am doi copii mici, a zis Annika, realizând deodată că îi era atât de dor de ei, încât o durea pieptul.

— Păi, și mai vii? a întrebat tânăra nazistă.

Era la fel de sinceră ca un copil, privind-o cu ochi limpezi și plini de speranță. Pielea îi licărea în lumina slabă.

— Nu, a răspuns Annika cu glas domol. Nu cred că mai vin.

Hannah Persson s-a îndreptat de spate și a privit-o cu alți ochi – întunecați și îngustați.

— Atunci, ia zi, la ce-ai venit?

Annika a făcut un pas spre ea și a fixat-o cu privirea.

— Meriți o viață mai bună, a zis ea. Ai putea să te angajezi undeva și să te muți undeva, singură. Trebuie doar să…

— Nu-mi spune mie ce să fac!

Țipătul fetei era asurzitor. Annika a bătut în retragere, dând cu tocul de pragul ușii, șocată de agresivitatea replicii. Hannah Persson și-a arătat iarăși dinții; animalul de pradă se întorsese.

— Am dreptul să trăiesc unde-mi poftește inima și am dreptul să am propriile păreri. Cât despre sfaturile tale, poți să ți le bagi undeva! Ieși! Cară-te, n-auzi?!

Hannah a luat o carte din grămada de volume propagandistice și a azvârlit-o spre capul Annikăi.

Jurnalista s-a ferit. A reușit să deschidă ușa și a ieșit cu pași nesiguri pe culoar, iar apoi a luat-o pe scări în sus. Muzica s-a dezlănțuit din nou, urmărind-o: „Fight the system, fight the system…” A trântit ușa de la intrare, iar basul s-a transformat în vibrații distante ce răzbăteau prin perete. S-a oprit pentru câteva secunde în stradă, trăgându-și sufletul. Prin rosturile dintre scândurile ce pecetluiau fereastra se strecura o lumină difuză.

Să facă ce-o vrea ea! s-a gândit Annika. *Ea e responsabilă pentru viața ei, iar eu, pentru a mea.*

Câteva picături de ploaie i-au aterizat pe ceafă. S-a îndoit de spate și și-a văzut de drum. S-a îndreptat cu pași mici către gară, gândindu-se la tot felul de lucruri contradictorii.

Tendința distructivă a lui Hannah Persson, imposibil de neremarcat de cei din jur, era înfiptă bine în personalitatea ei. Cum de nu putea să-și vadă potențialul intrinsec? De ce ajunsese de cealaltă parte a societății acceptate? Ce experiențe cutremurătoare puteau să determine marginalizarea unui om?

Annika a tușit și s-a pregătit sufletește pentru următorul gând.

Anne Snapphane ratase o șansă care ți se oferă o dată-n viață, iar vinovată era numai Michelle. Cum reacționase ea aflând una ca asta? Fără să se gândească deloc, spusese în gura mare că o s-o strângă de gât pe Michelle. Cât de mult își dorise să se răzbune? Oare destul de mult, cât s-o omoare, să ia arma în mână și să apese pe trăgaci?

Annika s-a înfiorat și a grăbit pasul. N-avea cum, era absolut imposibil. A închis ochii și s-a lăsat pătrunsă de fiecare bocănitură a pașilor săi pe asfalt.

Nu, Anne n-ar fi putut face una ca asta.

Or supraviețui ele limitele și tabuurile ființelor umane variind în

timp și de la cultură la cultură, dar să omori pe cineva ca să te răzbuni era, fără doar și poate, inacceptabil.

Anne n-ar fi în stare de așa ceva, și-a spus Annika, de parcă ar fi rostit o incantație.

I-a sunat mobilul și s-a oprit, convinsă că era Anne, care ajunsese să sune prin forța telepatiei.

A fost surprinsă să constate că pe ecranul telefonului era afișat un număr necunoscut ei.

— Bună? Annika, tu ești? Sunt Bosse.

Și-a pironit ochii într-o porțiune de asfalt pe care nu se reflecta nicio umbră și a scotocit frenetic prin memorie.

— Cine?

— Bosse – de la tabloidul rival. Ce mai faci?

A tras brusc aer în piept și a simțit că s-a înroșit numaidecât la față. Anne era dintr-odată la ani-lumină depărtare de gândurile ei.

— Aaa, sunt bine, a zis ea, simțind că i se înmoaie genunchii. Chiar foarte bine. Tu ce faci?

— Uite, eu și câțiva colegi ne gândeam să ieșim să bem o bere după muncă… Nu vrei să vii și tu?

Annikăi i s-a oprit respirația. A dat să zică ceva, dar nu era în stare să scoată niciun cuvânt.

Voia să strige în gura mare: „Da! Da! Vreau să beau bere și să râd și să ies în lume; vreau să vorbim despre ce mai scrie prin ziare, despre Michelle Carlsson și despre clovnii ăia de la Studio 69; vreau să aud anecdote vechi despre media și păreri despre starea lumii; vreau să privesc ochii care mă întâmpină cu căldura lor, vreau să fiu aproape de cineva, să mă implic în tot. Vreau să mă simt bine!”

— Îmi pare rău, a zis ea pe un ton tăios. Trebuie să merg acasă.

A înghițit în sec cu putere. O senzație de căldură i-a cuprins trupul, umplând-o de viață.

— Înțeleg…

Vocea de la celălalt capăt al firului nu și-a putut ascunde dezamăgirea.

Annika a strâns tare din buze, stăpânindu-și bucuria.

— Bine atunci, a zis Bosse, străduindu-se să râdă. Asta e! Păi, poate ne vedem altă dată.

Jurnalista a închis ochii și a simțit că-i dau lacrimile.

— Nu prea cred, a șoptit ea.

— Cum așa… Nu înțeleg… Păreai așa de încântată la început.

Liniștea apăsătoare dintre ei devenea din ce în ce mai grea.

— Îmi pare rău, a zis ea într-un final. Trebuie să închid.

— Bine. Ai grijă de tine.

Annika și-a oprit telefonul.

A rămas cu privirea țintuită asupra străzii. Era dreaptă și îngustă.

Stropii difuzi de ploaie au început să ropotească. Avea să se facă fleașcă până să ajungă la tren.

Annika și-a tras gluga pe cap și a luat-o la fugă.

•

Extenuat, Thomas s-a așezat la masa din bucătărie, și-a turnat un pahar de coniac și a înhățat o revistă. Îi țiuia capul de gânduri și de voci. În încercarea de a le reduce la tăcere, a dat băutura pe gât în jos.

Coreea de Sud, a patra ediție a Adunării Internaționale a Liderilor Noii Generații. *Să fiu al naibii*! Fusese desemnat unul dintre liderii noii generații.

O voce grosolană din mintea lui a protestat imediat. Sung-Yoon își dorea, pur și simplu, să stea cu el la masă și să depene amintiri din trecut. Nimic mai mult.

A deschis revista și s-a frecat la ochi. Cuvintele în engleză țopăiau prin fața lui ca niște iepurași.

2-12 septembrie. O să se ducă – iar Annikăi atât îi trebuia, să încerce să-l oprească.

Nervos, a dat pagina și a încercat să citească articolul următor.

— Mi-e frică.

Thomas a ridicat privirea și l-a văzut pe fiu-său în prag, strângând în brațe păturica și ursulețul de pluș și molfăind un deget.

Thomas a fost copleșit de un sentiment dureros de abandon.

— N-are de ce să-ți fie frică, fiule, a zis el. Hai, du-te la culcare. Am mai discutat o dată despre asta.

— Dar mi-e frică!

Preț de o clipită, Thomas a reușit să-și învingă exasperarea, dar apoi a cedat.

— Kalle, am venit la tine de trei ori până acum. Hai, gata, du-te la culcare! Treci în camera ta!

Apoi a revenit, zelos, asupra revistei.

— Vreau la mami! Unde e mami?

Thomas nu și-a ridicat privirea de pe revistă.

— Gata, Kalle! Încetează, ai văzut bine, ne-am uitat de trei ori sub pat și nu e nimic. Treci. La. Culcare.

Băiețelul s-a îndepărtat și cadrul ușii a fost traversat de umbre.

Thomas și-a odihnit capul între mâini, s-a aplecat puțin și a ascultat să vadă dacă se mai aude vreo mișcare în hol. Liniștea era mohorâtă și rece. Proprietarul oprise căldura pe timpul verii, iar apa de ploaie picura prin colțuri.

Nervos, bărbatul a dat revista la o parte. Asta însemna să trăiești într-un nenorocit de apartament, n-aveai niciun cuvânt de spus, trebuia să te supui unui birocrat idiot care-ți tăia căldura când voia el. Dac-ar fi avut un apartament al lor, ar fi putut să încerce să intre în asociația administrativă, să aibă o oarecare influență, dar așa, locuind

cu chirie, n-avea nicio șansă.

A băut ultima dușcă de coniac, iar apoi s-a dus la bufet să-și mai ia o sticlă și și-a mai pus un pahar.

Era al dracului de greu să le porți de grijă copiilor!

Thomas s-a aplecat peste tăblie și a învârtit lichidul chihlimbariu în paharul scund de duralex.

Poate că de-asta n-avea energie să muncească atât cât ar fi trebuit. Timpul și energia se făcuseră nevăzute. Dacă n-ar fi fost așa de preocupat de copii, poate c-ar fi fost însărcinat cu un proiect nou, fiind implicat în dezvoltarea regională a asistenței sociale din Suedia. Poate că, dacă ar fi muncit mai cu sârg, șefii n-ar fi ezitat să-l țină pe lângă ei.

Thomas a fost distras de un zgomot care venea din hol. S-a ridicat, s-a îndreptat spre ușă, a deschis-o și a aprins lumina.

Băiețelul ședea ghemuit într-un colț îndepărtat, tremura de plâns și se uita la el cu ochi mari, obosiți și plini de reproș. Thomas a fost copleșit de sentimente contradictorii și confuzie.

— Ce înseamnă asta? Ce cauți aici?

Bărbatul a încercat să-și țină nervii în frâu și să fie înțelegător. S-a îndreptat către copilul în vârstă de trei anișori și s-a lăsat pe vine, ajungând la același nivel cu el. Băiețelul s-a întors cu fața la perete.

— Hei, Kalle, trebuie să te odihnești, știi bine. Mâine-dimineață mergem la grădiniță.

A pus o mână pe umărul lui rotund. Băiatul s-a ferit, tremurând în continuare de plâns.

— Nu! Vreau la mami!

— Gata! a zis Thomas, ridicându-l de jos. Treci la culcare, fără comentarii!

Băiatul a urlat, s-a încordat, arcuindu-se de spate, și l-a tras pe taică-său de păr.

— Termină! a țipat Thomas la rândul lui, desprinzându-i mâna cu păr cu tot, care i-a picat pe față.

Un curent de aer iscat din senin l-a făcut pe Thomas să se oprească. În pragul ușii stătea Annika, o siluetă neagră în lumina puternică de pe scară.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea cu glas supus, în timp ce închidea ușa de la intrare.

— Nu vrea să doarmă! a țipat Thomas, lăsând băiatul jos.

Kalle a dat drumul păturicii și ursulețului de pluș și s-a repezit spre maică-sa. Thomas a văzut-o punând geanta și sacoșele pe podea, lăsându-se pe vine și primindu-l pe băiat cu brațele deschise. L-a ținut o vreme așa, legănându-l și șoptindu-i cuvinte liniștitoare și, în numai câteva minute, băiatul s-a oprit din plâns. Ba, mai mult, a început să chicotească, scoțând un ciripit drăgălaș pe care nu-l făcea niciodată cu

Thomas. Annika a râs încet și l-a mângâiat ușor pe creștet.

— Hai să mergem să-l culcăm pe ursulețul Teddy? a zis ea. Unde-i Teddy?

Îmbufnat, copilul a făcut un semn înspre taică-său.

Annika s-a uitat ferm la Thomas și s-a îndreptat spre ursulețul fără de care copilul nu se culca niciodată. L-a ridicat de jos fără să-și ferească privirea plină de reproș.

— Ce-l mai răsfeți! a zis Thomas.

— Taci! a zis Annika pe un ton oarecum nepăsător.

Bărbatul a scrâșnit din dinți și s-a înroșit la față. Dar Annika dispăruse de lângă el; era deja în camera copilului, vorbindu-i în șoaptă și făcându-l să râdă.

Thomas s-a întors în bucătărie, a dat coniacul pe gât și și-a turnat încă un pahar.

— Asta da dovadă de maturitate, a zis Annika intrând în bucătărie și văzându-l cum dă coniacul pe gât în jos. Minunat! Așa, dă-i înainte cu băutul, că sigur o să te ajute să îndrepți lucrurile!

A luat un pahar, l-a umplut cu apă de la robinet și s-a așezat la masă.

— Ai idee cât e ceasul? a întrebat Thomas.

Annika a băut apa, fără să-l ia în seamă.

— Ce bine că te-ai gândit și tu să mai treci pe-acasă! Te gândești vreodată cât de greu mi-e să am grijă de toate? Cât tupeu pe capul tău, să-mi pasezi mie toate treburile!

— Termină! a zis ea, fără niciun pic de milă în glas.

— Ce să termin, mă? a zis el, bând restul de coniac și înecându-se. Să termin cu ce am pe cap? Adică să-i las baltă pe copii? Să termin cu apartamentul ăsta al tău și cu rufele tale jegoase?

— Știi ce, ia să te înveți să te porți mai frumos de-acum încolo, a zis ea, postându-se în fața lui Thomas. Nu-ți lipsește nimic și, cu toate astea, nu știi decât să te lamentezi. Ce-ar fi să nu-ți mai plângi atât de milă și să faci ceva în privința asta?

— Și ce-ai vrea să fac?! a întrebat el, răstindu-se. Nu cumva ai vrea să las baltă munca și să fac toată ziua pe gospodina?! Stai liniștită, că nu mai e mult până atunci. La muncă-mi merge tot mai rău pe zi ce trece.

— Dumnezeule, da' zău că te porți ca un copil, a zis Annika, privindu-l cu milă în ochi. În cazul în care-ai uitat, avem doi copii și e de datoria noastră, ca părinți, să-i creștem într-un mediu sănătos. Termină odată cu lamentarea asta. Ai impresia că, dacă nu mai stai într-o casă de pe malul mării, se sfârșește lumea?! Ba bine că nu, uite că acum stai în altă casă, așa că e cazul să te aduni și să-ți faci viața frumoasă. Dumnezeule mare, maturizează-te odată, omule!

Thomas s-a închis în el, sprijinindu-se pe muchia tăbliei.

— Să nu-mi spui tu mie ce să fac, auzi?! a zis el pe un ton șovăielnic.

Ea s-a apropiat de el.

— Da' cine să-ți spună, mă? a țipat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că nu ești în stare să iei nicio hotărâre? Normal că n-o să aibă încredere să-ți lase proiecte pe mână! Că s-ar alege praful de ele. Nu ți se pare că ești prea indulgent cu tine?! Dumnezeule, mai ai puțin și te transformi într-un trântor!

Thomas a dat-o la o parte și s-a îndreptat spre hol.

— Gata, până aici! M-am săturat de trăncăneala ta! a zis el.

— Foarte bine! a strigat Annika spre silueta în retragere. Pleacă, du-te și găsește-ți pe cineva care să-ți cânte în strună până n-o mai putea, orgoliosule ce ești!

Thomas s-a îndreptat bălăbănindu-se spre hol și, cu mâini tremurânde, și-a pus ghetele și pelerina de ploaie.

Apoi a ieșit afară, trântind ușa după el.

Marți, 26 Iunie

Redacția era liniștită, lumina dimineții pictând-o într-o nuanță delicată de albastru. Biroul la care lucrau redactorii de noapte pulsa ca un organism viu. Ocupanții dispăruseră, dar în încăpere răsunau în continuare zgomotele făcute de scaunele date la o parte, de calculatoarele care se stingeau și de pixurile ce cădeau rostogolindu-se pe podea.

În momentul respectiv, cavalerii biroului de noapte se aflau probabil în cantina situată cu două etaje mai jos, unde, cu ochii roșii și agitați, se chinuiau să stingă cu bere și cu ceai excesul de adrenalină din cele mai ascunse unghere ale creierelor lor.

Echipa din tura de dimineață se afla la câteva mese distanță, unde zăbovea în concentrare și-n tăcere. Mai erau șaptesprezece minute până la următorul termen-limită, adică mai mult de-o veșnicie, deci aveau tot timpul din lume.

Anders Schyman a cuprins cu privirea priveliștea care i-a umplut sufletul. Poate că n-avea s-o mai vadă niciodată.

S-a dus în birou, a pus ceașca de cafea pe tăblie și a azvârlit alături ultima ediție a tabloidului, cea care fusese trimisă în provincie. Hârtia era puțin umedă; de-abia trecuse o jumătate de oră de când ieșise din tipar.

Schyman pleca mereu devreme spre serviciu, întrucât altfel risca să stea ore întregi în trafic, pe drumul spre Nacka, sau să ia o amendă, ori chiar să-i fie reținut permisul, pentru că folosea banda rezervată autobuzelor.

În dimineața aceea, nu mai simțea nimic din obișnuita corvoadă. Aerul era încărcat de electricitate și știa prea bine de ce.

Era mult mai ușor să iei atitudine și să pornești la luptă.

Pacea erau mult mai puțin motivantă.

Și-a așezat trupul zvelt pe scaun, a deschis ziarul și a început să-l citească entuziast.

Prima pagină era demențială: un emoționant prim-plan cu John Essex, trist și complet nemachiat, luat într-o cameră din Berlin cu o zi în urmă. Idolul muzicii pop îi acordase lui Berit Hamrin de la *Kvällspressen* un interviu în exclusivitate, în care vorbea despre prietenia dintre el și Michelle Carlsson, vedeta TV ucisă de curând, povestind cu lux de amănunte ce se întâmplase în noaptea aceea fatală, precum și ce însemna să fii anchetat de poliție. Un material fabulos!

Editorialul avea în vedere o chestiune de consum, era un articol redactat ca rezervă pentru prima pagină în zilele de sărbătoare, care nu fusese însă publicat până atunci, din cauza lansării veștii despre

moartea lui Michelle. Un articol de pe o altă pagină relata despre administrarea de medicamente la întâmplare, expunând o listă întreagă.

Articolul de fond susținea luarea unor măsuri drastice împotriva giganților uzați din industria medicamentoasă. Nu era cine știe ce.

Administratorul delegat și-a rotit agitat umerii și a răsfoit ziarul mai departe.

Secțiunea „lifestyle" cuprindea, pe de altă parte, o remarcă isteață cu privire la viitorul televiziunii, o lovitură oportună dată direct în plexul solar, o analiză lucidă și pertinentă făcută de unul dintre reporterii tabloidului.

Interviul cu starul pop se întindea pe două pagini: a șasea și a șaptea. Departamentul de divertisment ceruse să apară în paginile lui, dar Spike insistase asupra opțiunii curente. Schyman a zâmbit și a trecut gentil cu degetele peste cuvinte.

— Michelle Carlsson era o femeie minunată, îi spusese John Essex reprezentantului de la *Kvällspressen.* Atunci ne-am văzut pentru prima dată, dar între noi s-a creat o legătură instantaneu. Era plină de viață, de o inteligență sclipitoare și ne-am înțeles foarte bine. Moartea ei e o adevărată pierdere, atât pentru mine, personal, cât și pentru telespectatorii din Europa. Mai avea atâtea de împărtășit.

— Credeți că ați fi rămas prieteni pe mai departe? îl întrebase Berit Hamrin pe John Essex.

— Mi-ar fi plăcut tare mult s-o cunosc mai îndeaproape pe Michelle. Am întâlnit foarte puțini oameni care să mă înțeleagă din prima, însă ea a reușit. Am discutat încă de la început despre chestiuni importante, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată. În plus, era extraordinar de agreabilă. Am întâlnit multe femei la viața mea, dar niciuna ca ea.

Toată lumea o să vrea să aibă o copie după interviu și să cumpere fotografiile. Când Schyman o întrebase pe Berit cum reușise așa un lucru de ispravă, ea făcuse o simplă referință la *Nașul*, zicând că-i propusese lui John Essex o ofertă de nerefuzat. Schyman nu insistase să afle mai multe.

A sorbit cu grijă din cafeaua pe care și-o luase de la automat, a dat pagina și l-a văzut pe Carl Wennergren în fața castelului Yxtaholm, afișând o atitudine afectată. Reporterul de la *Kvällspressen* povestește cu lux de amănunte despre tragedia care a zguduit comunitatea suedeză a oamenilor din divertisment. Articolul era semnat de Sjölander – se vedea clar că fusese afectat de decalajul de fus orar. Nu era nici pe departe un material demn de un Pulitzer, dar măcar relata povestea și cu asta basta.

Schyman a răsfoit ziarul în continuare și a dat de articolul Annikăi Bengtzon despre tânăra neonazistă din Katrineholm care locuia într-o

cameră deprimantă situată la subsol. Neliniștea bărbatului s-a potolit puțin pe măsură ce a citit concentrat descrierea fetei, cu trecutul și convingerile ei. S-a teleportat în noaptea fatală de la castel, vizualizând dansul umbrelor.

Apoi a clipit de câteva ori și s-a trântit iarăși pe scaun.

Bună poveste, plus că și articolul era bine scris; avea profunzime și perspectivă. Era perfecțiunea întruchipată.

Ulterior a dat peste o analiză cu privire la anchetă, bazată pe informații primite de la poliție, de la un profesor de criminologie și de unul dintre cei mai faimoși avocați naționali ai apărării.

Citind analiza, Schyman a aflat că anchetele de genul acela erau, în general, un puzzle format din două tipuri de ingrediente: declarațiile martorilor și probele medico-legale. În cazul anchetei cu pricina, declarațiile erau contradictorii și neconcluzive, probabil din cauză că martorii fuseseră în stare de ebrietate sau extenuați de munca de peste zi sau poate din cauză că încercau să se protejeze împotriva unor consecințe care nu aveau nimic de-a face cu crima. În orice caz, era din ce în ce mai limpede că atacatorul era unul dintre cei doisprezece indivizi care rămăseseră peste noapte la castel. Poliția era sigură că aveau să-l depisteze pe baza probelor pe care le strânseseră, cu toate că nu arestaseră încă pe nimeni.

Profesorul de criminologie asigura publicul că motivul pentru care poliția nu se dovedea generoasă cu informațiile era că muncea din greu. În asemenea cazuri, timpul era cât se poate de important, iar poliția se dedica în totalitate anchetei. Avocatul apărării spunea că e mult mai important ca poliția să facă o anchetă amănunțită, decât să aresteze oameni. Dacă vinovatul nu se preda, acuzarea trebuia să ia în calcul o serie de dovezi circumstanțiale, sprijinite de probele medico-legale.

Administratorul delegat a oftat. Ceva din exprimarea aceea vagă îl făcea să creadă că rezolvarea crimei avea să dureze mult mai mult decât păreau să susțină specialiștii.

Următoarele două pagini cuprindeau articolul despre medicamente. Era un material pretențios, etalând grafice explicite și un cuprinzător studiu de caz făcut pe o tânără mamă care murise după administrarea unor calmante eliberate fără rețetă. Titlul era captivant: „Calmare letală”. Îți rămânea în minte. Schyman a zâmbit și a văzut că Torstensson bătea în ușa de sticlă de la biroul lui.

— A venit echipa TV, a zis redactorul-șef, cu o privire ușor somnoroasă, întrucât ziua era de-abia la început.

Anders Schyman s-a străduit să adopte o mimică neutră și a ridicat ochii din ziar.

— Deja? Am crezut c-o să vină la opt.

Torstensson a dus mâna la bărbia proaspăt rasă și apoi și-a aranjat

cravata.

— Mi-au umplut biroul de camere.

— Ți-au zis de ce?

Redactorul-șef se balansa nervos pe călcâie.

— Nu, a răspuns el. Dar sper să termine repede. Că sunt în concediu.

— Păi, ție vor să-ți ia interviu, a subliniat Schyman, conștient că punea paie pe foc. De ce trebuie să fiu prezent și eu?

— În caz că e vorba despre vreo chestie de deontologie jurnalistică, să știi că n-am de gând să inventez scuze pentru greșelile tale, a zis Torstensson tăios. N-ai decât să te descurci singur!

Apoi s-a întors pe călcâie și a traversat redacția, pernuțele prea mari ale hainei care-i acoperea umerii bălăbănindu-se ca niște plute pe suprafața unui lac.

Nu e vorba despre nicio chestie de deontologie, și-a zis Anders Schyman în timp ce-și freca fruntea, iar apoi a dat scaunul în spate și s-a uitat de jur-împrejur.

A ieșit din birou, lăsând ușa deschisă.

•

Thomas se ținea de tocul ușii. Pereții bucătăriei se clătinau.

— Avem cafea?

— Da, vezi în borcan, i-a răspuns Annika pe un ton neutru, fără să-și ridice ochii din ziarul pe care-l citea dimineața.

Într-o mână ținea o lingură, iar în cealaltă un șervețel. Stătea între copii. Kalle mânca un sendviș cu brânză, iar Ellen se mânjise toată de iaurt.

Deodată, Annika și-a dat seama că se trezea întotdeauna prima, că era mereu în picioare înainte să vină Thomas în bucătărie, să ia micul dejun, că cei mici erau hrăniți și îmbrăcați, cafeaua era gata și ziarele așteptau deschise pe masă.

Thomas s-a îndreptat cu pași nesiguri spre bufet și, cu mâini tremurânde, a înhățat o ceașcă.

— La ce oră te-ai întors azi-noapte? a întrebat ea, fără să-l privească.

— Era târziu, a zis el, punând cafea în ceașcă.

— Pe unde-ai umblat?

Și-a ridicat privirea din ziar; ochii Annikăi oglindeau mânie, dezamăgire și tristețe.

Thomas a curățat cu limba o linguriță murdară și apoi a mestecat în cafea.

— Am fost într-un bar din apropiere.

Ea a dat din cap și s-a uitat iar în ziar.

— Iartă-mă, a zis el.

— Nu vrei să stai jos? a întrebat ea, indicând cu privirea un scaun

aflat de cealaltă parte a mesei.

— Mami, eu m-am săturat, a zis Kalle, pe un ton piţigăiat.

În stânga Annikăi, Ellen a refuzat linguriţa cu mâncare.

— Bine, a zis Annika. Hai, fuguţa la baie, să te speli pe faţă şi pe dinţi!

Cu o eficienţă dată de obişnuinţă, Annika a ridicat-o pe Ellen din scaunul înalt, i-a şters mâinile lipicioase şi faţa şi a aşezat-o pe podea, alături de ea. Ellen a fugit de-a buşilea după frate-său, ţinând un picior sub ea, aşa cum se învăţase.

— Mai are puţin şi merge, a zis Thomas pe un ton cald, de tată iubitor.

Lumina dimineţii se răsfrângea asupra femeii de lângă masă, femeia lui, razele indiscrete scoţând la iveală oboseala de pe chipul ei.

— Iartă-mă, a repetat el, punând o mână peste mâna ei.

Annika nu s-a ferit de atingerea lui, însă i-a evitat privirea stăruitoare.

— Noaptea trecută m-ai cam speriat, a zis ea.

Thomas a coborât privirea asupra mesei, abţinându-se de la orice comentariu.

— Mă refer la ce-ai zis, a continuat ea. E şi vina mea. Sunt prinsă într-un cerc vicios, nu ştiu să mă port cu tine altfel decât m-am purtat cu Sven…

— Încetează! a poruncit el. Să nu îndrăzneşti să mă compari cu el!

— Dar e inevitabil, a zis Annika, privindu-l şi vorbindu-i ferm. Şi nu pentru c-aţi fi voi la fel, ci pentru că eu nu m-am schimbat. Mă port la fel, n-am învăţat nimic. M-am umilit în faţa ta, am acceptat tot şi am încercat să-mi răscumpăr greşelile. O înţeleg pe maică-ta că nu e de acord cu mine. Până şi mie îmi pare rău că ai ales să rămâi cu mine. Pentru că nu sunt împăcată cu viaţa mea.

A luat o gură de suc de portocale. Îi tremurau mâinile.

— Dar gata, lucrurile trebuie să se schimbe, a zis ea. Fie mă accepţi cu totul, fie ne despărţim.

Thomas s-a aplecat spre ea, privind-o cu ochi surprinşi.

— Ce vrei să spui? Ce planuri ai?

— O să ne căsătorim, a zis ea. Facem cununia religioasă şi tot ce ţine de ea, invităm absolut toate rudele şi toţi prietenii, închiriem un restaurant mare, chemăm o formaţie şi dansăm până-n zori. Facem o nuntă în toată regula şi publicăm o poză mare în *Katrineholms-Kuriren.*

Bărbatul s-a îndreptat de spate, apoi s-a rezemat de spătar şi a dat ochii peste cap.

— Nu ştiu de ce pui tu atâta preţ pe nimicurile astea, a zis el. Nunta şi cununia religioasă n-o să ne rezolve problemele, să ştii.

Annika s-a uitat pe fereastră şi a cercetat curtea cu parcarea pentru biciclete şi tomberoanele de gunoi.

— În orice caz, din punctul meu de vedere, nu se poate altfel, a zis ea.

Și-a retras mâna de sub a lui.

•

— Bună. Alide?

Bambi a luat seama la conexiunea telefonică proastă, având sentimentul că persoana de la celălalt capăt al firului se afla la o distanță mult mai mare decât în realitate. Geamătul difuz emis de electricitatea statică era de rău augur.

— Ce faci, Alide? Te-am trezit?

Un zgomot care semăna cu un suspin a plutit spre vest, peste Marea Baltică, apoi peste coasta Letoniei, trecând de Ösel, traversând Gotska Sandön, aterizând în Suedia, pe mica insulă din Landsort, și călătorind prin firul telefonic până la Solna.

— Nu, a zis femeia letonă. Eram trează.

Bambi Rosenberg a oftat ușurată. Alide părea să fie lucidă. Poate totuși puțin mahmură, însă capabilă să gândească.

— M-am ocupat de tot, a zis ea. M-am întâlnit ieri cu avocații, am trecut peste toate actele și tot așa.

Femeia n-a zis nimic, iar lui Bambi i s-a părut că aude pe cineva plângând. S-a așezat pe măsuța de toaletă din hol și s-a uitat în tavan, reținându-și lacrimile.

— Nu fi tristă, a zis ea, înecându-se. Ascultă-mă, Alide, trebuie să fim puternice!

— Îmi lipsește, a zis femeia într-o engleză cu un accent puternic. Mi-a lipsit toată viața, iar acum nu mai am ce face.

Bambi a închis ochii și a cedat, iar lacrimile i-au șiroit pe obraji.

— Știu, a zis ea în șoaptă. Și tu i-ai lipsit lui Michelle. Dar te-a iertat, Alide. Știi bine.

În receptor s-a auzit un oftat puternic, ascunzând poate chiar și o urmă de ușurare sufletească. Bambi s-a uitat la ecranul negru al calculatorului, mulțumită de afirmația ei numai pe jumătate adevărată. Michelle o iertase pe maică-sa, dar nu reușise niciodată să se împace cu durerea pe care i-o provocase dezamăgind-o.

— Poliția ce zice? Au arestat pe careva?

Bambi Rosenberg a dat dezaprobator din cap către peretele din față.

— Nu, nu știu de ce durează atât.

— Da' de înmormântare știi ceva?

— N-au stabilit încă data. Mai durează câteva săptămâni. Televiziunea ține azi o ceremonie de comemorare – o s-o înregistrez, s-o vezi și tu când vii încoace.

— Nu vreau să dorm în casă la Michelle, a zis femeia în șoaptă, de-abia acoperind cu vocea hârâitul de pe fir.

Actrița și-a șters lacrimile cu dosul mâinii stângi.

— Poți să dormi la mine, a zis ea. Ești bine-venită oricând. Numai să m-anunți când ajungi, să vin să te iau din port.

Au ținut amândouă un moment de reculegere, creând o legătură peste mare.

— Știi cumva ce-o să se întâmple? a spus mama lui Michelle Carlsson după un timp. Cu alocația, adică.

— Uită de ea, a răspuns Bambi. Nu există niciun testament, așa că totul îți revine ție. Apartamentul, afacerea, drepturile, mobilierul, bijuteriile. Ești singura ei rudă.

Alide a rostit pe un ton obosit:

— Michelle n-ar fi fost de acord cu asta, a zis ea. Nu merit nimic!

— Oh, ba meriți, a zis Bambi, optând pentru cel mai potrivit ton liniștitor din repertoriul ei. Michelle îți voia binele, sper că ești conștientă de asta. Altfel, nu te-ar fi ajutat cu bani. Voia să fii liniștită. Singurul motiv pentru care îți trimitea bani cu țârâita era să nu-i cheltuiești pe toți odată. Doar știi și tu cum stăteau lucrurile…

— Meriți și tu o parte din averea ei, a susținut Alide Carlsson.

Bambi Rosenberg s-a aprins la față, bucuroasă că nu era nimeni în jur s-o vadă.

— N-am apucat să-i dau înapoi banii ăia pentru silicoane, a zis ea. Eu n-am niciun drept asupra bunurilor ei.

— M-ai ajutat cu atâtea lucruri, a zis mama lui Michelle. O să am eu grijă să primești și tu ceva. Fii sigură de asta!

Vorbele ei au evocat un amețitor sentiment de déjà-vu, făcând-o pe Bambi Rosenberg să izbucnească în plâns.

— Nu vreau, a zis ea, dând dezaprobator din cap.

Mai auzise asemenea promisiuni și știa că avea să fie dezamăgită.

— Alide, tu nu ești maică-mea, nu-mi ești datoare cu nimic. Sună-mă când vii încoace, ca să ne vedem.

După ce-a închis, Bambi Rosenberg s-a prăbușit pe podea, s-a ghemuit în poziție fetală și a adormit.

•

Mehmed îl așezase pe Torstensson pe scaunul său de director executiv, în spate având un tablou făcut de Anders Zorn. Schyman stătea în prag și analiza scena și poziția echipamentului, încercând să-și imagineze cum avea să arate cadrul. I-a studiat atent pe oamenii care-și vedeau de treburile lor, ocupați cu cordoane de alimentare, cabluri, căști, microfoane și coli de hârtie, pentru stabilirea balansului de alb. Doi cameramani, un inginer de sunet și prezentatorul; plus o operațiune pe măsură.

O cameră era fixă și îndreptată asupra redactorului-șef, iar celelalte erau mobile și se plimbau după Mehmed. Prin urmare, echipa se aștepta ca Torstensson să stea la locul lui, iar Mehmed să se miște de colo-colo. Buuun.

Așezat sub lumina reflectoarelor, Torstensson era deja transpirat. Reflectoarele nu erau cu adevărat necesare, dar strălucirea lor orbitoare și încinsă era, cu siguranță, nimerită dacă voiai să pui pe cineva într-o lumină rea – așa-zicând. Torstensson se precipita destul de mult, trecându-și mâinile prin păr, lovind lavaliera prinsă de reverul hainei și dregându-și glasul.

Schyman nu știa prea bine ce urma să se întâmple. Mehmed trebuia să-l facă pe Torstensson să admită că vânduse acțiunile pe 19 iulie, cu o zi înainte să fie făcut public dezastruosul raport din al doilea pătrar. Prin urmare, probabil că la început avea să se concentreze asupra unei alte chestiuni, asupra unui lucru deja știut, cum ar fi momentul când aflase Torstensson informația aceea confidențială și în ce circumstanțe. Data tranzacției avea să fie evidentă, iar dacă Torstensson nu era pe față, avea să se încurce într-o rețea de scuze.

— Când vine vorba despre deontologia jurnalistică, nu sunt singurul care… a zis Torstensson pentru început, însă fără să-l ia nimeni în seamă.

Anders Schyman a remarcat că terminaseră cu aranjamentele tehnice. A închis ușa și s-a așezat lângă unul dintre cameramani.

— Excelent, a zis Mehmed Izol. Putem începe?

Prezentatorul s-a așezat pe un scaun în mijlocul încăperii, cam la un metru de cel care urma să fie intervievat, s-a așezat picior peste picior și și-a pus palmele cuminte în poală.

Schyman a gândit numaidecât: *Știe ce face, nimic de zis.*

— Domnule Torstensson, a zis Mehmed pentru început. Puteți să-mi spuneți, vă rog, care este poziția tabloidului *Kvällspressen* față de infracțiunile de ordin economic?

Torstensson s-a așezat mai bine în scaun și și-a dres glasul. Pe un monitor mic aflat la picioarele cameramanului, Schyman a văzut nudul voluptuos pictat de Zorn stând nemișcat chiar deasupra urechii stângi a redactorului-șef.

— Infracțiunile sunt un stigmat social în orice sistem democratic, a răspuns Torstensson. Una dintre obligațiile fundamentale ale presei este să investigheze infractorii din toate păturile sociale și să-i dea în vileag.

Nu mai spune? s-a gândit Schyman. *Și eu care credeam că asta-i treaba poliției.*

Și-a încrucișat brațele la piept și a încercat să-și stăpânească bătăile inimii. Dacă exista un om care să facă lumină în treaba cu pricina, atunci nu putea fi altul decât Mehmed.

•

Peretele de saci din cabina de decupaj în care lucra Anne devenise, prin cine știe ce minune, mic.

— Vino să vezi ce-am găsit, a zis Anne de dincolo de zid.

Tăcută și oarecum neliniștită, Annika și-a croit drum printre saci. Îngrijorarea o slăbise și pășea nesigur.

— La început, am crezut că-i vreo vechitură, pentru că nu se vede nimic pe ea, i-a explicat Anne, dând volumul mai tare. Ascultă!

Annika stătea în spatele prietenei sale și inspira aerul uscat de atâta electricitate câtă se afla în jur. Praful a făcut-o să strănute. Apoi, a ascultat o casetă operată de un video normal aflat la picioarele Annei. Dincolo de electricitatea statică și de numeroasele zgomote din fundal, se auzea cineva gâfâind și gemând.

— Ce e asta?

— Nu știu sigur, a răspuns Anne Snapphane, căutând ceva pe fundul unui sac de lângă ea.

— Și nu se aude decât sunetul? a întrebat Annika.

— Îhî. Am ascultat vreo cinșpe minute. Par a fi doi care și-o trag.

Roșie la față de la efortul pe care-l făcuse cât stătuse aplecată, Anne Snapphane s-a ridicat și i-a înmânat un teanc de casete.

— E una dintre casetele pe care am tras emisiunea, probabil una din ultima seară.

A băgat o altă casetă într-un alt aparat, de redare beta. Monitorul din fața ei a pâlpâit și apoi a afișat zidurile plouate ale castelului Yxtaholm. Indecenta coloană sonoră rula în continuare, în timp ce camerele setau balansul de alb și aparatul de redare beta testa sunetul.

— Auzi, a zis Annika, vreau să te întreb ceva.

— Zi, a spus Anne, pornind derularea pe dispozitivul de redare beta.

— E adevărat că atunci când ai susținut proba aia de prompter Michelle s-a asigurat c-o să întârzii?

Anne Snapphane s-a îndreptat de spate și și-a scos umerii în afară. S-a întors și s-a uitat la Annika cu gura căscată.

— Cine ți-a zis?

— E adevărat? Te-a sabotat?

Anne a țintuit-o cu privirea preț de câteva secunde. Apoi s-a întors dintr-odată cu spatele și a schimbat caseta din aparatul de redare beta. Gemetele și gâfâielile rulau în continuare la picioarele ei.

— Nu știu, a spus ea. Karin Bellhorn așa zice. Nu văd de ce-ar minți.

Anne a lăsat jos eticheta pe care o ținea în mână și, ridicând privirea peste saci, s-a uitat spre ieșire.

— Pe de altă parte, nu înțeleg de ce mi-a zis de-abia acum.

A privit-o pe Annika peste umăr.

— Deci nu știu, sincer, a zis ea. Da' de ce te interesează?

Întrebarea plana amenințător deasupra capetelor lor.

— E adevărat că… auzind de ce-a fost în stare Michelle, ai zis că vrei s-o strângi de gât? a întrebat Annika cu teamă în glas.

Anne a răspuns pe un ton precaut, provocându-și prietena:

— Perfect, deci vrei să știi dacă am omorât-o eu!

S-a întors iar și s-a uitat calmă, în ochii Annikăi.

Jurnalista a înghițit în sec, cu zgomot.

— Nu, n-o lua așa. Dar de ce nu mi-ai spus toate lucrurile astea? E neplăcut să le auzi din gura altuia.

Anne s-a uitat în jos, la propriile mâini.

— Știi, am uitat cu desăvârșire, a zis ea. Iar apoi mi-a fost rușine să-ți spun.

S-a uitat iarăși la Annika.

— Cred că aproape fiecare dintre noi a avut, în seara aia, un moment în care și-a dorit s-o omoare pe Michelle.

S-au uitat una la cealaltă și Annika a știut că prietena ei spunea adevărul. Liniștea apăsătoare a fost acoperită de gemetele de pe casetă, Annika și Anne rămânând, amândouă, șocate când au constatat că au încetat. S-a auzit un fâșâit, ca și cum înăuntru ar fi pătruns dintr-odată un curent de aer, iar apoi, în cabină, a răsunat o voce de bărbat:

— A intrat cineva?

Fâșâitul difuz a continuat, acompaniat de electricitatea statică.

— Nu, n-a intrat nimeni, hai…

Zgomotele indecente au revenit: șoapte, râsete, gâfâieli și gemete.

— Au mai vorbit și înainte? a întrebat Annika surprinsă.

Anne Snapphane a dat dezaprobator din cap, vădind o oarecare paloare pe chip.

— Crezi că sunt Michelle și John Essex? a întrebat Annika.

După o clipă de ezitare, Anne a dat aprobator din cap.

— L-a început sunt multe indicații date prin sistemele de intercomunicație – chestii pe care le spun mereu cei din cabina de montaj: „Mai avem cinci minute”, „Pregătiți-vă”, „Camera unu”, „Bagă genericul”, „Pornește camera doi”… Michelle îl introducea în scenă pe John, deci caseta e din seara aia.

— Și cine a făcut înregistrarea?

Respirând întretăiat, Anne Snapphane a clătinat din cap.

— Habar n-am. Am găsit-o printr-un morman de benzi-ghid, deși n-are nicio treabă cu emisiunea.

Cuplul înregistrat continua să gâfâie și să freamăte. Annika asculta concentrată zgomotele, iar după un minut sau două, Anne a hotărât să deruleze caseta. Sunetele s-au transformat într-un ciripit aparținând, parcă, unor personaje animate care și-o trăgeau repede. Annika a înghițit în sec; vena de la baza gâtului îi pulsa rapid.

— Au mai zis ceva ce ne-a scăpat, a spus Anne Snapphane, derulând înapoi.

— Cum merge treaba?

Karin Bellhorn a băgat capul pe după grămada de saci.

Anne a oprit caseta cu gemete. Producătoarea a ridicat din

sprâncene ca și cum s-ar fi înălțat pe vârful degetelor. Ochii femeii au devenit glaciali când a zărit-o pe Annika.

Jurnalista a dat să zâmbească.

— Se apropie ceremonia de comemorare, a zis ea. M-am gândit c-aș putea să…

Însă producătoarea nu i-a acordat nici cea mai mică atenție.

— Ai reușit să strângi tot materialul de la 101 la 102?

— Oarecum, a răspuns Anne, cotrobăind iar prin sac. Am scos minutele de pe toate casetele pe care le-am găsit și, din partea mea, sunt gata pentru montajul cap la cap.

— Poți să te ocupi de asta? a întrebat producătoarea cu voce răgușită de la stres și de la fumat. Poți să faci o listă cu indicații de decupaj, în care să treci timpii de intrare și de ieșire, și s-o lași la mine pe birou, înainte să pleci?

Annika a văzut-o pe Anne scrâșnind din dinți.

— Dar mai am încă o grămadă de…

— Nu contează, le faci săptămâna viitoare. Cunoști procedura, așa că pune laolaltă casetele de care avem nevoie pentru montajul final. Excelent!

Karin Bellhorn s-a întors pe călcâie și a plecat.

— Nenorocita! a spus Anne printre dinți, în ce timp pașii apăsați ai producătoarei coborau scările. O să mă prindă toamna aici! Ei bine, e clar că n-am nicio șansă să merg la ceremonia de comemorare.

Annika a început să se foiască, întrucât știa că o ține din muncă.

— Auzi, a zis ea, luându-și geanta, eu m-aș duce să fac o plimbare.

Anne Snapphane s-a aplecat și a scos afară caseta cu gemete.

— Nu e drept, a zis ea. Compania asta își bate joc de mine…

Și-a șters sudoarea de pe față.

— Ține! a zis ea, înmânându-i caseta Annikăi. Du-te la Gunnar și întreabă-l ce e cu ea, cine a înregistrat-o și de ce.

Annika a luat caseta, a îndesat-o în geantă și și-a croit drum dincolo de monitoare.

•

Thomas a recunoscut zgomotul pașilor care se apropiau pe mocheta groasă, apăsători și totodată sprinteni. A deschis sertarul de sus al biroului, a luat câteva rapoarte și le-a pus pe birou, iar apoi a apreciat distanța la care se aflau pașii și a început să numere: trei secunde, două, una…

— Te cheamă administratorul de secție puțin în birou.

El s-a uitat în sus surprins, lăsând impresia că era ocupat.

Secretara stătea în prag, proptită într-o mână de tocul ușii și cu o expresie oarecum chinuită pe chip, din cauza branțurilor incomode.

Thomas a zâmbit.

— Vin imediat.

A luat rapoartele, le-a rearanjat pe două dintre ele și apoi le-a pus în sertar și l-a încuiat. A urmat-o pe secretară pe culoar în jos, trecând de biroul de primire și de salonul unde personalul își bea cafeaua, și a ajuns în dreptul biroului din colț.

— O cafea? l-a întrebat ea în timp ce a deschis ușa.

— Da, te rog, a răspuns Thomas. Cu lapte.

A înghițit în sec și s-a uitat înăuntru.

Toți cei cinci administratori de secție erau prezenți. La fel și directorul și negociatorul-șef. Erau aliniați de partea cealaltă a mesei de conferințe. De mahmur ce era, lui Thomas îi bubuia capul și se mișca oarecum spasmodic. S-a dus direct la masă, s-a așezat pe un scaun și s-a rezemat de spătar. Urechile îi țiuiau ușor. Cei șapte administratori se uitau impenetrabili în jos, spre masă sau în tavan.

Thomas a înțeles deodată totul: n-aveau să-l angajeze. O aleseseră pe femeia de la Federația Consiliilor Județene.

Negociatorul-șef, așezat în capul mesei, a zis:

— Thomas, pentru început, vrem să te asigurăm că suntem foarte mulțumiți de contribuția ta la proiectul pe asistență socială.

Thomas a înghițit în sec și și-a pus mâinile cruciș în poală, observând că erau reci și umede.

— După cum știi, am analizat diverse posibilități cu privire la planificarea și dezvoltarea regională a Suediei, a continuat negociatorul-șef, aruncând o privire rapidă prin cameră. Chestiunea asta e oarecum delicată pentru noi, cei de la Asociația Autorităților Legale, întrucât am considerat dintotdeauna că nu merită niciun interes. Am considerat de la bun început că nu merită să avem în vedere dezvoltarea *regională*, ci numai pe cea *locală*. Dar acum lucrurile s-au schimbat: trebuie să lăsăm impresia că această chestiune nu ne-a lipsit nicio clipă din agendă, și asta cât mai repede. Cu alte cuvinte, trebuie să echilibrăm situația.

Thomas s-a aplecat înainte, și-a așezat mâinile încrucișate pe masă și a dat recunoscător din cap către secretara care-i aducea cafeaua.

— Așa e, a zis el, dându-și seama că nu avea cum să-și bea cafeaua, deoarece îi tremurau mâinile foarte rău. M-am gândit și eu la problema asta și am o soluție.

Pentru prima dată de când luase loc la masă, cei cinci administratori de secție s-au uitat la el, vădind surprindere și curiozitate pe chip.

— E cât se poate de vital ca asociația să-i dea înainte spunând că această chestiune a fost de interes major pentru ea, a continuat Thomas. N-am fost prea entuziasmați cu privire la fazele inițiale ale proiectului, la repartizarea parlamentului regional în provincia Skåne și la fuziunea mai multor județe în regiunea Västra Götaland. Însă, pe de altă parte, n-am avut nicio poziție critică, așa că, din punctul meu de vedere, suntem încă în cursă. Oricum, e absolut necesar să ne

clarificăm poziția și să venim cu obiective bine definite care să se dovedească eficiente pe parcursul operațiunilor, adică ne trebuie niște obiective cu susținere politică.

Negociatorul-șef îl privea curios.

— La ce te gândești?

Îmi pun întrebări, și-a dat Thomas seama. *Mingea e la mine în teren, iar ei ascultă.*

— Eu zic că trebuie să tratăm foarte serios acest curs de evenimente, a zis Thomas, rezemându-se iar de spătar și lăsând mâinile în poală. Pentru asociație, chestiunea în cauză nu e o simplă cosmetizare, ci o să devină realitate în anii următori. Influența regională o să crească dramatic și trebuie să ne adaptăm schimbărilor de climat. Propun să facem echipă cu Federația Consiliilor Județele prin asociație în participațiune și să punem dezvoltarea regională pe lista priorităților – continuând, desigur, și dezvoltarea autorităților locale…

Nu mai avea putere să vorbească, îl ardea gâtul. Tăcerea din sala de conferințe era densă și electrică.

Negociatorul-șef și-a dres glasul:

— Și ce secție ar trebui să aibă jurisdicție asupra… asociației în participațiune, după părerea ta?

— Departamentul de Dezvoltare, firește, a zis Thomas. N-ar trebui să fie diferențe mari și durabile între dezvoltarea locală și cea regională. De azi încolo, trebuie să tratăm aceste direcții în mod perfect egal; trebuie să fie îngemănate și să se susțină reciproc.

O parte din administratori au dat aprobator din cap – era o decizie potrivită la momentul potrivit.

— Și cum o să convingem organizațiile și autoritățile să accepte orientarea asta nouă? a întrebat administratorul Departamentului de Îngrijire și Asistență Sanitară Socială.

— Nu e o orientare nouă, a contracarat Thomas numaidecât. Dimpotrivă, asociația a promovat dintotdeauna această politică regională, doar că acum o s-o propagăm mult mai susținut.

Tăcerea din jurul mesei, starea de expectativă și de îndoială l-au făcut pe Thomas să transpire.

— Prin materiale scrise, a zis el pe un ton atât de ridicat, că era aproape răgușit. O serie de publicații informative cartonate, un ghid pentru toți cei implicați în dezvoltarea regională: istoric, cercetare, evaluări, analize. Seminare deschise și forumuri de discuții, de mare amploare, o serie de prelegeri, stimulente materiale pentru modelele locale de dezvoltare. Asociația o să fie în prima linie, noi stabilim programul și ceilalți să ne urmeze…

— Crezi că ai putea să preiei sarcina asta? a întrebat negociatorul-șef.

Thomas și-a dres discret glasul, iar apoi a răspuns:

— Ar fi cea mai motivantă sarcină pe care aș putea s-o primesc în momentul de față.

Administratorul Departamentului de Dezvoltare s-a aplecat în față, cu o sclipire-n ochi. Dacă planul cu pricina avea să fie implementat, departamentul lui primea resurse semnificativ mai mari, asta pe lângă influență și prestigiu.

— Trebuie să recunosc că e o propunere interesantă, a zis el, însă a fost întrerupt de negociatorul-șef, care s-a întors spre Thomas, zicându-i:

— Care e situația ta personală? Ai familie, locuiești în oraș?

— Am o soție, a zis Thomas, dând să zâmbească. Avem împreună doi copii care merg la o grădiniță locală și locuim cu chirie într-un apartament din Kungsholmen. Înainte să vin aici, la asociație, am lucrat vreme de șapte ani în Vaxholm, renumit pentru a fi găzduit primele privatizări și restructurări.

Thomas n-a mai fost în stare să continue și a tăcut din senin. S-a simțit dintr-odată ca o prostituată din Thailanda care-și vindea trupul expus printr-o fereastră. Și-a dat seama că făcea pe grozavul, lăudându-se că locuia într-un apartament pe care, de altfel, îl detesta, că-și trimitea copiii la o grădiniță de care nu era deloc mulțumit și, culmea, mai făcea referire și la orașul din care se străduise atâta să evadeze.

S-a uitat în jos, la masă.

— Propunerea ta e interesantă, a zis negociatorul-șef. O s-o dezbatem și-o să te contactăm cât de repede, posibil chiar în după-amiaza asta.

Întrunirea s-a încheiat. Ridicându-se, Thomas aproape că a răsturnat scaunul. Secretara l-a prins, iar apoi a luat de pe masă ceașca de cafea din care bărbatul nu băuse nici măcar o gură.

Thomas s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușă. Îi tremurau genunchii și în minte îi răsuna un gând: *Ziua Judecății.*

•

Gunnar Antonsson a strâns centura în jurul scaunului, să nu cadă nimic de pe el. S-a întins și apoi și-a masat șalele, în timp ce ochii îșI vedeau de riguroasa verificare. Cutiile de zinc erau împachetate și securizate, pupitrul de control era în standby, iar mobilierul fusese culcat și fixat pe podea. Carul de transmisiune cu numărul cinci era aproape gata de plecare. Odată ce întrerupea alimentarea externă cu curent electric și ridica rampa hidraulică, putea să-i dea bice spre Danemarca.

Gunnar și-a înălțat gulerul, și-a aranjat părul și s-a simțit deodată cu inima ușoară. Afară, bătea vântul – o briză curată ce avea să străbată întreg ținutul rural în timp ce Gunnar conducea spre granița cu

Danemarca. Aerul era rece, de parcă ar fi fost toamnă; vremea nu fusese deloc vărătică, iar toamna era anotimpul lui preferat.

Îndreptându-se spre ieșire, a dat nas în nas cu o față. Avea niște ochi mari și frumoși, iar Gunnar a zâmbit instinctiv. Era reportera de la tabloid, tipa care se arătase interesată de echipamentul tehnic, Annika Bengtzon.

— Gata, plecați spre continent? a întrebat ea.

Gunnar Antonsson și-a aranjat pantalonii largi.

— Da, sunt gata de plecare, a zis el.

— Cred că e grozav să mergi așa, din loc în loc, fără nicio grijă, a zis ea.

Gunnar a studiat-o pe jurnalistă. Era agitată și respira greoi. Avea ceva familiar, ceva ce i se părea cunoscut, dar nu-și dădea seama ce.

— Aveți vreo treabă cu mine?

Annika a făcut o pauză, îmbujorându-se ușor.

— M-a trimis Anne Snapphane. Trebuie să scoată minutele și m-a rugat pe mine să vin să vă întreb ceva.

— S-o salutați pe Anne din partea mea, a zis Gunnar.

— E vorba despre caseta asta, a spus Annika Bengtzon, privindu-l fix pe Gunnar. O înregistrare de la Yxtaholm, făcută în ultima seară, cu multe indicații de jargon tehnic. Știți cumva ce e pe ea?

— Haideți înăuntru, a zis el, făcând un semn primitor cu mâna. Jargon tehnic? La ce vă referiți?

Annika Bengtzon a pășit înăuntru și a început să cotrobăie prin geanta ei mare. O femeie arătoasă, sexy, cu sâni mari. Gunnar a simțit deodată o căldură între picioare.

— N-aș putea să vă spun exact, a zis ea, oarecum stânjenită. Eu n-am auzit nimic, dar Anne mi-a spus că se aude cineva care spune: pregătiți-vă, mai avem cinci minute, camera unu, generic, porniți înregistrarea…

— Aaa, cred că e vorba despre indicații date prin sistemul de intercomunicație, a zis el. Așa comunică echipa când e pe platou. Echipamentul e deja la locul lui, securizat, dar dacă vreți, pot să pornesc un video să vedem despre ce e vorba.

Annika nu s-a mișcat de la locul ei. Își deplasa centrul de greutate de pe un picior pe altul, temându-se să lase caseta din mână.

— Ce vă interesează, de fapt? a întrebat el pe un ton precaut.

Văzând că Gunnar era atât de încurcat, jurnalista s-a îngrijorat. Directorul de operațiuni tehnice vădea un sentiment acut de vinovăție. Oare-i scăpase ceva?

— Mă interesează să știu cine a înregistrat materialul și de ce, a zis ea.

— Păi, de obicei facem înregistrări și din culise, care cuprind, desigur, și indicațiile date prin sistemul de intercomunicație, a spus el,

pe un ton calm.

— Puteți fi mai explicit?

— Uitați, de exemplu, am făcut o ediție specială pentru Eurovision și, ca să arătăm cum decurgeau lucrurile în culise, a trebuit să ascultăm dialogul dintre cabina de montaj și oamenii de pe platou, indicațiile directorului către cameramani, ce s-a spus în timpul decupajului, chestii pe care nu le auzi când vizionezi o emisiune. Pe casetă e și coloana sonoră, numai că se aude încet, pe fundal…

— Procedura asta e uzuală?

Calmându-se puțin, Gunnar Antonsson și-a dat părul pe spate. Era jurnalistă și toți jurnaliștii erau curioși, după cum bine știa și el.

— Am făcut asta și pentru seria *Vrei să fii milionar*?, a continuat el. Pentru diverse emisiuni cu scop caritabil, pentru câteva documentare…

— Michelle! a zis ea, făcând ochii mari. Michelle v-a rugat să înregistrați dialogul prin sistemul de intercomunicație de la ultimul episod din *Petrecere de vară la castel*, ca să-l folosească la documentarul despre viața ei.

Gunnar Antonsson a simțit o arsură în gât.

— Am cam întârziat, a zis el. Dar asta numai pentru că a intervenit o problemă în cabina de sunet.

— Ce? a zis Annika, clipind.

— Michelle mi-a cerut să înregistrez toată sesiunea, dar mi-a scăpat genericul. Uitasem de asta.

Gunnar Antonsson s-a vânzolit puțin și a simțit că-l ia cu transpirație pe spate.

— N-a fost o cerere oficială, a continuat el, iar eu nu intenționam să trec asta pe nota de plată. Că, până la urmă, n-am făcut decât să apăs pe un buton. Nu intenționam să cer bani pentru asta…

Jurnalista a ridicat mâna.

— Firește, a zis ea, îmi dau seama. Dar vedeți, domnule Antonsson, pe caseta asta, la sfârșit de tot, e o discuție. Cum credeți că a ajuns acolo?

Directorul de operații tehnice i-a aruncat femeii o privire cercetătoare și a remarcat că era foarte concentrată. Deci aici voia să ajungă, de fapt. Bărbatul a devenit mai agitat.

— Cum adică?

A făcut un pas în spate, realizând că rostise întrebarea cu multă indiferență. Annika Bengtzon a contracarat făcând un pas în față.

— La sfârșitul casetei, se aud niște oameni vorbind, a zis ea, cu emoție în glas. Și aș vrea să-mi explicați cum de a fost înregistrată discuția asta.

Ceva din privirea ei l-a făcut pe Gunnar să bată și mai mult în retragere.

— N-are cum, efectiv n-are cum, a zis el. Decorul era strâns. Fiecare microfon și fiecare dispozitiv de intercomunicație erau la locul lor. Sigur e o discuție rămasă de la o înregistrare mai veche.

Jurnalista l-a țintuit cu privirea.

— Când ai început să înregistrezi?

Gunnar Antonsson a închis ochii pentru o clipă, amintindu-și de inginerul de sunet care strigase după ajutor cu șapte minute înainte de ora la care trebuiau să înceapă filmările: „Gunnar, avem o problemă în cabina de sunet. Gunnar!”

Lăsase totul baltă și urcase imediat în cabină, reușind, împreună cu inginerul de sunet, să depisteze problema: un cablu de pe jos care făcuse scurtcircuit. Apoi, zorise numaidecât spre car, transpirat din cap până-n picioare și prost dispus.

— Filmaseră deja vreo doișpe minute până să apuc eu să bag o casetă în aparatul-ghid. L-am setat să înregistreze până la sfârșit și l-am lăsat să-și vadă de treabă.

— Deci asta a fost pe la 19:12, a zis Annika. Și apoi ce-ați făcut, l-ați oprit?

Bărbatul a înghițit în sec, cu zgomot, și a scotocit prin memorie.

— Probabil că nu, a zis el. Se oprește automat după opt ore.

Annika Bengtzon a făcut niște calcule și apoi l-a privit cu ochi mari.

— Ultimele minute de pe casetă au avut loc după trei dimineața! Cum de-a fost înregistrată discuția aia?

Buimăcită și intrigată, jurnalista s-a uitat la Gunnar. Un val de ușurare sufletească i-a domolit bărbatului durerea din gât: nu greșise cu nimic. Era evident că tânăra era interesată numai de partea tehnică a problemei. S-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre cabina de montaj, unde se afla pupitrul cu comutatoare, butoane de reglaj, beculețe, microfoane și monitoare. Încruntat, și-a plimbat privirea pe deasupra pereților și a simțit cum începe să transpire la ceafă.

— N-are cum, efectiv n-are cum, a zis el. Sigur e o greșeală. Am dezasamblat totul și am pus echipamentul la loc. N-a mai rămas niciun dispozitiv care să transmită sunetul. Am oprit tot, acumulatorii erau la încărcat…

— Și totuși, trebuie să mai fi existat o sursă de curent în car, a zis Annika. Caseta mergea în continuare.

Gunnar a săgetat-o cu o privire aspră. Nu era proastă deloc. Ducând o mână la obrazul proaspăt ras, bărbatul a cercetat întreaga zonă. A zărit deodată un beculeț roșu în mijlocul rack-ului de pe perete. S-a dus mai aproape de locul respectiv, aplecându-se peste pupitru, și a făcut un semn cu mâna.

— Vedeți?

— Ce e? a întrebat tânăra.

A văzut-o cercetând șirurile de beculețe roșii, verzi și stinse.

— Transformatorul e pornit.

S-a întors încet spre ea. Annika se afla foarte aproape de el.

— Asta e! Difuzorul era pornit, iar sunetul din microfon a intrat în circuitul general. Se întâmplă des. Uneori, ajungi să auzi chestii de-a dreptul stânjenitoare.

Confuză, Annika a clipit și și-a umezit buzele.

— Vedeți microfoanele alea de pe pupitru? Facilitează comunicarea dintre cabină și platou. Ca să te faci auzit, trebuie să apeși butonul ăsta…

S-a aplecat și i-a arătat un buton negru de un centimetru aflat chiar lângă microfoane.

— Apoi, transmisiunea prin microfon ajunge în consolă și de acolo în circuitul de comandă generală, iar toată lumea aude ce se vorbește. La sfârșit, apeși iar butonul și circuitul se întrerupe.

Gunnar s-a îndreptat de spate, încercând să facă abstracție de durerea pe care o simțea în șale.

— Oricum, a zis el, microfonul directorului tehnic e mereu pornit. Pentru că dă indicații după indicații și ceilalți trebuie să-l audă. În principiu, microfonul trebuie stins la sfârșitul filmării, dar nu se întâmplă mereu asta, și uite-așa auzi cele mai uimitoare comentarii…

— Ca de exemplu?

Bărbatul și-a schimbat poziția, depărtându-și picioarele.

— Câteodată, după emisiune, directorii o iau razna. Vorbesc vrute și nevrute: că nu știu ce invitat e din cale-afară de prost, că omul cu camera e de pomană, că prezentatorii sunt niște amețiți și tot așa. Și se poate ajunge la situații urâte. Iar Stefan are momente când critică orice. I-a vorbit de rău pe toți.

— Deci ce e pe casetă?

— Posibil să fie ceva care s-a auzit prin microfonul directorului din cabina de montaj.

— Chestii care s-au întâmplat aici pe la trei dimineața în ajun de Sânziene?

El a dat aprobator din cap.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor! a zis Annika, ieșind valvârtej din car.

Gunnar Antonsson a privit-o în timp ce se făcea nevăzută și a ascultat tăcerea pe care a lăsat-o în urmă, încercând să-și dea seama de ce îl emoționa atât de tare prezența ei.

Când și-a dat seama, l-au trecut fiorii de jos până sus.

Îi aducea aminte de Michelle Carlsson.

•

De regulă, redacția era liniștită dimineața, dar nu și în ziua aceea. Lumea șușotea mai mult decât de obicei, capetele erau mai apropiate unele de altele, iar ochii mai mari. Toți știau că se întâmplă ceva, dar

nu-și dădeau seama ce. Toată lumea părea să știe că Torstensson dăduse un interviu în dimineața aceea, dar habar n-avea pentru ce. Absolut fiecare angajat de la *Kvällspressen* aflase, în mare taină, că redactorul-șef se închisese în birou, refuzând să răspundă la telefon, și toată lumea îl vedea pe administratorul delegat stând în acvariul lui și citind, aparent netulburat, un ziar. Toată lumea auzise că Herman Wennergren, președintele consiliului director, era în drum spre redacție.

Anders Schyman ședea pe scaun, nemișcat și vlăguit. Rezemându-se cu putere de spătar, deschisese un ziar, ca să pară că era ocupat cu cititul. Cu digestia era la pământ; fusese la baie de zece ori în timpul dimineții.

Pentru a cincisprezecea oară în cincisprezece minute, s-a uitat la ceas. Nu mai avea ce să facă. Dosarul-antrax trebuia să-și facă efectul, într-un fel sau altul; nu-i rămânea decât să spere și să se roage că urma să aibă efectul scontat.

Telefonul a sunat pe neașteptate, un semnal strident anunțându-l că era căutat pe numărul de interior. Schyman aproape c-a sărit de pe scaun.

— A ajuns! l-a informat Tore Brand de la biroul de primire, închizând înainte ca Schyman să apuce să zică ceva.

Administratorul delegat a pus receptorul încet în furcă și a privit valul de angajați din redacție, așteptând să sosească președintele consiliului director.

Persoana care s-a apropiat însă de el era fiu-său, Carl Wennergren, mai rapid și mai agil decât taică-său. Schyman s-a aplecat asupra ziarului și a început să respire pe gură.

Ciocănitul s-a auzit tare și agresiv. Cu un gest agitat, i-a făcut semn reporterului să intre.

— Ce i-ai făcut lui Torstensson? a spus Carl Wennergren pe un ton poruncitor, mijindu-și ochii și aruncându-i o privire albastră și glacială.

— Mai degrabă m-ai întreba ce-a făcut Torstensson, a zis Schyman cu calm, dând pagina. Ce vrei?

— Să-ți împlinesc visurile, aia vreau! a zis Carl Wennergren, scoțând o hârtiuță din buzunarul gecii. Asta e demisia mea, care intră în vigoare chiar de acum!

Anders Schyman a simțit că-i creștea pulsul nebunește și s-a rugat să-și poată ascunde reacția. A lăsat hârtia pe birou fără să se uite la ea și fără să încerce s-o ridice.

— De ce-ți dai demisia? a întrebat el cu calm.

Carl Wennergren era un actor prost: transpirase în jurul tâmplelor și mâna cu care pusese cererea de demisie pe tăblie îi tremura.

— Știi prea bine, a zis el pe un ton ciudat, atât agresiv, cât și supus.

— Nu, nu știu, a zis Schyman. Zi-mi tu!

A ridicat privirea spre reporterul blond, înalt și cu umeri lați. I-a trecut un gând prin minte: *Dacă se răzgândește, pierd tot.*

— Nu-mi respecți munca, a zis tânărul. Ai favoriți, de exemplu tipa aia, Bengtzon. Te porți ca un laș când apare vreo problemă de deontologie. Habar n-ai ce e aia muncă de ziar. Vrei să mai auzi? N-am de gând să-ți mai suport abuzurile.

La sfârșit, lui Carl Wennergren îi tremura bărbia, iar înțelesul cuvintelor lui l-a făcut pe Schyman să simtă furnicături în degetele de la mâini și de la picioare.

Demisionează pentru c-o să preiau eu conducerea, s-a gândit el. *Dumnezeule – refuză să mai lucreze aici, cu mine la conducere. Nu-mi vine să cred, am reușit*! *S-a terminat.*

A rămas cu gura căscată și și-a acoperit fața preț de o clipă, adunându-se.

Și dacă mă înșel? s-a gândit el. *Poate că-și dă demisia din cu totul alte motive.*

— Carl, a zis el. Ești un reporter curajos și cu inițiativă. Uneori te pripești și judeci lucrurile greșit, dar dacă ești dispus să…

— Nu sunt, l-a întrerupt Carl Wennergren. Nu vreau să-ți mai dau socoteală pentru nimic! O să-mi iau lucrurile în după-amiaza asta.

I-a întors spatele lui Schyman cu hotărâre.

— Stai! a zis Schyman pe un ton aproape tărăgănat. Contractul tău prevede o perioadă de două sau chiar trei săptămâni de preaviz. Vreau să-l citesc înainte să pleci.

Reporterul s-a întors cu fața la el, afișând un zâmbet triumfător.

— O să lucrez pentru unul dintre rivali, a zis el. Nu poți să mă obligi să rămân aici de vreme ce am semnat deja un contract cu altă companie.

— Depinde de companie, a zis Schyman, lăsându-se atât de mult pe spate, încât a scârțâit scaunul.

Carl Wennergren a ridicat bărbia și sprâncenele și s-a uitat la Schyman.

— O să fiu noul director executiv de la Global Future.

Anders Schyman a izbucnit într-un râs atât de puternic, încât a fost nevoit să se aplece în față, ca să nu cadă cu scaun cu tot. *Dumnezeule, asta-i culmea ironiei*! Nu-i venea să creadă. Reporterul era dezumflat. A clipit de câteva ori și și-a trecut limba peste buze.

— Ce ți se pare așa de amuzant?

— Auzisem că Global Future și-a încetat activitatea, a zis Schyman, adunându-se.

— Da' de unde? Compania o să fie restructurată și o s-o cumpăr eu. Am un plan genial și-o s-o pun din nou pe picioare!

— Bun, a zis Schyman. Atunci, poți să pleci liniștit. Global Future

nu e deloc un rival pentru noi.

— Crezi că nu știu că încerci să mă manipulezi?! a țipat reporterul, privindu-l tăios. Vrei să mă faci să rămân aici!

Carl Wennergren s-a întors pe călcâie, ca să iasă din acvariu, și a dat nas în nas cu taică-său, care stătea în pragul ușii.

— Schyman nu-mi dă voie să plec! a zis el, îndreptând arătătorul spre administratorul delegat.

— E păcat să vezi plecând oameni pricepuți, așa ca tine, a zis Schyman, străduindu-se din răsputeri să-și controleze vocea. Dar, în cazul în care consideri că ofertele noastre nu te mai mulțumesc, firește că-ți respectăm decizia de a pleca și de a te dedica propriei companii.

Reporterul a pufnit, într-o manieră ce vădea sfidare și neîncredere.

— Lingăule ce ești! a zis el.

Carl a trecut pe lângă taică-său și s-a îndreptat spre redacție. Herman Wennergren a închis ușa puțin prea brusc. Era serios. Anders Schyman a simțit nevoia să se așeze; nu-l mai țineau picioarele.

— Am venit aici la rugămintea redactorului-șef Torstensson, a zis președintele consiliului director, cu fața umflată și capul aplecat. E foarte îngrijorat cu privire la o informație care a ajuns în atenția unui post de televiziune.

Anders Schyman a dat aprobator din cap, cu un gest foarte discret.

— Știu, am asistat la interviul de dimineață, a zis el. A fost tare neplăcut.

Președintele consiliului director s-a apropiat de administratorul delegat și i-a aruncat o privire de uliu.

— Nu știu cum ai reușit să pui asta la cale, a zis el, dar ține minte de la mine următorul lucru: te citesc ca pe o carte deschisă!

Administratorul delegat s-a uitat și el la președinte, afișând o mimică indiferentă, cu toate că mintea îi înghețase.

Trebuie să fac ceva. Să zic ceva. Să reacționez. Și asta cât mai repede!

Schyman și-a adunat ultima fărâmă de forță de care mai era în stare și s-a ridicat brusc, dând din brațe.

— Sper că vă dați seama că n-am absolut nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți!

Herman Wennergren, președintele consiliului director, a mai făcut un pas spre el, a micșorat ochii și a zis printre dinți:

— Ești un nemernic răzbunător!

— Sunt exact ceea ce-i trebuie tabloidului! a răspuns Schyman.

•

Când a ajuns în locul anost și prăfos unde muncea Anne Snapphane, Annika de-abia mai respira.

— Deci, ce-a zis Gunnar?

— Că microfonul directorului tehnic a rămas pornit, a zis Annika, încercând să-și recapete suflarea. Iar o bandă-ghid înregistra

indicațiile date prin sistemul de intercomunicație, ca să fie folosite mai apoi la documentarul lui Michelle, și a mers până la ora 03:12 dimineața.

A ridicat caseta. Corpul îi tremura ca un jeleu. Anne Snapphane și-a luat privirea de pe monitor.

— Microfonul directorului, de pe pupitrul de montaj? Dar asta e chiar lângă locul unde…

Annika a dat aprobator din cap, simțind dintr-odată nevoia să plângă.

— Dumnezeule mare… a zis ea.

S-au privit în ochi, conștiente că se gândeau amândouă la același lucru. Annika i-a înmânat caseta VHS prietenei sale și a urmărit-o băgând-o în aparat și derulând-o puțin înapoi.

Redarea sunetului a început chiar cu fâșâitul.

— A intrat cineva?

Aceeași voce șoptită a bărbatului.

— Nu, n-a intrat nimeni, hai…

Alte șoapte, urmate de gemete și râsete.

Anne a dat sunetul cât s-a putut de încet. Annika s-a înroșit și, spre propria jenă, a simțit un fior între picioare.

— N-ar trebui să ascultăm a zis ea, în șoaptă. Sincer, ar trebui să anunțăm poliția.

Anne Snapphane a dat aprobator din cap.

Au mai ascultat sunetele o vreme, neștiind încă ce să facă.

Apoi, l-au auzit pe bărbat șoptind iar, zicând ceva de genul:

— E cineva în car…

Replica a fost urmată de tăcere și de alte fâșâieli.

Anne și Annika se uitau una la alta, ambele cu gura căscată.

Apoi, au auzit o voce de femeie spunând de la distanță:

— A venit managerul.

— Mai e cineva în car! a șoptit Anne Snapphane, făcând niște ochi cât cepele.

— Ce?

Hârșâieli, hârâieli, șușoteli și chicote.

— John, au venit managerul și șoferul să te ia.

— Spune-le că am treabă!

Chicote, gâlgâitul unei băuturi date pe gât în jos și un râgâit.

— E târziu. Trebuie să pleci.

Replica a fost întâmpinată cu un val de chicote isterice, după care bărbatul a bâiguit:

— De cât timp o fi aici?

Vocea femeii, foarte ascuțită de data asta, a zis:

— Tu chiar nu înțelegi că trebuie să pleci?

Bărbatul a bolborosit:

— Ce dracu' are târfa asta?

Hohote gălăgioase de râs. Vocea celeilalte femei a crescut în intensitate – probabil că era mai aproape de microfon.

— Cum mi-ai zis? a întrebat ea.

— Da' ce contează, las-o să se uite dacă asta vrea…

— Da' care-i problema ei?

S-a auzit un hârâit, apoi murmurul vocilor crescând și scăzând în intensitate, iar în final, un freamăt.

— Asta-i o zonă de producție, nu un dormitor! E deja foarte târziu și insist să ieșiți. Acum!

Annikăi i s-a întors stomacul pe dos când a recunoscut vocea.

— Karin, a zis ea. E Karin Bellhorn!

— Ce dracu' ai?

— Hai că asta-i culmea! Eu vin să te anunț că ți-a venit mașina și tu mă dai dracu'! Chiar vrei să chemi paza să te dea afară?

— Ce pază? Nu există pază aici!

— Iar asta e vocea lui Michelle, a zis Annika.

Caseta s-a învârtit în continuare. S-a auzit o bufnitură puternică și vocea bărbatului a spus:

— Așa face mereu?

— Mda, poate acum mă-nțelegi și pe mine.

Alte chicoteli apoi bărbatul a zis ceva ce n-au înțeles, iar femeia care trebuie să fi fost Karin Bellhorn a început să țipe:

— Cară-te! Cară-te!

Lividă la față, Anne Snapphane a dat aprobator din cap și a zis:

— Sună-l pe Q!

S-a auzit iar o bufnitură, cineva a strigat ceva și apoi s-a auzit un hârâit, urmat de zgomotul vântului.

— John! Stai!

— Ce faci, că doar n-ai să fugi după el? Fii serioasă, cât ai de gând să te mai înjosești?

În fundal se auzea vocea bărbatului, slabă și pierzându-se în eter:

— … Nenorocitele dracu' ce sunteți…

— Să te ia naiba! De ce-ai făcut asta? De ce l-ai făcut să plece?

— Adună-te, femeie!

— Și ce dracu' cauți aici? La ce-ai venit?

— Ea a făcut-o! a zis Anne, cu glas domol. Sună-l odată!

S-au uitat una la alta, văzând groaza întipărită pe chipul fiecăreia.

Annika s-a ridicat, simțindu-se ireal de ușoară, și s-a îndreptat, plutind, spre hol. Echipa tehnică aranja un platou pentru transmisiunea live din sala de conferințe. Sosiseră deja și câțiva jurnaliști, care-și agățau hainele în cuier. Annika s-a oprit brusc, a făcut câțiva pași înapoi și a descuiat o ieșire de urgență. În fața ei se afla o scară în spirală care părea foarte fragilă; vântul bătea impetuos,

fluierând melodios prin găurile structurii metalice.

— Am treabă! a zis Q, răspunzând într-un final.

— A fost mâna lui Karin Bellhorn, a zis Annika. Anne Snapphane a găsit o casetă care dovedește tot!

Un timp, la celălalt capăt al firului nu s-a auzit nimic.

— Ești sigură?

— N-am ascultat până la capăt, dar producătoarea era cu siguranță în car!

— Ce casetă e?

— O casetă cu indicațiile transmise prin sistemul de intercomunicație din car. A înregistrat toată noaptea și microfonul directorului tehnic era pornit.

— Și ce te face să crezi că ea a ucis-o?

— Pentru că, puțin după trei dimineața, ele două se certau!

— Adică exact înainte de crimă. Se aude vreo împușcătură?

Confuză și stânjenită, Annika a stat puțin pe gânduri.

— Nu știu, n-am ascultat până la capăt. Da' Karin ce ți-a zis?

— Ne-a zis John Essex că a fost în car, așa că am chestionat-o în privința asta. Recunoaște că a fost acolo, dar pretinde că a plecat cu mult înainte de ora trei. Și ne-a mai zis că, întorcându-se în cameră, a văzut-o pe Anne Snapphane dând târcoale carului.

Annika a rămas cu gura căscată.

— Minte! a zis ea. N-a fost mâna Annei!

Pe un ton cât se poate de sec, Q a zis:

— Am tăiat mulți suspecți de pe listă. Au mai rămas trei: Karin, Anne și John. Cât privește interogatoriile, Anne s-a comportat cel mai ciudat. A fost mai evazivă și a mințit mai mult decât toți. Ba mai mult, a avut multe reacții fizice dubioase, a transpirat abundent, a avut stări de leșin și a gesticulat mult.

— E ipohondră, trăiește în permanență cu teama că o să moară, i-a explicat Annika cu glas stins și tremurător. Mă crezi în stare să apăr un criminal?

Polițistul n-a mai zis nimic. Atitudinea lui sceptică plutea însă în aer.

— Ce ți-a zis Karin? a întrebat Annika.

— Că s-a dus să-l cheme pe John Essex și că a plecat din car odată cu el.

— Și el ce-a zis?

— Că nu-și mai amintește exact ce s-a întâmplat. Una peste alta, s-a purtat ca un idiot arogant. Vrei să spui că, după ce-a plecat John Essex, Karin a rămas în continuare în car?

— Absolut!

Q a tăcut preț de câteva secunde.

— Unde să vin după casetă?

— La Zero TV. Mă găsești aici. În câteva minute, o să se difuzeze o așa-zisă ceremonie de comemorare în onoarea lui Michelle Carlsson, iar apoi o să fie o conferință de presă.

— E și Karin acolo?

— Acum o juma' de oră era pe-aici.

Q a pus zgomotos receptorul în furcă.

Annika a zăbovit câteva minute pe scară, cu părul în bătaia vântului vijelios, până când a simțit că i se strânge stomacul, de la cât era de încordată.

•

Cimitirul era scăldat în razele reci ale soarelui. Rafalele de vânt cutremurau crengile copacilor, făcând frunzele să danseze nesigur prin aer.

Thomas stătea la fereastră, incapabil să se mobilizeze după întrunirea de dimineață. Nu mâncase nimic de prânz, doar dăduse pe gât trei sticle de cola și una de apă minerală Ramlösa. Fiecare organ din trupul lui era prins într-un nod de disperare și de așteptare.

Cum de ajunsese să aibă o viață atât de goală? De ce nu mai găsea nimic perfect și unic în jur? De ce era atât de orb, nereușind să-i aprecieze pe Annika și pe copii la adevărata lor valoare? Și cum de ajunsese Eleonor pe nepusă masă întruchiparea femeii ideale?

A închis ochii, și-a frecat puntea nasului cu mâna și s-a străduit să-și aducă aminte cum fusese viața alături de ea.

Vocea ei de om neajutorat: *Thomas, cum funcționează video-ul ăsta*? *Ajută-mă, te rog, pe ce buton trebuie să apăs*? Repulsia ei față de navigație: *Am rău de apă.* Față de călătorii în străinătate: *Da' ce, noi nu avem locuri frumoase*? Repulsia ei pentru copii: *Thomas, fii serios, nu vezi câte ai pe cap*?

— Thomas, pot să intru?

Surprins în timp ce visa cu ochii deschiși, bărbatul s-a întors.

— Priveliștea asta o văd și eu din birou, a zis negociatorul-șef, făcând un semn cu capul înspre fereastră. Doar că sunt cu un etaj mai sus. Frumoasă vedere, nu-i așa? Îți dă o stare de ușoară melancolie.

Thomas și-a aranjat părul și a făcut semn înspre două scaune. Cei trei bărbați s-au așezat. Negociatorul-șef și administratorul Departamentului de dezvoltare stăteau chiar în fața lui, de partea cealaltă a biroului.

— De dimineață ai făcut o analiză foarte interesantă, a zis negociatorul-șef. Ne-am consultat puțin și am ajuns cu toții la concluzia că trebuie să ne sfătuim și cu consiliul director.

— Am luat legătura cu Federația Consiliilor Județene, a zis administratorul Departamentului de Dezvoltare. Au răspuns numaidecât că sunt de acord. Se pare că propunerea ta o să fie implementată fără niciun fel de probleme.

Thomas și-a ascuns mâinile tremurânde.

— Momentan, nu putem să facem un anunț public cu privire la asta, a zis negociatorul-șef. Dar estimăm că proiectul necesită un angajament pe o durată de patru ani sau chiar mai mult. Biroul tău o să fie cu două etaje mai jos, în secțiunea de dezvoltare, și sigur o să petreci mult timp și la sediul Federației Consiliilor Județene. Așadar, propunerea noastră e să te angajăm cu carte de muncă în cadrul asociației, iar după ce termini cu proiectul pe dezvoltare regională, poți să te ocupi de altele. Ei, cum ți se pare? Te interesează?

Negociatorul-șef a zâmbit. Thomas și-a umezit buzele uscate și și-a dres glasul:

— Eu… a zis el. Nu pot să zic decât că… Desigur. Absolut! Sunt încântat!

I-a scăpat un mic hohot de râs, dar și-a pecetluit imediat buzele.

Bărbații aflați de cealaltă parte a biroului radiau.

— Thomas, ne bucurăm să avem un om ca tine în companie, a zis negociatorul-șef. Ești un om cu picioarele pe pământ, conștiincios și devotat, cu o viață care o reflectă pe cea a oamenilor asupra cărora vei face cercetări. Eu, personal, cred că aceste aspecte sunt esențiale pentru a atinge succesul în domeniul nostru. În plus, am aflat că te bucuri de recunoaștere internațională pentru munca pe care o faci. Sincer să fiu, nu știam cum să facem ca să te ținem în continuare la noi și ar fi fost regretabil să te pierdem. Prin urmare, propunerea ta a fost mai mult decât oportună, pentru toată lumea.

— Când credeți că o să puteți face publică decizia? a întrebat Thomas.

— În toamnă, a zis negociatorul-șef. Trebuie să discutăm cu politicienii, iar pentru început, tu trebuie să conturezi politica noastră. Când terminăm, o să ținem o mare conferință de presă. Iar toți suedezii care au avut vreodată de-a face cu chestiunea asta particulară o să afle cine este deschizătorul de drumuri!

Negociatorul-șef i-a întins mâna. Thomas și-a șters numaidecât palma pe pantaloni și a dat mâna cu el. Apoi a făcut la fel și cu celălalt șef, pecetluind afacerea.

— Și în plus, te duci și în Coreea, a zis administratorul, impresionat.

— Da, între doi și doisprezece septembrie, a zis Thomas, rezemându-se de spătar și zâmbind larg.

•

Annika a intrat în sala de conferințe pe ușa din spate și a nimerit chiar într-un zid de spinări acoperite cu geci negre. Ușa s-a închis singură în urma ei. Unul dintre bărbații din față a călcat-o pe picior, dar protestele domoale ale Annikăi de-abia s-au făcut auzite. A sărit de câteva ori ca să vadă ce se întâmpla în față, dar n-a dibuit nimic. Zidul de bărbați s-a deplasat deodată spre spate, iar jurnalista a simțit c-o

cuprinde panica, întrucât nu avea aer.

Trebuie să ies de aici.

Să iau o gură de aer. S-a urcat pe un calorifer și apoi s-a cățărat pe pervaz, rămânând în picioare.

N-avea să fie deloc confortabil.

S-a întors, s-a rezemat de geam și s-a ținut cu mâna de ambele părți ale ramei.

Sala de conferințe semăna cu o mare neagră. Era deja foarte cald, iar lipsa de oxigen făcea aerul irespirabil. Nenumăratele buchete de flori albe înăbușeau atmosfera cu mirosul lor care-i învăluia pe toți și le pătrundea până în creieri.

Annika s-a așezat mai bine pe pervaz, încercând să surprindă priveliștea din sală.

Erau trei camere de luat vederi, una în față, lângă podium, una la intrarea din partea cealaltă a încăperii și încă una sus, în tavan, în spatele sălii. Cablurile șerpuiau pe lângă pereți și pe sub picioare, iar microfoanele se iveau peste marea de oameni ca niște periscoape. Pe podium se aflau un pupitru, un morman de flori și un monitor mare, prins de tavan. Tehnicienii, cameramanii, inginerii de sunet și cei de lumină își croiau drum prin mulțime, vorbind în microfoane invizibile și ascultând indicațiile din cască. Pe podium erau patru scaune. În rest, nu aveai unde altundeva să te mai așezi.

Annikăi îi intra soarele în ochi, așa că a trebuit să-și mijească ochii ca să poată lua seama la cei prezenți în sală. Îi cunoștea aproape pe toți. Singurii pe care nu-i știa personal erau oamenii care apăreau în reviste, indivizi frumoși, vedete, reporteri, actori și artiști. Prezența lor acolo era justificată în diverse feluri: veniseră din datorie, din curiozitate sau pentru că erau cu adevărat îndurerați de pierderea suferită. Atmosfera era energică și înălțătoare, dar freamătul mulțimii se limita la un geamăt potolit. Oamenii aveau, cu toții, în mână câte o broșură. Annika s-a uitat în jos, peste umerii bărbatului din față, și a remarcat că îngloba materiale din presă și un program. Mulți indivizi foloseau broșura ca să-și facă vânt.

Annika s-a uitat de jur-împrejur, ținându-se cu atâta precauție, că i s-au albit genunchii. A remarcat că Anne Snapphane lipsea.

Nemuritorul se afla în față de tot, pe podiumul micuț. În încercarea de a lăsa impresia că e calm, calculat și serios, își pusese un costum negru și o cravată argintie și părea să fie machiat cu un fond de ten de culoarea bronzului. Pe scaunul de lângă el stătea Karin Bellhorn; și-au apropiat capetele, șușotind ceva. Mișcările insistente pe care le făcea producătoarea din mâini sugerau că șeful televiziunii nu înțelegea prea bine ce-i zicea. Poate că avea nevoie de instrucție. Rochia largă și neagră a lui Karin s-a legănat, iar dungulițele aurii ale materialului au sclipit. Annika a băgat de seamă că era foarte machiată și că avea

părul prins în coc.

— Un minut și intrăm în emisie! a strigat regizorul de platou.

Nemuritorul a ridicat o mână în chip de protest, făcând un semn expeditiv înspre producătoare. Nervos, a început să răsfoiască niște foi. Apoi, s-a dus la microfon și a zis:

— Doi-zece, doi-zece.

Un inginer de sunet care se uita spre cabina de montaj a ridicat degetul mare în sus.

Camerele de luat vederi au început să hârâie domol, răspândind o ceață electrică ce-ți făcea pielea de găină. Atmosfera din încăpere a devenit și mai înăbușitoare, iar Annika și-a șters fața cu mâneca.

Apoi a auzit vocea stridentă, ca de om beat, a Barbarei Hanson:

— Doamne, da' cald mai e! Chiar trebuie *să stăm în picioare* toată ceremonia? Asta *e* treabă bine pusă la punct?

În cealaltă parte a sălii, l-a zărit pe Carl Wennergren, cu o privire încruntată pe fața buhăită; o îmboldea pe Mariana von Berlitz, ținând o mână ferm pe umărul ei.

Stefan Axelsson se afla în spate de tot, alb la față și cu brațele încrucișate la piept.

În sală era, desigur, și Sebastian Follin. Își făcea de lucru pe podium, șoptindu-i ceva Nemuritorului.

— Treizeci de secunde!

Karin Bellhorn s-a tras în dreapta podiumului. Bambi Rosenberg se postase chiar în fața pupitrului la care stătea Nemuritorul și plângea deja atât de tare, că-i tremurau umerii. Gunnar Antonsson rămăsese chiar lângă ușă, părând oarecum nedumerit și gata să-și ia tălpășița în orice clipă.

Făcându-și socotelile, Annika și-a dat seama că, în afară de John Essex, tânăra nazistă și Anne, veniseră toți.

Jurnaliștii și fotografii din presă se îngrămădeau pe lângă podium. Annika i-a ochit pe Bertil Strand și pe Sjölander. Zărindu-l pe delegatul tabloidului rival, jurnalista l-a cercetat cu atenție. Dar nu era Bosse. Dezamăgită, a înghițit în sec.

— Cinșpe secunde!

Annikăi a început să-i tremure piciorul stâng; pervazul era prea îngust. S-a uitat după un alt loc unde ar fi putut să stea, dar n-a văzut niciunul, așa că s-a prins cu mâna de calorifer. Fixând cu ochii ecranul mare aflat în stânga Nemuritorului, a încercat să se susțină pe celălalt picior.

— Șapte, șase, cinci, patru…

Regizorul de platou a evidențiat ultimele trei numărători făcând semne cu degetele.

S-a auzit piesa de intro, bombastică și interpretată într-o cheie minoră, care s-a revărsat prin boxele mari de la nivelul tavanului,

făcând pereții și ferestrele să vibreze. Annika a fost copleșită de emoție. A simțit o contracție în piept și a deschis gura, respirând profund și încercând să-și rețină lacrimile. Pe podium, suspinele lui Bambi au devenit considerabil mai puternice, formând un sunet vibrant care contrasta puternic cu piesa impetuoasă.

În timp ce muzica dispărea pe fundal, Nemuritorul s-a îndreptat spre pupitru, scăldat în lumina reflectoarelor.

— Dragi prieteni și colegi… a zis el pe un ton serios. Vă mulțumesc în numele întregii echipe de la TV Plus că ați venit la această ceremonie de comemorare închinată prietenei și colaboratoarei noastre dragi Michelle Carlsson. Înainte de orice, vreau să vă informez cu privire la planul pe care-l are TV Plus în vederea comemorării lui Michelle.

Annika a înghițit în sec. Atmosfera emoționantă creată de muzică fusese compromisă, fiind înlocuită de nervozitate.

— O să ne continuăm activitatea în spiritul lui Michelle, a zis Nemuritorul de pe ecranul situat la înălțime, urmând o cale ce ar fi fost pe placul ei. De asemenea, suntem mândri să vi-l prezentăm pe noul nostru colaborator: Sebastian Follin, cel mai bun prieten și coleg cu Michelle Carlsson, va lucra cu normă întreagă la noi, în amintirea celebrei prezentatoare.

Managerul a făcut un pas în față, luminat de o flacără interioară, și și-a desfăcut brațele de parcă s-ar fi așteptat ca mulțimea să-l întâmpine cu urale. Aplauzele superficiale l-au făcut să se înroșească.

— În același scop comemorativ, am decis să difuzăm în întregime ultima producție a lui Michelle, a continuat Nemuritorul. Primul episod din emisiunea intitulată *Petrecere de vară la castel* va fi transmis sâmbătă, conform planului inițial.

Annika a cercetat publicul, încercând să-i ghicească reacția.

Nu se citea nimic pe fețele lor. Erau în așteptare. Doar o idee emoționați.

Sebastian Follin a rămas lângă Nemuritor, la marginea podiumului; fasciculele de lumină i se reflectau în ochelari.

A învins, s-a gândit Annika. *A transformat totul într-o victorie personală.*

— Episoadele vor fi difuzate în ordinea înregistrării lor, exact cum am stabilit inițial. O s-o vedem pe Michelle Carlsson așa cum i-ar fi plăcut ei, ca pe o profesionistă care a făcut parte dintr-o producție căreia i s-a dedicat.

Liniștea a sporit. Publicul aștepta, camerele de luat vederi hârâiau. Nemuritorul și-a dres glasul:

— Țin să menționez, a zis el, că am fost foarte precauți în luarea acestei decizii. Managementul televiziunii a discutat totul pe îndelete cu personalul care s-a ocupat de producție și, pe deasupra, cu

Sebastian Follin. Decizia a fost luată în mod unanim și cu sufletul împăcat. Michelle Carlsson a fost una dintre forțele motrice din spatele acestei emisiuni: ne-a rugat să-i acordăm o șansă să-și mărească portofoliul aici, la TV Plus, iar noi i-am întâmpinat rugămintea cu brațele deschise.

Un reporter de lângă ușă a ieșit din încăpere, distrăgându-i Nemuritorului atenția pe moment.

— Suntem foarte mândri de emisiune, a continuat el, vorbind mai răspicat, încercând să se facă auzit chiar și de oamenii care nu-l ascultau. Suntem ferm convinși că asta și-ar fi dorit Michelle. Cu siguranță că n-ar fi vrut ca ultima ei producție să ajungă la coșul de gunoi, să fi muncit atâta degeaba. Așa că am luat această decizie de dragul lui Michelle.

— Da, și eu sunt regele Danemarcei, a zis în taină și pe un ton zeflemitor unul dintre bărbații aflați jos, în apropierea Annikăi.

— E și un sâmbure de adevăr în vorbele lui, să știi, a zis alt bărbat. Și eu cred că Michelle și-ar fi dorit ca emisiunea să fie difuzată.

— Sunt de acord, a zis primul, dar nu cu două zile înainte să fie înmormântată. Era de așteptat să dea dovadă de o oarecare decență, chit că e vorba de o televiziune. Nu crezi?

— În prezent, a zis Nemuritorul de pe podium, ne confruntăm cu problema găsirii unui înlocuitor bun pentru Michelle Carlsson, cineva care să fie în stare să preia cârma emisiunii *Divanul femeilor* și s-o ducă mai departe după modelul ei. E o sarcină covârșitoare, dar știm că Michelle nu și-ar fi dorit ca această creație a ei să se piardă, cu atât mai mult cu cât a făcut din ea un succes total, mai ales în ochii segmentului particular de public căruia i se adresează.

— Ia mai scutește-ne, a protestat un al treilea bărbat de la picioarele Annikăi.

În secunda imediat următoare, jurnalista l-a ochit pe Q lângă ușă. S-a oprit din respirat, nerăbdătoare să-l strige și gata, gata să cadă.

Ofițerul de poliție și-a croit drum spre podium, cerându-și încet scuze zidului de spinări care, surprinse, s-au dat la o parte din calea lui. În urma lui mergeau, rigizi și tăcuți, trei polițiști în uniformă. Atmosfera din încăpere s-a schimbat. Agitația și-a spus cuvântul, iar sala a fost dominată de zumzetul oamenilor și de foșnetul de picioare.

— Acum, a continuat Nemuritorul, fără să remarce tumultul din încăpere, o să-i dau cuvântul celui mai bun prieten și partenerului lui Michelle Carlsson, Sebastian Follin.

•

Anne Snapphane se uita țintă la monitor, când l-a văzut pe Sebastian Follin trecând la pupitru. În lumina reflectoarelor, fruntea bărbatului și-a dezvăluit luciul. Camerele de luat vederi au luat un prim-plan cu fața lui, surprinzându-i ușoara contracție a gurii, starea

de expectativă și anxietatea. Felul în care-și ținea capul sugera că era afectat de gravitatea situației, în timp ce focul din ochii lui îi aparținea partizanului credincios. Bărbatul și-a dres glasul, a despăturit o foaie de hârtie, și-a potrivit ochelarii pe nas și, tocmai când dădea să se apropie de microfon, imaginea de pe ecran a început să pâlpâie. Sebastian Follin a ridicat privirea și s-a uitat fulgerător spre public.

— Dragi prieteni… a zis el.

Dar camera de luat vederi nu mai era focalizată pe chipul lui, ci cuprinsese deja încăperea.

Transmisiunile live erau realizate în cabina de montaj de lângă cabina înghesuită în care făcea Anne decupajul. Directorul tehnic, un specialist, a tăiat pe o altă cameră, realizând o schimbare de perspectivă. Anne a văzut-o pe Annika cocoțată pe pervaz, ținându-se din răsputeri de rama ferestrei. Încăperea de alături era asaltată de un zgomot crescând – oamenii erau supărați și agitați. Ce se întâmpla?

La picioarele lui Anne s-a auzit zgomotul făcut de o casetă ajunsă la final, dar ea a ales să-l ignore.

Camera trei a preluat controlul, expunând un cadru larg cu întreaga sală de conferințe. Mulțimea era o masă neagră de capete care se mișcau în sus și-n jos, în mijlocul căreia Anne a ochit un chip anume.

Era Q. *Să fiu a naibii*! Era acolo.

Anne s-a apropiat de monitor. Senzația de cald care-i radia din stomac i s-a răspândit întreagă prin corp sub forma unor unde eliberatoare.

Q era acolo. Totul avea să se termine în curând.

S-a uitat cu luare-aminte la ecran. Stefan era în spate, i-a văzut și pe Mariana, și pe Carl, iar Karin era lângă podium, pe dreapta.

Directorul a tăiat iar pe camera unu, pe cadrul cu podiumul și pupitrul, exact în momentul în care ieșea Sebastian Follin din bătaia dispozitivului.

Anne Snapphane a scrâșnit din dinți, stânjenită, cu toate că nu era vinovată cu nimic pentru greșeala de decupaj. Ce meserie pretențioasă și desuetă!

— Ei bine… a zis cineva care avea microfonul pornit, probabil Nemuritorul. Acum, ce facem?

S-a trecut pe camera trei, iar cadrul cu încăperea a revenit. Cu trei polițiști în coadă, Q s-a îndreptat spre Karin Bellhorn. I-a zis ceva, iar producătoarea a reacționat numaidecât agresiv. A desfăcut brațele și, în ciuda electricității statice și a zumzetului din sală, Anne a reușit să audă ce spunea:

— De ce? Ce-am făcut?

Q i-a zis ceva ce Anne n-a reușit să înțeleagă, iar Karin Bellhorn a făcut un pas în spate.

— Nici vorbă! a țipat ea. Nici nu mă gândesc!

Femeia s-a întors pe călcâie, s-a îndepărtat de polițiști și a luat-o la fugă.

Anne Snapphane s-a uitat țintă la ecran, cu obrajii înfierbântați.

Camera doi s-a focalizat pe partea din spate a capului lui Karin Bellhorn. Clema de plastic care-i strângea părul se legăna în timp ce ea înainta spre ieșire. Oamenii din public, făcând ochii mari, s-au dat la o parte și au lăsat-o să treacă. Se uitau nedumeriți la ea, la polițiști și la cameră.

Unul dintre polițiștii în uniformă a prins-o din urmă pe producătoare, a apucat-o de umăr și i-a zis ceva. Femeia s-a întors și l-a îmbrâncit pe polițist, făcându-l să dea peste camera de luat vederi. Mulțimea s-a tras în spate…

— Ușurel! a auzit Anne vocea dură și calmă a lui Q, de undeva din spatele camerei doi.

— Cum adică ușurel? a țipat Karin Bellhorn în cameră, lavaliera înregistrându-i fiecare suflare. Mă acuzi de crimă și apoi îmi zici s-o iau ușurel?

Anne a auzit icnetul ce se auzea din rândul mulțimii. Producătoarea era acum în centrul atenției și oamenii s-au dat în spate.

— N-am fost eu! a țipat ea, uitându-se spre gloată. Jur că n-am fost eu! A fost Anne Snapphane, redactoarea, am văzut-o eu! Dădea târcoale carului și apoi s-a auzit o împușcătură!

Podeaua de sub picioarele lui Anne s-a făcut nevăzută. Își dădea seama că era în cădere, dar nu avea putere să se împotrivească. Oxigenul din aer s-a terminat și n-a mai reușit să respire.

Ochii speriați ai lui Karin Bellhorn săgetau ecranul de aproape și de la distanță. Și-a umezit buzele și a trecut cu mâna prin păr.

În mintea Annei răsunau următoarele cuvinte: *Nu-i adevărat, minți, n-am omorât-o eu*!

— Ea a omorât-o! a strigat Anne Snapphane atât de tare, încât a distorsionat sunetul din cameră.

Dincolo de faptul că se îmbulzeau, oamenii nu scoteau niciun cuvânt. Clădirea întreagă era cu sufletul la gură, la fel și ecranul.

— Anne o ura pe Michelle, pentru că a primit postul, pentru că a ajuns prezentatoare. Deci… asta s-a întâmplat. Nu putea… s-o suporte!

Anne s-a străduit să ia o gură de aer și să se ridice. Ecoul cuvintelor i-a pătruns în picioare, în pântec și apoi în minte.

— Nici măcar nu a venit! Nu vedeți? Ce dovadă mai vreți?

Buzele producătoarei au conturat un zâmbet șubred și triumfător.

— Anne Snapphane o ura pe Michelle atât de tare că nici nu s-a complicat să vină la ceremonie!

Furia a luminat cabina de decupaj asemenea unei explozii imaculate

și revelatoare, arzând blocajul din trupul Annei. Tremurând din toate încheieturile și cu gura uscată, femeia s-a adunat de pe jos. Deși era la un pas de a face hiperventilație, a reușit să-și controleze respirația, iar apoi s-a concentrat asupra circuitelor de cablare și a conexiunilor dintre cabluri. Fusese martoră la dezvoltarea tehnică a televiziunii Zero, așa că știa cam cum funcționează treaba. Închizând ochii, a ajuns numaidecât la o concluzie.

Putea s-o facă!

Cu gesturi iuți, s-a aruncat pe podea, s-a târât pe după pupitru și a refăcut două legături dintre mixer și transformator, cutia de intercomunicație. Apoi, s-a târât rapid înapoi în micul ei spațiu de lucru și, cu suflarea întretăiată, a înhățat banda-ghid neetichetată și a băgat-o în aparatul de redare VHS.

A apăsat butonul „play”, s-a lăsat jos, a pornit sistemul de intercomunicație de le Zero TV și a dat volumul la maximum.

•

Odată ce producătoarea a terminat de vorbit, peste încăpere s-a lăsat o liniște asurzitoare. Nu se auzea nici măcar suflul respirației. Annika se simțea ca și cum i-ar fi stat inima-n loc. Se legăna în cavitatea ferestrei, cu mâinile ude care o ajutau din ce în ce mai puțin să se țină de ramă.

Dumnezeule, s-a gândit ea, *cineva trebuie să ia atitudine. Ce să fac*? *Ce să fac*?

— Ei bine, a zis Nemuritorul, apropiindu-se de pupitrul de pe podium. Lucrurile au luat o întorsătură total neașteptată. Însă eu zic că e cazul să ne calmăm…

Monitorul din tavan a pâlpâit, iar imaginea curentă a fost înlocuită de una colorată în verde. Puternica electricitate statică a umplut aerul, iar din difuzoare s-au revărsat o serie de foșnete și hârâieli, care au cuprins întreaga sală de conferințe. Apoi s-a auzit o voce clară și bântuitoare prin familiaritatea ei, iar încăperea a găzduit o prezență fantomatică.

— Ce pază? Nu există pază aici!

— Așa face mereu?

— Mda, poate acum mă-nțelegi și pe mine.

Gloata de oameni din sală a înghețat în momentul în care a auzit-o pe Michelle glăsuind. Annika și-a dat seama imediat ce se întâmpla, chiar dacă habar n-avea cum de reușise Anne să facă una ca asta. S-a uitat de jur-împrejur, să vadă cum reacționa lumea. Stefan Axelsson devenise livid: părea gata, gata să leșine. Mariana și Carl Wennergren făcuseră ochii mari și rămăseseră cu gura căscată. Chipul lui Gunnar Antonsson vădea o privire plictisită. Iar Karin se umflase toată la față, vizibil panicată.

— Ieși afară! Ieși afară! a țipat ea din difuzoare.

Q se uita în jur, neînțelegând de unde se auzeau vocile. Ofițerul de poliție de lângă el i-a dat drumul lui Karin Bellhorn.

Bufnituri. Țipete. Trăncăneală.

— John! Stai!

— Ce faci, că doar n-ai să fugi după el? Fii serioasă, cât ai de gând să te mai înjosești?

Amorțeala din încăpere a dispărut, iar oamenii din public au început să se uite unii la alți, căutând, în zadar, să înțeleagă situația.

— … Nenorocitele dracu' ce sunteți…

— Să te ia naiba! De ce-ai făcut asta? De ce l-ai făcut să plece?

— Adună-te, femeie!

— Și ce dracu' cauți aici? La ce-ai venit?

Camera a început să bâzâie, zumzetul mulțumii confundându-se cu spusele de neînțeles de pe casetă.

— Michelle, te porți ca o târfă! Mai gândește-te și la reputația ta! Când te bucuri de atâta faimă, e inadmisibil să te porți așa, oamenii nu trebuie să te vadă…

Toate privire au fost ațintite asupra lui Karin Bellhorn, care, peste măsură de uimită, nu se mișcase de la locul ei.

Din difuzoare s-au revărsat chicote de om beat, care s-au transformat ulterior în isterie.

— De ce râzi?

Râsetele răgușite ale lui Michelle au umplut întreaga încăpere, rostogolindu-se pe pereți și peste podea și izbind publicul în stomac.

— Ce e atât de amuzant?

— Tu ești. Ești așa fraieră. Ce rost are să fii faimos dacă nu poți face ce-ți dorești?

— Am în grijă o întreagă echipă și depinde numai de tine dacă o să aibă cu ce să-și asigure traiul de mâine. Ai obligația de a te purta cum se cuvine!

S-a auzit o bufnitură care i-a făcut pe oameni să tresară.

— Cine ești tu să-mi spui mie cum să mă port?

Vocea era isterică. Deținătoarea ei își ieșise din pepeni.

— Toată lumea îmi spune întruna ce să fac! Trăiți cu impresia că mă puteți manipula ca pe o păpușă și că o să fac tot ce vreți voi. Da' ce dracu', crezi că sunt robot? Sunt un om în carne și oase, vezi bine, și m-am săturat de tâmpeniile astea! M-am săturat de așteptările voastre dezgustătoare! Mă doare-n cot că m-a concediat Nemuritorul, oricum voiam să plec. Nu mai suport rahatul ăsta!

Auzind asta, oamenii și-au luat privirile de la Karin Bellhorn și s-au uitat la directorul executiv al televiziunii. Pe obrajii lui ardeau două pete roșietice, iar bărbatul s-a îndreptat numaidecât spre un inginer de sunet și i-a spus ceva la ureche. Annika și-a dat seama imediat despre ce era vorba.

Ce dracu' e cu vocile astea și de unde se aud?

— Ești un copil răsfățat și rebel, aia ești! a rostit Karin Bellhorn de pe casetă, cu o voce ștearsă. Îți plângi de milă, nu-i așa? Recunoaște!

Inginerul de sunet și-a croit drum cu coatele prin mulțime și a ieșit pe culoar.

— Toată viața mea n-am făcut decât să muncesc pe brânci pentru oameni ca tine! a continuat vocea producătoarei. Pentru idioți egocentriști care știu să facă numai ce-i taie pe ei capul! Eu, specialista, mă spetesc pentru tine și, culmea, tu te bucuri de toată atenția! Mi s-a luat până-n gât, pricepi? Până-n gât!

Șoșotind întruna și cu ochii cât cepele, mulțimea era deja foarte precipitată. Unul dintre polițiști s-a postat în ușă, asigurându-se că producătoarea n-avea pe unde să scape.

— Unii sunt demni de atenție, alții nu sunt! a intervenit Michelle.

Caseta a bâzâit și s-a auzit cineva gâfâind.

— Unde bați? Am fost o femeie apreciată, lucrez în domeniul ăsta de treizeci de ani și am fost mereu foarte solicitată. Am fost căsătorită cu… Putea să aibă pe oricine voia, dar…

Karin Bellhorn s-a întors cu spatele la mulțimea din sala de conferințe.

Râsetele lui Michelle s-au făcut iarăși auzite prin difuzoare.

— Asta-i cea mai mare realizare a ta, nu? Că ai pus mâna pe un star englez. Dar știi cum te vorbește starul ăsta, ai idee ce zice despre tine?!

Alte râsete.

— Râzi tu, râzi, a zis Karin Bellhorn pe un ton nuanțat de sfidare și durere. Dar Steven m-a iubit! Pe când pe tine nu te iubește nimeni, ție vor doar să ți-o tragă!

Apoi nu s-a mai auzit nimic în afară de liniște, iar Annika a crezut că ajunsese caseta la final. A dat ochi în ochi cu Bambi Rosenberg. Femeia avea ochii roșii, mânjiți de rimel și vădind o disperare extremă. Răutatea plana deasupra încăperii asemenea unui nor amenințător, iar Michelle părea să fi fost redusă la tăcere. Vocea care a revenit în difuzoare era a lui Karin.

— Eu pot să fac oricând ce faci tu, dar tu n-ai putea să mă înlocuiești niciodată!

Un suflu sfidător a trecut ca un val prin încăpere.

— Să-ți spun ceva, a zis Michelle. Mie trebuie să-mi mulțumești pentru slujba pe care o ai acum! Nemuritorul a vrut să apeleze la altcineva, dar eu am insistat să te ia pe tine – și uite ce greșeală mare am făcut! Nu mai ești potrivită pentru asta. Faci emisiuni pentru moși. Oricât de mult ți-ar plăcea ție să crezi că pui treaba pe roate, să știi că faci o grămadă de greșeli, iar noi, ceilalți, trebuie să te scoatem basma curată!

Ceva din vocea vedetei de televiziune a redus publicul la tăcere. Un nou sunet care vădea asprime, cruzime, o intenție de oțel de a-i pricinui durere inamicei și de a o zdrobi. Scâncetul vulnerabil din glasul lui Karin Bellhorn indica faptul că îl percepuse și ea.

— Vorbești prostii! a murmurat ea.

— Hai, scutește-mă! Să nu-mi spui că habar n-aveai de asta! Nu vezi că ești numai o fosilă afurisită care n-are bunul-simț să facă plecăciunea de final și să dispară din peisaj?!

— N-am de gând să te mai ascult!

— Nu știi decât să-ți instalezi curu' ăla mare în redacție și să faci pe grozava cu toată lumea, că, de, tu ești aia care le știe pe toate! Și mai ai și tupeul să crezi că ai da bine pe sticlă!

— Ține-ți gura aia proastă, Michelle!

— De ce crezi că mă duc eu, ca nebuna, pe platou chiar și când am febră? Normal că mă duc, că, dacă nu, vii tu repede și-mi iei locul!

Hohote isterice, de femeie beată.

— Ai ajuns în ultimul hal!

— Vorbește gura fără tine.

— Îți dai aere de tinerică îmbrăcată după ultimul răcnet și, când colo, ești vai de capul tău și-ți verși oful pe noi, ăștia care avem succes…

— Ai grijă ce vorbești!

— Știai că Steven dă cu gura în stânga și-n dreapta despre bureții ăia pe care-i foloseai tu pe post de tampoane? Că se oripila tot când te vedea? Au aflat toți, ai ajuns de râsu' lumii…

— Ai grijă, nenorocito ce…

— Mi-a zis John că te-ai dat la el. Până și eu am văzut – a văzut toată lumea!

— Taci!

— Tu te chinuiai să-l atragi în dormitor și el nu se gândea decât la bureții ăia plini de sânge pe care-i spălai în chiuvetă…

Împușcătura a răsunat ca din senin. Bubuitura a trecut ca un tunet prin difuzoare, făcând publicul să tresară.

Gunnar Antonsson stătea nemișcat în prag, săgetând încăperea cu o privire îngrozită. Karin Bellhorn se întorsese și se uita la imaginea difuză de pe monitor.

După ecoul produs de împușcătură a urmat un suflu, un hârâit astmatic și greoi.

— Michelle?

Electricitatea statică s-a amestecat cu sunete de freamăt.

— Michelle? Dumnezeule, Michelle! Nu, nu…

Un pocnet monoton, zgomotul puternic al unui obiect căzând pe mochetă. De-abia reușind să mai respire, cineva a făcut pași prin încăpere. S-a auzit un ultim curent de aer și apoi liniștea.

Annika era incapabilă să se miște, zgomotul împușcăturii răsunându-i prelung în urechi. Privirile șocate ale publicului s-au îndepărtat de pe ecran și l-au fixat pe Nemuritor, iar apoi pe Karin Bellhorn, care nădușise și se înroșise toată. Gunnar Antonsson s-a îndreptat de spate, apoi s-a întors pe călcâie și a plecat. Barbara Hanson, extaziată, șușotea întruna cu oamenii din jur. Plângând în văzul lumii, Mariana von Berlitz s-a agățat de Carl Wennergren.

Când valul de priviri acuzatoare a devenit prea puternic, Karin Bellhorn s-a închis în ea și, făcând un pas înapoi, s-a izbit de perete.

— Ce? a întrebat producătoarea uitându-se în jur. Sper că nu credeți așa ceva!

Chipul lui Bambi Rosenberg era roșu de sus până jos, cu excepția unei dungi albe care-i încercuia gura strânsă. Ochii îi ardeau.

— Nenorocito! a țipat ea la Karin Bellhorn. Sper să te înghită iadul, nenorocito ce ești!

Unul dintre polițiști a apucat-o pe femeie de braț, împiedicând-o să fugă. Confuz și din cale-afară de șocat, Sebastian Follin stătea în continuare la pupitru cu mâinile încleștate pe foaia cu notițe. Nemuritorul forma un număr de telefon, sunând, probabil, pe cineva din Londra, iar apoi s-a dus într-un colț al podiumului. Stefan Axelsson ținea capul plecat și plângea atât de tare, că-i tremurau umerii.

Annika s-a întors și s-a uitat iarăși la producătoare; indiferent de cât de mult o suspectase, nu pătrunsese tot adevărul. Nu înțelesese ce forțe o împinseseră să facă una ca asta, cu toate că fuseseră întotdeauna sub ochii ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Karin Bellhorn, care, simțind că ia foc de căldură și că e asemenea unui animal hăituit, a săgetat încăperea cu o privire disperată. E o înscenare! Nu vedeți? Anne Snapphane e de vină, ea a falsificat caseta, știți cum se face…

Concluziile la care tocmai ajunsese Annika i-au întărit miezul raționamentului ei: nenorocita aia încerca să dea vina pe altcineva, arătând-o cu degetul pe Anne Snapphane când ea nici măcar nu era acolo! Încăperea s-a estompat în jurul producătoarei îmbrăcate în rochia ei neagră, care stătea cu spatele în lumina reflectoarelor.

— E scandalos! a țipat Karin Bellhorn de la celălalt capăt al veșniciei. N-are niciun scrupul! Ce motiv aș fi avut s-o omor pe Michelle?

Annika s-a prins cu brațele de calorifer și și-a încleștat degetele, pentru o priză bună. Apoi și-a auzit vocea răsunând:

— Cain și Abel, a zis ea pe un ton cât se poate de limpede. Primul și cel mai vechi motiv de crimă din istoria lumii. E așa de ușor să te confunzi cu ceea ce faci. Ai impresia că ești ceea ce văd ceilalți.

Capetele s-au întors și privirile uimite erau ațintite asupra ei.

Annika le simțea fără să le vadă, însă nu-i păsa. Știa că oamenii o ascultau cu maximă atenție, că totul ieșise la lumină, că erau pregătiți pentru orice.

Karin Bellhorn s-a aplecat în față, cu ochii negri de furie, luptându-se pentru viața ei.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că aș fi ucis-o din pură invidie?

Liniște deplină. Mulțimea încetase să mai respire. Hârâitul electronic al camerelor de luat vederi umplea camera în intervalul dintre replici. Lumina reflectoarelor înfierbânta chipurile, iar parfumul florilor era apăsător.

— Nicidecum, a zis Annika, vocea de dincolo. E mult mai mult decât invidie!

— Habar n-ai ce vorbești! a țipat Karin Bellhorn.

Annika a închis ochii preț de o clipă, descoperind adevărul din sinea ei.

— Când simți că nu mai valorezi nimic, devii ceea ce faci. Dacă nu vede nimeni ce faci, devii de două ori invizibil. Cu cât te chinuiești mai mult să te faci remarcat, cu atât devii mai enervant, ca o muscă ce bâzâie întruna. Iar dacă se întâmplă ca, în timpul ăsta, să apară altul care să se bucure de recunoaștere și, totodată, să fie luat în serios, cineva care pare să nu merite…

— Ai înnebunit?

Vocea producătoarei s-a întrerupt, dar glasul Annikăi a răsunat în încăpere:

— Karin, a zis ea, ai analizat mai mult decât oricine mecanismele care controlează faima. Cred c-ai ajuns la capătul puterilor. Pe Michelle Carlsson o vedea toată lumea, dar pe tine nu te vedea nimeni.

Annika și Karin s-au uitat fix una la alta, peste capetele celor îndoliați.

— Karin, te înțeleg, a zis jurnalista. Știu ce te-a împins spre asta. Îl înțeleg și pe Cain. Dacă ești invizibil pentru un timp îndelungat, îți pierzi umanitatea. Iar în final, ai face orice numai ca să arăți că exiști.

Karin Bellhorn a clipit. Annika a văzut-o clătinându-se pe picioare.

— Revolverul era pe podea, a zis Annika. L-ai ridicat. Era lipicios, cu toate că nu știai de ce.

Producătoarea n-a scos niciun cuvânt, se auzea numai șuierul emis de căile ei respiratorii.

Annika a închis ochii și și-a imaginat scena, receptând evenimentele și lăsându-se pătrunsă de ele.

— Ai ridicat revolverul, a zis ea. N-ai simțit greutatea, ci doar răceala fierului. Era imponderabil, o prelungire a brațului tău.

Karin Bellhorn a dat să spună ceva, dar n-a reușit să scoată niciun sunet.

— Michelle era în fața ta, nimicindu-te prin cuvinte. Știai prea bine că, dacă o lăsai să continue, aveai să mori.

Producătoarea s-a uitat la ea cu gura căscată.

— Ori mureai tu, ori ea, a zis Annika. Și ți-a fost atât de ușor să apeși pe trăgaci, că aproape că nici n-ai simțit. Ai privit-o în ochi în timp ce se dădea în spate, de la impact, și ai văzut că n-a înțeles. A murit fără să înțeleagă nimic.

Karin Bellhorn se albise la față și se chinuia să-și tragă sufletul.

— Iar apoi ai auzit bubuitura, ai simțit pistolul ricoșând și mintea ți s-a golit pe loc. Erai conștientă de ce se întâmplase și știai că era un lucru rău. Nu-i așa, Karin?

Vocea Annikăi era o șoaptă purtată de parfumul florilor.

— Am vrut doar s-o fac să tacă, a zis Karin Bellhorn.

•

Anne Snapphane se uita țintă la monitor: Annika era cocoțată pe pervaz, iar capetele din mulțime își luaseră privirile de la Karin și se uitau acum la jurnalistă. Iluminat de razele soarelui care pătrundeau pe fereastră, corpul ei părea înconjurat de o aură, iar părul devenise translucid și strălucea.

Anne a tras aer adânc în piept, constatând că i se mai potoliseră crampele. În schimb, începuseră să-i tremure picioarele, așa că s-a așezat cu grijă printre sacii cu casete, respirând superficial. Avea sentimentul că o aruncase cineva de pe o stâncă și, cu toate că fusese în cădere liberă, scăpase.

— Ce dracu' crezi că faci?

De după o grămadă de probe sechestrate și restituite, și-a făcut apariția Nemuritorul. Chipul lui vădea un amestec de machiaj, confuzie și furie. Cravata argintie a bărbatului nu mai era de mult dreaptă.

Anne a dat să spună ceva, însă, negăsindu-și cuvintele, s-a rezumat la a-și drege glasul. Cu ochii în podea, a simțit că-i dau lacrimile.

— Nu e mâna mea, a șoptit ea.

— Nu mă lua cu d-astea! a spus Nemuritorul cu furie în glas. Tipii din cabina de montaj au verificat absolut fiecare sursă. Ai ramificat circuitele normale și ai difuzat sunetul folosind transformatorul.

Anne s-a uitat în sus, lacrimile împăienjenindu-i privirea.

— N-am împușcat-o eu! M-am dus la car să văd dacă e acolo, dar n-am omorât-o eu.

A lăsat capul în jos și lacrimile i-au curs în poală. Sunetul pașilor de pe coridor au făcut-o să se adune. A dus dosul palmei la nas, ștergându-și lacrimile și mucozitățile, apoi a dat cu mâna pe blugi și s-a ridicat, clătinându-se.

Prin ușa îngustată de sacii așezați în prag, Anne a zărit expresia nerăbdătoare și aprobatoare de pe chipul lui Q.

— Tre' să mutăm de aici gunoaiele astea!

— Hei, hei, mai cu grijă! a avertizat Nemuritorul.

Sacii au zburat afară, pe culoar. Palid la față, dar hotărât, inspectorul Q stătea acum în fața Annei.

— Annika a zis că ați găsit o bandă-ghid cu indicații date prin sistemul de intercomunicație care era pornit în car în noaptea crimei.

Anne Snapphane a simțit un nou val de panică plecându-i din stomac spre genunchi și, totodată, spre umeri. A înghițit în sec și a dat aprobator din cap.

— Presupun că discuția care s-a auzit în sala de conferință era chiar de pe caseta aia, nu?

Anne a încuviințat iar din cap.

— Inginerii de sunet au zis că respectiva casetă trebuie să fi fost redată de aici. Bănuiesc că nu sunteți străină de asta, nu-i așa?

Anne a încercat să-și tragă sufletul, s-a aplecat, a apăsat butonul de ejectare al aparatului de redare VHS, iar apoi i-a înmânat caseta lui Q.

— Nu așa trebuie să decurgă lucrurile într-o anchetă, să știți! a zis el, cu dinții încleștați.

— Îmi pare rău, a spus ea, uitându-se în podea și simțind în continuare privirea arzătoare a polițistului.

Inspectorul a pus caseta într-o pungă de probe.

— O să ne auzim cât de curând! a spus el, ieșind din încăpere.

Din spatele monitoarelor, Nemuritorul s-a uitat la grămada de casete și de hârtii, iar apoi și-a îndreptat cravata. A scos un oftat, și-a netezit sprânceana și apoi a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a întors și și-a croit drum spre ieșire.

Privindu-l cum se îndepărta, Anne și-a dat seama de un lucru evident.

— Am rămas fără producător, a zis ea. Ce facem cu emisiunea de sâmbătă?

Nemuritorul s-a întors panicat spre ea. Și-a trecut limba peste buze de câteva ori, iar gândurile i-au săgetat mintea ca niște fulgere.

— Dumnezeule, a zis el. Ce ne facem?

— Am strâns majoritatea materialelor, a zis Anne pe un ton plictisit. Aș putea să fac o copie brută cu toți timpii de intrare și de ieșire și să pun totul laolaltă.

— Ce-ar fi să faci montajul final? a întrebat Nemuritorul. Că doar știi cum se face!

Din cale-afară de surprinsă, Anne a inspirat scurt și s-a așezat. Era o ocazie cu care nu s-ar mai fi întâlnit a doua oară!

— Vreau un salariu de producătoare și o mașină de serviciu! a zis ea numaidecât.

N-aveau cum s-o retrogradeze iarăși.

Șeful a privit-o cercetător și a expirat aerul încet, în semn de

dispreț.

— Karin m-a avertizat dintotdeauna în privința ta. Spunea că de-abia aștepți să-i iei locul. Bine făcea că te ținea sub ochi. Nu ți-e rușine să profiți de situația ei?!

— Cine vorbea! a contracarat Anne.

•

Dând de lumină, Annika s-a oprit și a ascultat șuierul scos de ușile care se închideau în urma ei, sigilând praful și aerul rece al aparatului de aer condiționat din redacție.

Urma să aibă opt zile libere.

A expirat și a clipit în soare, simțindu-i căldura. Vântul încetase, transportând spre alte părți presiunea joasă cauzată de Atlantic și lăsând cale liberă unui val de căldură ce venea dinspre Rusia. Și-a dat jos puloverul și aerul cald de vară i-a mângâiat pielea și părul. Și-a pus geanta pe umăr și a pornit încet către Rålambshovsparken. Pentru prima oară de la începutul verii, aerul avea un miros de asfalt încins. A inspirat adânc și a zâmbit. Mama-natură a reacționat, delirând de dor, cu o explozie de arome, culori și insecte.

Ziarul și Michelle Carlsson rămăseseră undeva în urmă, dispărând ca într-o ceață. Când plecase din redacție, o lăsase ca într-un vid: Torstensson rămăsese în biroul lui, Schyman se gândea la cine știe ce. Se zvonea că urma o nouă ședință a consiliului director.

N-au lăsat-o să scrie despre înmormântare, din moment ce apăruse la televizor. În schimb, Sjölander i-a luat un interviu – ceea ce i s-a părut ciudat și totuși prudent.

— De ce ai luat-o la întrebări pe Karin Bellhorn tocmai din partea cealaltă a sălii? o întrebase el.

— Pentru că intuiam răspunsurile, a răspuns Annika, și am vrut să le afle și ceilalți.

Spunea adevărul, iar un al doilea motiv fusese Anne Snapphane:

— Mulțumesc! îi șoptise Anne când se întâlniseră ulterior, pe culoarul din spatele sălii de conferințe. M-ai salvat! Era cât pe ce s-ajung o criminală în ochii tuturor, pentru totdeauna. Nu s-ar fi întrebat nimeni dacă e sau nu adevărat, lumea ar fi zis doar: „Hmm, Anne Snapphane… Nu e aia acuzată de crimă la televizor?”

Golful Riddarfjärden s-a ridicat în talazuri și apoi s-a prăvălit la loc, suprafața apei lucind precum cioburile de oglindă spartă. Annika a scotocit prin geantă după ochelarii de soare, însă nu i-a găsit. Plimbându-se pe malul apei beată de fericire, a chiuit din toți rărunchii, neluând seama la o băltoacă și călcând direct în ea.

Q fusese puțin supărat, dar nu atât de mult pe cât se așteptase. O mărturie publică nu era deloc un lucru rău, oricât de nulă ar fi fost din punct de vedere juridic.

În cadrul interogatoriului inițial, Karin Bellhorn încercase să se

fofileze, susținând că arma se descărcase accidental, fără premeditare, fapt care, de altfel, nu prea avea sens.

— O să înfunde pușcăria! i-a spus Q, sunând-o de pe mobilul ieftin pe care-l ținea la sediu. N-are cum altfel! O să înfunde pușcăria.

Annika a traversat piața Kungstorget, trecând de sediul poliției și văzând închisoarea Kronobergshäktet din partea de sus a complexului. Oare unde-o fi fost Karin Bellhorn? Gândul a înfiorat-o, făcând-o să se clatine pe picioare. Întunericul i-a coborât în piept și a înghițit puternic în sec ca să-l îndepărteze. A grăbit pasul; tocurile înaintau de-a lungul trotuarului și briza îi răvășea părul.

Copiii se jucau afară. Ellen era în țarcul cu nisip, având pe ea un scutec, un tricou și o pălăriuță de soare. Kalle se dădea pe tobogan. Era desculț și foarte vesel. I-a zărit pe amândoi deodată – pe ei și pe nimeni altcineva. Două chipuri senine. A alergat spre ei: bucuria Annikăi de a-i regăsi era egală cu cea a copiilor care-și regăseau, la rândul lor, mama. I-a îmbrățișat și i-a legănat pe amândoi deodată. Le-a sărutat mânuțele pline de nisip și obrajii mucoși în cel mai firesc mod.

I-a informat pe cei de la grădiniță că, în restul săptămânii, copiii aveau să lipsească, poate chiar și săptămâna următoare. Mergeau cu toții agale pe trotuarul însorit de pe Scheelegatan, îndreptându-se spre magazin. Ellen era obosită și tăcută. S-a ghemuit în cărucior, băgând degetul în gură. Kalle sporovăia întruna. Curând avea să obosească, devenind irascibil. Annika se simțea ca și cum n-ar mai fi atins pământul cu picioarele. Simplul fapt că era alături de copii într-o zi de vară o făcea să plutească. La adăpostul răcorii din supermarket, a cumpărat pui și lapte de cocos, înghețată și câteva beri. Apoi a zorit către casă pe Hantverkargatan; așezat pe suportul pentru picioare al cărucior ului, Kalle cânta vesel. Senzația de fericire a persistat până în momentul în care Kalle a vărsat sos de pește pe podea, iar Ellen a făcut caca.

Când l-a auzit pe Thomas băgând cheile în ușă, Annika s-a încordat dintr-odată și ultima picătură de fericire s-a evaporat. Copiii mâncaseră, Ellen adormise, iar Kalle era îmbrăcat în pijama. Annika a cercetat bucătăria dintr-o privire, a inspectat felul în care arăta copilul, iar apoi și-a impus să înceteze.

Nu era deloc potrivit s-o judece sau să-i critice standardele de curățenie, iar ea nu trebuia să-i permită una ca asta.

Era în bucătărie când l-a văzut intrând. Și-a dat seama că și Thomas era într-o dispoziție similară cu a ei.

A sărutat-o; avea buzele reci.

— Stai să vezi câte am să-ți povestesc!

— Și eu la fel, i-a zis ea.

S-a întors și l-a ridicat, bucuros, pe Kalle în brațe.

În timp ce Annika i-a citit o poveste lui Kalle, Thomas a reîncălzit niște pui în cuptorul cu microunde. Carnea era preparată cu chili și coriandru murat, așa cum o învățase el. Annika a pus ursulețul alături de copil, l-a sărutat de noapte bună și l-a mângâiat pe obraz.

A intrat în camera de zi simțindu-și trupul și sufletul goale, iar briza care pătrundea prin fereastra deschisă i-a trecut peste brațele dezgolite. S-a așezat pe canapea, lângă Thomas, care era înarmat cu chipsuri și cu telecomanda, și s-a lăsat invadată de aroma văratică a orașului. Mesteceni și funingine, liliac și gaze de eșapament. Sunetele străzii erau intermitente, o mașină a avut destul timp să dispară până să apară următoarea, dar, cu toate astea, zgomotele erau mai distincte și mai incisive decât de obicei.

La televizor, prezentatorul suedez al emisiunii *Pericol*, Magnus Härenstam răspundea la întrebările pe care le puneau invitații.

Annika s-a rezemat de canapea și a închis ochii.

— M-au angajat, a zis Thomas.

L-a privit și i-a zâmbit.

— Ți-am zis eu c-o să te angajeze – înseamnă că-i duce mintea cât de cât!

— M-am îndoit de asta.

— Felicitări! Mai întâi Seul, acum asta. Dar cum s-a întâmplat?

— Păi, ți-am urmat sfatul, le-am zis de broșurile cartonate și că trebuie să-i convingem pe toți că am avut dintotdeauna aceeași poziție.

Surprinsă, Annika a ridicat din sprâncene.

— Parcă ziceai că nu e o idee prea bună!

Thomas s-a uitat la ecranul televizorului, iar fața i-a devenit mai rozalie.

— Bine, acum, n-am pus problema chiar ca tine. Totul ține de exprimare.

Așezată lângă el, Annika privea fără să vadă și asculta fără să audă. Își savura băutura aproape de el, ocrotită de căldura lui.

Puțin după ora 19:30, Thomas a schimbat canalul. Rataseră rezumatul inițial al știrilor, iar știrea principală era deja în desfășurare. Pe ecran era Ambasada Rusiei, așa cum se vedea din interiorul biroului lui Torstensson.

Annika s-a îndreptat de spate și s-a aplecat în față. Focalizarea a căzut pe redactorul-șef, transpirat, iar în spatele lui atârna o pictură cu un nud de femeie.

— Domnule Torstensson, a zis Mehmed de undeva din afara cadrului, puteți să-mi spuneți, vă rog, care este poziția tabloidului *Kvällspressen* față de infracțiunile de ordin economic?

Torstensson și-a dres glasul:

— Infracțiunile sunt un stigmat social în orice sistem democratic, a

răspuns Torstensson. Una dintre obligațiile fundamentale ale presei e să investigheze infractorii din toate păturile sociale și să-i dea în vileag.

— Și eu care credeam că asta-i treaba poliției! a comentat Annika, deloc conștientă că și Schyman afirmase exact același lucru puțin mai devreme.

— Ce părere aveți dumneavoastră, personal, despre oamenii din interior care fac afaceri ilicite?

Limba redactorului-șef a șerpuit de câteva ori pe buzele sale, în timp ce căuta să se facă mai comod în scaun.

— Orice infracțiune trebuie investigată, a zis el, cu ochi mari. E o premisă elementară a oricărui…

— Se pare că n-ați înțeles întrebarea, l-a întrerupt Mehmed pe un ton calm. Mă interesează să aud părerea dumneavoastră personală.

Torstensson a tăcut. Transpira abundent.

— Și de ce, mă rog?

— Mi-a ajuns la urechi informația că erați conștient, în avans, de o anumită consecință pe piața bursei, care urma să fie făcută publică prin raportul din cel de-al doilea pătrar, adică pe 20 iulie anul trecut.

Annikăi i s-a aprins un bec mare în cap. *Dumnezeule*, *acu'-i acu'*…

Torstensson a înghițit în sec și a dat din cap.

— Vă contrazic, a zis el. E o minciună!

— Vă asigur că nu e deloc o minciună, a zis Mehmed. Am o sursă de mare încredere. Și, de vreme ce ați vândut acțiunile în data de 19, sunteți vinovat de comerț de bursă ilicit.

Annika s-a uitat țintă la fața asudată a lui Torstensson, care de-abia mai reușea să respire. Redactorul-șef făcuse ochii și mai mari. În privirea lui, Annika a dibuit panică și gânduri fulgerătoare.

— E o minciună sfruntată! a zis el. Nu știu despre ce vorbiți!

— Atunci, cum se face că v-ați vândut tot pachetul de acțiuni, mai precis 9 200, în data de 19 iulie, cu o zi înainte să fie făcut public raportul?

Redactorul-șef a dat din cap.

— Așa s-a nimerit, a zis el. Îmi propusesem de mult să scap de ele.

— Miercuri, pe 19 iulie, ați vândut 9 200 de acțiuni de la Global Future la o cotă de 412,50 de coroane suedeze, câștigând, așadar, 3 795 000 de coroane suedeze. În ziua imediat următoare, adică joi 20 iulie, a fost făcut public raportul pentru al doilea pătrar, iar cota acțiunilor a scăzut cu douăzeci și opt la sută, ajungând la 297 de coroane. Deci, același pachet de acțiuni valora acum 2 732 400 de coroane suedeze.

Chipul lui Torstensson vădea sentimente de ezitare și de frică, în timp ce-l asculta pe Mehmed. Când i-a răspuns, a vorbit pe o voce care ascundea dispreț.

— Ideea e să vinzi la timpul potrivit, a zis el. Asta înseamnă să joci la bursă!

— Ce idiot! a zis Thomas.

— Ați câștigat mai mult de un milion de coroane suedeze făcând tranzacția pe nouăsprezece și nu pe douăzeci ale lunii! a zis Mehmed.

— O nimica toată! a spus Torstensson.

— Mă îndoiesc că cititorii dumneavoastră sunt de aceeași părere. În plus, compania-mamă a declarat că n-o să mai sprijine compania financiar, deci cota a ajuns aproape la zero. Și erați conștient și de asta!

— Asta-i calomnie! a exclamat redactorul-șef, dând să se ridice și să plece.

— Până pe întâi ianuarie, cota acțiunilor la Global Future a ajuns la 59 de coroane suedeze, iar azi e de numai 37 de coroane. În prezent, acțiunile dumneavoastră ar fi valorat 340 000. Grație comerțului ilicit la bursă pe care l-ați întreprins, sunteți mai bogat cu 3 milioane de coroane suedeze.

— N-am de gând să vă mai ascult! a zis Torstensson, atât de supărat, că de-abia mai era în stare să deschidă gura.

În momentul acela, s-a produs o schimbare de perspectivă. După ce focalizase exclusiv fața lui Torstensson, camera de luat vederi s-a mișcat în așa fel, încât l-a arătat pe Mehmed ridicându-se, trecând pe lângă masa de conferință și oprindu-se în dreptul dulapului. În cadru a apărut pentru câteva secunde o altă cameră, alături de o grămadă de cabluri încâlcite și câțiva oameni.

— Uite-l pe Schyman! a exclamat Annika, făcând un semn cu degetul înspre ecran. Era acolo, în spatele cameramanului. L-ai văzut?

Thomas i-a făcut semn să tacă.

— Uite, a zis Mehmed, arătând înspre o mapă din dulapul lui Torstensson. Aici, în mapa asta, sunt minutele de la ședințele consiliului director de la *Kvällspressen*, nu-i așa?

— Cum îndrăzniți! a zbierat Torstensson, ridicându-se de pe scaun. Atât vă trebuie, să puneți mâna pe mapa aia, și vă acuz de încălcarea proprietății!

— Oho, a zis Annika. Da' văd că e la curent cu clasificarea infracțiunilor, nu glumă!

Mehmed a băgat mâna pe sub geaca lui neagră de blugi și a scos din buzunarul interior o foaie de hârtie împăturită.

— Nu e nevoie, a zis el. Am la mine o copie după minutele ședințelor ținute de consiliul director pe 27 iunie anul trecut, în care scrie negru pe alb că ați luat parte la întrunire și că ați luat la cunoștință informația respectivă. Aveți ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

Stând în mijlocul încăperii, Torstensson se clătina încet pe picioare.

— Dacă am ceva de spus?

— Da, la ce vă gândeați? Ce simțeați? Ce v-a împins să riscați tot, ca să obțineți un profit mare pe piață, să faceți peste un milion de coroane suedeze?

Redactorul-șef și-a scos lavaliera, a jucat-o în picioare și a ieșit pe ușă afară.

— Dumnezeule, a zis Thomas, cum l-a demascat! Mehmed ăsta e al dracului de bun! Cum naiba de a aflat toate astea?

Simțind c-o trec apele, Annika a înghițit în sec.

Prezentatorul și-a făcut iarăși apariția pe ecran, rezumând întâmplarea.

— Redactorul-șef de la *Kvällspressen*, Torstensson, și-a dat demisia în această seară, ca urmare a investigației pe care a făcut-o echipa de știri a postului nostru de televiziune, dezvăluind detalii semnificative cu privire la comerțul ilicit de bursă pe care l-a întreprins acesta. Problema este acum în atenția poliției. În urma unei întruniri speciale a consiliului director de la *Kvällspressen*, Anders Schyman, un vechi angajat al companiei, a fost învestit în funcția de redactor-șef, respectiv director executiv al publicației. După știri, vom relata mai în amănunt despre acest incident, în cadrul unei transmisiuni live de la fața locului.

Știristul a trecut la o nouă foaie de hârtie.

— Ce știre! a zis Thomas, uitându-se la Annika. Pur și simplu, nu înțeleg cum de reușiți voi, jurnaliștii, să aflați tot!

Annika i-a făcut semn să tacă. Pe ecran a apărut un nou segment video: sala de conferințe de la sediul televiziunii Zero, împușcătura asurzitoare, camera de luat vederi deplasându-se intermitent pe deasupra publicului, chipul lui Karin roșu ca sfecla.

— Pentru numele lui Dumnezeu? a zis ea. E o înscenare! Nu vedeți?

Un decupaj din alt unghi: Annika își auzea vocea ca prin vis, nerecunoscând-o.

— Cain și Abel. Primul și cel mai vechi motiv de crimă din istoria lumii.

Un cadru strâns cu Karin Bellhorn aplecându-se în față și afișând o privire agresivă.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că aș fi ucis-o din pură invidie?

Camera de luat vederi a tremurat, iar pe ecran a apărut Annika, cocoțată pe pervaz.

— Dumnezeule mare! a zis Thomas, cu gura plină de chipsuri. Ești la televizor!

— Nicidecum! a zis Annika. E mult mai mult decât invidie!

— Stinge-l! a zis Annika pe un ton supus.

— De ce?

— Habar n-ai ce vorbești! a țipat Karin Bellhorn din televizor.

— Te rog!

Thomas a oprit televizorul.

— E greu să te vezi pe sticlă?

Annika a dat aprobator din cap.

— Karin a mărturisit – ea a omorât-o.

— Știai că a fost mâna ei?

Annika s-a lăsat pe spate.

— Un timp, am crezut c-a fost mâna Annei.

Au rămas tăcuți o vreme, ascultând sunetele verii, sorbindu-i lumina și parfumurile. Thomas i-a luat mâna și a sărutat-o în palmă.

— Iartă-mă, a zis el. Iartă-mă, te rog…

Annika n-a zis nimic, uitându-se în jos, la coapsele ei.

— M-am purtat… a început el, apoi a înghițit în sec, căutând cuvintele potrivite. Ca un prost. Și nu e bine. Mi-am pierdut încrederea în mine.

— Ți-ai pierdut încrederea în noi, a zis ea, aruncându-i o privire fugară și constatând că suferea îngrozitor.

— Nu doar în noi. Mi-am pierdut încrederea în tot – nu mai știam ce e cu viața mea.

Chipul lui Thomas a fost învăluit de părul lui lung. Annika a întins mâna și i l-a aranjat la loc. Apoi, i-a întâlnit privirea, speriată și întunecată.

— Cu toate că făcusem de mult o alegere, de care însă am încetat să mai fiu conștient. V-am ales pe tine și pe copii, au trecut mai bine de patru ani de când am ales să fiu cu tine. Dacă vrei să ne căsătorim, dacă e atât de important pentru tine, atunci așa o să facem.

Annika a dat din cap.

— Nu, a zis ea. Trebuie să-ți dorești și tu.

— Îmi doresc, însă nu vreau nimic fastuos. Am mai făcut asta o dată și mi-a ajuns!

Annika a ridicat ochii spre el și a dat aprobator din cap.

— Dacă vrei, putem să ne căsătorim la Ambasada Suediei din Seul, a zis Thomas. Am luat deja legătura cu ei și au o fereastră pe zece septembrie.

Annika s-a ridicat numaidecât în picioare pe canapea și a clipit.

— Dar nu pot să vin în Seul! Am de muncă și, în plus… ce-o să facem cu copiii?

— Ai mei.

— Crezi c-ar vrea?

— Păi, doar sunt nepoții lor. Cât despre muncă, nu-ți face probleme – președintele Statelor Unite vine pe doișpe, în Coreea. Poți să mergi ca parte a delegației de presă care-l însoțește în Panmunjon, la Podul Fără de Întoarcere de la Paralela 39, iar de acolo mai departe, în Peking, unde o să tot țină prelegeri…

Annika a dat din cap, zâmbind cu tristețe.

— Ar fi minunat, a zis ea. Dar ziarul nu m-ar trimite niciodată în Coreea în interes de serviciu.

— De fapt, l-am sunat deja pe Schyman și a fost de acord să mă ajute cu micul meu complot. A zis că, dacă vrei, te trimite și-n Hawaii. Se vede treaba că e tare mândru de tine!

Annika a clipit, a pus lucrurile cap la cap și s-a gândit puțin la implicațiile gestului său.

Schyman voia s-o recompenseze. Cu un mariaj, în schimbul funcției de redactor-șef.

Annika a sărit în sus.

— Să-ți mai aduc o bere?

Thomas a tras-o aproape de el și a sărutat-o.

— Te rog, spune-mi că mergem, a zis el. Îmi doresc atât de mult!

A sunat telefonul și Annika s-a eliberat din brațele lui, ducându-se în bucătărie, să ia o bere din frigider. A ascultat șuierul ritmic ce venea de la mașina de spălat vase, sunetele din curte, care intrau pe fereastra deschisă, sistemele de ventilație, țipetele copiilor, zgomotul unei alarme.

Ancorată puternic în prezent, bucuroasă de ziua pe care o trăia, Annika a închis ochii.

— Annika? La telefon!

A tras aer de câteva ori în piept și s-a întors în sufragerie.

— Annika Bengtzon?

Vocea i se părea cunoscută, dar nu știa de unde s-o ia.

— Nu știu dacă mă mai ții minte, ne-am văzut de câteva ori zilele trecute, la Yxtaholm, și chiar și azi, la comemorare…

Era Nemuritorul.

— Vă rog să sunați în redacție, a zis ea numaidecât, aruncându-i o privire fugară lui Thomas. Nu m-am ocupat eu de articolul despre ceremonie. Dacă aveți vreo problemă în sensul ăsta, vă rog să vă adresați redactorului de noapte.

— Aaa, nu, nu de asta vă sun, a zis directorul executiv al televiziunii. Vedeți dumneavoastră, tipii din Londra au văzut imaginile cu ceremonia de azi. Dumneavoastră v-ați uitat la TV?

Annika și-a dres glasul numaidecât.

— Da, a zis ea, dar foarte puțin.

— Ei bine, să știți c-au fost impresionați. Nu vezi prea des un diamant nesșlefuit și totuși atât de strălucitor.

— Ce? a zis Annika, ducând o mână la frunte.

— Căutăm pe cineva care s-o înlocuiască pe Michelle, care să preia *Divanul femeilor* și să ducă emisiunea mai departe în același spirit. Am vrea să veniți la o probă de citit pe prompter – cum vi se pare?

— Cine? Eu?

Nemuritorul a tras calm aer în piept.

— Ni se pare că aveți multă charismă. Când sunteți pe sticlă, străluciți, aveți prezență de spirit! V-ați gândit vreodată să vă reprofilați?

Annika și-a frecat fruntea și a căscat de câteva ori după aer, ca un pește pe uscat. Privind-o cu surprindere din capătul celălalt al canapelei, Thomas a clipit.

— Ce e asta, o glumă? a reușit ea să zică.

— Nici vorbă! a spus Nemuritorul, cu o oarecare nervozitate în glas. Pe zece septembrie o să înceapă sezonul din toamnă, așa că trebuie să-i dăm bătaie cu audiția și cu contractul. Apropo, aveți manager?

— Ăăă, nu… a zis Annika, din ce în ce mai tulburată.

— Atunci, permiteți-mi să vi-l recomand pe Sebastian Follin, întrucât e disponibil, acum că… Mă rog, știți dumneavoastră.

Annika a analizat puțin propunerea, absorbită de ceea ce putea să-i aducă faima.

Prezentatoare de emisiune. Premiere. Bani. O companie proprie de producție. O carieră internațională. Mecanismele care controlează faima, să ajungă în ochiul critic al publicului.

— Îmi pare rău, a zis Annika, uitându-se ferm la Thomas. E absolut imposibil! Pe zece septembrie mă căsătoresc.

Râsul Nemuritorului avea un timbru forțat.

— Asta durează o clipită! a zis el. Vă rămâne destul timp pentru emisiune.

— Cununia are loc la Ambasada Suediei din Seul, l-a lămurit Annika.

•

Anders Schyman, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie, s-a întors pe călcâie și a ieșit din acvariu. A închis ușa glisantă, anticipând inconștient zgomotul de sucțiune al glisierelor de cauciuc, ce prevestea că locul era zăvorât și el, liber să meargă mai departe.

Finito.

Se terminase.

Izbutise.

A respirat adânc și prelung. Plămânii parcă refuzau să se umfle, întrucât dădeau pe dinafară de ușurare sufletească și de ultimele urme ale supărărilor până atunci înăbușite.

Mâine, o echipă avea să-i mute lucrurile în biroul de pe colț, cu vedere spre Ambasada Rusiei. Punând cheile în buzunarul interior, Schyman a simțit cum se legănau, grele, peste coastele lui. Apoi s-a uitat la biroul de știri și la redactori.

I-a privit în ochi pe toți.

Deplasându-se cu pași egali și cu trupul ușor aplecat în față, s-a îndreptat spre ieșire. Redactorii și reporterii, desenatorii artistici și

editorii foto, fotografii și centraliștii – organismul viu care era redacția îl urma peste tot într-un nou fel.

— Am schimbat antetul companiei, a zis Jansson, ieșind din fumoar cu o mână încă înăuntru și fumul de țigară șerpuind în sus, spre ventilator.

Anders Schyman, redactor-șef și director executiv, a dat scurt din cap.

— Vezi că te sun la noapte, după doișpe! a zis el.

— Nu cred c-o să se mai modifice nimic, a zis redactorul de noapte, trăgând un fum din țigară și suflându-l la întâmplare spre fumoar. Titlul și articolul de sus o să fie despre uciderea lui Michelle, interviul pe care ți l-a luat Barbara Hanson o să fie pe centru, iar editorialul o să trateze problema lui Torstensson, cu comerțul ilicit la bursă.

O nouă aprobare din cap, o mână care a salutat. I s-a pus un nod în piept.

Când a trecut pe lângă biroul de primire, Tore Brand se uita țintă la lumina albastră de pe televizor. TV Plus, o nouă redifuzare a ceremoniei de comemorare a lui Michelle Carlsson.

Prin mintea lui Schyman a trecut fulgerător un gând: *Oare cât avea să mai dăinuie*? Ăsta era etalonul măreției sale, o estimare făcută în decenii și secole.

Nemuritorii.

Oare Michelle avea să se numere printre ei?

Când și-a dat seama de absurditatea propriului gând, a izbucnit în râs – un hohot scurt care a răsunat între pereții scării, căptușiți cu plăci ceramice. A coborât treptele două câte două.

Ușile automate s-au deschis dezvăluindu-i seara târzie de vară, aurie și rece. Mașina l-a întâmpinat prin ciripitul ei electronic: ușile sunt deschise, vă rog să urcați și să nu uitați să vă puneți centura de siguranță, altfel va trebui să vă reamintesc.

Titanii dăinuie, s-a gândit el. *Ies învingători din lupta pentru putere și scriu istoria.* Inventatorii, cei care schimbă planurile generațiilor viitoare. Dictatorii și despoții veșnic disprețuiți. Liderii buni care aduc prosperitate și fac legendă. Femeile, cele mai frumoase dintre ele, iubite de eroi și celebrate de poeți morți.

A condus mașina încet prin oraș: asfalt, bețivi petrecăreți și lumini fluorescente.

Sunt un supraviețuitor, s-a gândit el.

Nemuritor, chiar dacă numai pentru o noapte.

Drumul era liber. Autostrada l-a transportat până în Nacka și apoi mai departe, spre Saltsjöbaden.

În cele din urmă, Schyman a ajuns la mare, strălucitoare și eternă.

Mulțumiri

Aceasta este o operă ficțională. Absolut fiecare personaj este o plăsmuire a imaginației autoarei. Orice asemănare cu persoane reale este pură coincidență. Tabloidul *Kvällspressen* nu există în realitate, fapt valabil și cu privire la televiziunea Zero și la postul pe care am ales să-l numesc TV Plus. Ele au fost create după modelul câtorva organizații existente, dar modalitatea de reproducere a acestora în lucrarea de față este exclusiv produsul imaginației autoarei.

Au existat câteva situații în care mi-am exercitat dreptul de autor în sensul de a plăsmui detalii legate de locurile existente, de rute și de planurile de amplasare, pentru a-mi atinge scopul în cartea de față.

Profit de această ocazie pentru a le mulțumi tuturor celor care mi-au dovedit amabilitatea lor ajutându-mă și răspunzându-mi la întrebări.

Aceștia sunt: Anders Carsfeldt, inginer de emisie prin car, cameraman, tehnician de car și, per total, un fel de Stâncă a Gibraltarului în cadrul televiziunii TV4. Îi rămân datoare pentru că mi-a permis să cercetez platourile TV și, de asemenea, pentru că mi-a oferit detalii tehnice legate de transmisiunea externă și tehnologia ce ține de televiziune.

Echipa Jelbe Production, care ne-a permis să analizăm carele TV.

Întregul personal de la castelul Yxtaholm din Södermanland. Mulțumiri speciale restauratorului Patrick Arneke, pentru serviciile lui extraordinare și pentru răbdarea cu care ne-a oferit informații.

Bengt Wingquist, șeful unității medico-legale a Departamentului Poliției Județene din Stockholm, căruia îi mulțumesc pentru împărtășirea cunoștințelor lui extraordinare referitoare la investigațiile de la locul crimei.

Tor Petrell, inspectorul forțelor de poliție din Stockholm, căruia îi rămân recunoscătoare pentru detaliile referitoare la procedurile de interogare și de muncă ale poliției.

Gunilla Bauer, asistentă și proprietară de afacere în insula Gällnö, căreia îi mulțumesc pentru informațiile despre insulă și despre istoria acesteia.

Henrik Olsson, avocat consultant în cadrul firmei Advokatfirman Peter Althin. Îi mulțumesc pentru informațiile și materialele juridice referitoare la libertatea presei.

Per Hultengård, avocat angajat de către Asociația Suedeză a Publicațiilor de Presă, cu care am lămurit și am discutat diversele scenarii referitoare la obligațiile unui director executiv.

Sakari Pitkänen, redactor-șef și director executiv la *Metro*, cu care m-am sfătuit pe tema drepturilor morale și a obligațiilor pe care le are

redactorul-șef.

Mikael Aspeborg, director executiv al televiziunii OTW și totodată soțul meu, care mi-a furnizat detalii practice referitoare la producțiile TV.

Peter Svensson, ofițer de presă senior pentru autoritățile militare ale Suediei, căruia îi rămân datoare pentru informațiile despre armele folosite de Armata Suedeză.

David Lagercrantz, scriitor și totodată coleg de breaslă cu mine, care m-a ajutat să construiesc dialogurile despre bursă.

Nils Liliedahl, șef pe ramura de administrare a informației la bursa din Stockholm, căruia îi mulțumesc pentru ajutorul dat la scenariile referitoare la comerțul ilicit de bursă și demascarea lui.

Peter Sving, șef de operații la Registratura din Stockholm, care mi-a asigurat informații despre procedurile și serviciile instituției.

Anna Borné, Mattias Boström, Cherie Fusser, Madeleine Lawass și Anna Carin Sigling, care fac parte din editura mea, Piratförlaget, și cărora le mulțumesc pentru sprijinul și munca lor rodnică.

Lotta Byqvist, asociata și agentul meu de presă: dacă n-ai fi fost tu, n-aș mai fi prins ziua de mâine!

Karin Kihiberg, care continuă să pună lucrurile pe roate.

Bengt Nordin, agentul meu extraordinar, care a scos-o pe Annika în lume.

Sigge Sigfridsson, editor și jurnalist, care a făcut posibil acest proiect.

Lotta Snickare, șefă pe ramura de dezvoltare a leadership-ului la Föreningssparbanken, căreia îi mulțumesc pentru consultanță și inspirație.

Jonas Gummesson, director executiv la TV4, care a răspuns la orice oră la întrebările mele bizare.

Jenny Nordin, redactorul web, care, prin creativitatea ei, aduce lizamarklund.net la zi.

Astrid Sivander și Arne Öström, care s-au ocupat de corectură și retușuri.

Karolina Olsson, Fredrik Hjerling și Mi Johansson, cărora le mulțumesc pentru eforturile lor în materie de fotografii, design și machetare a copertelor, precum și pentru machiajul meu.

Johanne Hildebrandt, jurnalistă, scriitoare și prietenă dragă, căreia îi rămân datoare pentru discuții, critici și sprijin.

Anne-Marie Skarp, extraordinarul meu editor, pentru cunoștințele ei vaste și pentru instinctul în materie de chestiuni lingvistice.

Și, ca întotdeauna, ultimul, dar nu cel din urmă: dramaturgul Tove Alsterdal: mulțumesc pentru lectură, critică, analiză și încurajări. Mă însoțește peste tot! Fără tine, cărțile mele n-ar fi existat!

Vă mulțumesc tuturor!

Închei prin a spune că eventualele erori factice din această carte îmi aparțin, neîndoielnic, mie.

{1} FARC - Forțele Armate Revoluționare ale Columbiei (n. red.).
{2} Øre - subdiviziune a coroanei suedeze (1 coroană = 100 de øre) (n. red.).
{3} *Pétanque* – joc cu bile de metal, care trebuie aruncate cât mai aproape de o țintă. (N. red.).
{4} Paralela treizeci și opt demarchează Coreea de Nord de Coreea de Sud. (N. red.).

Table of Contents

Vineri, 22 iunie
    Ajunul zilei de Sânziene
Sâmbătă, 23 iunie
    Ziua de Sânziene
Duminică, 24 iunie
Luni, 25 iunie
Marți, 26 Iunie
Mulțumiri